

உ-
சிவமயம்
ச்சிற்றம்பலம்.

ஆதிகாரப் பிரசங்காமிர்தம்.

VEPERY.
MADRAS. இந்திய ரூபம்.

இவை

சென்னைப் புராணப்பாடிகத்தில்

ண்டகோடி பிரமபாண்ட நாயகாகிய நடராஜப்பெருமானுக்கு
அன்புபூண்டு சிவயோகியா யெழுந்தருளியிருக்கிற
பரமபுருஷ தாசில்தார்.

ஸ்ரீமத்-அப்பாசாமி முதலியார் அவர்கள்
இயற்ற,

உதாரண கவிமுச்சுருத்தி விதவாஞ்சிய சித்தாந்தசாஸ்திரம்
அஷ்டாவதானம் பூவை

கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்களால்
பாணையிடப்பட்டது,

உதாரண அப்பாசாமி முதலியார் அவர்கள் குமாரா

க. துரைசாமி முதலியார் அவர்களால் ஓட்டி,

உதாரண அப்பாசாமி முதலியார் அவர்கள் பேளத்திரர்

கிருஷ்ணசாமி முதலியார் அவர்களாலும்

உதாரண அப்பாசாமி முதலியார் அவர்கள் தருமபாடசாலையின்
தருமபாடசாலையினால்

நே. முனிசாமி முதலியார்

நே. முருகேச முதலியார்

அவர்களால் தட்டி

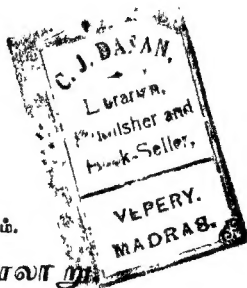
“கணேச அச்சியந்திரநாயகி” பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விஸுவநாதன் வைகாசி 1905

1905

MAHIMAHOPADHYAY
MAHIMATHA IYER LIBRARY

14058

சிவமயம்.

தீருச்சிற்றம்பலம்.

நூலாசிரியர் வரலாறு

பரதகண்டத்தைச் சார்ந்த கொண்டைமண்டலத்தில் சென்னை மாநகரத்தைச் சார்ந்த பொன்னேரிக்குச் சமீபத்திலுள்ள கன்னிபுத்தூர் பெண்ணுர் பதியில் டிதி பசு பாசம பரப்புவது நூலை வுண்டாகவரும் புண்ணிய நாளும் போற்றி வளராதேனாய் வேளாளர் குரத்தில்கரைய நத்தியானந்த சொரு மாய் விளங்கும் மங்கைபாசனாகிய நட்டேசபெருமானிடத்தில் அன்புடையவராய் விளங்கிய வீராசாமி முசலியா என்னும் புண்ணிய நுகர்ப்பத்திராக அத்திரிதக அப்பாசாமி என்னும் திருநாமப் பெற்று தமிழ் ஆங்கிலம் முதலிய பாக்தாபி விபகலையாய் சிந்தி ஆங்கிலம் பாக்தியாராயும் கட்டி ஆசிரியர் முருகனசிலை முடிம சிகப்பாப விருதாசலம் முலியஸ்தலங்களில் தாசில்தாராகியும் இன்னும் பறபல வுச்சிதே கங்க்களை செய்கூர் பொதுகைபாபலையை சார்ந்த சிறுமலம் சிப்ச்செருதாரே உபாசப்பாப நடுநிலைவெண் மகரை முகப்பி திப்பிய துலகனில் வாசப்பாபது பிறகு அரசாங்க வத்தியாசத்தினால் அப்பெண்கன் பெற்று சென்னையாங்கு புரணைபா சதின்மல எழுந்தருளி வாழ்ந்து ஞானசாதகதால் தாமதுபவிக்கு மது நடுபய ஞானப்பெற நடேசபெருமானைத் தேர்த்தாருசெய்து சிலப் நுமாலையை எட்சணம் ஆன்மவிலகூணம் கேகாந்திரிகர்பாதி பசு வகூணம் சிலபெருமானை தேர்த்திரிகுருவில்ட்சணமுதலியது அடங்கிய ஆத்மபோதப்பிரசங்காமிதமேன்னு மிஞ்ஞானநூலை பரோபகாரமாய் ஐயற்றி அச்சிடட்டு வெளியிட்டனர்.

சிவமயம்

தீர்த்தநம்பலம்

சிறப்புப்பாயிரம்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து விதவாணியை சித்தநாதசாரம்

அஷ்டாவசானம்

பூவை கல்யாணசுந்தரபுத்தூயரவர்கள்

உருத்திரம்

அறுதீர்க்கடிநெடிலாசிரியவந்தம்

உதமவேதாசுமபுராணசாதிரங்கன் னினுடைய சந்திர
நித்தியந்மலசுயப்பிரகாசஞ்ஞயொள் நுடரஞ்சன்னிட
பத்தமைபிலேந்நறுபரசுவேபோசநீதற்பபரிசுவச சூரு
சுத்தமனத்தினர்கண்டிங்கானநதமேகொண்டு தீதமுறம்

மன்னியநல்லநுண்மயமேயொருவடிவாய்மலதத்மெகிழுகிறந்து
துன்னியவானநதத காண்டவஞ்செயவேனறுணையுக்கீழ்ததுலங்கி
முன்னியசாதன லூலாய்நீடதராரமாயமுழுமெய்ஞ்ஞான [வாழ்
மன்னியவா த்துமேபோதப்பிரசங்காமிருதநூலவரை துவந்தான்.

சிவனடியார்சசுவமாப்பாவித்தங்கவாக்கடிமைசெய்துவந்த
தவவடிவனுயாகங்காருலதிலகன்கன்னிபுகூராததலத்துதிதநோன

துவமனத்துவீரசாமிகோமான்புண்ணியமேதுலங்கிற்றென்னப்
புவனமதிவதரித்துப்புகழினுக்கிருப்பிடமாப்பொலிந்துகின்று.

ஆங்கிலஞ்செந்தமிழ்தெலுங்காங்கிமழிதன்னிற்றேறியாருமெச்ச
வோங்கியதார்பிரபலதாசிலுத்தியோகத்திலுற்றுநீதி
தாங்கியதெமருசுமிதுங்காணுமமானவரைத்தனிப்புரந்து
பாங்குபெறவேதாழ்ந்தும்,ற்பலசாததிரங்கினின்பழக்கத்தாலே.

நீறுகண்டிகைபூண்டமாதவதகருடனுக்கோசங்கொண்டு
வேறுபொருளிற்குறிதுமாசையிலைவாயதுவெறுப்படைந்து
கூறுமகோழுகபாவனையினுஞ்சேபிரந்துருமிப்பிறன்றோன்றும்
பேறுதனக்குரியபெரும்பொருளாகவனுபவிக்கும்பெருமைபெய்து

தாமரைமேனீர்கோலுக்கனிப்புளியப்பழம்போலுஞ்சேதழந்திவை
நெமமதினுமழநலவாயிநுபுடையபவாமலெண்ணுந்நாய
கோமமதுநீவகத்தினுஞ்ஞனுபவச்செலவநிலையடைந்து
சேமமுறவாழ்ந்துவருமபபாசாமிபபோகாஞ்சுமானருளே.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சா ற் று க் வி.

—

உரையாசிரியர் மஹாவித்வான்

காஞ்சீபுரம் - சபாபதிமுதலியாரவர்கள் துமார்

கா. பாலசுப்பிரமணியமுதலியாரவர்களியற்றியது.

—

திருஞான சம்பந்த ஸ்வாமிமுதல் மூவர்கள்
 திருவாய் மலர்ந்ததிரு முறைகளும்
 அருமைபெற்றிடுமற்ற முறைகளு மாலவாய்
 அரன்செய்வினா யாடலும் வள்ளலார்
 பெருமைபெறு சாஸ்திரமும் ஞானவா சிட்டமும்
 ப்ரபுலிங்க லீலைகை வல்யமு
 முருமையாஞ் சித்தாந்த னூல்களும் முபதேச
 வுண்மையுட னுபதேச காண்டமும்.

1

செப்பிடும் வைராக்கிய சதகமுந் தீபமுஞ்
 சேர்ந்திடுஞ் சசிவன்ன போதமுந்
 தப்பிலாப் பசுபதி பாசமும் விஞ்ஞான
 சாரமும் மா த்மநற் போதமு
 மொப்பிலா நிஷ்டாநு பூதியும் போதரிய
 வுயர்குத சங்கிதை ஸ்காந்தமு
 மிப்புளியி லின்னுமுள பற்பல னூல்களா
 மினியதிரை யாழிகரை கண்டவன்

2

கனைசபை தன்னிலிரு வர்க்காக நடனமிடு
 காருண்ய நடராஜ பதியையு
 முருவுளக் கிருபைபுரியுஞ் சிவகாயித் தாயையு
 முள்ளமிழு தெனவுருக வேத்தியே

தினமுமன் னவர்கடம் மடியினைக் கேமிக்கு
சீர்சார்ந்திடுந் தோதர் மான்மியமுங்
கனமாகவே கத்திய ரூபமாய்ச் செய்தவன்
காருண்யன் பலவற்றஞ் செய்தவன்.

3

முக்குணமும் மாதியா மைந்தையு மடக்கியே
மூலமா நிலமதனி லுற்றிடும்
முக்காவி காற்கொண்டு மூட்டியே வாதார
முன்னியே தரிசித்து மதியமுதஞ்
சிக்கெனச் சிந்தியே நாவதினி லுறிடச்
சிதாகாச மாநற் றலந்தனிற்
றக்கதாய் நடனமிதி மன்னவன் பதமலர்த்
தரிசனங் கண்டுகளி கூர்ந்தவன்.

4

தானதரு மங்கள்பல செய்திடும் புண்ணியன்
சாற்றுகவி வாணருக்கே யருள்வன்
ஞானனு பவச்செல்வ னைகன்னி புத்தூர்
நங்களப் பாசாமி ஞானியா
ரானவிப் புவிபிலுறு மன்னுயிர்கள் மாயையை
யகற்றுவான் மனதி லெண்ணி
லுனமில் லாதம்போ தப்பிரசங் காமிர்த
மோதினான் வசனனன் னயமாகவே.

5

இன்னவன் பெருமையைக் கூறுடற் கரியதாய்
யெழிலாதி சேடனும் நாவெடித்தே
சொன்னவிப் பாதலந் தன்னிலே வின்னமும்
சோபமுடனே மறைந்தே யொளித்தான்
மன்னிடும் பொறுமையைக் கண்டிபூ தேவியும்
மண்ணின்மய பாயிருந் தாள்
அன்னதா விவன்புகழை யாவரே கூறுவர்
அரிதரி தியம்ப மாதோ.

6

திருச்சிற்றம்பலம்.

மகாவித்துவான் காஞ்சிபுரம் இராமசாமி நாயுடு அவர்களியற்றிய சிறப்புப்பாயிரம்.

அறுநீக்கமநேடிலடி யாசிரிய விநீத்தம்.

சீரிருங்கு மறைமுதலா கமங்கனொடு பலவாகிச் செறிந்து நா
ளுந், பாரிருக்கும் பலகலையும் பல்பொருளும் பல்லுயிரும் பகரற்
கொணணை, பேரிருக்கு மடி முடியின் பெரும்பொருளா யருளுரு
வாய்ப் பிறங்கி நீங்கா, சீரிருக்கு மடி யர்மனத் திருக்கோயில் குடி
யிருக்கு நிமல வாழ்வை. (1)

உரங்கிடந்த வுள்த்திருத்தி மும்மலனே டைம்புலனு முயங்க
மாறுந், தரங்கிடந்த வறுகுணனுந் தத்துவமுந் தொழிலுரையுந்
தகைத்து மாய்வில, வாங்கிடந்த மனமிறக்கு மரியசக யோகநிலை
மன்னி யாங்குந், திரங்கிடந்த வருள்வெளியிற் கண்டபெருந் சீர
னைத்துந் சிறப்பக் காடபு (2)

எண்ணரிய பிறவியுளு மானிடமே சிறந்ததென விசைப்ப
ரந்த, நண்ணரிய பிறவிகடைத் தும்பெரிய முத்திரிலை நாடாதுழ,
லண்ணரிய பவச்சலதி யமிழ்ந்துகரை யறியகிலா தழுங்கு வாரக்
குப், பண்ணரிய பெருந்தவமே யொருகலனுய்ப் பலித்ததெனும்
பான்மைத் தாக (3).

பண்காட்டு மறைமுதலா கமபுராணங்கண்முதற் பண்பி
லுற்ற, மண்காட்டும் பலகலையும் வழுத்துநெறிக் கணுவெனினு
மாறுமுதல், விண்காட்டிந தேவரொடு முனிவரெலா மறிவினுக்
கோர் விளக்க மீதென், றெண்காட்டுஞ் சிரந்துளக்கி மிகமகிழ்ந்து
நனிபுகழ்நதிட் டோதி நிற்ப (4).

வானிருந்த தெள்ளமுதுங் கற்கண்டுந் சருக்கரையு முண்பிக்
கூர்ந்த, தேனிருந்த முக்கனியுட பாலினொடு சேர்த்திருந்த திறமை

போலும், கோனிநுந்த செந்தமிழின் குணமுழுது மனமுறழிவு
கூடி யொன்றாய்த், தானிருந்த வாழ்துமபொ தப்பிராங்கா மிக
நூல் சமைத்துத் தந்தான். (5)

அன்னவரும் பெருந்தவத்தின் சுவையாதி யாவனெனி லன்ற
வல் கேண்மோ, பன்னவரும் பன்னபடைத்துப் புகழ்ப்படைத்த
கன்னிபுத்தூர் பரிந்து வாழ்த்து, மன்னவரு மகிழ்ச்சித்தக பா
தர்பலர் பணிந்துநிற்ப பாநி லத்தி, லுன்னவரு நெநெறி நோடா
மல் தாசிலுத்தி யோகஞ் செய்தோன். (6)

அறிவருத்துஞ் செந்தமிழோ டாங்கிலமுந் தெலுங்காதி யா
தூய, குறிவருத்தும பாடைபல விலக்கியநல் லிலக்கணநற் குறிப்பி
னோடு, நெறிவருத்தும படி சிறிது நீக்காறக் கற்றுணர்ந்த நிபுணன்
மேலுஞ், செறிவருத்து நாற்கவியுஞ் சொப்புகிற்குத் திறத்தவொரு
சிங்கமன்னான். (7)

ஒருநாளும் பிறந்திறந்திங் குழலாத பாய்பொருளை யுலவா
ஞானர், தருவானைத் தத்துவனைத் தனியிராய மயிலையென்றும் தன
வாதானை, யிருஞாலம் படைத்தவரித்துத் துடைக்குமுழு முதல்வ
னையெம் மீசன் றன்னைத், திருவாரு நடராஜப் பெருமானையே
பொழுதுஞ் சிந்தை செய்வோன். (8)

வான்பொழியுங்கருமுகிலு மிருந்தியு பைந்த ருயும் வறிதென்
றோதத், தான்பொழியு மிருகரத்தான் றுங்கரிய பெருவரத்தான்
றண்ணை மாருத், தேன்பொழியு மலந்தொடையான் செய்யதிரு
வருட்டொடையான் றிறத்த வாய்பைக், கான்பொழியுங் கரித்தரி
யான் கணிப்பருபுன் கருத்தரியான் கலைகொ ணுவான். (9)

போற்றரிய புகழ்ப்படைத்த வீராசா மிக்கோமான் பூனி லெ
ன்று, மாற்றரிய தாமனைத்து மொருங்குதிணை மொருவடிவா
யமைந்த தென்ன, மாற்றரிய பிறப்பினோடு வந்துபல புலவர்திரு
வாக்கி லோங்கிச், சாற்றரிய தகைகொளும்ப பாசாமிப பெயர்பு
னைந்த தக்கோன் மாநோ. (10)

முற்றிற்று.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆத்மபோதப்பிரசங்காயிர்தம்.

விநாயகர்துதி.

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

சீரோங்கு திருத்தில்லை யம்பலத்து ளனவாதஞ் சிருட்டி யாத்,
பேரோங்கு மைந்தொழி லு முறைநடக்க வானுபரும் பிறங்கன் மன்
ன, னுரோங்கு மகள்காண நடஞ்செய்யு நம்பனருள் பெறச்செய்
யிந்நூல், ஏரோங்கி யினிதமுடி வதற்கும்பல் முகவனடி யினை
கள் போற்றி.

பரமசிவம்.

அண்டமா யந்த வண்டத் தாருயிர் கோடி யாகிப்
பண்டைய மறைக ளாகிப் பகர்மறைப் பொருளு மாகிக்
கெண்டையந் தடங்கட செவ்வாய் கிளிமொழி யிமயப் பாணவ
தண்டி னுதனாய சம்புவி னடிகள் போற்றி. (க)

உமாதேவி.

அலகிலா வுலக மீன்ற வன்னையா யமைத்த லாதி
யிக்குமைந் தொழின டாத் தவிரண்டென் மூன்ற தாருந்
தலைமைய சத்தி பேதத் தன்மையாய் முழுது மாணேன்
நிலையிடப் பாக மார்ந்த நிமலையி னடிகள் போற்றி.

நடேசர்.

பூமலிமென் கடுக்கையணி பெர்பெணியும் பிணைநாணதனை
புனலுந் தோவி, லேமமுடி யினிவ்வழி செந் தவிரண்டென்
காட விமைபோர் போற்றத் தாமரைகள் வளையிடே.

தல வைந்திடத்தைந் தொழினுந் தோன்றக், காமருபொன் மன்றி
லன வரதநட நவில்வாணக் கருத்துள் வைப்பாம். (௩)

சிவகாமசுந்தரி.

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

அளிமுரற் குமுலுங் கயலினை விழியு மாம்பலம் போதுநேர்
வாயுக், மொளிமதி முகமும் வெதிர்புரை தோளு முலகெலாஞ்
சைவமே வாழக், குளிர் பொழிற் காழி மைந்தனுக் கமுதங் கொடுத்
தருடிருத்தன முங்கொண், டளிவனார் மன்றி னடமகிழ் சிவகா மசுந்
தரி யடியினை போற்றி. (௨)

விநாயகர்.

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

மூன்றுமதம் பொழியாணை முகவசுரன் கிளையுடனே முடிந்து
தேவ, ரான்றவரு கற்பகநா டடைந்துய்ய வேர்மருப்பை யகைத்தெ
றிந்து, சான்றவொரு கரத்தினிற்கொண் டடியார்க டொழத்
தில்லை சார்ந்து வைகும், நான்றதிரு வாயைந்து கரமாறு முடியனடி
நனிநம் போற்றி. (௫)

சுப்பிரமணியர்.

அலைபுனற் கடல்க ளேழு மனலெழ வவுண கோடி
மலைதலை யுருண்டு வீழ வடியாயில் தொடுத்து வாடுநூர்
பலரையுஞ் சிறைத விர்த்துப் பாவைய ரிருவர் கொங்கை
நலமுற வழந்துந் தோளா னளினபா தங்கள் போற்றி. (௬)

திருநந்திதேவர்.

நாரண னாதி தேவர் நகைமணி முடியிற் றுக்குஞ்
சீரணி களாச மேந்தித் திருமலை கயிலை காத்தங்
கேரணி யாகமங்க ளெந்தைபாற் றெளிந்து மேலாம்
பூரணத் தவரு தற்குப் புகனந்தி பாதம் போற்றி. (௭)

சமயகுரவர்.

அருகரை வாதில் வென்ற அந்தணன் பாதம் போற்றி
சீரகத்தான் மாண்ட மைந்தற் குயிர்த்தந்தோ னடிகள் போற்றி

பரவையசங் கிவிசேர் ஞான பண்டிதன் பாதம் போற்றி
திருமணி வாத ஜார் திருவடி போற்றி போற்றி. (அ)

அவையடக்கம்.

பாவிமா வேலை யடைந்தொரு பூனை முற்றவும் பருகுவே
னென்ன, வாலிய மொழியா லுரைத்ததை யடைந்த வண்மைபோன்
மனத்தினு மெட்டாச், குலிமா தேவன் புகழினைப் பேசத் துணிந்த
தாளு சிறியனென் குறைகள், சாலவு முளதா யினுமதை மேலோர்
சாற்றிலர் பொருளைநோக் குவரே. (க)

இதுவுமது.

கிளிகளும்புன் பூவைகளும் கிளக்குமொழி கேட்பார்க
டெளிவுவரத் தவறினசொற் றெருட்டுவரோ மருட்டுவரோ
ஒளிவுடைய பேரறிவா லுயராதபெரி யோர்களெலா
மெளியதமி யேனுகை யெளனுவரோ கொள்ளுவரோ. (க0)

குழந்தைகுழ றும்மொழிக்குக் கொண்டாடு மனைபோல
இழந்தவயா ஞானிகளு மென்னுரைகேட் டெண்மகிழ்வார். (க1)

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆத்மபோதப்பிரசங்காமிர்தம்.

முதற்பிரகரணம்.

சிவஸ்தோத்திராத்நாவளி.

நடேசர்துதி.

க ல ன் ன ல் து னை.

திங்க ளார்சடைத் தேவனைத் தேவருக் கெட்டாச்
சங்க வார்குழைப் பகவணைச் சதுர்மறை யவனைப்
பொங்கு மாமணி யழுத்திய கனகமாம் பொதுவில்
எங்க டாய்மகிழ் நடமிடு மிறைவனைப் பணிவாம்.

தாவருஞ் சித்தியினு மேவரு ஞானத்தினு தேவரினு முனி
வர் யர்வரினு மேம்பட்டு உலகமெலாந தொழுதேத்த நிற்குந் தெய்
வப் பெற்றியாளரும், அமிழ்தினு மினிய தமிழ் மொழிகுரு இலக்
கண முநனுல் செய்தருளிய பேராசிரியருமாகிய அகத்திய முனிவ
ருக் காச்சிரமமாகியும், அருமறை முழங்கோதை அருவியினோதை
யினு மிக்கொலிப்பதாயும், சந்தன ரூத பாடல வகுள சம்பிர கதனி
நாளிகேர மாதவி முதலிய விருஷசாலங்கள் நிறைந்து ஆகாயத்
தினை யளவெடுக்கும் சோலைசூழ்ந்த பொதியமாமலைக் கருகிலுள்ள
ஓர் சிங்காரவனத்தில் சிவநேசர்கள் முனிவர்கள் சித்தர்கள் யோகி
கள் ஞானிகள் சேர்ந்து அகிலாண்டகோடி பிரமாண்டராயகராய், மங்
கைபுகழாய், கங்கைவேணியராய், சங்காசினியராகின்ற ஸ்ரீசாம்

பவ நடேசப் பெருமானே மிகவும்பக்தியோடு நாள்தோறும் பிரசங்க வாயிலாகத் தோத்திரஞ்செய்யும் ஞானசபை பொன்றுண்டு. அந்தச் சபையில் மேற்கூறிய சிவநேசராதி குழாங்களி னெவ்வொருவர் ஓர் தினஞ்செய்த தோத்திரத்தைக் கூறுவோம்.

க - வது சிவநேசர்களினொருவர்செய்யுந்தோத்திரம்.

ஆரகர சிவசிவ மாதேவா அடியனைக்காததிட வாவாவா
சரணம் சரணம் சாமீ சரணம் தண்ணருள் தில்லைச் சாமீ சரணம்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

சரண மங்கையோரா பங்குறை சங்கர சரணம்
சரண மங்கல மாகிய தனிமுதல் சரணம்
சரண மந்திர வடிவமாஞ் சதாசிவ சரணம்
சரண முமபர்க னாயக பசுபதி சரணம். (க)

சூதசங்கிதை.

ஆறு நிறுசெஞ் சடையாய் சரண மழலா மிகுடங் கைனாய் சரணம்
பாறு நிறுசூழ் படையாய் சரணம் பணமாடாவப் படையாய் சரணம்
நீறு நிறுமே னியனே சரண நிதியார் வரைவெஞ் சிலையாய் சரணம்
ஏறு நிறுநீள் கொடியாய் சரண மெழிலார் கயிலைக் கிரியாய் சரணம்.

பெரியபுராணம்.

கற்பனை கடந்த சோதி கருணையே யுருவ மாகி
அற்புதச் கோல நீடி யருமறைச் சிரத்தின் மேலாம்
சிற்பர வியோம மாகுந் திருச்சிற்றம் பலத்து னின்ற
பொற்புற நடஞ்செய் கின்ற பூங்கழல் போற்றி போற்றி. (கூ)

வேறு கவிகள்.

அருவமா யுருவ மாகி யகண்டமா யச்சலமாகி [மரி
யொருபரம் பொருளாய் வண்ண மொப்புட னுயர்வு மின்

ஆத்மபோதப்பிரசங்காமிர்தம்.

நிருமலனாகி பெங்கு நிறைந்துநீங் காது நிற்குங்
கருதரு ஞான னந்தக் கருணையங் கடலே போற்றி. (ச)

வாத லூடி யாரோடு மூவர்க்குச்
சீத வார்செங் கமலத் திருவடிப்
போதி னுய்யப் பொருந்த வளித்தமா
நாத னுமவ னுன்றொழுந் தெய்வமே. (ரு)

தத்தித் தித்தித் தரிசிடத் தோமெனத்
தித்தித் திலையி லாடுந் திருவடி
வைத்து முத்தன் முதுகின்மே லாடுமென்
னத்த னுமவ னுன்றொழுந் தெய்வமே. (சு)

அப்பர் சுந்தரா மாணிக்கர் தம்மையாண்
டொப்பி லாப்பதம் வைத்தடி யேனையும்
அப்படி யிசைந் தாட்கொள வெண்ணுமென்
னப்ப னுமவன் நான்றொழுந் தெய்வமே. (எ)

சித்தா முததர் சிவசிவ வென்னவே
சத்தி மாது சபாசென்று மெச்சவே
மெத்த மெத்த முடுகிகூத் தாடுமென்
னத்த னுமவ னுன்றொழுந் தெய்வமே. (அ)

திருமந்திரமாலே.

கரியட்ட கையன கபாலங்கை யேந்தி
யெரியு மிளம்பிறை சூடுமெம மாண
யரியன் பெரியனென் றுட்பட்ட தலலாற
கரியன்கொல் சேயன்கொல் காண்கின் றிலேனே. (சு)

திருவேற்காட்பே புராணம்.

வானவர் தலைவா போற்றி மாலவிடை யூத்தி போற்றி
போனக மாகாஞ்சை யருந்திய புனித போற்றி
தானவர் புரமுன்றட்ட சதுரனே போற்றி தாவில்
ஞானநா யகனே போற்றி நாதனே போற்றி போற்றி. (க0)

அகோசா நிரதிகயானந்த பூரணனந்தமாகச்சகளீகரித்து நலே
சரென்கிற நாமத்தைத் தரித்துச் சர்வாங்க ரத்தினபாணபூஷணராய்,
மாணிக்க மகுடதாரியாய், நவரத்தின மணிகொண்டிழைத்திட்ட கண
கசபையின்கண் ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்தருளுகின்ற எம்பினை
வராய் உட்புலனைத்தினையும் வென்று உண்மையை யுணர்ந்த தொ
ண்டர்களி னுள்ளநதோறுஞ் சென்று பேரின்பமாகிய அமுதமாரி
யைச் சொரிகின்றவராய், கல்லால் விருஷத்தடியில் வீற்றிருந்து
சனக சனந்தன சனாத சனற்குமாரர் என்னு நான்கு முனிவர்களுக்கு
வேதங்களால் விளக்குதற்கரிய பொருளாகிய சாபுஜ்ஜியபத நிலை
யைத் தக்ஷணபிழக குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளிச் சொல்லியரு
ளிய பகவானுமாகிய நலேசப்பெருமானது திருமறைச் சிலம்பணி
நத சரோருகமான சதானந்த பாதாயபுஜங்களுக்கு வந்தனம்.

அரகாசிவ சம்போ சங்கர சச்சிதானந்த சதாசிவ மகாதேவா!
ஏகத்தத்துவ நித்திப அநாதியாய், சர்வார்த்தரியாயியாய் விளங்கும் பர
மமே! மாயாசத்தியாகிய கருவியைக்கொண்டு எண்ணரிய சிவபேதங்
களுக்குத் து நுகரண புவண்போகங்களைப் படைத்த பரமனே! அமைச்
சராதியரைக்கொண்டு அரசனானவன் தனத்திகாரத்தைச் செலுத்துவ
தைப்போல், அமைததலாதி பஞ்சகிருத்தியங்களை அயனாதிய பஞ்ச
மூர்த்திகளைக்கொண்டு நடத்தும் பரப்பிரம்மமே! சிறிதுந்தன்னுண்
மையினை யறியாது பகாமுகவியாபாரத்திலேயே பிரவிருத்தியையு
டைய அறிவிற்கட்டுப்பட்டுக் கிடக்கின்ற ஜீவர்களறியப்படாத
காரணகாரிய கற்பனைகளிறந்து தானாய்விளங்கும் பரமார்த்தமாயும்,
தானே சுயம்பிரகாசமாயும், பிரகாசிக்கின்ற துரியமாயும், எல்லா
வஸ்துகட்டுமூல வஸ்துவாயும், நிச்சலமாயிருக்கின்ற அலையில்லாத
சமுத்திரமபோல ஞானசொருபமாகிய துரியசம்பூரண மெனனு
னந்த பெருமபொருளாயும் விளங்கும் நலேசமூர்த்தியே! அன்றியும்
துவாதசார்த்தப் பரஞ்சுடருருவாய்த் துலங்குஞ்சோதியேன! ஆதியந்த
யில்லாத பேரொளியாயிருப்பவனே! சோதிநாயகனே!

அகித்தியமும் துக்கமுமாகி அழியும் பித்தவுலகவாழ்நிலை அஞ்
ஞானகுணத்தால் நிலையென்று நம்பி மோகமயமான பாசத்தால்
அனாதம் சம்பந்தமான விஷயபோகமென மாயையி னேவற்ப்

தத்தின லுண்டாகும் பெருங்காட்டில் ஆசையின்பின் சஞ்சாத்துக்
கொண்டிருக்கும் மாயாமனத்தின் விருத்திகளோர்க்கிப் பதிப்பொருள்
செய்யாரின்ற பஞ்சகிருத்திய விலக்கணத்தையும் அப்பஞ்சகிருத்தி
யங்களைநடாத்துங் கடவுளர்களினது சலக்ஷணங்களையும், ஆங்காங்கு
நடக்கும் ஞானப்பிரசங்கத்தையும், சிவகதைகளையுங்கேட்டுத் தேவர
கசியம் வேதரகசியம் வேதங்கட்குச் சிரங்களாகிய வுபரிடதங்களு
டைய சாரமான அருத்தத்தையும், முத்திரெறி முதலியவைகளின் வர
லாற்றையுந் தெரிந்துகொண்டு, ஆத்மஞான சாட்சாத்காரமான ரூபத்
தை நிருபாதிசுநிட்டையினுஞ் சோபாதிசுநிட்டையினுளும் விவட்
சணமாகவும் சலட்சணமாகவும் உபாசனைசெய்துவரும் மகான்க
ளுக்குத் தன்னைக்கண்டு சரிசிக்கச்செய்து அழிவிலாச முத்தியின்
பத்திற் சேர்ப்பிக்கும் எம்பெருமானே! ஆதிமத்தியானந்த ரகிதமான
வள்ளலே! சங்கற்பமாதத்திரத்தில அண்டரண்ட பகிரண்டங்களையும்
மாயாசகத்விலாச கல்பிதமாகப் பரிணமிககச் செய்யும் பரனே! சர்
வவிபாபக நிராகுல கோலாகலனாகிய அப்யனே! சாமபசதாசிவனே!
சர்வமங்கள தோஜோபயசிவபெருமானே! வினையையுடைய பாணப்
பத்திரருக்குத் தானடிமையென்று தனது திருமுடியின்மேல் விறகு
சுமை சுமந்த சிவபிரானே! பிரமாமுதல் பிபிலிகார்தபரியந்தம் ஒரே
பிரகாசமான வேகவஸ்துவாய் விளங்கும் சிவபிரானே! அடியேன்
இவ்வுடம்போடுகூடிய வாழ்க்கையை வெறுத்து உன் திருவடிவைய
யடைய ஆவல்கொண்டிருந்தாலும் தக்கசாதன சதுட்டய சம்பத்தில்
லாதவனாயும், ஈஷணத்திரயங்களுடைய அஞ்ஞானத்தைக்கைப்பற்
றினவனாயும், நான்குவேதங்கள் முதலானவற்றையுணர்ந்த பெரியா
ரைத்துணைகொள்ளாமலும், அவர்களுக்குப் போதுமானவரையில்
தொண்டுசெய்யாமலு மிருந்தாலும் என்பேரில் உன்கிருபாநோக்கத்
தைக்கடாகவித்து ஆண்டருளமய்யனே! அகிலலோக சிருஷ்டியாதி
பஞ்சகிருத்தியகாரணனாகிய சிவபிரானே! அற்புதகுணசீலராகிய பரஞ்
சுடரே! தினதயாபரமூர்த்தியே! பத்தர்கள் பணியும்பதாம்புபனே! அள
விறந்த விளையாட்டையுடைய அத்தனே! சிற்சொருபவஸ்துவாகிய தே
வாதீதேவனே! சந்திரஜடாமண்டலதாரியாகிய சகாசிவனே! புண்டரீ
காக்ஷணாகிய திருமால்மகிழ் சகோதரியாகிய உமையவள்ளேசனே!
நின்மலசொரூபமாய் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற பிரமவஸ்துவே.

அடியார்கள் வழிபட்டுயும்பொருட்டுச் சகாத் திருமேனி கொண்ட அய்யனே ! சர்வமங்கள தேஜோமயமாகிய சிவபெருமானே ! நித்திய கல்யாண சுந்தரனே ! கடம்பவன சுந்தரனே ! ஆலால சுந்தரனே ! அபிராம சுந்தரனே ! ஸ்ரீகந்த ஸேஷப்பெருமானே ! அரிய வேதாசன சாஸ்திரபுராண கலைஞானங்களை யெல்லா மறிந்த அடியார் களுக்கு உண்டாகும் ஓடுகண்களைக்களைந்து இஷ்டசித்திகளை அருளுமய்யனே ! நீலகண்டமும், மான்பமுவும், வரதாபயகரங்களும், சதுர்ப்புஜமும், நெற்றிக்கண்ணும், நிலவணிசடைபுயிர், பார்வதி பாக முமுடைய அபயனே ! சார்தராகியும், சர்வகர்த்தாவாகியும், சர்வக்ஞராகியும், ஸ்வபாவப்பிதகாசராகியும், மஹானாகியும், சிற்சுனராகியும், வியாபியாகியும், முத்தப்பிரியராகியும், பராசத்தியுடன் கூடியுமுள்ள சகா சிவமூர்த்தியாகியும், பரிபூரணமாகியும், நிஷ்கள சோதிராகியும் விளங்கும் வஸ்துவே !

ஸ்ரீநாராயணாகிய நெள்ளிமலையி னுச்சிறிற் கோடிகுரியோதய மாணுரபோன் நெருளிவிசும் நவரத்நமயமான ஆபிரக்கால் மண்டபத்தில் பம்பா வுக்கிற ஹ காரணமாக அபிரமாதி தேவர்களும் மற்றவர்களுங் கரங்களைச் சீரமேற்கூப்பி ஹ ஹர சிவசிவ கங்காதர மகாதேவ சப்போ னென்று துதித்து நமஸ்கரிக்கக் காட்சிகொடுக்கும் அய்யனே ! செம்பொன் மயமானவனே ! கடருஞான வானங் சொருபனே ! புராண காரண புராண்களே ! ஒருத்தனே ! எங்கள் மன்னவனே ! ஆரைக்கடலி லமிழ்கின்ற சோரநாயேனாகிய என்னைக் காப்பவனே ! மகாதேவனே ! அமபிகாபதியே ! மாதேவனே ! அரனே ! இடபவாதனனே ! அருட்பெருங் கடலாகிய எமது சிவபிரானே ! ஆரந்தவெள்ளமே ! மகாதேவனே ! சமஸ்தலோக காரணபூதராகிய பரமேஸ்வரனே ! சர்வலோக காரணராகிய சிவபெருமானே ! பஞ்ச கிருத்திய காரணமாக ஆரத்தத் தாண்டவம்புரியும் எம்பெருமானே ! பரமபதியே ! கருணாநிதியே ! உபநிடதங்களிற் கூறும் அந்தரங்கமான பிரஞ்ஞானம் பிரமமென்னு மிருக்குவேத மகாவாக்கியார்த்தமாக விளங்கு மத்துவித ஸ்வரூபமாகிய தன்னை விலட்சணமாகவும், சலட்சணமாகவும், ஆகமார்த்தத்திற் சொருபிலக்கணநிஷ்களமாகவும், தடத்த நிலக்கணசகலமாகவும், இவற்றையுங்கடந்தபிராம்மியபரவுன

மாகவும், ததிர்ப்பவர்களிடத்திலன்புடையவனாகவுமிருக்கும்பயனே! பிரபஞ்ச முதல்வனாகிய பசுபதியே! திவ்வியமங்கள ஸ்வரூபாகிய சிவபிரானே! அடியார்களின் மாயையைக் கெட்டு மய்யனே! உலகமாதாவாகிய உமாதேவியாருக்கு இறைவனே! பரமபதியே! சர்வ பரிபூரணமாகிய சிவபெருமானே! சர்வஜகத் சுதந்தரமுற்ற சம்புவே!.

தமது அருட்சத்தியாகிய பார்வதிதேவியோடு தில்லையில் வீற்றிருக்கும் பசுபதியே! அகோசரபானுகோடி தேஜசையுடைய சிவபிரானே! காமகோரத்தால் பசுக்களைப்பிடித்துக்கர்மபாசத்தாற் கட்டி ஆள்பவனே! சம்புசிவசங்கரனே! ஆதியு மந்தமு மானந்தமயமாய் விளங்கும் சோதியனே! சாம்பசகாசிவனே! கடாசலவுரிப்போர் வையைப்போர்த்தவனே! எல்லாநாமென்று ஏகாந்தமாகிநிற்பவனே! வேதாகமவழியிலேநடக்கும் மெய்யடியார்களினுள்ளத்தின்கண் குடி கொண்டிருக்கும் தவளமேனி வடிவத்தையுடைய சரசுவதி தேவியினது செம்பதங்களின் துணையைக்கொண்டு உன்பெருமையை பெடுத்துரைக்கும் ஸூலையெழுதும் அடியாகளுடைய பெய்சேர்ந்த தீவினைகளை நாசமுறச்செய்து அவர்களுக்கு ஞானராச்சிய பட்டாபி ஷேகஞ் செய்தருளுந் தாண்டவ மூர்த்தியே!

ஆதியாய், அந்தமாய், நவைய், சோதியாய், மின்னலாய், மின்னல் நவைய், வேதாந்தமுஞ் சித்தாந்தமுங்கடந்த அமிர்த பஞ்சாட்சராதிரி நவைய், சம்பூரண மௌனானந்த பரம்பொருளாய் விளங்கும் வஸ்துவாய், வாணையு ம் வைபகத்தையும் விளக்குவிக்கும் மார்த்தாண்டாகிய பாஹுமி நௌபால் வாழும் பல்லுபிரங்களையும் படைத்துத்தாங்கி பொழுங்கொடு நடத்திக் காக்கு முடிவில்லாத கிருபா மூர்த்தியாய், நீடிய சாந்தமு மிகுந்த கிருபையுமுள்ளவனாய், உயிர்களுக்குத் தோன்றாத் துணைவனாய், உள்ளன் புடையவர்கட்குத் தோன்றுந் துணைவனாய், சம்சாரக்கடலைக் கடக்க மரக்கலம் போன்றவனாய், அநாதி நித்திய யதார்த்த சுபாவ பிரம்மமாகிய நேசப பெருமானாய், ஜக ஜட சீவபர சர்வ தத்துவாதீத தன்மாதீர அகம் பிரம்மாகாமாகிய சொரூபமாய்விளங்கும் நின்மலனாகியசிவனாய், ஒங்கூரபிரணலக் ஞானகார சர்வதத்துவ சொரூபஞ் விளங்குபவனாய் மூன்ன தற்பரானந்த பராகிய அம்பவவானனே!

தரியனாய், தரியமுகானாத அநிதனாய், தத்பதமகா வாக்கி யத்தின் பொருளாகிய சிவமாய், மறைமுடிவதனில் விளங்கி மொ ளியாய், தனித்த சுவாநுபவாதீத பிரமமாய், எவ்விடத்திலும் வியா பகமாய் விளங்காநின்றபரம்பொருளாய், அகண்டபரிபூரணனாய், நாந வடிவாகிய மகாமந்திர ரூபனாய், ஞானநாயகனாய், மெய்ஞ்ஞான மின் னதென் றறியாமல காமக்துரோத முதலிய துக்கபேசங்க ளினைத்தி னுக்கு நடுங்கி அளவற்ற சன்னமென்னும் பள்ளத்தில் விழுந்து துக்கமென்னும் கனத்த சுமையைச் சுமந்துகொண்டு தமொறும் அடியேனுடைய ஆண்டபோதத்தின் கண்ணதாகிய வாணவவிருளாக் கிழித்தெறிந்த ஆண்டருளுபவனாய், தற்பரனாய், அற்புதனாய், சொற்பதவ கடந்த சோதியனாய், கருண மெய்படியார்களின் கண்ம வினையைப் போக்குபவனாய், ஆகியதமில்லா வரும்பெரும் பொரு ளாய், பொங்கித் தனும்பும் பேராந்த வாரியில் ஞானாத்மமாக விளங்கும் பொருளாய், பாததவிட மெங்கும் பரம்பொருளாகத் தோற்றவனாயுமுள்ள சிவபெருமானே!

அங்கிங் கெனதபடி யெங்குஞ் சுயஞ் சோதியா யிருப்பவனாய், பரமானந்த சொரூபனாய், ஒம்பரபிரம மங்கனகரனாய், தத்துவாதீத னாய், தனிப்பரம பொருளானவனாய், எண்ணிலா வடிவனாய், அந்த ராத்மாவாக விளங்குந் தன்மையினால் எல்லாவுயிருந் தானாயிருப்பவ னாய், சாவவியாபியாக விருந்து யாவற்றையு மசைவிக்குந் தன்மை யால் அண்டபிண்ட சராசராத்மக அகண்ட அபிவானந்த மேனிய னாய், ஜெக சிவ பரங்கட்கு அன்னிய னாகையால் எங்கணு மெய்ச்சா கூழியனாய், இன்ப சகானந்த ஞானவாரியில் தனும்பியெழு மமுதப் பிழம்பனாய், ஸ்வய ஸுப்பாவ அநாதித்திபானந்தனாய், விளங்கும் நிமலபரிபூரண விமலனுமாகிய சிவபெருமானே!

தகராலயமாகிய திருச்சிற்றம்பலத்தன்கண் அனவாத நித்தி யானந்தத் திருத்தாண்டவஞ் செய்கின்ற தம்பிரானாய், வேதாநம சொரூபனாய், அவைகளின் அர்த்தபாவனாய், சர்வேஸ்வரத்வத் தை யுடையவனாய், சிவாகாட பிரணவ ரூபனாய், சிற்றது விளங்குஞ் சத்தியமாகிய பராபர வஸ்துவானவனாய், இருவினைபொடிபு மலபரி பாகமமைந்த சத்தினிபாத வுத்தமர்கட்குக் குருவாய் விளங்கும் பர

னாய், ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரண மகாகாரண மகாத்மனாயும் விளங்கு மஹாதேவனே!

வேதாந்தோபநிடதாதிகளை அறிந்த அறிவுடையோர்களால் அனவரதமும் ஏத்திப் போற்றும் கோதிலாத குணக்குன்றனாய், சத்திய ஞானானந்தப் பரம்பொருளானவனாய், முத்திக்கு வித்தாய், முழுமுதலாய், மூதறிவேர்கள் போற்று மூலகாரணனாய், அருவம்-உருவம்-அருவருவங் கடந்த அநாதியனாய், அநாதி மலமுத்தனாய், உலகமே திருமேனியனாய், தனது திருவருளையே பராசத்தியாகக் கொண்டவனாய், முக்குணரகிதனாய், மும்மலங்கடந்தவனாய், அரிப் பிரபேந்திராதியர்கள் காணாத அருப்பொருளானவனாய், அரியமறை முடிவா மரதனபீடத் தயர்ந்த ஞானநாயகனாய் விளங்கும் விரிபெருஞ் சோதியே! சத்துச்சித்தானந்த சம்பவஸ்வ ரூபனாய், அகாராதி கூடகா ரந்தராகிய ஐம்பத்தேதா ரட்சர சோதிஸ்வரூபனாய், அத்துவிதானந்த பேரின்ப சாகரமாகிய வஸ்துவாய், அவனவனது வென்சச்சுட்டியறியப்படாத பரம்பொருளாய், வேதாந்த மென்னும் விருகூத்தி னுச்சியிற் பழுத்த சைலசித்தாந்த மென்னுங் கனியினிரசமாகிய பரமாய், தற்போதங் கடந்தவர்களாற் காணப்படும் கண்ணுதலாயும் விளங்கும் சதாசிவனாகியவரே!

ஆன்மாக்களின் அநாதில விருளை நீக்கும் ஞான சூரியனாய், வைகரி - மத்திமை - பைசந்தி- குக்குமையென்னு நாலுவாக்குகளை யுங் காரியப்படுத்துபவனாய், ஞானரு-ஞானம்-ஞெய்மென்னுந் திரிபு டிரகிதனாய், மலகன்மங்களைக் கடந்த நித்தியானந்த சொருபனாய், தீவிரதரசத்தினி பாதம் வாய்ந்து தெளிந்த சிந்தையர்க்குத் தெவிட்டாத ஞானவாரியை வழங்கும் பிரபுத்வ சாமர்த்திய குணத்தையுடைய சிவபெருமானே! அதுவிதுவென் றிடவில்லா வகண்ட பரிபூரணமாயும், பிரமாந்த ஸ்வரூபமாயும், மஹா வாக்கியங்களுக்கு லகழியார்த்தமாயும், முக்குணங்களு மில்லாததாய் பிராநின்ற சகனவடிவான நடேசப் பெருமானே!

ஐகமியாவற்றிலும் சங்கம தாவர ரூபமாய்க் காணப்படும் வஸ்துவாயும், நாசமில்லாததாயும், மேலான ஆனந்த சொருபமாகி விளங்

கும் பரமசிவமாகியும், அநாதியாயுள்ள வகண்ட ஆணவமலமாகிய அக்காரம் ஆன்மாக்களினின்ற நீங்கியோட கோடி குரியர்களைப் போல அடியவர் இதயதாமசாயிற்றங்கி திருவரு ளென்னும் ஒளி னை விசுகின்ற நெற்றிக்கண்ணாகியும் விளங்கும் சிவபெருமானே! தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் அடியவர்களுக்கும் அமுதம் போன்ற திருவருட்சுவைபைத் தருபவனே! பொன்னாரணி மணிமா ளிகைகுழிந்த புலியூரில் வாழு மய்யனே!

காரணகாரிய கற்பனைகளிற்று தானாய்விளங்கும் பரமாத்மாவாயும், சுயம்பிரகாசமாகப் பிரகாசிக்கின்ற துரியமாயும், நிறைந்த வஸ்து வாயுமுள்ளவனே! சிச்சலமாய், அலையில்லாத சமுத்திரம்போல் ஞானசொருபமாய், ஆரியசம்பூரண மௌனானந்த பெரும்பொருளாய் விளங்கும் சிற்றம்பலவனே! யோக ஞான சொருபமாய், பிரமானந்தப் பெருகாய், பேரானந்த வெள்ளமாயுமிருக்கு நடேசப்பெருமானே! வாசனைக்கரியமாக அகம்பிரமமென்பவர்களுடையநாக்கை யறுப்பவனே! வானோங்கிய கோபுரங்களையுடைய அழகிய தில்லையில் நவரத் தினங்களிழைத்த சிற்சபையில் ஆனந்தத் தாண்டவமாடு மையனே! என்னப்பனே! மகாவுன்னத பதவியாகிய பேரின்ப வீட்டையடைய வேண்டுமென்கின்ற ஆவல்கொண்ட அடியேனுடையவஞ்சகமும்பல வகைக் கோரணச்சேட்டைகளு முள்ளமனம் விடயங்களிற்சென்று பலவித கொடுமைகளைச் செய்யாமலும், சங்கற்ப மனைத்தும் என்னைத் தொடராமலும், பஞ்சேந்திரிய மடக்கம் என்னிடத்தில் குடியிராம லும், வீரகண்டா மணியணிந்த உனது தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளை அடியேன் திபானித்துத் தொழும்படி அதுக்கிரகம் செய்யு மையா உமாதேவிக்கு நாயகனாகிய தில்லை நடராஜபதியே! கருணை வெள்ளமாய் துய்ப்பனாய் விளங்கும் பராபர வஸ்துவே! ஞானப்ரகாச மாயும், சகலமுமேகமாயும், பிரமப் பிரகாசமாய் விளங்கும் வஸ்து வாயும், நித்தியசுயப்பிரமானந்தசொருபமாயும் அடியவருயளத்துவீற்றி ருக்கும் தெய்வமே! தூர்க்கந்தமாகிய மலமுத்திர முதலிய நிறைந்த ஊத்தையுடலை மெய்யென நம்பிகியான சூனியத்தால் ஆசாபாசத்தி லமுந்தி இவனிவளி துவெனக் குலாவிமகிழ்ந்துகொண்டிருக்கும் அற்பு வறிவையுடைய அடியேனை இம்மாயா காரியபிரபஞ்சத்தில் ஐம்பொ

நிகளாகியவேடர்களால் வளர்க்கப்பட்டு அஞ்ஞானத்தன்மை யுடைந் திருப்பதால் உன்பெருமையையறியாது மயங்கிப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கை யில் தடுமாறுவதினாலே அதிலிருந்து விலக்கி ஆனந்தத் தாண்டவம் புரியும் உன் திருவடிநீழ லடையும்படி கிருபைபுரிந் தருளுமையா கர்த்தனே! தேவர்களு மிருடிகளு நெருங்கி நின்று வணங்கத் தனத் தனத்தன தனதன வென்னும் தானத்துக் கேற்ப ஆனந்த ஞான நிருத்தத்தைச் செய்யுஞ் சிவபிரானே!

பரமசார்த்தத்தோடும் எங்கும் ஒளபச் சிலேடிகமாக நிறைந்த சம்பூரண பிரம்மஞான சொரூபமாய் விளங்கும் நடேசப் பெருமா னே! சுத்ததன்மய பரஸ்வயப் பிரம்மஞான ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார முத்தியனுக்காகஞ்செய்யும் ஞானசாரியனாகிய சபாபதியே! ஜீவ காருண்ய தயாமூல ஞானமூர்த்தியாகி அம்பலத்தாடு மையனே! சூக்கும வொளியிருளாயும், ஒளியிருளற்றதாயும், நாதநாதாந்த முடி வற்றதாயும், சயம் சொரூபமாய்விளங்கும் பரவஸ்துவமாகிய திருத் தில்லை நாயகனே! ஒன்று மிரண்டு மொன்றிரண் டற்றதும், உள் ளும் புறம்பு முட்புறம்பற்றதும், உருவு மருவு முருவருவ மற்றதும், தனக்கென வொன்று மில்லாததுமாய்விளங்கும் பிரமசொரூபமே! காளகண்ட திரிநேத்திர ஞானவொளியாயும், ஞானமூர்த்தியுமாகிய நடேசப்பெருமானே! நித்யானந்தத்தேவி நைந்திருக்கும் ஐந்துமுகத் தையுடைய கற்பகமே! அழிபாத தில்லையி லெழுந்தருளி யிருக் கின்ற ஐயனே! அசித்தியமாகிய உடம்பை நித்தியமென் றெண்ணி அதைப் போஷித்து அதனால் மிகத் துன்பத்தை யடைந்து வாழ் கின்ற வஞ்சக நெஞ்சகத்தையுடைய அடியேனைச் சேற்றிலெழுந்திய யானையைக் கரையிலெடுத்து விடுவதைப்போல அஞ்ஞானத்தி னின்றும் ஞானமாய் கரையேற்றி ஜீவகரணமறச்செய்து சத்தினி பாதத்தன்மை யடையச்செய்தருளுமையா ஞானசொரூபியாகிய சிவபிரானே! அடைக்கலமென வடைந்து தேவரீரது திருவடியை யடைய முயற்சியெய்யு நாயினேனுடைய வஞ்சம் பொருந்திய நெஞ் சத்தை இங்குமங்கும் ஒடவிட்டு அதின் சேஷ்டையால் துன்பமடை தற் கேதுவான ஐம்புலன்களின் கொட்ட மடக்கிச் சென்மாந்திரங் கணி லுண்டாயிருக்கும் கன்மசேகசமாகிய சஞ்சிதத்தை நீக்கி அதுக்

கிஹம் செய்யுமய்யா நடேசப் பெருமானே! வேதார்த்தத் துச்சியில் வினையாடுந் தெய்வமே! ஆறுசாஸ்திரங்களையும், நான்கு வேதங்களையும், இருபத்தெட்டாகமங்களையும், அறுபத்துநான்கு கலைஞானங்களையும் கற்றுணர்ந்த சனகாதி முனிவர்களுக்கு வேதத்தின் முடிவாகிய உண்மைப் பொருளை உபதேசித் தருளிய இறைவனே! நிட்களப்பொருளாய், அகண்டபரம்பொருளாய், ஆனந்தத்தாண்டவமாடும் பொருளாய் விளங்கும் நடேச மூர்த்தியே! உதையாத்தமன மின்றி யெக்காலத்து மோரியல்பாய் நிற்கும் ஞானஞரியனே! சர்வஜீவ தயாபரனே! விஷ்ணு பிரமர்களால் முறையே அடியையு முடியையுங்காணக் கூடாதபடி நின்றவனே! பிரணவ சொரூபமாக விளங்கும் கொன்றை மாலையைத்தரித்த சடாபாரத்தை யுடையவனே! இதாகாயத்தில் ஞானநடனஞ் செய்கின்ற மாணிக்கமலையே! பூதாகாயத்திலுள்ள நடனஞ் செய்கின்ற உண்மைப் பொருளே! அஷ்ட புஜங்களை யுடையவனும, டெருமலையாகிய வில்லை யுடையவனும், அடியார்களுடைய மோகமயக்கத்தைப் போக்கிச் சங்கற்ப வடிவமான மனதைக் கெடுத்துச் சிவபாவத்தை நீக்கி, ஆத்மஞானமாக விளங்கச் செய்து சன்னமரணங்களை ஒழிப்பவனுமாகிய நடேசப் பெருமானே! கர்மத்தினையே கர்த்தாவாகக் கொண்ட கர்மபிரம வாதிகளாகிய தாருகாவனத் திருடிகளின் பத்தினிமாரிட்ட பிச்சையைக் கொண்ட பெருமானே! கண்ணப்ப நெச்சிலை யுகந்து தின்ற காளத்தியப்பனே! ஆபிரம் பிறையினைக் கண்ட மதுரை வாணிச்சிப் பிட்டை வாங்கித் தின்ற கூடியானனே! சேந்தநாயனார் படைத்த களியை யமுது கொண்ட அய்யனே! அச்சேந் களுக்கு முத்தியளிக்கும்படி கொற்ற வங்குடி முதலியாருக்குத் திருமுகம் கொடுத்தனுப்பிய திருவாளனே! பிரமனுடைய தலையைக் கையிலேந்திய கபாலீசனே, திரிபுரத்தை யெரித்தவனே! அடியார்களுடைய ஆணவாதி மும்மலங்களை யுமொழிக்கத் திருக்காத்தில் மூவிலைச் சூலமேந்திய நீலகண்டத்தை யுடைய எந்தெய்வமே! ஆனந்தையென்னும் பெயருடையதாசி தரிப்பதற்காக அழகிய இரத்தன கடகத்தை அருளிய சிவபிரானே! சன்மார்க்க நெறியை யனுசரிக்காமல் விடயங்களைச் சிந்திக்கும் வஞ்சகத்தையுடைய எனது நெஞ்சகத்தை யுனது பாதுகாமலையிற் சேரும்படி யதுக்கரஞ் செய்யுமய்யா ஞானபரனே! மூலமஸ்த்

தால் விளைந்த பிராரத்துவம் - சஞ்சிதம் - ஆகாமியமென்னும் பெரும் பூதமாகிய விளைகளின் மிக்கவலிவைக்குறைக்கு மார்க்கத்தைத் தேடாமல் அவைகள் மேலு மேலும் வளரும்படியாக இழிதொழிலைச் செய்து அதனாற் பாபியாய் உனக்கு அடிமைபாளனாகாமற் போகும்படியாகிய என்னை அவ்வழியே விடாமல் உயிர்ச் சார்பு பொருட் சார்பாயுள்ள சகல பந்தங்களை நீக்கிக் காத்திராகுப்தருளுமையா சச்சிகானந்த சுயம்பிரகாசமாய் விளங்கும் நடேசப் பெருமானே! அகம்பாவத்திற் கட்டுப்பட்டு மயங்கும் அடியேன் ஆபாசமிகுந்த பொய்க் குரம்பையாகிய சரீரத்தை வெறுக்கவாவது, கொடிய பிறவிபிற் செறிந்த வெவ்வித குடும்பதொல்லையைத் தொலைக்கவாவது, உனது திருவடிக் குரிமைபூண்ட மெய்யடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்யவாவது, உன்னை அன்புடன் சார்வதா சிரவணம் பண்ணவாவது, அல்லது தவவேடம்பூண்டு நியமப்படி தவத்தைச் செய்யவாவது, மூர்த்தி - தலம் - திர்த்தம் இவைகளை முறையே தரிசித்து வாழ்த்து மூழ்கவாவது, அறியாத எனது பிழையை மன்னித்து என்னை ஆண்டருளுமையா சிவபெருமானே! பிராரத்துவ வனுபவத்திற் கேற்ற பலவகைச் சரீரத்தைத்தரும் பிரமஞல இனிப்பிறவிபை எடுத்தற்கேதுவை விளைவித்துக் கொள்ளாத சிவன்முத்தர்கள் நிறைந்து விளங்குந் தில்லையில் வாழும் அய்யனே! ரஜோகுண சம்பந்த அவித்யா சஹிதனுகித் தூலதேகத்தைத்தானாக மருவிய ஜீவனாகிய அடியேனுடைய பசுகரணங்களைச் சிவகரணங்களாகச் செய்து அதனால் சிவபோதம் சிவபோதமாக அச்சிவ போதத்தால் சிவஞானம் வெவிரியாகும்படிச் செய்து அடியேனைக் காத்திராகுப்தருளுமையா நடேசப் பெருமானே! ஊன்மருவிய பிறவியெனும் பெருங்கடலில் மூர்த்திப் பிராக் திவடிவமான உலக வாழ்க்கை பென்கிற மாயா பந்தத்தினால் துன்பப்பட்டு வாடுகின்ற இந்தப் பாவியான அடியேனாகிய நாயேன் கோடிஜன்மாந்தர காலங்களிற் செய்த பாழ்வினையைப் போக்கி, விடயசுகத்தை நீக்கிப் பிரம சுகத்தை அடைய அனுக்கிரகம் செய்து ஆண்டிராகுப்தருளுமையா நடேசப் பெருமானே! தில்லைநாயகனே! திங்களணிந்தவனே! சுத்தவச்சிர மாணிக்கச் சுடர் பொதிந்தென்னத் தோற்றும் ஞானசொருபியே! பல்லுயிர்க்குந் தனுகரண புவனபோகங்களை மாயையினின்றும் படைத்தனித்தழிக்கவல்ல பரனே!

வெண்ணிலாக் கொழந்தினைத்திகழத்தாங்கிய பெண்ணொருபாகனே! பகீர்முக நோக்கத்தினையுடைய மனிதர்களின் ஆக்கைமனம் வாக்கு இவைகளினு லறியொணுப் பரம்பொருளே! அந்தர்முக நோக்கினையுடைய வறிஞர்கள் மனவாக்குக்காயங்கனா லறிந்து அனுபவிக்கவின் பத்தைத்தருமப்பனே! ஞானவிட்டினுக்கு நாயகனே! ஆனந்தசொரு பமாய் விளங்குமய்யனே! மேலைவானவர்கள் போற்று மெய்ப்பரஞ்சுடரே! முடிவிலா விரும்பமான முதல்வனே! உன்னுடைய திருத் தொண்டர்க ளிடத்தில் அநுசரணை பில்லாதவனாயும், உன்னை அன் போடு தொழாத கல்லைப்போன்ற மனத்தினை யுடையவனாயும், வஞ்சகனாயும், கொடும்பாவியாகியுமிருக்கின்ற அடியேனைக்காததி மய்யனே! அறிவாகாரமாய் விளங்குகின்ற பரனே!

அங்கிங்கென தெங்குமாகத் தானேயாய், தங்குமண்ணில் விண்ணில் தழைக்கு மெளனாதீதமாகிய வஸ்துவாய், தனிப்பிரம்மா னந்தசொருபமாய்விளங்கும் நடேசப்பெருமானே! அஞ்ஞானபோ தமடைந்திருக்கும் அடியேனை உலகமென்னுங்காட்டில் துன்புற்றுச் சூழலும்படி அலைக்கின்ற கொடிய மனதைத் திருத்தி ஆண்டருளு மையா பொன்னம்பலத்தரசே! பெரியபொருளெவைக்கு முதற்பெ ரும் பொருளாயும், அரியதவச்சிரேஷ்டர்களா லறியப்படுவதாகியும், சொல்லுதற்கரிய மகான்கள் துரியபதத்தி விரண்டறக்கலந்து அநு பவிக்கத்தக்கதாகியும், சர்வவியாபகப் பொருளாகியும், பழமையாகி யும், பரமாகியும், பசுக்களுக்குத் தலைவனாகியும், தேவர்களிடத்து வைத்த காருண்ணியத்தால் திருநீலகண்டத்தையுடைய தேஜோ மயனாயும், பஞ்சாட்சரப் பொருளாயும், மாயாகாரியமாகிய அன்ன மயகோசம்-பிராணமயகோசம்-மனோமயகோசம்- விஞ்ஞானமயகோ சம்-ஆனந்தமய கோசமாகிய இந்தப்பஞ்சகோசங்களையுள் கடந்து நின்ற விடத்தில் நிற்பவனுமுள்ள பிரமமாகிய நடேசப் பெருமா னே! சோமசூரியாக்கினிகளாகிய திரிநேத்திரங்களை யுடைய சுயம்பு மூர்த்தியே! கொடிய முதலையுண்ட பிராமணச் சிறுவனை அம்முதலை வாயினின்றும் வெளியே வரும்படி திருப்பாகரம் ஓதியருளிய சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் பொருட்டுப் பரவைநாச்சியாரிடம் அர்த்தராத்திரியில் தூதுசென்ற சிவபெருமானே! சிறந்த இரத்தினங்களினொழி

எங்கும் புடைபரந்துள்ள திருத்திலையில் செம்பொன்னம்பல மயமா
கிய சிற்சபையின்கண் சுகவாரியாய்நின்று நடனஞ்செய்கின்ற ஸ்ரீநீதே
சப் பெருமானே! அடியேன் ஈடணுத்திரயங்களாகிய கானவர்வலையி
லகப்பட்டுக்கொண் டிருக்கும் மாயாமலமாகிய விடயங்களை அநுப
வித்துக்கொண் டிருப்பதால் என்னை விடாமல் வருத்துகின்ற ஆக்
கையினிடத்து அடியேன் வைத்திருக்கும் அபிமானத்தை நீக்கி என்
உள்ளமுருகி யுரோமஞ் சிவிர்த்துச் சரீரம்நடுங்கி ஆனந்தக் கண்ணீர்
சோரிந்து வாய்விட்டழுது உன்பாதத்தை அனவரதமும் தொழும்
படி செய்யுமையா என்னையனே! உனது திருவடிகளை என்மனதிறற்
றியானித்து எக்காலமும் உன்னைத்தொழுது உனக்கடுமையாகும்படி
அடியேன்பேரில் கிருபாரோக்கம் வையுமையா எனதய்யனே! பிணி
யாதிகளால் வருத்துகின்ற பிறவிக் கேதுவாகிய அஞ்ஞானமாகிய
காட்டைத் தாண்டிவித்துச் சம்சாரபந்தத்தி லுண்டான தாபத்திர
யங்களினின்று நீங்கி என் பாசத்தளைகளையறுத்து எனது சனைத்தை
நீக்கத்தக்க ஓர் குறிப்பை அல்து, ஒருதந்திரத்தைக்காட்டி என்னை அடி
மையாகச் செய்துகொண்டு விதிரிஷேதரகிதமாகிய சாமவேதமகா
வாக்கியத்தை யறுக்கிரகம்செய்து அஸ்தமஸ்தக சையோகஞ்செய்து
தனது திருவடித் தாமரையில் சேர்த்துக் கொள்ளுமையா உலகமெங்
கும் விளங்குஞ் சிற்றம்பலவனே! வடமொழி வேதத்தைக் கோவண
மாகத் தரித்தவனே! தென்மொழித் திருமுறையினைத் திருமாலையா
கப் பூண்டவனே! பொன்னு மணியும் பவளமும் போன்று பொலிந்
திலங்கி மின்னுஞ் சடையோனாய்ப் புலியூரில் வாழும் நாயகனே!
குணங்குறி கடந்த சிவபெருமானே! ஐயனே! அடியேனுடைய கொ
டிய பிழைகள் யாவையு மன்னித்து, யானையைச்சிங்கம் கொல்லுவது
போல என் ஆன்ம போதத்தை மறைத்திருக்கும் அஞ்ஞானத்தைக்
கொன்று என்னைக் காத்தருளும் பரனே! மெய்ஞ்ஞான தீபமாயும்,
அகண்ட பரிபூரணமாயு மிருக்கின்ற சிவபெருமானே! வாதமுஞ்சமய
பேதமுங் கடந்த மனோலயவின்ப சாகரனே!

அசைவற்ற நிட்களப் பொருளாய், அகண்ட பரம்பொருளாய்,
ஆனந்தத் தாண்டவமாகும் பொருளாய், அத்தாண்டவத்தாற் பஞ்ச
கிர்த்தியம் புரிந்தருளும் பொருளாய்விளங்கும் சிவபெருமானே!

அனுபகூத்தள்ள பிரமன் திருமாலென்னு மிருவரும், சிவராஜயோ
கச்செல்வாகிய திருமூலநாயனாரும், உபயசம்புவாகிய திருநந்திதேவ
ரும், பக்தசிரோமணிகளாகிய வியாக்கிரபாதரும், பதஞ்சலியாரும்,
பலகாலுர் துதிக்குஞ் சிறமப்பலவனே! நடனமாடுகின்ற நாதார்த்தத்
தில் விளங்கும் மெய்ஞ்ஞானப்பொருளாகிய நடேசப்பெருமானே!
தத்துவங்களெவற்றினு மேற்பட்ட நாத சத்துவத்தை புங்குடந்து
கின்று ஞானானந்தத் தாண்டவம்புரியும் ஐயனே!

ஏகமாய்கின்ற வேதநாயகராகியசிவபிரானே! சிருட்டிக்கையில்
பிரமனாகவும், தித்க்கையில் திருமாலாகவும், சங்கரிக்கையில் உருத்
திரனாகவும், திரோபவிக்கையில் மகேச்சரனாகவும், அனுக்கிரகிக்கை
யில் சதாசிவனாகவும் விளங்குகின்ற அம்பலவானனே! தப்பதம்
தொம்பதம் அசிபதம் எனமூன்று பதங்களாய் விளங்கும் பராபர
வஸ்துவே! அகங்காரமுதல் ஸ்தூலநேகபரியந்தமான காரியகாரண
சங்கவாதத்துக்கெல்லா மதிஷ்டானமாகவிருந்து சுத்ததத்துவங்க
ளைக்கொண்டு காரியப்படுத்தும் பிரத்தியேகாத்ம சைதன்னியபிரம
மாயும் விளங்கும் நடேசப்பெருமானே! சச்சிதானந்த அத்வைத
சொருபியாகியபரனே! அகண்டசமரசுகசொருபமானபரனே! கரு
ணாகரனே! ஆதாரநிராதாரசிவமே! மாயபாசத்தழுந்தி வாடி மனதி
னாலும் வாக்குனாலும் மட்டில்லாமற்செய்தபாவத்தின் கொடுமையாற்
றுன்பப்படும் பசுவாகிய அடியேனுடையதீயமனத்தின் விகற்பங்களை
மாற்றி சுத்தமனமாக்கி உன்பாதத்தைச் சந்தித்துநாடித் தினம்தினம்
பாடித்ததிக்கவிரும்பும்படிசெய்து அடியேனுக்குஞ்ஞானக்கண்விளக்கி
உன்னைத்தெரிசிப்பித்து உன்செங்கமலத்திருவடிபைத்தந்து ஆண்ட
ருளுமய்யா சாம்பசிவசங்கரனே! அய்யா நடேசப்பெருமானே! அழி
யும் உலகவாழ்வைமதித்து மோகக்கடலில் விழுந்துமயங்கிச் சிந்தை
தடுமாறித் தீவினைக்குள்ளாகியலைந்து துன்பப்படும்படியேனையு மொ
ருபொருட்டாயெண்ணித் தோத்தரிக்கும்படி பிரேரேபித்தபிரபுவே!
எங்குய்விளங்கிநிறைந்த பராபரவஸ்துவாயும், திங்கள்சேர் செஞ்சு
டைத்தேவனாயும், சகலவுயிருக்குயிராகி வயங்கு மகில காரணனாய்
கின்ற முதல்வனாயும், நித்தியநிராமய நிமலனாயும், சத்தியஞ்ஞானந்த
த்தற்பர சொருபனாயும், காலகற்பனை கடந்த காரணப்பொருளாயும்,

பதிஞானத்தாற் காணப்பட்ட விறைவனாயும், சகளிட்கள சதாசிவ
 சூர்த்தியாயும், நித்தியானந்த மயமாயுள்ள பரம்பொருளாயும், மறை
 முடிக்குமெட்டாத மலரடியோனாயும், கற்றூர்விரும்பு மாமனியாயு
 மிரானின்ற சிவபிரானாகிய உன்னைத் தொழாமலும், உன்னுடைய
 அடியார்களுாகிய பெரியாளைக்கண்டு வணங்காமலும், கெர்வித
 திருக்கும் பேதையர்கூட்டத்தில் பேயனேன் சோமலிருக்கும்படி
 யாயு முன்னிடத்தில் சதா அன்புள்ளவனா யிருக்கும்படியாயு மனும்
 கிரகம் செய்யுமயா தில்லைக்கதிபதியே! நிலவுசேர் சடைத்தம்பி
 ரானே! அடியேன் அளவில்லாயோனிகளிற் பிறந்துழாமல் காத்
 துக்கொள்ளுமயா நடேசபபெருமானே! ஸ்ரீஹ்ருய, புனிதபுண்
 ஸியனாயும், புராந்தகனாயும், ஆதிமத்தியாந்தமில்லா வருமபொருளாய்,
 சுத்தவைநிகமாய், நித்தியானந்த சொருமாயும் விளங்கும சதாசிவ
 சூர்த்தியே!

பத்தியில்விளையும பரம்பொருளென்னும் பகபதியாகியபரனே!
 முன்னவனே! கொன்றைருடுமுதலவனே! மனநாச சங்கற்பமார்ச்
 கத்தில் விடசசெய்வதற்குர செகபாவணையில் நிற்கச்செய்வதற்கும்
 காரணமா யிருக்கும் ஒழியாமாயாகாரிய சரீர்தொந்தத்தால் அநாத
 யாய கன்மத்துக்கிடாகப் போகத்தைப் புசித்துவாதைப்படும் அடி
 யேனே ஆண்டருளுமய்யனே! கனியினிமசமபோன்ற தமிழ்மறையி
 னைத் தோத்திரஞ்செய்கின்ற வடியார்களுக்குச் சகாயமானவாண்டவ
 னே! மண்டலம் விண்டல மடங்கலும்பேற்று மகத்துவத்தையுடைய
 அய்யனே! அன்பாடையுர கருணைவாருதியான அமுர்த்தபபரும
 பொருளே! உன்னிடத்தில் பத்தி விசுவாசம் நம்பிக்கை இல்லாத
 அஞ்ஞானிகளுக்குத் தோற்றப்படாதவனே!

சர்வதத்துவவிசாரணை-ஆத்மபுத்தி-தத்துவசுத்தி-எவ்வர உபா
 சபைபத்தி-குரு உபாசபைபத்தி-யோகம்-அப்பியாஸானுபம்-ஆலயதரி
 சனம்-சிவஸ்துதி-நிஷ்டை வேதாகமாத் தூல்களை முற்றுமுணர்தல்,
 சாதனங்களில்முயன்றுநிற்கும்பெரியோர் தெரிசனம்செய்தல், இவை
 முதலியவை இல்லாத அஞ்ஞானஅந்நகனாகிய அடியேன் உன்திருவ
 டியையுடைய அடியைப்போகிறேன் அய்யனே! அறிவினர்களுக்குக்

கட்டாததில்லையே! எழுந்தருளியிருக்கின்றதித்யானந்த பரமர்த்த
மாவாகிய நடேசப்பெருமானே! அகோசரமான சைதன்யபாவனை
யாற் சிததுஞ்சகதனுமாய் விளங்கும் சிவபிரானே.

வரிசைவரிசையாக சுமுகதி தென்னஞ்சோலைகள் சூழ்ந்து
அலங்காரமா நிற்குகும தில்லையி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற
அய்யனே! எனது கருங்கல்வொன்ற மனத்தை நாளடைவில்
நீராய்ப் பெருகவுருக்கி ஆணவமலபணியைத்தீர்த்து என்னை
ஆண்டருளுமய்யா இமாசலவாழ்த்திராக்ஷியஉடமா தேவியாரின் நாயக
ரான நடேசப்பெருமானே! கோடி ருளியர்கள் ஒருங்குகூடி உதய
மானாற்போன்று விசேஷித்த சோதிசொருபரான சிவபிரானே! தில்
லையிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற சபாநாயகனே! பெரியோனே! சுயம்
பிரகாசமாயுள்ள ஆன்மவழிவு நலையெடாதபடி சூனியஞ்செய்த கட்
பலனுக்குத் தோன்றுத அநுநானவாணவத்தையும், அவ்வஞ்
ஞானத்தாலுண்டான பஞ்சபூத ஷொநுபமான தேகத்தையும்,
அசசீர முடைமையால் சீறும ஸுபபுலப்பாம்பாலேறிய விடத்
தையும் ஒழிக்கும மார்க்கத்தை அடியேனுக்கு அனுக்கிரகம்செய்து
என்னை ஞானவாழ்வில் வாழும்படி செய்யும்பயா நடேசப்பெருமா
னே! பொய்யாவிய தேகத்தை நானென்றபிமானிக்கும் அகம்பாவங்
கொண்டு அப்பயனின்றிய தேகத்தை உபநதுகொண்டு மனோதைக்க
முண்டாவதற்குக் காரணமாகிய நயகன்மமுதலியவைகளைச்செய்து
ஆபுறோப போககடிக்கின்ற கொடியேனாகிய யான் எவ்வகைத்தீமை
புரிபினும் அவற்றைநோக்காது நெதிரிவாங்கி அடிமைகொண்டு ஆண்
டருளும்பயா நடேசப்பெருமானே! அடியேன் உன்னை அன்போடு
தொழுதுபக்குவப்படாத கடையான நாயாபிஞ்ஞாலும் என்னைக்
கைவிடாதுபக்குவப்படுத்தியிரகடியுமையாசிதா காசருபனே! ஒளிவடி
வானவனே! நான்குவேதங்களின் முடிவில்விளங்கும் இரத்தனமே!
ஆன்மாக்களுந்கு மாநேவனாகிய முதல்வனான சிவனே! கருணைநி
றைந்த அமிரதமே! அடியேனிறந்து மீண்டும் பிறவாதவிட்டுநெறி
யையருளும்பயா ஞானமன்னவனே, மெய்யடியார்கள்ளின் பேரில்
மேகத்தைப்போலும் கருணைமழையைப் பொழிந்து பலகோடிசென்
டங்களிலும் அவர்களை மகிழ்த்தருளும் அய்யனே! எந்தந்நயக

விளங்கும் சிவபெருமானே! ஆனந்தமே வடிவாகவிளங்கும் ஆண்டவனே! மெய்யடியார்களின் அஞ்ஞானகிருணையோட்டுவிக்கு மேலான பரமாசாரியனே! பால்போலும் வெள்ளியசந்திரனையணிந்த சடாமுடிபையும் திருமால்வணங்கூர் திருவடியையுமுடைய இறைவனாகிய சிவபெருமானே! மெய்ஞ்ஞானிகள் ஞானக்கண்ணாற் காணும்படி சிதாகாசவெளியில் ஒளியாய்விளங்குகின்ற பரமே!

ஆன்மாக்களின் கன்மத்திற் றீடாக அனுபவிக்கும்படி வேதங்களாற் பிரதிபாதிக்கப்படும் தெய்வவடிவங்கடெல்லார் தானாய்விளங்கும் பரனே! அனாதிதித்தியமாய்நிலைத்த சிவானந்தப்பொருளே! அஞ்ஞானத்தையொழித்த மெய்ஞ்ஞானிகள் அறிவில் விளங்கும் மாசிலாதவனே! விவேகபுத்தியோடு காலங்கழிக்காமல் காமக்கள்வனாய் சதாசங்கற்ப வடிவமுடையவனாய், மோகத்தையுண்டாக்கி வீணாக வருத்துகின்ற விச்சாவசமான மனதையுடையவனாய், சண்டாளத்தொழில்புரிந்துபொய்பேசல் - புறங்கூறல் - உண்மைக்குவிரோதமாய் நடத்தல் - துக்கங்களைச் சுகமென அனுபவித்தல் - இவைகளை மேற்கொண்டு ஈஸ்வரனாகிய உன்னிடத்தில் உண்மையானபக்தி - மரணபயம் - ஜெனனபயம் - சாஸ்திரவுண்மைகளின் உணர்ச்சி - யானென தென்னும் பேதமொழிப்பு - பணிவிடை - மனோலயமனோராசானுபவம் - நித்தியானித்தியவஸ்து விவேகமாதிய இவைகளிலொன்றேனுமில்லாமல் மனம்போனபோக்கின்வழி நடப்பவனாய், சங்கல்ப எண்ணங்களை உடையவனாய், அதினால் பேராசைகொண்டு திரிபவனாய், விஷயவிச்சையில் சதாபிரீதியுள்ளமூதேவீதனத்தையடைந்து காமநோயால்வாடி ஸ்திரிபோகத்தையுடையவனாய், வீண்விவகாரத்தில் வீண்பொழுதுபோக்குபவனாய், அநித்தியவஸ்துக்களை நித்தியமென்று எண்ணி அவைகளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு கன்மேந்திரிய ஞானேந்திரியமென்னும் தசேந்திரியங்களுையோடிவாடி வாணுட்களை வீணுட்களாக்கிப்பிறவியென்னும் பெருந்துக்கசாகரத்தில் அழுந்திக் கிடப்பவனாய், சமுசாரசாகரத்தினை நீர்த்ததெரியாதுதமிழ்பவனாய், தன்னை யின்னானென்றறியாதவனாய், முத்திராட்டமில்லாதவனாய், கிஞ்சித்தும் சைவாசாரமில்லாதவனாய், உன்னுடைய திருவடிகளை அடையவேணுமென்கிற எண்ணமில்லாமல் தனதுபோகம் - தனது

கீர்த்தி-தனதுணவு-தனதாபரணம்-தனதுவாகனம் இவைகளில் உச்சாகப்பட்டுக்கொண்டு இறுமாப்படைந்து சகல ஆடம்பரத்துடன் திரியும் இடம்பபுருஷனைப்போல் பேதையாகிய வடியேனுமிராமல் உன் தொண்டர்களில் ஒருவனாயிருக்கும்படிச் செய்து என்னை ஆண்டருளுமையா நடேசப்பெருமானே!

அடியேனை ஞானசம்சாரியாகச் செய்து, சதாபிரமஞான நிஷ்டைகூடிச் சமாதியிலிருக்கும்படியான புருஷனாக்கி, உன்னருளால் மெய்ஞ்ஞானத்திலழுத்தி, சர்வதத்துவங்களையும் பாழாக்கி உன் திருவடியினிழலிலிருத்தி, நித்தியானந்த சுகானுபவ வின்பத்தினைனுபவித்தற்கு ஆளாக்கி ஆண்டருளுமையாபுலியூரானே! ஒங்காரப்பிரணவத்தின் இரகசியப்பொருளாகிய சிவபிரானே! எங்கும் நிறைந்து ஞானப்பிரகாசமாய் விளங்கும்வஸ்துவே! நிராமய நிராகார நிற்குண அருபாகார அறிவாய், எங்கும் சர்வசாக்ஷியாய் நின்று பார்க்கின்ற சர்வேஸ்வரனாய், உமைபாகனாயுமிராகின்ற நடேசப்பெருமானே! அகண்டாகண்ட தன்மத்திர சம்பூரண நிரஞ்சன நிராமய நிராகார நிஷ்கலங்க ஆனந்தாகார வெட்டவெளியில் அனாதிரித்திய சுபாவ அகம்பிர்மரஹித ஏகபிர்ம்மமாக விளங்கும் நடேசப்பெருமானே! அடியேனுக்குமீட்டும் பிறவாநெறியைத் தந்தருளவேண்டுமென்று இவ்வாறு தோத்திரஞ்செய்தனர். பிறகு முனிவர்குழாங்களினொருவரெழுந்து தோத்திரஞ்செய்யலாயினர்.

2 - முனிவர்களினொருவர்செய்யுந் தோத்திரம்.

அரகரசம்போ சதாசிவ மஹாதேவ!

சங்கர சர்வேஸ சரணம்சரணம்
அத்தாசரணம் அமலாசரணம்
முத்தாசரணம் முதல்வாசரணம்
சித்தாசரணம் சிவனேசரணம்.

தணிகைப்புராணம்.

அந்திப்பிறைநா டியசெஞ்சடிவத் தழகா குழகா சாணஞ் சாணம்
சந்தப்புர மூன்று மொருங்கவியச் சமரா டமரா சாணஞ் சாணம்
பந்தப்படு மென்னை யெடுத்தருளும் பவனே சிவனே சாணஞ் சாணம்
சந்தப்பொழில்சூழ்ந் துவளங்க துவங்கியினைக்கிரியா ய்சாணஞ்சாணம்.

திருமந்திரம்.

அளவி றந்தது வருள்சிவ சிவசிவ
அகந் றைந்தது வடியினே சிவசிவ
உளமி றந்துவி ருணர் மொடு பரமற்
ஒன்றி நின்றது சிவசிவ சிவசிவ.

சிவசிவ வென்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவசிவ வென்றிடத் தீவினை மாளுஞ்
சிவசிவ வென்றிடத் தேவரு மாவா
சிவசிவ வென்னச் சிவசதி தானே.

(திருக்கழுக்குன்றப்புராணம்.)

அண்டம் யாவையு மகண்டபூ ரணத்தொளி யானாய்
பிண்டம் யாவையும் பெண்ணெனா ணலியெனப் பெயர்ந்தாய்
மண்ட லாதியிற் சராசர மனத்தடத் தலரும்
புண்ட ரீகத்து ளிருந்திரா தகன்னுளாய் போற்றி.

வானு மாயிரு நிலனுமாய்ப் பல்லுயிர் வருக்கற்
தானு மாயதற் கயலுமாய்த் தத்துவத் தகலா
ஆனு மாயிவைக் கைவகைச் செய்கையு மொழுக்குங்
கோனு மாய்கின்ற குணப்பெருங் குன்றமே போற்றி.

(சிவராத்திரிப்புராணம்.)

ஓதியா யணுவா யெண்ணி லுயிர்க்குயி ராகி யென்றும்
பேதியாப் பரம தாகிப் பிறப்புட னிறப்பி லாமற்
சோதியா யெழுதாக் கேள்விச் சுருதியின் முடிவா யெங்கட்
காதியா யநாதி யாகு மடிகணின் னடிகள் போற்றி.

விடைக் கொடி யுயர்த்தாய் போற்றி விரிமலர்ச் செழும்பொற்
கொன்றைத், கொடைபடியா சலனே போற்றி ஆலங்குபொற் றோட்ட
டிற் றுவும்படைக்க நஞ் கடைக்கட செவ்வாய்ப் பைந்தொடி பங்கா
போற்றி, சடைபபரம பாணே போற்றி சங்கரா போற்றி போற்றி.

(திருத்தாண்டகம்.)

மண்ணு கி விண்ணு மீ மலையுமாகி விரிமுமாய் மானிக்கற்
தானே யாகிந், கண்ணகிந் கண்ணுமேகார் மணிபுமாகிந் கலாநிக்
கலைஞானத் தானே யாகிந், பெண்ணுந் பெண்ணுக்கேகாந், நுபாகிப்
பிரளயநதிக் கப்பாலோ ரண்டமாநி, எண்ணு கி யெண்ணுக்கோ
ரெழுத்தமாகி யெழுஞ்சுடரா யெம்மடிக ணின்றவாறே.

நீயாகி நீயாகிந் திண்ணையாகிந் திசையாகி யத்தினைக்கோர்
நெயவ மாகிந், தாயாகிந் தந்தையாய்த் தார்வுமாகிந் தாரகையு நாயி
றுதனை மதிபுமாகிந், தாயாகிந் பழமாகிந் பழத்தினின்ற விரகங்க
றுகர்வாறுந் தானே யாகி, நீயாகி நானாகி நோமையாகி நெடுஞ்சுட
ராய் நிமிர்ந், டிக ணின்ற வாரே.

மாலாகி நான்முந்நாய் மாபூதமாய் மருக்கமா யருக்கமாய்
மகிழ்வுமாகிப், மாலாகி யெண்டிசைக்கு மெல்லையாகிப் பரப்பாகிப்
பரலோகந் தானேயாகிப், பூலோக புவலோக சுவலோகமாய்ப் பூதங்
களாகிப் புராணன் றானே யாகி, ஏலாதனவெலா மேல்விப்பாளு
யெழுஞ்சுடரா யெம்மடிக ணின்ற வாரே.

பூ சிவசிதானந்த சதாசிவ அகண்ட பிரம்மாகார தேவாதிதேவ
சாம்பசிவமூர்த்தியே! நமோசுப்பெருமானே! அகங்கரித்த பிரமணை
சிற்றையில்வைத்தும், அடைக்கலம்புகுந்த நற்கேரணைச் சிற்றயினின்று
விடுவித்தும், மாயாசாலங்காட்டுங் கிரவுஞ்சகிரியுஞ் சூரபதுமனுங்
கடல்போல ஒலிநிரம்பிய வசுரரென்னு மதயாணிகளும் நிலத்திற்
சாய்ந்து உதைத்துக்கொண்டு சாகும்படிக்கு வேலைபெறிந்து சம்மா
ரஞ்செய்த சுப்பிரமணியக்கடவுளாகிய சிங்கத்தை ஈன்மெடுத்த சோ
மாஸ்கந்த மூர்த்தியே! சத்தமுதலிய புலன்களின்வழியே செல்லும்
சுரோத்திரமுதலிய வைம்பொறிகளையும் தனதுறுப்புக்களையடங்கும்

ஆமையையோலத் தனது வழிப்படுத்தத் தன்னுடன் பிரார்த்தையும்கூட சாத்துவிகமுதலிய முக்குணங்களைவென்று இரேசகம்-பூரகம்-தாரகமென்னும் தொழிற்சைந்திரோணையா ம நிலைப்படுத்தி, அத்தொழிலிற் பயிலுதலொழிந்த கழிபூணையின் வழியெதன் று, சோமரூபியாக்கினியென்று மூன்றுமண்டலங்களுள் அக்கினிமண்டலத்தைக் கடந்து, கூட்டமாயிய ஆயிரம்படங்கையுடைய குண்டலிசத்தியென்னும் பாரதின்புழுமேல் அசைவற்று நிற்கின்ற சிவயோகியாகியோப்பால் அடியேனும், அந்நிலையையடைந்து உன் திருவடி யைப்பெறவேணும் என்பதாக அவல்கொண்டி நுப்பகால் பலந்த செந்தாமரையோன்ற திருவடியைத் தந்து என்கொழிக்கை நிறைவேறுப்படி மூத்திரார்ப்பார்சியத்தை அனுக்காகம்செய்து என்னை ஆண்டருளுமையா தில்லையில் ஆனந்தத்தாண்டவாபுரிபுர மெது நடேசப்பெருமானே ! அடியேன் சித்தசுரப்பந்தமான விருத்தியினின்று நீங்கிச் சடசம்பந்தமான மலமுந் மிசைப்பித்தனிகாரருபமுமான வஞ்சகமானதையுடையவனாகி அவ்வகத்தமனநால் பலவித பாவங்களைச் செய்ப்பட்ட பஞ்சமரபாபியென்று நீகைவிட்டால் என்னையார்காப்பவர்கள்? செகசென்மாதிலவ் துட்குத் காரணமாகவிளங்கும் சிவபிரானே ! சத்திதானந்தமே யறிவாக விளங்குமபரனே ! ஆதிமத்தியாந்த மதிநாய ஆகாயத்தைப்போல இடைவிடாதிருந்து சதோதயமாக விளங்குகின்ற ஞானவடிவமாயுள்ள சிவபிரானே !

ஏகமாகப் பிரகாசித்துவின்ற ரைதன்னியப்பம்பொருளே! பரிபூரணமாகவிதைந்திருக்கின்ற பரமமே! பரமஞானிக ள்கண்டு தரிசித்துச் சிவானந்தச் செலவத்தினை யனுபவித்து உச்சிக்கும்படி தூரியாதீதமெனப்பெயர்பெற்றுத் தடைவின்றிவிளங்குஞ் சொப்பிரகாசவடிவாயுள்ள பரம்பொருளாக விளங்கும் சர்ப்பாபரணாகிய சித்தம்பலவாணனே, அருஞானிகளுக்குச் சிவசாட்சி மாத்திரமாயும், ஞானிகளுக்குப் பரசாக்ஷிமாத்திரமாயும், ஞானபூமி யேழினுமேலாகிய தூரியாதீதத்திற் பரசாட்சி மாத்திரமாயும் விளங்கும் பரமமே! அனந்தஞானசொருபனே! கருணாகரனே! தேவதேவனே! உண்மையான பக்தர்களின் தோத்திரத்தில் நேசம்வைக்குஞ் சந்தாசிவனே! பாவநாசனே! நின்னையேபணிவேன் என்னை நீ ஆண்டு அருளுமையா மகே

சுரனே! ஞானபரனே! மெய்ஞ்ஞானவாரியே! அகண்டாகாரப்பொருளாகிய ஓனியே! எங்கும்சிறைந்த இறைவனே! அன்பர்க்கின்பு செய்கின்ற நல்லோனே! வேதங்ஙனமு பிரதிபாதிக்கப்படும் பிரணவசொருபம் தன்னையான்மீ வெல்லவென உலகத்தார்கட்குப் பிரத்தியட்சமாகத் தெரிவிக்குமாபொருட்டு அப்பிரணவ வாழ்வினைவாய்ந்த யானை முகத்தைபுடைய கிநாயக கடவுளை அன்ற நந்தையே! கங்கையையும் இளஞ்சர்திணையும் அணிந்த சடாபரத்தை புடையவனே! பிரணவத்தின் மகசிவப்பொருள் யுபநிசிக்ந்த சண்முகம் கடவுளைப் புத்திரனாக அடைவானே! சிந்திக்கும் அடியவாரிதயதாமரைமலரில் அமைந்தமணமே! அஞ்ஞான மயங்குகிறுற வொளியெய்யும் ஞான நிபராயுள்ளபானே! புத்தியானந்த வாழ்வு விளங்கவொட்டாமல் மறைத்துக்கொடுந்துப பஞ்சமோசமாகவும், நானுநித செகத்தாகவு முளைத்த விசேஷபாதி அலான சத்திகளைப் பாழாக்கி ஜீவனை முதநியிற் கூட்டி வைக்குமா சாபிரானே!

சாட்சியாய் நின்றுள்ள கூடல் தபிரமமாக விளங்கா நின்ற கயஞ்சைதன்னிய வஸ்துவாகிய சிவபிரானே! பிரான்முதல் பிரிகை பரியுதமாயுள்ள ஆன்மகோடிகளையும் அவ்வான்ம கோடிக ளனுபவிப்பதற்கேதுவாயுள்ள தனுசரண புலனபோகங்களை யு முறையே கூட்டி முடிப்பித்துக் காதுதுச் சங்கரித்துத் திரிபாபித்து அனுகூலித்து வருதற்கு முதலவனாய் விளங்கும் ஆதிசாரணனே! வேதமுதல்வனே! எல்லே யிலெல்ப பொருள் யாவும் படைத்த இறைவனே! அப்புத பரஞ்சோதியாகிய சிவபிரானே! ஆதியாய் அனாதியாய் ஏகனாய் அருபியாய் சொருபியாய் நித்தனாய் நீதிஞாய நேர்மையாய் நீடுழி ஆள் சுயாதிபதியாய் விளங்குபவனே! நீ யென்றும் நானென்றுங் கூறப்படும் பேதபிரண்டின்மீ யெங்கணும் பரிபூரணமாக வியாபித்து நிற்கும் பரனே! தானே தானாக விளங்கும் நேசப்பெருமானே! கானலின் ஜலம்போலவும், கிளிஞ்சலில் வெள்ளிபோலவும், கந்தர்வ நகரம்போலவும், சொப்பன பிரபஞ்சம் போலவும், பழுதையிற் பாம்புபோலவும், மலடிபுத்திரன் போலவும், முயற்கொம்பு போலவும், பருத்தகட்டையிற் கள்ளன்போலவும் தோற்றன்பாத்திரமாகிய பிரபஞ்சமானது மாயா காரியத்தாற் பொய்யாயிருக்க அதை

மெய்யென்று விகற்பபுத்தியால் நம்பி பாழ்வாழ்வெனு மாயையாகிய பாம்பின்வாயில் தேரைபோல கைப்பட்டுத்துன்பமடைந்து பாழாய்ப் போன நான் ஏன்பிறந்தேன். சண்டாள பாண்டமாகிய இந்தவுடலை ஏனெடுத்தேன். ஏன் பிழைத்திருக்கிறேன். ஏன் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் னையேன! எமதுகர்த்தனே! பிறவியாகிய கொடிய வனத்தின்கண் மூடிய மோகமென்னுமிருநீ உனதருளாகிய ஞானே படுகமென்னுஞ் சூரிய வொளியாற் போக்கி அடியேனை ஆண்டருள்பவராகிய நமேசப்பெருமானே!

வேதமுதலாகிய எல்லாச் சாத்திரங்களையும் பலலாயிர அண்டங்களை யு மீன்றருளிய அன்ன பூரணியாகிய பார்வதி தேவியின் பாகனே! சரஸ்வதி அம்புநு நாரதர் இவர்கள் வீணையினால் நல்ல இசைப் பாடலைப் பாடவும், திருமாலானவா அப்பாடலுக்கொத்த தனக்குரிய மந்தளத்தினை முழக்கவும், பிரமன் தனக்குரிய தாளங்கொட்டவும், சூரியனுஞ் சந்திரனும் வாயிற்காக்கவும், ஆதிசேடன் வேயங் குழ லிசைக்கவும், சிவகாமநக்சரி கண்டுகளிக்கவும், காளியுடன் வாதாடிய ஊர்த்ததாண்டவமூர்த்தியான பரமசிவமாகிய சிவபிரமனே! பார்வதா தேவியாருக்கு இடப்பாக மருள்செய்தவரும், கொல்லும் புலித்தோலாடை யணிந்தவருமாகிய சிவபெருமானே! அடியேன் உன்னைப்பக்தியோடு தியானித்துப்போற்றித்தொழுகவனா யும், சாயைபோலொத்த வாழ்வை மெய்யெனக்கொள்ளு மனசு சந்தோஷத்தை விடாதவனாயும், பிரபஞ்ச வியாபாங்களிலுண்டானமோகமயக்கத்தைவிட்டு நீங்காதவனாயும், சாத்திரங்களைக்கற்ற சாதுசங்கப்பழக்க மில்லாதவனாயும், முததியில் விருப்பமில்லாதவனாயும், வீடயசம்பந்தம் நீங்கிச் சிவசம்பந்தமாகச்சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கவேணுமென்பதற்கு வேண்டியசாதனங்களில் நாளடைவிற்பழகிக்கொள்ளாது துன்பத்தை யுண்டாகருவதற் கேதுவாயுள்ள நிலையில்லாத சரீரத்தை விசாரியாததால் நிலைபென்று கருதி உலக வியாபாரத்தில் துக்கத்தைக் கொடுக்கின்ற விஷயங்களில் மனதைப் பவபந்தத்தைத்தருகின்ற சங்கற்பத்தின்வழியாகச்செலுத்திப் பிறப்பிறப்புக் கேதுவாகிய காரியங்களைத் தன்னையறியாமலே செயது கண்டசியாக எமலோகத்தில் நரகவேதனைக காளாகிறதனால் பெய்யடி

பார்கள் அடியேனைப் பார்த்து நகைபார்களா ஐயனே! கங்கை
வைச்சிரசில் வைத்தவனே! திருநீற்றைத்திருமேனியில் பூசுவனே!
கல்லாலின் கீழிருப்பவனே! வராகவடிவாய்மாயவன்தேடவுங் காணு
தற்கரிதாகிய பாதாரவிந்தங்களைபுடையவனே! சுமங்கலையாகிய பதி
விரதை தன்கணவனுக்கேவல் செய்வதுபோல மோகமயமான சுக
சம்பந்தங்களுக்குப் பயந்து அதை நிவர்த்திசெய்யும்பொருட்டுச் சிவ
சின்னம்பூண்டு சிவபூசைசெய்து உபவாசமிருந்து உன்ஸ்ரீபாதங்களை
யடைய விநுப்பத்தைக்கொண்டு தியானஞ்செய்யும் பத்திமான்களின்
பக்குவத்தையறிந்து அவர்களுடைய சன்னமரணங்கட் கேதுவாகிய
குற்றத்தைப்போக்கும் பொருட்டு அவ்வவ் வமயங்கட் கேற்றபடி
மானிடத்திருமேனிகொண்டு தேசிகோத்தமனா பெழுந்தருளிவந்து
ஆணவ முதலிய மலங்களைத் தீட்சையால் நீக்கிப் பக்குவப்படுத்தி
சிவானந்தானுபூதியை அனுபவிக்குப்பொருட்டு ஞான உபதேசம்செ
ய்யுமையனே! உண்ணையாகக்கருது மெய்யடியார்களின்றலையனே!
எனது நடலைவாழ்வியை நீக்கு மையனே! சிவபூசையிற் சிறந்து
அருச்சுனனுக்குக் கிருபைசெய்து பாசபதங் கொடுத்த பெரியோ
னே! சிவனடியாரிடத்துப் பயப்படாதனுவய காலனுயிரைக் கெடுத்த
பாதத்தையுடையவனே! உற்பலனா வதைத்த பனைபோன்ற புழைக்
கையையுடைய யானையை யுரித்த வலியை யுடையவனே!

அனுவக்கனுவா யேகமாய் விளங்கித் தன்னை யன்றிச் சிறிதுங்
காரியப்படுகற் கேலாதஅண்டகோடிகளாகத் தோற்றும் பிரமமாகிய
சிவபிரானே! சாமவத மகா வாக்கியத்தின் முதற்பதமாகிய தற்
பதத்தின் பொருளான சஸவரனே! உயிர்க்குயிராய் நின்று
அவரவர்கள் கன்மத்தினுக் கேற்றபடி வினைப்பயன்க ளுட்டுவிக்கும்
சிவபிரானே! சத்தாகிய சிவமாயிருப்பவனே! ஆன்மாக்களைப் பீடிக்
கும் அசத்தாயிய பாசத்திற்கேற்ற மாயைகளைத் தோற்றுவிப்பவ
னே! நின்மல நித்திய ஞானசொருபியே! ஞானரு ஞான ஞேயமாகிய
திரிபுடி பகுப்பின்றி யத்துனிதமாய், அகண்டாகார நித்திய
வியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாய் நிறைந்து நின்ற முதல்வனாகிய
நடேசப் பெருமானே! அடியேன் உன்னை உண்மையான பக்தி
யோடு போற்றித் தொழாமலும் - தேகேந்திரிய அந்தக்கரண

விருத்திஞான மிவைகளை யெனக் கன்னியமென் றுணராமனு மிருப்பதால், என்னுடைய இந்திரிய வியாபார ஞானமும்-வாசக வாச்சிய ஞானமும் - மற்றுமுள்ள ஞானசாதகங்களும் உன்னுடைய பாதாம்புஜத்தை யடையச் சகாயம் செய்யமாட்டா நாகையால், இப்படிப்பட்ட பிரஷ்டனாகிய நான் ஞானவாழ்வையெப்படி யடைவேன்? என்னண்ணலே! ஐயனே! வேதாகம ஞானத்தினே! அடியேனைச் சரியான செந்நெறுவிற செல்லும் நிஷ்டைகூடி ஞானமார்க்கத்தினை யணுபவிக்குப்படி ஆண்டருளுமையா தில்லை நாயகனே!

இரண்டறக்கலந் தனுபவிச்ச த் தருந்த அத்வைத முத்திப் பதமான பேரின்ப வாழ்வானது ஞான சாதகங்களைச் செய்யும் நற்றவ முதிர்ந்த மகான்களுக்கும் எளிதில் கிடைப்பதற்கு அருமை யாகிய தென்றல்; உன்னிடத்தப்படுத்தியில்லாபனும், உனக்கு நேயராகிய அடியாரது திருவடிகளை அருச்சித்துவணங்காமலும், பிறதல் முகவிய பஞ்சகோசத்தின் சடபாவ காரியமாகிய பெண்பிள்ளை பண்டு பதார்த்தமர்கிய பிரபஞ்சகாசியங்களை விடாமலும், சனைமரணமாகிய கடலில் நின்றும் கரையேறும்படியாக மும்மலங்களையு மொழிக்கச்சக்தியின்றி, உதிரம் தோல் இறைஞ்சி மேதை எனுமடி மச்சை சுக்கிலம் என்னும் சர்த தாதுக்களால் அமைந்து பலவித தூர்க்கந்தமுள்ள இத்தேகத்தை நானென்று அபிமானித்து வெறி கொண்டு மயங்கித்திரியும் அஞ்ஞானமுதிர்ந்த பாரமர்களினது நிலையிலே யிருக்கும் அடியேனாகிய காயினேனுக்கா பிரம்மானந்தமாகிய பேரின்பவாழ் வென்று பெரியோர்கள் பற்பல காலமும் பல னூல்களாலு மெடுத்துக் கூறுவதான அந்த அத்வைத முத்திப்பதங்கிடைக்கப்போகிறதையனே! என்னப்பனே! பொன்னப்பலவனே!

கீழ்ப்போன அனந்தசனனங்களில் செயதிராபின்ற தபோபலத்தினாலே தங்களை வளைத்துக்கொண்டிரா நின்ற எழுவனகப்பிறவிகளையும் நீக்கி அரியவீட்டினை அடையும்பொருட்டுச் சாதுசந்தனை சாம்பரதாயகுல சதாபத்தர்களாய், சலனமுபழிவும் ஆதியந்தமுமின்றி ஏகமாயும் சின்மாத்நிரமாயு மிருக்கின்ற பிரம்மாநுசந்தானத்

தை யடைந்து உபசாரத்தமாகிய மௌனநிலைவாய்த்தவர்களாய் ஏகமே
வாழ்வைதமென்னுர்வாக்கியத்தின் வாச்சியார்த்தலக்ஷணமாய்ச் சுக
நிலையையடைந்த மகான்களைத்தனிர பஞ்சபூதகாரியமாகிய ஆபாசப்
பொத்தையுடலை நாவென்றபிமானித்து இச்சுகதாடம்பரத்தில்
சுத்தாடிக்கொண் டிருப்பதால் சிவபுண்ணியங்களைச் செய்யாமல்
உண்டலுடுத்தலை போந்த சுகநெறியென்று நினைத்துக் காமாந்தகார
மாயை சம்சாரமென்னு மோகமயக்காட்டில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு
வாணுட்களை வீணுட்களாகக் கழித்துத் திவினைச் செயல்வளைச்
செய்யும் அளவில்லாத பாடிகளைக் காலனாகிய இயமதருமராஜன் நர
முகிடந்தி நாசப்படுத்துவதாக நான்மறை யாகம சாஸ்திரங்கள்
நவில்லதால், நாயினைப் பிற்போந்த நெறிவசத்தாகாது முற்போந்த
நெறிவென்று புண்ணியங்கலையுடைய அடியார்களினிடம் சேர்ந்து
பத்திபண்ணி வழிபடும்பொருட்டுக் காயத்தால் அருச்சித்து வணங்கி
வாங்கால் தோத்திரம்பண்ணி மனதினால் தியானித்து அதனால் தன்
மய ஸ்பாவானந்தத்தையடைந்து வாழும்படியாக எனக்குப் பாகதி
கொடுத்தருளுமையா கனகசபைக்கண் நடனம்புரியும் தம்பிரானே!
அத்தனே! அகண்டாகார ஸ்வரூபமான பரம்பொருளே! பலபிறப்பில்
துன்பங்களைத்தருகின்ற அஞ்ஞானமாகிய சத்துருவை வெல்லச்
செய்து உலகவியாபாரத்தில்முந்தியமனதைக்கெடுத்துத் துன்பம் செய்
கின்ற அகம்பரவத்தை நீக்கி நிராசையையுண்டாக்கி உண்ணைச்சதாதி
யானித்து உன் திருவடியடைதற்காளாகும்படி யடியேனுக்கு அநுகர
கஞ்செய்து ஆண்டருளுமையா அம்பலத்தாடுமையனே! நீலகண்டனே!
பரனே! விமலனே! கிரீமலனே! பசுபதியே! செங்கண்மாயவன்மைத்து
னனே! திரிநேத்திரனே! திகம்பரனே! கைலையங்கிரிவாசனாகியசிவனே!
நெற்றிக்கண்ணிழித்துமன்மதனை யெரித்த கடவுளே! செருக்கே சொ
ருபமாக வாழ்ந்த தக்கன் வேள்வியைத் தகர்த்தவனே! அடியவ
ரன்பை யாவருக்கு மறிவிக்க மின்வலை வீசிய கானவனே! உண்மை
யடியவராகிய அமர்நீதிராயனருடைய உறுதியை வெளிப்படுத்தக்
கோவணங் களவுசெய்த கள்ளனே! மண்சுமந்து கூலிகொண்ட
கடவுளே! தந்தையின் தாளமுடித்த விசார சருமருக்குச் சண்
டேசுர பதத்தை யறுக்கிரகித்தயாபரனே! திருநீலநக்க நாயனு
ருடைய திருமனைவியி னுச்சிட்டத்தைத் திருமேனியில் ந்யந்து

கொண்ட தேவர்கோமானே! தன்மீது கல்லெறிந்த சாக்கிய நாய
னாருக்குக் கைலாசத்தைக் காணியாகழியாகத் தந்தவனே! பாண்ப
பசுதிரானுக்காக விறகைச் சுமந்த விமலனே! பாண்டியனுடைய
சேனைகள்செய்த யுத்தவிடாய்க் கிரங்கி அவர்கள் குடிக்கத்
தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்த தண்ணாள் மூர்த்தியே! கல்லா
னைக்குக் கரும்பருத்திய எல்லாம் வல்ல சித்தவடிவங்கொண்ட
இறைவனே! நாரைக்கு முத்தியீந்த நல்லோனே! கரிக்குந
விக் குபதேசஞ்செய்த கருணாகரனே! நான்கு வேதங்களினது
முடிக்கணி நக்கு மெய்ப்பொருளாகிய சிவசங்கரனே! அண்ணாமலை
யானே! ஞானபூரணனாகிய சிவபிரானே! தன்செயலாலன்றிப் பிர
பஞ்சத்திற்குச் சிறிதுஞ்செயலிலையென்னு முண்மையினை உலகத்
தார் பிரத்தியட்சமாக வறியுமபொருட்டு அப்பிரபஞ்சத்திற்கு அத்தி
யாவசியமாக விளங்கும் அஷ்டமூர்த்தவடிவமாயிருப்பவனே! உன்
மெய்யடியார்களுக்கு அனுவளவாயினுங் குறைவுபடாத பரிபூரண
நின்மலமாயுள்ள சிவஞானச்செல்வத்தை அனுக்கிரகம் செய்யும்
பரனே! இந்திரியங்களால் தோன்றப்படாததாயும், நாசமில்லாத
தாயும், அனாதியாயும், மேலான ஆனந்த சொரூபமாயும் விளங்கும்
பரமசிவமே! பிரபஞ்சாதீதமாயும், ஞானவடிவாயும், நிர்விகாரமா
யும், மகாவாக்கியங்களுக்கு லக்ஷியார்த்தமாயும், எப்போதும் சாக்ஷி
மாத்திரமாயும், பாவனைகளுக்கப்பாற்பட்டதாயும், முக்குணங்களில்
லாததாயுமிருக்கின்ற சிவபிரானே!

அகம்புறக்கற்பனைகளாகிய சிவேசுரசகததுமுற்றிலும் அழிந்து
போகத் தக்கதென்பதையும், நிலம் - நீர்-அக்கினி-காற்று-ஆகாயங்க
ளென்கின்ற பஞ்சபூதங்களுடைய அந்நியோந்நிய புணர்ச்சியாலே
யேற்படுத்தப்பட்ட இந்தக் காயமாகிய தேகமானது வந்தது எதனு
லென்றும், நல்வினதீவினையென்பது யாதென்றும், ஆகாயியம்-சஞ்
சிதம்-பிராரத்தவமென்பது யாதென்றும், பாசங்கள் நீங்குகைக்குவ
கையாதென்றும், சிவபுண்ணியங்கள் எவையென்றும், தத்துவங்
கள் இன்னதென்றும், மாயையின்னதென்றும், விடயங்களில் செல்
லுகின்ற மனதைச்செல்ல வொட்டாமல் நிறுத்துதற்குச் சாத
கம் யாதென்றும், ஜீவாத்மாவுக்கு அவித்தியா சம்பந்தமெப்படி யுண்

டாயிற்றென்றும், நரர்களாகிய பசுக்களைப் பொய்யாகிய பிரபஞ்சவி
யாப்ரதேகாரமான கோலங்கொண்டு இறுமாப்பாகிய மருள்கொண்டு
அலைச்செய்வது யாதென்றும், தேகேந்திரிய அந்நக்கரணங்களா
கிய சுமூஞ்சிக் கலகக்காரப்பேய்ப் பயல்களை இன்னாரென்றும் தெ
ரிந்துகொண்டு; அவர்கள் வாயி லொருசேர்மண்போட்டு அவர்கள்
தலையெடாதபடி நாசப்படுத்தி ஞானதேசிகர்களிடத்தில் உபதே
சம் பெற்றுக்கொண்டு பசுமலத்தை நீக்கிக்கொள்ளவகையறியாமலு
மிருப்பவர்கள் யாரோ அப்படிப்பட்டவர்கள் மகாவாக்கியார்த்தத்
தின் முடிவான தத்துவமகி யென்னு முப்பதத்துச்சிபில்விளங்குந்
தன்னியான பரமத்துமாவைத் தரிசிக்கும்படியாக நேரிடாதென்
பதாகவும், யான் இப்பொதியமலைச் சாரலில் சிலமாதகாலம் வாசமா
யிருந்தபோது என்னிடம் வந்திருந்த மகாத்துமாவாகிய அத்தியான
ஒருவர் இந்தஞான விஷயங்களை யெடுத்து எனக்குரைக்க அவை
களைபெல்லாம் செவ்வையாய்த் தெரிந்துகொண்டு அஞ்ஞானகாரிய
மனைத்தும் விட்டு நீக்கி, அற்பமான ஆகாமிய பிரார்த்த கன்மங்க
ளுக்கே துவாகிய சஞ்சி கவினையை நீக்கப் பிரமத்தியான சாதனங்களை
அப்பியாசஞ் செய்துவந்தால், காலபாசனிவர்த்தியாகு மென்று
மனப்பூர்வகமா யெண்ணி அடியேன் சாதகம் செய்துவந்தும்
எனக்கொன்றும் கைகூடி வராமையால் இனியாவது அடியேன்பே
ரில் உன்கிர்பானோக்கத்தைவைத்து என்னை ஆண்டருளுமையா
நடேசமுர்த்தியே! தமது திருவுளமேயல்லாமல் எனக்குத் திக்குவே
றில்லையையனே !

தானாயிருக்கும் தலைமைப் பரம்பொருளே! சச்சிதானந்த
தற்பரப்பொருளே! தித்தித்திக்குவெனத் தில்லை யம்பலத்தே திரு
நடம்புரியுந் தேவனே ! சிவகாமசுந்தரி தன்னைக்காட்டிலும் வேறல்
லவென முண்மையினைக்காட்டற்கே அச்சத்திக்கொருபாகங்
கொடுத்து மெய்யடியார்களின்பிறப்பையகற்றும் பிஞ்ஞகனே ! ஸ்ரீ
அகண்டாகார சச்சிதானந்த பரிபூரண சுயம்பிரகாசப்பொருளாக
விளங்கும் ஸ்ரீ நடேசப்பெருமானே ! முதற்பொருளே ! மெய்யடி
யார்கள் சிவசாயுச்சிய முத்தியடையும் வழியைக்காட்டும் தூத
னே ! உரோமசர் - அகத்தியர் - வைசம்பாயனர் - விவாக்கிரபாதரீபத்தஞ்

சலியார்-வாமதேவர் - சனகர்-சனர்தனர்-சனாதனர்-சனற்குமாரர் -
விபாசர்-மதங்கர்முதலிய முனிவர்கள் போற்றித்தொழுது அருச்சு-
ணசெய்கின்ற நடனம்பொருந்திய திருவடியையும், சந்திரஜடாமண்ட-
லத்தையுமுடைய மூர்த்தியாகிய பரமசிவனே! சண்டாளத்துவமாகிய
ஆணவமலமென்கிற மாயாமோகக் கொடி மூடிக்கொண்டிருக்கும் அடியேன்
உண்மையான பத்தியில்லாதவனாயும், தானம்-தருமம் - தவம்-
என்கின்ற இவைகளிலொன்றுஞ்செய்யத்தெரியாத சண்டாளனாயுமி-
ருப்பதால், என்னை ஆதரித்து என்பவரோக நிவர்த்திசெய்து நித்தியா-
னந்தபதத்தை யடையும்படி அடியேன்கேட்டுக்கொள்வதற்காக என்
பேரில்லேகோபித்துக்கொள்ளவேண்டாம், நான்குலோகநானவரே! தேவ-
ர்களுக்குத் தேவனாகிய பரமசிவனே! மகாவிஷ்ணு சதுர்முகபிரமன்
தேவேந்திரன் முதலியோர் மனத்தினாலும்-வேதங்களினாலும்- அள-
விடுதற்கரிதாகி, அகண்டாகா ரஸ்வரூபமாகி, நிலைபெற்றநிஷ்களப்பொ-
ருளுமாகிய பரமசிவமே! என் பேரில் கோபங்கொள்ளவேண்டாம்.
உமக்குக்கோபம்வந்தால் நான் எப்படிப் பிழைப்பேன், திவினை
யையுடையவனாகிய நான் எவ்வளவு உனக்கு ஒருபொருளா?
கோபஞ் செய்யவேண்டாம்.

படுகுழியிற்பட்ட யானையைப்போல் மாயாபாசத்தி லகப்பட்-
டுக்கொண்டு சிறுமையடையும் அடியேன் அனந்தகுற்றங்களைச்
செய்தாலும் குழந்தைபுழுதியிற் புரண்ட காலையில் மாதாவானவள்
கிருபையுற்றுக் குளிப்பாட்டல்போல என்னிடத்தில் கிருபைவைத்து
என் குற்றங்களைப் பொறுத்து ரகியுமையா நடேசமென்று
பேர்படைத்த ஐயனே! இடபவாகனராகிய சிவபிரானே!
பாவங்களைக் கடக்காத பாவிளறியப்படாத கைலாயத்திலிருக்-
கின்ற கடவுளே! ஜகதீசனே! எண்பத்து நான் கிலட்ச ஜீவ-
பேதங்களைப் படைத்தளிக்கும் பரமசிவமே! நிர்மலகுணனே! உலக-
நாயகனே! பாஞ்சுடரே! சிவப்பிரகாசனே! பரிசுத்தனே! காலாந்-
தகனே! தேவர்கிரமலை தரித்தோனே! கிருபாகரனே! சர்வத்துக்-
கும் தானாய் நிற்பவனே! ஆபத்பாந்தவனே! மெய்ஞ்ஞானச் சுடரே!
மூர்மூர்த்திகள் முதலானவர்களிடத்திலு மணிதர் மிருகமுதலான
ஆன்ம்கோடிகளிடத்திலுஞ் சைதன்னியமாய் விளங்கும்பராபரமாகிய

வஸ்துவே! சர்வசாக்ஷியாய், சர்வாந்தரியாமியாய், அம்பிகாசமேநஞய்
விளங்குந் தெய்வமே! ஸௌனமோட்ச வுண்மைமினையும், அதனை
யடையலேண்டிய சாதனங்கோயும், பாபுருடார்த்தத்தையுஞ்சொல்லு
ஞான காண்டமாகிய வுபநிடதத்திலும் ஞானபாக்ஷியமாகிய வாதுளா
கமத்திலும் விளங்காநின்ற மகாவாக்கியார்த்த சொருபமான நடே
சப்பெருபானே! நித்த சத்த புத்த சத்திய பரமானந்தாந்நவவிதமான
பரமசிவனே! பரிபூரண பிரணவசொருபமாக மெய்யடியார்த விதயத்
தில் பூரணமாகப் பிரகாசிக்கும் பிரமமே!

ஆத்மஞான மில்லாமல் வேதாசம வரம்பைக்கடந்து ஐம்புலன்
வழியிற் பாய்ந்து பவநெய்யை முக்கியமாகத் தொடர்ந்து நிவினை
யிற்படர்ந்துமயங்கி உண்ணல்-உடுத்தல்-புணர் தல்-துயிலல்லிவைகளு
டன் கள்ளுசாராயம் குடித்தல்-கஞ்சாவினுடன் அபிணி பலமாமிசங்
களைப்புசித்துக்களித்தலாநியவைகளையே போகூட மெனவும், அவை
களைத்தவிர வேறொரு முத்தியிருக்கின்ற தென்பது அஞ்ஞானமெ
ன்றுகினைத்து; தவஞானமுள்ளவர் களாகிய பெரியோர்கள் செய்துவ
ரும் ஞான காரியங்களைப் பார்த்து வானம் செய்பவர்களாகியுந் தங்
களைத்தாங்களோ புகழ்ந்து பேசிக்கொள்பவர்களாயுங் கடைசியா
யெய்தண்டனைக்கு ஆளாகும் பிரஷ்டர்களுமாகிய அஞ்ஞானிகளை
புறவு செய்யாம விருக்கும்படிச் செய்து பெரியவர்களுடைய சாவ
காசம் பெற்று வாழும்படிக்கு அருள்செய்யுமையா அந்தகாசுரனை
அதஞ்செய்த சூராதிரூபே! பெருமையாகியசாஸ்திரங்களில் அடங்
கினவனாகியும், அடங் காதவனாகியும், ஆத்மகோடிகள் தோறும் நிலைத்
தவனாகியும், நிலையாதவனாகியும், ஓரிடத்துந் தட்டாதவனாகியும், தன்னைத்
தானபிர்த தலைவருக்குத் தானபியுந் தலைவனாகியும், ஆணவப்பேய்
கொண் டலைவார்க்குக் காணக்கிடையாத அரும் பொருளாகியும்,
நிர்மல நிரந்தர வஸ்துவாகியுமுள்ள தேவரீர் மகத்துவத்தையும்,
திருநாமத்தையும், திவ்ய திருவுருவத்தையும் அடியேன் எடுத்துப்
பேசி ஏத்திவணங்கி இறைஞ்சும்படிக்கு அதுக்கிரகஞ் செய்யுமய்யா
ஏழைபங்காளனாகிய நடேசமூர்த்தியே! இவ்வாறு முனிவர் குழாங்
களி னொருவர் தோத்திரஞ் செய்தனர். பிறகு சித்தர்க்களி னொருவர்
தோத்திரஞ் செய்வதாயினர்.

௩-வது சித்தர்களினோருவர் செய்யுந் தோத்திரம்.

சங்கரா சிவசங்கரா சிவசங்கரா
ஹம் ஹரஹர ஹரஹர சங்கரா
சங்கரனே சிவனே பரனே பராபரனே!

குத்சங்கிதை.

காரண மூலகிற் காகிக் காரணங் கடந்த தாகி
யாரண முடிக்கு மெட்டா வானந்த ருப மாகி
நாரணன் பிரமன் றேடி நனுகொணப் பொருளு மாகிப்
பூரண மாகி நிற்கும் புண்ணிய புராண போற்றி.

தேவாரம்.

கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க் கரியானைக் கரவார்பால்
விரவாடும் பெருமானை விடைபெறுந் விதக்கனை
யரவாடச் சடைதாழ வங்கையி னனலேந்தி
யிரவாடும் பெருமானை யென்மனத்தே வைத்தேனே.

இதுவுமது.

பொன்னூர் மேனியனே புலித் தோலை யரைக்கசைத்து
மின்னூர் செஞ்சடைமேல் மிளிர் கொன்றை யணிந்தவனே
மன்னே மாமணியே மழ பாடியுண் மாணிக்கமே
யன்னே புண்ணையல்லா லினி யாரை நினைக்கேனே.

தாயுமானவர்.

வாயிலோ ரைந்திற் புலனெனும் வேடா
வந்தெனையீர் த்துவெங் காமத்
தீயிலே வெதுப்பி யுயிரோடுந் தின்னச
சிந்தைநைந் துருகிமெய்ம் மறந்து
தாயிலாச் சேய்போ லலைந்தலைப் பட்டேன்
றாயினுங் கருணையா மன்றுள்
நாய்கமாகி யொளியிடு மணியே
நாதனே ஞான வாருகியே.

கூர்மபுராணம்.

அணுவாய்வ் வணுவுக்கு மணுவாயிருத்தி யகிலங்கண்மூடியொளிருந்
தணியாத வண்ட வருவா யிருத்தி தருபஞ்ச பூத மதிவான்
மணியா மருக்க னுயர்சோம னாதி வடிவா யிருத்தி மறையுங்
கணியா திருத்தி நினைப்பார் கணிப்பார் களைகண்ண தாய பெரியோர்.

சோணசைலமலை.

வந்துமா மாறவி யெனதுயி ருண்பான் மயிலையுண் சிரலினிற்குள்
றான், முந்திந் யெனையா னந்தவா ரிதியின் மூழ்குற விடுத்தருள் புரி
யாய், நந்துளான் மலையே யென்றுசா திப்ப நனைமலர் வேங்கையும்
சோகுஞ், சந்துமென் முனைப்பச் செய்துகொள் சோண சைலனே
கைலைநா யகனே.

கோயிற்புராணம்.

ஆரணங்கண் முடிந்தபதத் தானந்த வொளியுலகிற்
காரணங்கற் பனைகடந்த கருணைதிரு வருவாகிப்
போணங்கி னுடனும் பெரும்பற்றப் புலியூர்சேர்
சீரணங்கு பணிமாடத் திருச்சிறறம் பலம்போற்றி.

வேறுகவி.

சங்க பாணியன் தாமரை நான்முகன்
கொங்கு லாந்தருக் கோவிந்தி ரன்முதல்
பொங்கு தேவர்கள் புண்ணிய மாதவர்
தங்கிப் போற்றுதுந் தானுவென் றெய்வமே.

(வள்ளலார் சாத்திரம்.)

ஒன்றென்றும் பலவென்று முபயமென்று முருவென்று மரு
வென்று முறைவ தென்று, நன்றென்றுந் திதென்று நானேயென்று
ஞானமென்று ஞேயமென்று ஞாதாவென்று, மன்றென்று மாமென்

அஞ் சமயப்பேய்க ளறையின்ற பிணக்குவழி டனைத்து நீததுக், குன்
றலிலா வானந்தக் குரவகினைக் குபபிட்டே நென்பிறங் பின்
பிட்டேனே.

இதுவுமது.

அப்பிர மேய போற்றி யாருயிற் றுணைவ போற்றி
யொப்பிலா வொருவ போற்றி யுணர்வர்க் கணிய போற்றி
நட்பய வில்லோய் போற்றி நாதநா தாந்த போற்றி
சுப்பிர மணியே போற்றி கயம்பிர காசா போற்றி.

வேத வேதாந்தமான உபநிடத முதலாகிய அநேககலைகளை
நன்காராய்ந்து துணர்ந்து ஐம்பொறிய சேட்டையு மடக்கி, ஐயமம்-
நியமம் - ஆசனம் - பிராணாயாமம் - பிரததியாகாரம்-நாடினை - தியா
னம்-சமாதி - இவ்வட்டாங்கு போகத்தினுடைய ஆசனம் - மந்திரம்-
இயற்கை-பேதாபேதம் ஆகிய இவைகளைச் சாதகம்செய்து விளைந்த
சுவானுபவாதிதத்தில் தினைத்துப் பகிர்முக விளைவில் உலகத்தவரைப்
போல வாழினும் அந்தர்முக நோக்கிலேயே காலத்தினைக் கழித்து
வரும் மகான்களுக்கு ஞான பட்டாபிஷேகஞ்செய்து தன் திரு
வடியில் சேர்க்குமையனே! மெய்யடியார்களின் அஞ்ஞான இரு
ளைப்போக்கிச் சூரியனைப்போல உனதுஞானமென்னுஞ் சோதியைப்
பிரகாசிக்கச் செய்யும் ஐயனே! அடியேன் கடைத்தேறும் பொ
ருட்டு எனக்கு மப்படியே செய்யுமயா ஆனந்த கிருத்தமிடு மகா
தேவராகிய நடுசுவள்ளலே! நானென்பதும் நசித்துத் தானென்ப
துந் தவிர்ந்து வண்டியுருளையைப் போல கீழ்து மேலதாயச் சூழன்
றுகொண் டிருக்கப்பட்ட செனன மரண மென்னும் வியாதியானது
என்னைவிட்டு நீங்கும்படி அனுக்கிரகம் செய்மையா சாம்பல மூர்த்
தியாகிய பசுபதியே! உன்னைப் போதுமான வரையில் போற்றி ஏத்தி
வாழ்த்தித் தோத்திரஞ் செய்யத் தெரியாத பாமரனென்று என்னைக்
கைசேர விட்டுவிடாதேயு மையா! மார்ச்சால நியாயமாகத் தேவரீ
ரே வலியவந்து அடியேனை யாட்கொள்ள வேண்டு மண்ணலே! சிவ
பிரானே! சர்வஜீவ தயாபர மூர்த்தியே! சத்துச்சித் தானந்த தற்பரா
னந்த சாம்ப சிவமாகிய பரமே! பராபரப் பொருளே! தீனதயாபர
மூர்த்தியே! அற்புத குணசீலராகிய பரஞ்சுடரே!

அநாதியாய், சாஸ்தை சுயம்புவாய், பிரணவப் பொருளாய், வேதாசுமப் பொருளாய், சாதக விசாதக சுகதபேத மற்று நான்கு மகா வாக்கியங்களுக்கும் முடிவாய் விளங்கும் ஏகமே வாத்து விதப் பிரமமாய், ஞானபரி பூரணமாய் நிறைந்தி நக்கும் வஸ்துவாய், பஞ்ச கோசாதி முப்பாழங்கடந்து மேல்விஞ்சும் பொருளாய் விளங்கும் வஸ்துவாகியுமுள்ள நடேசப் பெருமானே!

சத்துச்சித் தாநந்தித்திய பூரண குணகார பரம்பொருளாயும், சுமங்கலாநிராஸ்ப சுயப்ப்ரகாச பிரபலக கோதய பரம்பொருளாயும், பிரணவாநிதமாயும், பிரம்மானந்த ஸ்வரூபமாயும், பிரம்மாதி ஸ்தம்ப பரியந்தம் உரிர்க்குயிராகியும், அதனை யாக்கி யளித்துத் துடைத்தற் கேதுவாகியும், நிலைபெற்ற பரிபூரணமாகிய மிராநின்ற திரிநேத்திரங்க ளையுடைய சிவபெருமானே! சராசரப் பிரபஞ்சங்களுக்குக் காரணமாகிய சதாசிவமாதி சர்வாதாரமாயுஞ் சர்வவியாபகமாயுஞ் சர்வ காரணமாயுஞ் சர்வாத் மகமாயுமிருக்கின்ற அம்பலத்தாடு மய்யனே! மனது ஸ்வாநை மடைந்தால் உன் திருவடியையடைய மார்க்க முண்டாகு மென்பதை ஞானதூல்களால் அடியேன் தெரிந்து கொண்டவனு யிருப்பதால் சார்வதாய் ஊஞ்சலாடுவதுபோல் அசையுமனத்தை நோக்கி, ஏ மனமே! நீ அறிவினிடமாய்ச் சென்று என் லுண்டவனது திருவடிக்கு அன்பு செலுத்தி வாவென்று சொன்னால் அந்தவார்த்தையைக் கேட்டவுடன் அம்மனமானது தென்னா லாமன் வளர்த்த பூனையானது பாலைக்கண்டால் ஓட்டம் பிடித்தது போல, அனேக வாண்டுகளாகப் பழகியுள்ள பழக்கத்தால் எனது கட்டளையைச் சிறிதுங் கவனியாது அது எள்ளளவுந் தீரவிசாரி யாது விடயத்தைவிருப்பி அதன்பின் ஓட்டம் பிடிக்கின்ற படியால் கொடும்பாலியாகிப் போகக்கூை விரும்பும் அடியேன் உன்திரு வடியை எப்படி அடைகுவேன்.

அடருஞ் சத்திய ஞானானந்த சொரூபமாய் அடியார்களு டைய தீவினைச்சமுசாரத் தொடர்பை நீக்கப்பண்ணும் பரமசிவமே! கிருமலமாய் நித்தியமாய் நிரஞ்சனமாய் நிகரிலதா யருவமுமா யரு வருவமுமா யொளிர்நுஞ் சர்வகாரணமான பரம்பொருளுமாகிப் பரம

ஞகி ஞானதாண்டவமாமும் பன்னக பூடணனுமாகிய தில்லைநாயகனே! தூய சச்சிதானந்த சொரூப பரமசிவனே! மெய்ஞ்ஞானிக ளுக்குச் சம்பூரண சச்சிதானந்த நற்சொரூப பிரகாசமாய் விளங்கும் நித்தியகல்யாண சுந்தர நாயகனே! உயிர்க்குணமாகிய காமாதிகளைய டக்கிய அடியார்களினுள்ளத்திற் குடிகொள்ளு மையனே! கோதி லாத குணப்பெரியோனே! பரதத்துவமாய்த் தத்துவங்களெவையுங் கடந்த வதீதமுமாய், வரமுற்றிடு சிற்சத்தியுமாய், மருவு சடசத்தி யுமாய், உறவுற்றிடும் சத்திக டம்பேதங்களுமா யொளிரகின்ற பரம் பொருளாகிய தாண்டவ ராயனே! சந்திரசேகரனாயும் நீலகண்ட னாயு மொளிர்தரும் அர்த்தநாரீசரான அம்பலவானனே!

நித்திய ஞானனந்த நிர்மலனே! மூவாமுதலே! கோவாமணியே! முத்தே! அமுதகுணக்குன்றே! கடருஞ்ஞானவானந்த சொரூபனே! மலரி லுண்டாகுஞ்செழுந்தேனே! மாறாவின்பப்பெருவாழ்வே! அவ்வவ்வும யங்களி லடியார்கட்கு அனுக்கிரகமாகக் காட்சியருளும் பரனே! ஒருசமயம் பாதிபாய் மற்றொருசமயம் முற்றுமாய்ச் சகளீகரித்து நிற் கும்பரமசிவமே! சுருதியந்தமு மெட்டாத கடரொளியாகி நிற்கும் பரமமே! பரமானந்தமாகிய பாஞ்சுடரே! இலக்கணவிலக்கியங்களிவை யுடன் வாசக வாச்சியங்களின் விதிப்படி உன்புகழை விரித்துரைக் கத் தெரியாது தீத்தொழில்செய்யும் அற்ப வறிவையுடைய அடியேன் உனது திருவருளைப் பெறுப்படிப போற்றுகின்ற எனதுவாக் கிய மாலையும் உனக்கு ஒரு தோத்திரமாகுமே! ஓ மஹாதேவனே! ஓம் பரப்பிரமமே! அநாதி முத்த சித்த அரும்பெரும பொருளே! முத்தியாகி விளங்கிடு மனாகி முழுமுதல்வனே! சுத்தமெய்ஞ் ஞான னந்த சுயம்பிரகாச சொரூபனே! படிந்து கிளைப்பணிபவர்கள் பவந் தோறுஞ் செய்வினை யாவுங் கடிந்து நடிக்கும் பரதத்துவத்தை யுடைய ஆண்டவனாகிய அய்யனே! மன்னுசிற றம்பலத்து மாணிக்கக் கூத்தனே! எத்திசையும் புகழும் தில்லைக்கூத்தனே! புனிதருளம் புகு ஞானப் பூங்கோதை நாயகனே! அடியார்களை எதிர்த்துப்போராடு கின்ற புகைவர்களாகிய வினைகளையு மாயாமலங்களையுங் கெடுத் துப் பிறவியை ஒழித்தருளுகின்ற தில்லை நாயகனே! அகண்ட பரி பூரணமான பிரமம், சப்தகோடி மகாமந்திரங்களும், அம்மந்திரங்க

ளிற்றுகுத் தலைமையாகிய பஞ்சாக்ஷர சொரூபமுகிய சிவபிரானே! மாணுக்குப் பசியெடுத்தால் வைக்கோலைத் தின்னாதுபோலவும், புலிக்குப் பசியெடுத்தால் தேரையைத் தின்னாதுபோலவும், அடியேனுக்குப் பசியெடுத்தால் உணவாதி போக விஷயங்களைப் பொசியாமல் உன் திருநாமமாகிய பஞ்சாக்ஷர உச்சரிப்பென்னும் உணவைப் பொசிக்குமபடி அருள்செய்யு மைவா என்னுண்டவனே! அடியேன் அனுகி கேவலத்தினி லழுந்தி அஞ்ஞானியா யிருந்து பிறவியாகிய சிதைச்சாலையில் அகப்பட்டு ஆசையாகிய பாசங்கள்பிடித்துக் கொடிய பாவங்களைச் செய்து பரணந்தத்தில் எமதுதர்கள் குலாயுத முதலானவைகளால் குத்தித் துன்பப் படுத்துவதற்கு ஆளாகும்படி விடாமல் காத்து ரக்ஷித்தருளுமையா உராய்பதியாகிய நடேசபபெருமானே! பயக்கம் பொருந்திய ஈஷணத்திரய மென்னும் பெரிய பாசமாகிய வலையை வளைத்துச் சுரோத்திராதி பஞ்சேந்திரியங்களாகிய வெறுக்கொண்ட நாயகனையேவிச் சத்தரதி விஷயங்களாகிய வேட்டை யாடிக்கொண்டு அஞ்ஞான மாகிய இருண்மோக வெளியிவிருந்து கூத்தாடிக் கொண்டிருப்பவர்களானாலும் உன் திருப்பெயரை ஒர்முறையாவது அபுத்தி பூர்வமாகவேனுஞ் சொல்வார்களே யாகில அவர்களைத் தீவினையினின்றும் நீங்கச் செய்கின்றவையனே! எண்பத்துநான் சிலக்கம் யோனி தோறும் புறும் புண்பொதிந்த கரமாதிகளை நீத்து தேகமே நானென்னு மபியானத்தைத் தொலைத்துக் கரணவாதனையைக் கடந்து திருவருட் சொரூபமாய் விளங்கும் உன்னருமைத் திருவடியாகிய ஞானசெல்வத்தை அடியேனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யுமையா தில்லை நாயகனே! அனந்த கல்யாண குண சச்சிதானந்த பரம்பொருளே! அடியேனுக்கு சாக்கிரமூஞ் சொப்பனமூந் தணவாச் சுழுத்தியையும் போக்கித் துரியமாய் விளக்குவிக்கு மையனே! அனுஷுக் கணுவா யகண்டமாய் நின்று லங்குந் தெய்வமே! சி'கொண்ட வடியார்களுடைய சிந்தையெனுங்கயிலாயத்தில் கால்கொண்டிருந்தாடுங் கருணாகரனே! எங்குஞ் சிவமயமாய் எங்குஞ் சுகவடிவாய் எங்குஞ் சிவலோகத் தெல்லையாய் விளங்குஞ் சிவபிரானே! தற்பரமாய் சிற்கணமாய் தத்துவாதிதமாய் சிற்பரமாய் ஞானச்செழுஞ்சுடராய் விளங்கும் பரமே! அறுவுக்கறிவா யகண்டிதமா மெங்குஞ் செறியும் பரமசிவமாய் விளங்

கூம் பராபர வஸ்துவே' நிராமய நிமல நித்தியாகந்த பராபரப் பிரம்ம
மாகிய நற்சபையி லாகுகின்ற நடேசப் பெருமானே! சர்வ பரிபூரண
ராய், சர்வஞான காரணராய், சர்வலோக நாயகராய், சர்வசீவ தாரா
பரராய், சர்வகாரிய காரணராய், சர்வதேவ சோமணியாய் விளங்கு
மையனே!

எங்குஞ் சமரசநிலைச் சிவமயமாய், எங்குமாம் பஹிரண்ட
மடங்கலு மொருநிறைவா பறிவானந்த பிரம்மான சுத்த கிர்க்குண
சுகவாரி யானந்தமாய் விளங்கும் பிரம்மாகிய நடேசப் பெருமானே!
எங்கு மண்டபிண்ட சராசராத்ம மேலாமகண்ட அறிவானந்த பதி
யாகிய சிவபிரானே! எதிரில்லாமல் சகலமுந் தன்மபராக விளங்கும்
பிரணவ சொரூபமாகிய சிவபிரானே! அடியராகளுடைய சஞ்சித
வினைகளழியவும், முபமலமாகிய இரூள் நீட்கவும், ஞானஞரியன்
உள்ளத்திலுதிக்கவும், பஞ்சேந்திரியங்களும் அதன் விஷயங்களுங்கெட
வுஞ் செய்து என்று முதிதலிலாத பிரம்மானந்தக்கடலெழுந்தகச்செய்
யுஞ் சிவபெருமானே! ஐயனே! உன்திருவருள் நோக்கத்தரல் உன்
பாதாம்புயத்தை எனது முடியின்கண் வைத்து நான் வாழ்வையடை
யும்படி செய்யுமையா தேவதேவனே! பொன்னமபலச் செவனே!
எம்பெரியோனே! சர்வாங்க ரத்தினபரண பூஷண னாகிய சபாபதி
பே! கோதிலாத குணப்பெரியோனே! பதியே! எம்பரனே! பராப
ரனே! ஞானநாதனே! என்கண்ணே! என்கண்மணியே! மாணிக்க
மணியே! கோமேதக மணியே, வைநேரிய மணியே! பவள மணியே!
பரகத மணியே! புட்பராக மணியே! வைர மணியே! நீலமணியே!
சோதியுருவனே! ஞான சபாபதியே! பூங்கமலத் தயனொடு மாலநி
யாத பெரியானே! சுடலைப் பொடி பூசிய அண்ணலே! தோடுடைய
செவியனே! பகவானே! சாமவேதப் பிரியனே! மதுரைமாநகரான்ட்
மீனாகியின் மணவாளனே! நந்திவாகனனே! அழலாடு மையனே!
ஏகாம்பரனே! அற்புதனே! சொற்பதங்கடந்த சோதியனே! மாண்
டார் சிரங்களை மாலையாக வணிந்தவனே!

மேகத்தைப்போன்ற கருமையாகிய கண்டத்தை யுடையோ
னே! அடிபட்ட புஜங்களை வாய்ந்தோனே! மூவாமூதல்வனே! பார்வதி

கொழுநே! நீக்கமி லகண்டாகார பரிபூரணமாய்ப் போங்கித்
ததும்பித் தானே தானாய் நிறைந்தோங்கி நிற்கும் பாமே! எவ்வு
யிர்க்குந் தாயாயிருந் தின்பவமு தளிக்கு மையனே ! மறைமுடிவத
னில் விளங்கிடுமொளியே ! நானுவாகத் தோன்றியிடு நாமருபமிவை
யனைத்துந் தானாக விளங்கிடுந் தற்பரனே! சச்சிதானந்த தற்பரசொ
ருபமாய் விளங்குஞ் செல்வமே ! சேதனனாகிய எனக்கு உன்னிடத்
தில் சதா உண்மையானபதி, குருபத்தி, நித்தியானித்திய வஸ்து
விவேகம், இகமுத்திரார்த்த பலபோக ளிராகம், சமாதிசட்க சம்பத்
து முதலியவைகளும்; முத்திவிருப்பம், பிரம்மஞானம், யோகசாத
னம், அடக்கம், நற்கிருத்தியம், பரோபகாரம், ஜனனமரண
மொழிக்கும் விருத்தி, சர்வபாப காமவிவர்த்தி, மனோநாசம்,
நிராசை, கிரியாபூசை, யோகபூசை, ஞானபூசை இவையாகிய லக்ஷ்
ணங்களு மில்லாவிட்டாலும் அவைகள் உண்டாகும்படி அனுக்கிர
கஞ்செய்து ஞான செல்வத்தைக் கொடுத்து ஆண்டருளுமையா
பூலோக கயிராசமென்று பெரியோராயாரும் புகழ்ந்திடுந் தில்லைச்சிற்
றம்பலத்தில் அடியாரின் பொருட்டு ஆனந்தக்கூட நாமும் புனிதனாகிய
நடேசப்பெருமானே! பூதபதியான சிவபெருமானே! நாதார்த்தநாட்
டுக்கு நாயகனே! பரிபூரண பரமபுருஷனாகியும், மான்பமுவேந்திய
கரத்தனாகியும், மதிபுனல்தரித்தசடையனாகியும், ஆனந்தவடிவனாகியும்
கூத்தாடல்செய்தருளும் காளகண்டனாகிய நடேசனே! பல்லாயிரங்
கோடி பானுவுதித்தாற்போற் கலலாலின் கிழிருந்த கண்ணுதலான
சிவபிரானே! இந்திரியங்களாகிற பாம்புகளைக் கொல்லும் கருடனா
கிய நீலகண்டனே! தில்லைவானனாகிய நடேசனே! நித்தநிராகரமா
கிய நின்மலனே! என்னையனே! தில்லைப்பதிநாட்டானே! மறவனா
கிய அறவனே! வெண்புரிநூன்மாற்பனே! குணப்பெரியோனே! சர்
வமங்கள தேஜோமயமாகிய சிவபெருமானே! சிதாகாச ஸ்வரூபமா
யும், அகண்டாகார ஸ்வரூபமாயும், நிரந்தரமாயும், நிராகரமாகியும், நித்
தியானந்தஸ்வரூபமாயும், பரிபூரணானந்த ஸ்வரூபமாயும், சத்யஸ்வரூ
பமாயும், ஞானஸ்வரூபமாயும், ஆனந்தஸ்வரூபமாயும், அமிர்தஸ்வ
ரூபமாயும், சர்வஸ்வரூபமாயும், பிரம்மஞானந்த ஸ்வரூபமாயும்,
ஆதிபந்த ரகிதானந்த ஸ்வரூபமாயும் விளங்கும் ஐயனே! கோத்து
வெளியும் புழுஜூந்தை நரம்புகளும், நாற்றமலங்களும் நின்றந்து

மூத்திர நீர் சந்ததம் சுரந்துகொண்டிருக்கும் அநாசார அசுத்த
வுடலைப் பூதபவுதிகாத்மகமாகத் தோற்றப்படுகிற சகத்தில் இப்
போது நான் சுமந்துகொண்டு திரிவதுபோல இனி அப்படிக்கொத்த
வுடலை அடியே நெடாம விருக்கும்படியாயும், ஒருவேளை அப்படி
யாக ஜனித்தபோதிலுந் திருச்சிற்றம்பலத்துளாகும் உன்செங்க
மலப் பொற்பாதங்களை வணங்கித் துதித்து வாழும்படி யனுக்கிரகஞ்
செய்யுமையா பன்னகாபரணாகைய பரமசிவனே! ஒம் பிரம்மஞான
சொருபதாரியாகிய நடேசப்பெருமானே! தத்துவாதீதமாய், தனிப்
பொருளாய், அண்டபிண்ட பிரமாண்டங்களும் அதனுள்ள யா
வும் தானாய், பிரம்மஞானமயமாய், எங்கும் வியாபித்துநிற்கும் சர்வ
சாக்ஷியாய், யாவையும் பார்க்கின்ற சர்வேஸ்வரனே! ஸ்பரிசிக்குத்
தகாததாயும், மனோதிருஷ்டியினால் காணக்கூடாத தாயும், அஞ்ஞா
னத்தால் அறியக்கூடாததாயும், மெய்ஞ்ஞானிகளுக்குக் காணப்
பட்டதாயும், சைதன்னியவடிவான மங்களமாகிய நிரதிசயானந்த
சுதோதயமான ஞான சொருபமாகியும் விளங்கும் நடேசப்பெருமா
னே! சர்வேசனே! ஒருவனே! தனக்குமேல் பெரியவரொருவருமில்
லாத சிவபிரானே! அளவிறந்த பெரியோனே! ஆத்மஞானத்துக்குச்
சத்துருவாயிருக்கும் அஞ்ஞானப்பேயை ஒட்டிவைக்கும் பூசாரியா
யிருப்பவனே! என்னை யாண்டருளுமையா! என்மீள்வாறு சித்தர்களி
னொருவர் தோத்திரஞ்செய்தனர். பிறகு யோகிகளினொருவர் தோத்
திரஞ்செய்த விதமாவது.

ச-வது, யோகிகளினொருவர்செய்யுந்தோத்திரம்.

சங்கர சங்கர மாதேவா!

மங்கையோர் பங்குடை மாதேவா!

திங்களைச் சூடிய தேவதேவா!

திருவிசைப்பா.

தனதநற்றோழா சங்கராகுல பாணியேதானுவே சிவனே, கனகநற்
றானே தற்பகக்கொழுந்தே கண்கள்முன் நுடையதோர் கரும்பே,
அனதனேகுமர விநாயகசனக வம்பலத்தமர்ச்சே கரனே, யுனகழலி
னையென் னெஞ்சினுளினிதரய்த் தொண்டனேனுகநமா றுகரே.

பட்டினத்தடிகள்.

பூதமுங் கணமும் பொறிகளும் புலனும் பொருந்திய குணங்களோர் மூன்று, நாதமுங் கடந்த வெளியிலே நீயு நானுமாய் நிற்கும் வாறுளதோ, வாதமுஞ் சமய பேதமுங் கடந்த மனோலய வின்பசாகரனே, யேதுமொன் றறியேன் யாதுநின் செயலே யிறைவனே யே கநாய கனே.

திருவிசைப்பா.

ஒளிவளர் விளக்கே யுலப்பிலா வொன்றே யுணர்வுசூழ் கடந்த தோ ருணர்வே, தெளிவளர் பளிங்கின் றிரண்மணிக் குன்றே சித்தத்துட் டித்திக்குந் தேனே, அளிவள ருள்ளத் தானந்தக் கனியே யம்பல மாடாங் காக, வெளிவளர் தெய்வக கூத்துகந் தாயைத் தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே.

(சிவப்பிரகாசம்.)

ஒங்கொளியா யருண்ணான மூர்த்தி யாகி யுலகமெலா மளித்த ருளு முமையம்மை காணத், தேங்கமழு மலரிதழித் திங்கள் கங்கைத் திசுழரவம் வளர்சடைமேற் சேர வைத்து, நீங்கலரும் பவத்தொடர் ச்சி நீங்கமன்றுள் நின்றிமையோர் துதிசெய்ய நிருத்தஞ் செய்யும், பூங்கமல மலர்த்தாள்கள் சிரத்தின் மேலும் புந்தியினு முறவணங் கிப் போற்றல் செய்வாம்.

(திருப்பல்லாண்டு.)

பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி யமுதிடப் பாற்கட லீந்த பிரான், மாலுக்குச் சக்கர மன்றருள் செய்தவன் மன்னிய தில்லை தன்னுள், ஆலிக்கு மந்தனர் வாழ்கின்ற சிற்றம்பலமே யிடமாகப், பாலு மமுதமு மொத்துநின் ருணுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே.

இதுவுமது.

சேலும் கயலும் தினைக்குங் கண்ணுரிளங் கொங்கையிற் செங்குங்குமும், போலும் பொடியணி மார்பினி லங்குமென்றே புண்ணியர் போற்றிசைப்ப, மாலு மயனு மறியா நெறிதந்தென் மனத்தகத்தே, பாலு மமுதமு மொத்துநின் ருணுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே.

காசிகாண்டம்.

ஐம்பெரும் பூதமாகி யவற்றுறு குணங்க ளாகி
ஐம்பொறி யாகியந்தக் கரணமா யறிவு மாகி
ஐம்பெருங் கருமமாகி யனைத்தினுந் தேய்ந்து கோயா
ஐம்பெருங் கடவு ளாகு மாதிரின் னடிகள் போற்றி.

திருவாசகம்.

வானாகி மண்ணாகி வளிபாகி யொளியாகி
பூதாகி யுயிராகி யுண்மையுமா யின்மையுமாய்க்
கோனாகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை யென்சொல்லி வாழ்த்துவனே.

(சூதசங்கிதை.)

பூமலிமென் கடுக்கையணி யொடுபணியும் பிறையொடுதண்
புனனுந் தோளி, லேமமுடி யினில்வடிவொற் றுமைநோக்கி யியைந
தாட விமையோர் போற்றத், தூமறைகள் வாழ்த்தெடுப்பத் துடி
முதல வைந்திடத்தைத் தொழிலுந் தோன்றக், காமருபொன் மன்
றிலன வரதநட நவில்வானைக் கருத்துள் வைப்பாம்.

தரைபுன லனல்கா லம்பரம் பரிதி தன்குட ரோடுபல் லுயி
ரென், றுரைதரு மென்மூர்த் தங்கொடு நின்ற யுனக்குவே ருய
தொன் றில்லாய், புரையறு விசுவா தீதனை நிமல பூரண புராண
னை தரும், நரைவிடை போலென் னையுமினி தூரு நப்பனே நின்
னடி. போற்றி.

உன்னைச் சதாகாலமும் மெய்யன்போடு உள்ளத்தில் தியானிப்
பவர்களுடைய பாபங்களை நிவர்த்திசெய்து சித்தசுத்தியை யுண்
டாக்கி ஞானநிஷ்டைக்கு ஏதுவாயின சாதன கருமங்களைக்
கூட்டுவித்து அச்சாதனங்களிற் றேர்ந்த பக்குவா பக்குவர்
கட்குத் தக்கபடி நற்கதியடையும்படி அனுக்கிரகம் செய்
கின்ற ஐயனே! சர்வேசுவரனாகவும், சர்வஞ்ஞனாகவும் தன்னிடத்தி
னில்வாதபொருள் ஒன்றுமில்லாதவனாயுமுள்ள நடேசப்பெருமா
னே! அநாதிமுத்தனாகிய முதல்வனே! உன்னையறிவதற்குச் சாதன

மொன்றறியாத அடியேன் ஊன்பொதிந்தவுடலைச் சுமப்பதற்காகவா
பிறந்தேன்? ஆணவத்தான்புடனாய், மாயையாற்றிஞ்சிக்குளாய், பூ
ணும்வினையாற்புருடனுமாகிய அடியேனை அஞ்ஞானியென்று நீர்கை
விடாதேயும். மெய்படிபடர்கள் அஞ்சலியத்தர்களா யிருந்துகொண்டு
கண்ணிரோடும்படி அநேகவிதமாகத் தோத்திரஞ் செய்திடும் நடே
சனே! ஐயனே! நான் இந்திரியங்களைவென்று சந்தாதி விஷயங்களை
நிவர்த்தித்து மகாபநுஷாத்தம ரூபமான மோட்சத்தை அடைய
முயற்சி செய்யப் போனால் என் தளவாமமை சங்கற்பவடிவமான அஞ்
ஞான மார்க்கத்தையே அனுசரிக்கின்றது அதற்குநான்புத்திசொன்
னாலும் கேளேனென்கின்றது. அதின்றுத்தியையே காட்டுகின்
றது. நாய்க்குப்பொற்கலத்திற் 'சோறிட்டாலும் பிறர் எச்சிற் சோற்
றையே இச்சிக்குமாபோலும், கோழிக்கிரை போட்டாலும் அது
குப்பையைச் சிப்பது போலும் மனமானது காமாகி விஷயங்களை
யே தாவிக்கொண்டிருப்பதால் உனது தாமரைமலர்போன்றஇரண்டு
நெருவடிகளைத் துதித்து வினையையகற்றி ஞானவாழ்வை யெப்படி
யடையப்போகிறேனையனே! பார்த்த திசையெல்லாம் பரிபூரண
சொரூபமாய்வினங்கு மையனே! அனூர்த சட துக்கரூபங்களாகிய
அஞ்ஞானத்திற்கு முசலான தேசேந்திரிய பிராண புத்தியே நா
னென்றுகொண்டிருக்கின்ற ஆசையையுடைய லோககாமியாகிய அ
டியேன் எப்படி உன்கிருபடியை அடைகுவேன். தனதானியாதிகளி
டத்திற் பிரியமாயிருக்கின்ற வஞ்ஞானமான மோகாந்தகாரத்தைநா
னெப்படி போக்குவேன், சுகதுக்க யோக கர்மபந்த சநநரணங்களை
எப்படி நிரசனம்பண்ணமாட்டுவேன். அண்டமெல்லாந்தா னுயறிவுவடி
வாகக் காணப்படும் பரானந்தசிவமே! சிவஞானம்பெற்ற பெரியோர்
சரித்திரத்தைக் குற்றமென நடுங் கொடியோர்கள் சவுரவாதி நகத்
தில்கிடந்து துன்பப்படும்படியாயும் பின்பு கோசகரப் புழுப்போற்
கோடானுகோடி சென்மமெடுத்து அவதிப்படும்படியாயுஞ் செய்விப்
பவனே! நித்தியநிராகார நின்மலானந்தமாகி, சுத்தபரிபூரண சொரூப
வத்துவிதமாய் விளங்கும்பரனே! ஒருகுணமு மில்லாதவனாய், ஒரு
கர்மமு மில்லாதவனாய் ஒரு விவகாரமு மில்லாதவனாய், ஒருருவழி
மில்லாதவனாய் நித்திய முத்தனாகி விளங்குஞ் சிவபிரானே! தில்லைநில
அரியஆனந்தத் தாண்டவம் புரிந்தருளும் நடேசப்பெருமானே! அஞ்

ஞான மோகாந்தகாரமான சமுத்திரத் தலையி லகப்பட்டுக்கொண்டு தவிப்பவர்களை ஞானிகளாக்கி சிவாநந்தமாகிய மௌநாநந்தம் பொங்கித் ததும்பும் வாரியில் முழுசுச்செய்யுமையனே! சக்கராயுத மேத்தியதிருமாலும், அரியவேதங்களுக்குரிமையான பிரமதேவனும் போற்றித்தொழும் சிவபிரானே! ஞான நாயகராகிய நடேசமூர்த்தி யே! அஞ்செழுத் ததனி லமர்ந்தபரனே! மோகமாகிய மாயையை விளையாட்டாகவுடைய ஈசுவரனே!

சத்துடன்சித்தும் ஆனநதமும் சமமும் ஸ்திரமும் சாக்ஷியும் ஏகமும் நித்தியமும் பூரணமுமாகி விளங்கும் திரிமூர்த்தி ரூபமான நடேசப்பெருமானே! வே கமுடிவிலுள்ள மகாவாக்கிபார்த்தமான ஞானானந்தமாய் விளங்குமபரமே! அநுதுவிதம் அவிநாசம் உபமா னரஹிதம் அவாஹ்மனோ கோசரம மௌனதீதம் அஸ்திபாதிப பிரிய லக்ஷணமாகிய விக்குணங்களையுடைய தில்லைநாயகனே! அண்டசராசர சமஸ்தபூத சகல ஆத்மகோடிகளுக்கும் பூதவிஷய இந்நிரிய அந்தக் கரண ஜீவசாட்சிபரியநதம் சகலஹேதுக்கும் அகில ரிகில சகலாதா ரங்களுக்கும் காரண காரிய அகாரியமா யிருக்கிற தெய்வமா கிய காந்திமதி மணவாளனே! நன்னாமாய்த் தீதுமாகி, இருளுமாய் நல்லெளியுமாகி, புருவமா யருவமாகி விளங்குமையனே! ஆயிரம்பஞ னமுடியையுடைய ஆதிசேஷனாகிய பாம்பை மலர்மாலையாகத் தரித்த அம்பலவாணனே! சர்வலோககர்த்தராயும், சர்வஜீவதயாபரராயும், சர்வாந்தரியாமியராயும், கோடிகுரியப் பிரகாசராயும், சகலகேவல மிலா ராயும், தத்துவாநீதராயும், தானேதானாயப் புகலவடங்காதவராயும், உணர்பவர்க்கரிதானவராயும், ஆறுகோடி மாயாசத்திகளுக்கு ஏஜ மானராயும், முப்பாழுக்கப்பாலாயமுடிந்தவிடத்தில் விளங்குஞ்சுத்த சிவமாயும், என்னுருசாமியாராயும், அலையில்லா சமுத்திரமபோல் ஞானசொருபராயும் விளங்கும் நீலகண்டத்தையுடைய நடேசப் பெருமானே! பூரணனத்தனே! காலகாலனே! சிவசிதம்பர நாதனே! உலகநாயகனே! அரகர மகேசனே! பிரமமருந விசனே! மாவலிச் சக்கிரவர்த்திக்குச் சோதிசொருபமாய்த் தரிசனங் கொடுத்தகைலாச பதியே! எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியானவனே! எல்லாஞ்செய்ய வல்ல ன்னே! அஹம் சப்த லக்ஷிபார்த்தனான பிரம்மஸ்வரூபமாகிய சிவ

பிரானே! கருணாநிதியே! கனகசபாபதியே, நடனசபாபதியே! பரிபூரண ஞானசபாபதியே! பரத்துவம் பரவொளி பரமாத்விதமான பரமசிவனே! நித்தியப்பிரகாச சொருபிபாகிய சிவபெருமானே! நிரஞ்சனமாகியும், அனாமயமாகியும், ஆதியாக மில்லாததாகியும், நிஷ்களமாகியும், நிராபாசமாகியும் விளங்குகின்றபரனே! என்பராபரனாகிய ஆண்டவனே! சர்வவியாபக ரோகுல கோலாகலனாகிய சபாபதியே!

தன்னை அனவரதமும் அனுசந்தானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் மகான்களுக்குப் பிறப்பற்ற சிவசாயுச்சியத்தைக் கொடுக்கும் சிவபெருமானே! மதுபானங்கொண்டவனது நற்குணத்தை லாகிரி மாறுபடுத்தி அவனை மயக்குதல்போல் மாயா காரியமாகிய கருவிக் கடட்டங்களின் சேட்டை என் ஞானகுணத்தை மாறுபடுத்தி மோக மயமான மாயா காரியத்தில் என்மனைதச் சாவிட்டு என்னைப் பாதைபடுத்துவதால் அடியேன் என்னமாய் உன் திருவடியை வந்து அடையப்போகிறேனையேனே! சேமநிதியே! செய்வதருவே! ஞானக் கரும்பே! மெய்ஞ்ஞானநந்தக் கடலே யென்று போற்று மடியார்களைக் கைப்பிடித்தாரு மிறைவனே! திரிசுலதர திரியம்பக திரிலோக நாயகனாயும், அடியார்கள் வேண்டியவரங்களை யிண்டருளும் ஆண்டவனாயும் விளங்கும் சந்திரனைச்சூடிய சிவகாமிநேசனே! அண்டர்பணியுந் தில்லையாண்டவனே! திருநாமங்கள் ஆயிரமுள்ள பேரருளாளனே! அண்டர்போற்றிடுந் தில்லைநாயகனே! உமது மகிமையையும் புகழையும் நாரத தும்புருவாதியர் சுவடிவாகிய வேதங்களோடிணைத்துப் போற்றுகின்ற மஹாதேவனாகிய உம்மை நாயினுங்கடையேன் ஏப்படிப் போற்றுவேன். ஆயினும் சிலமகான்கள் உம்மைப்போற்றிய கிர்த்தனங்களால் அடியேனும்போற்றுகிறேன்.

கீ ர் த் த னை க ள்.

இராகம் - ஆரபி - தாளம் - திரிபுடை.

பல்லவி.

சரணம் சரணம் ஸ்ரீபார்வதிபதே - சரணம் பரமதயாநிதே

சரணத்திரிபுர மெரிசெய்தற்பர - சரணம் முக்திபிர தாயக

ஹர:—ஸர்வலோகைக நாயகர சரணம் சரணம்.

அநுபல்லவி.

அருணனொசெசி யழலுமெறிகுட - ரணிசேர்திருமுக மண்டலா
கிரணமாவிகர பரணுலங்கீர்த - கேழ்செய்மரகத குண்டலா
என்றும் - தாழ்வினுயர் பரவிண்டலா - சரணம் சரணம்.

சரணங்கள்.

க. அன்றுவடநீழற் சென்றுமுனிவரற்
கருமைநெறிசொர்த் தாண்டவா
என்றுமடியார்க டென்றுவினைகெடுத்
தெழில்பெறுந்திலைத தாண்டவா
முரு - கெழுமிதழிமலர் பூண்டவா - சரணம் சரணம்.

உ. பூங்கனைதொடு மாங்கவனுடன்
பொன்றுலெஞ்சின மூர்த்தியே
நங்கென்நின்றையி தோங்குகல்லெறி
யின்பமாய்க்கொளுந் கீர்த்தியே
யான் - அன்பிலேனுமாள் கோத்தியே - சரணம் சரணம்.

ங. குமரகுருபர முருக சரவண
குழகனைத்தரு நாதனே
அமரர் முனிவர ராகரவுணரு
மரகராவெனும் வேதனே
முர - ஹரியுமேதுதி பாதனே - சரணம் சரணம்.

ச. சித்தலயமுற லுத்தமவழி
செப்புமத்தைத நூலனே
நித்தமுன்பதம் பாடுமவர்க்கரு
ணித்யமங்கன சீலனே
அதி - ஸ்துத்தியரஞ்சித லோலனே--சரணம் சரணம்.

இராகம்-தோடி-தாளம்-சாப்பி.

பல்லவி.

ஆடியபாதத்தைக் காணுரே-பிறந்
தானந்தம் பூணுரே.

அநுபல்லவி.

நாடுக்கைப் பூரணே பூசுத்திலே தில்லை
நாயகனா தரு வாராதிலே மன்றுள்-ஆடியபாத.
சரணங்கள்.

- க. பாசமறுத்துடல் வாசிரோடுங்கு
பத்திபண்ணுங்காட்டில் பாம்புபுகை
யாசையுடனே யானுபபெருங்கு
அன்பர்களுக்கா சிலம்புகுலுக்கி-ஆடியபாத.
- உ. கொட்டமடிச் சூம் புலன்றெழில்சீக்கி
கோடி காலநாயக பாழ்வினைபோக்கி
வெட்டவெளிபிலே நெட்டிடத்தாக்கி
வேதமபணிந்திடக் தென்முன்கோக்கி-ஆடியபாத.
- ங. சேணுஞ்சடைப்புன புயியில்சொட்ட
சேவித்தநாரதா பாடியேகிட்ட
கோணங்குழிந்தண்ட கோளமுமுட்ட
கோபாலெருஷ்ணனு மந்தனங்கொட்ட-ஆடியபாத.

சாமிநாதா! உனக்கு நான் சரணஞ்செய்கிறேன். சின்மயசொருப
செழுஞ்சுடர்க் குன்றே! தில்லை யப்பலத்தில் திருநடஞ் செய்வதை
விட்டு மானிட வேடம்பூண்டு தேசிக வடிவங்கொண்டு எழுந்த பெர்
யோனாகிய சிவபெருமானே! ஏகம்பனே! என்னையாள்பவனே! முத்
தனே! மூவா முதல்வனே! அறிவாகி யானந்தமயமா யென்று மழி
யாத பரம்பொருளே! உனக்குச் சரணம். அடியேன் மெய்த்தொண்
டர் செலு நெறியறியாது, உண்மையான பக்தியில்லாமல்
சதுர்வேதங்க ளோதினாலும் என்ன பிரயோசனம், உண்மை
யான பக்தியில்லாமல் சிவபக்தனாயும், சாஸ்திர பண்டிதனாகியும், ஓது
வானாயும், யோகியாயும், எதிசனாயு மிருப்பதாகச் சொல்லுவதினால்
என்ன பிரயோசனம். ஜீவாத்மாவை அறியவொட்டாமல்
மறைத்திருக்கும் அஞ்ஞானத்தைத் தொலைக்காமலும், பக்திக்குத்
தகுந்த சாதனங்களைப், பற்றாமலும், முத்தியை யடைய வெத்த

னப்படுகிறது எரிகிற நெருப்பில் நெய்யைவிட்டுத் தணிப்பதுபோலாமென்று சான்றோர் சொல்லுகிற படியால், உண்மையான பக்தியில்லாத அடியேன் உன்திருவடியை எப்படி அடையப்போகிறேன். சகலநீகனையுண்டாக்கும் அஞ்ஞானம் நீங்காது அடியேனுக்கு மெய்ஞ்ஞானம் உண்டாகப்போகின்றதா?

கருணாநிதியாகிய கண்ணுதற்பரப்பிரமமே! கனகசபைநாதனே! சந்திரசேகரனே! புஜங்க புஷணனே! பக்தவத்சலனே! காலநாசனே! நாகரபாண பூஷிதனே! வா மதேவனே! சதாசிவனே! மஹேசுவரனே! கங்காதரனே! திரிநுபாணியனே! சர்வபசுபதியே! பரப்பிரநாசனே! திரிநேத்திரனே! பிஞ்சுபாணியனே! நிஷ்கலங்கனே! பரமராத்நப்பிரகாசனே! தேஜோரூபனே! வேதநாதித்திடுமையனே! பதஞ்சலி வியாஹிரபாத ரிதயம்புகுந் தாண்டவனே! புலிப்பாலையாண்ட கிருபாகரனே! பெருமானே! எககாலதது நிலைத்திருப்பவனே! மாதேவனே! மங்களாகரனே! தற்பரனே! தயாநிதியே! ஒளிவடிவாயுள்ள வுத்தமனே! அநாதமல முத்தராய், நித்தியானந்தராய், சாந்தராய், சர்வதோமுகராய், சர்வஞ்ஞராய், சாவாறுக்கிரகராய், சர்வகர்த்தாவாய், சர்வவியாபகராய், அதிருக் துமராய், சின்மாத்நிரமூர்த்தியாய், அதிமகானுப, அதிபரமார்த்தபதியானவரான சிவபெருமானே! சிவசங்கரனே! பரப்பிரம பாவஸ்துவாகிய சிவபிரானே! இரத்தினபாண முதலியவற்றை யணியாது கீழானவரைப்போல பாம்பு முதலியவற்றை மேலே போட்டுச் சுமந்துகொண்டும், கொலைத் தொழிலாளர் போலக் கரங்களிலே யாவர்க்கும் அச்சமவ்வினைக்கும் சூலம் வாள் கோடரி அக்கினியாதி ஏந்திக்கொண்டிருக்கு மையனே! தற்போதவழியால் அறியப்படாத பரம்பொருளே!

ஆன்மாக்களை அனாதையிலேயே பந்தித்த பாசங்களைப் பரிகரித்துக் காக்கும் பரமனே! ஒங்கார சொரூபமான அநாதமல முத்தபதியாகிய சிவபெருமானே! பிருதிவியாதி மூப்பத்தானு தத்துவங்களை யுஞ் சோதித்து நியதிகளைந்து பஞ்சகத்திகளைச் செய்யு மெய்யடி யார்களுக்குத் தன்னை உள்ளபடி அறிவிக்கும் 'பரமபதியாகிய ஐயனே! அநாதிமுத்த சித்தாநுவாகிய சிவபெருமானே! சேதனா சேத

னப் பிரபஞ்சங்கட் கெல்லாம் ஆதாரமாயிருக்கும் பராபர வஸ்து
னே! சர்வசாட்சித்துவ பரமானந்த சுத்த பரப்பிரம சொரூபராய்
விளங்கும் நடேசபெருமானே! வேதத்தின் முடிப்பொருளாம் வே
தாதீதராய், வேதநாதராய், பாச ஞானத்தாற் காணப்படாதவராய்
விளங்கு மையனே! திருவாலங்காட்டிலே முஞ்சிகேசர் கார்த்திகோட
கர் எனனும் இருடிகள் தரிசிக்க நிருத்தகோலங்கொண்டு காளியுட
னே யாடி அவன் அகந்நாரத்தை அடக்கிய ஊர்த்தாண்டவமூர்த்தி
யே! மெய்யடியார்களுக்குப் பிரமஞானத்தையும், ஈஸ்வரஞானத்
தையும், சத்தியஞானத்தையும், ஆன்மஞானத்தையும் அறிவில்
விளங்க உணர்த்திச் சன்னபந்த முதலானவற்றையும் நீக்கிப் பரம
பதத்தையளிக் கு மையனே! கந்தர்ப்படு காடி சதசந்தர திவ்விய விக்ரக
மூர்த்தியே! திலைச் சிற்றாபலவனே! பாபநாசனே! ஜனனமரணதுக்க
சேதனனே! கவுரி நிரஃர விபூஷித வாமபாகனே! சந்திரசேகரனே!
நிலகண்ட உடாபதியே! நின்மலரங்கானே! திரிருலபாணியனே! தே
வாதீதேவனே! மஹாதேவனே! வாமதேவனே! சந்திரசிவனே! நித்திய
னே! நித்திய சுதக பரிபூரண சர்சிநானந்த சிவனே! ஜன்ம துக்க
விஞ்சக கர்ந்தனே! சஞ்சிதபாபவிஞ்சனே! பரம பரமார்த்தசொ
ரூபனே! கபாலமேகது கையனே! என்முமாலாதரனே பாசாங்குசு
தரனே! பரமசிவனே! ஜன்ம கோரதுக்க நாசனே! சர்வ
ஜீவ ரக்ஷகனே! நன்மையாகிய ஞானானந்த பூரிப்பினையுடைய சுத்த
ராகிய மகான்கள் புகழ்ந்து போற்றும் பராபரவஸ்துவான நடேசப்
பெருமானே! மூலகாரணமான பிரணவஸ்வரூபியே! ஞான சஞ்சிவி
யே! ஆனந்த சாகரமே! திவ்வியகுண மேருவே! மணியே! ஒருபால்
பச்சைமாணிக்க வல்லிபடர்ந்தமலையே! சித்தாந்தசெம்பொன்னம்பல
வானனே! அந்தரி சிவகாமசுந்தரி மணவாளனே! முத்திமுதலே! நன்
மைமிருந்த குருஸ்வாமியே! ஸர்வேஸ்வரனே! வேதமுடிவாகிய சுத்த
பதார்த்தமே! அருவமு முருவமுமாகிய பொருளே! அத்துவித சுத்த
சொற்பிரகாச தனிப்பரம் பொருளே! பந்தமின்றி வீடின்றி யெங்
கும் விளங்கும் பரமே! பொய்யெல்லா மொன்றப் பொருத்திவைத்த
பொய்யுடலை மெய்யென்றும்பி அபார சம்சார சமுத்திரத்தின்மத்தி
யி லமிழ்ந்துகிடக்கும் கர்மபிணியனாகிய அடியேனைக் காத்தருளுமை
யனே! வஸ்திர அலங்கார ருத்திராக்ஷ கங்கண கடிசூத்திரனே!

அண்டமுமாய்ப்பிண்டமுமா யளவிலாத வாருயிர்க்கோருயிராயமர்ந்
து விளங்கும் பரணே! இர்தப் பஞ்சபூத காரியமாகிய தேகம் நெடுநா
ளிராததால் அதனைச் சுத்தவாதனையாற் பக்குவப்படுத்தி தேகாந்தத்
தில் அடியேன் உன் திருவடியைவந்து சேரும்படி அனுக்கிரகஞ்செய்
யுமையா சிவபிரானே! பிரபஞ்சகூர்த்தாவே! ஆனந்தப் பிரவாகம்
பொருந்திய மஹாதீயே! ஆவியே! உயிருக்குயிராய் நின்றவனே!
தம்பிரானே! எப்பிரானே! எமதிறைவனே! எவ்விடங்களுநோக்
கினும் அவ்விடங்களி லது வதுவாய் விளங்குமையனே! சச்சிதா
னந்த சொரூபனே!

ஆணவமல சத்தியை மாய்த்தருளிய சிவபெருமானே! கலைதி
யைப்புனைந்த புலியூரானே! அண்டரண்டங்கடந்த ஆதியானசோதிய
னே! வேலையி ன்றவனே! கற்காம்பரதர கற்கசடாதர கற்கசுபாசர கந்
தர்ப்பகோடி சதகூர்தர திவ்விய பரப்பிரம சொரூபமாகிய நட்டேசப்
பெருமானே! நந்திவாகனனே! அந்தி மேனியனே! தருமமால்விடை
யோனே! சமயாதிதப்பழம்பொருளே! வேதபாதுகையனே, ககசொ
ரூபமேயனைத்துமென்றகத்துதி ஹிசுபாவையுடைய மெய்யடியார்க
ளுக்கு நேசனாயிருப்பவனே! அளகாபுரிக் கிறைவனாகிய குபேரனது
தோழனாயிருப்பவனே! அகிலாண்டகோடி பிரமாண்டநாயகராகியும்,
எங்குநிறைந்துள்ள ஞானப்பிரகாசமாய் மிராமின்ற ஆனந்தநட்டேச
மூர்த்தியே! உலகெலாந்திறைந்த வக்காசர சுயப்பிரகாச பிரமமாய்
விளங்குஞ் சிவனே! என்னைக்கவிடாதேயும், கங்கையு மதிய
முந்தரித்த சடைமுடியும், முக்கண்ணும், காத்தற்குண்டலமும், மார்
பிற் பணியும், தொங்கு பொன்வடமாதி யாபரணமும், செங்கையின்
மழுவுடன் மாணும், உடுக்கையும், பீதாப்பரமும், தண்டைச்சிலம்புங்
கொண்ட புண்ணியனாகிய சிற்றப்பலத்தாடு நட்டேசப்பெருமானே!

தகதகத்தென தகதகத்தென தகதகத்தெனவும், தரிசிட திரிசிட
லெனவும், தத்ததிங்கணத்தோம் தத்ததிங்கணத்தோமெனவும், தந்தி
மி திமிதிமி திந்திமி திமிதிமி யெனவும், தாருசெம்தரி தருர்தசெம்தரி
யெனவும் கணகசபைதனிலே கின்றடுமையனே! சிவகாமிநேசனே!
தென்புலியூரம்பலவானனே! அந்தரி சிவகாமசுந்தரி மணவாளனே!

பால்வெண்ணிற்றனே! வியாக்கிர சர்மாட்பரனே! எண்ணினர்க
 ளினிடிகளைப்பவனே! நிரதசயானந்தனே! சர்வசங்கர சடலைபிலாடு
 பவனே! சண்டைசாணுகரனே! பிசுநாடனனே! இலிங்கேநாற்பவனே!
 இரத்திரமபர பரதநடனனே! சர்வலோக ஹரதரனே! சண்பநகந்தர
 னே! சநலகலாண்ட சராசரகாரண சம்பூரணனே! மகாசங்கரகால
 நுத்திரனே! மறைப்புரவி ராவுத்தனே! உநநிரகோடி தலவாசனே!
 கிஞ்சிஞ்ஞாகளுக்கெட்டாத சாவக்ஞனே! சாரங்கபாணித் துர் சக்கர
 தானமிந்தவனே! உமாமாகட்கரசே! விவமாலிகா நரனே! சேகநாசே
 தநங்களுக்கு அந்தராநமாவாய் வியாபித்து நிறகுமையனே! கிருபை
 யையுடைய பராபரவஸதுவீ உபாதித்யநால் நீநானெனும் பேத
 மையுடைய சமுசார சாகரத்தி லுழுத்திக்கிடங்கும் அடியேன்மனம்
 அசாத்தியமான உத்தேசங்களை வல்லாம் சித்தித்துச் சித்தித்துப்
 புண்ணுகப்போகின்றதே; லோகவாழ்க்கையைக் கைவிடாத அடி
 யேன் தேவரிசை அமிலவாநின்று வணங்க வழியற்றியேன். உள்ளம
 னைப் சிவஞானத்தி லாப்பணம் செய்ய வலையுறியேன். எவர்க்கும்
 பெபொருட்கும் பதியாயி நுக்கும் லோ மனைவாழ்வை வெறுத்து மாத
 வம்புரிந்த மெய்யடியா கன்பலரிருக்கப் பசவர்க்கம் எல்லாவற்றினுங்
 கடையாய் நாய்த்தன்மையும் பேய்த்தன்மையு மலமயக்கத்தையு
 முடையவனாகித் தேவரீருடைய பெருமையைப் திருவநுட்பெரு
 மையையுந் தெரியாதவனாய் மாயா வசப்பட்டு அசுத்தமாயையி
 னின்றுந் தோன்றிய அனித்தியமாகிய பிரபஞ்சத்தை மெய்யென்றுங்
 காயமே நிலையென்று மெண்ணி இச்சைசெல்லும் வழியெல்லா
 மனதைவிட்டு அதின்காரியங்களைகிய பொய்வாழ்வில் கூத்தாடிக்
 கொண்டு பாபகர்மத்தில் பந்திக்கப்பட்டவனாயுமுள்ள அடியேனும்
 உனக்கோர் அன்பனாவனோ? உன்திருவடியையுடைய அருகனாயிருப்
 பேனோ வையனே! எனதுகர்த்தனே! அடியேன் எண்ணில்லாத
 ஜனனமெடுத்துத் துக்கசாகரத்தழுந்தி புண்ணியபாவங்களுக்
 கேற்ப சுகதுக்கங்களை துகர்ந்ததேயன்றி, அவற்றிலெனது
 உயிருக்குறுதிபயக்கும் வஸ்துவான தொன்றுமில்லாமையால் யாது
 செய்வதென்று மனக்கவலையுற்று தேவரீர் சகலருக்கும் தாயுபிருப்
 பதால் உமதுதிருவடியையே தஞ்சமென் மடைந்தேன். கன்மவி
 ளைகளை விட்டோட்டி யழியாதவிட்டடைத் தந்தருளுமையனே!

மண்ணைப் பறிக்கும் பன்றிக்குட்டிகட்குப் பால்கொடுத்த கிருபா ழுர்த்தியே! பஞ்சகிருத்திய காரணமான நடனத்தை நடத்துமையேனே! அடியேன் தேவரீர் பார்வையில் இரும்பையொத்த மனதையுடைய பாமானாயிருந்தாலும், எனது அஞ்ஞானத்தைபுஞ் சஞ்சிதவினையை புமொழித்து, உனக்குத் தொண்டனாக்கி முத்தி சாம்பராச்சியத்தை பெனக்குத்தந்து இரகியுமையா கனகசபைத்தாண்டலராயநடேசப் பெருமானே! ஏகநாயகனே! சகல ஆத்துமாக்களின் உள்ளத்தின்கண் சிவசாட்சி மாத்திரமாயும், துரியாதீதத்திற் பரசாட்சி மாத்திரமாயு மிருக்கின்ற நடேசப்பெருமானே! சுயஞ்சோதிபென்னும் ஞானசூரி யனாயும், அற்பமுந் துன்பமில்லாதவனாயும், சகலத்தையுமுண்டாக் குபவனாயு மிராநின்ற சிவபிரானே!

சலட்சண விலட்சணமாயும், நிட்களபாயும், சகளமாயும், ஈசனா யும், குருவாயும் விளங்குபவனே! சச்சிதானந்த பிரமத்தின் சுயம்பாகிய நடேசப் பெருமானே! நிததியமாய், பூரணமாய், ஏகமாய் பரமார்த்த பரப்பிரம்மமாய், சத்தியமாய், கேவலமாய், துரியமாய், நிருமலமாய், நிராமயமாய், பூரணமாய், நிராத்நாநமாய், நிராமய மாய், நிராகாரமாய், நின்மலமாய், நிரஞ்சனமாய், நீரதிசயானந்தமாய், நிராதாரமாய், நிட்களாதீதமாய், அபரமேயமாய், வசனாதீதமாய், அச ங்கமாய், அதுலமாய், நிரந்தரமாய், நிருபமாய், நிர்க்குணமாய், அநாதி யாய், அசலமாய், அப்ரமேயமாய், விமல அத்துவிதப்பொருளான இவ் வித லக்ஷணங்களுடனே கூடிவிளங்குஞ் சிவபெருமானே! வேதாகமங் களின் முடிவான தத்துவப் பொருளே! ஞானப்பிரகாசனே! அண்ட முழுதும் நடேசரென்று போற்றித்தொழு மையனே! புண்டரீக புரத்தானே! மலத்தினால் வினோத புழுக்கடாயும், துன்பவாரிதியா யும், புலவேடர் வாழும் பெருங்காடாயும், சலத்துளியால் மலிந்த விடாகியுமிருக்கின்ற புலால் நூற்றமுள்ள இவ்வுடலைப்பெரிதென்று கூறிக்கொண்டு சன்னவாரியில் உழலும்பேயனாகிய அடியேன் இனிப் பிறவாநெறி யடையும்படி அனுக்கிரகம் செய்யவேணு மென்ப தாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன் என்னப்பனே! உலகெலாம் நிறைந்தவனே! ஒன்றிலுந் தாக்கற்றவனே, ஓரணுவிலு மிருப்பவ னே தக்கன்கொந் துணித்தவனே! கனகமேனியனே! நித்தமுமே யா

நத்தநடனஞ் செய்பும் ரிமலனே! பூரணமாயுள்ள வகண்ட சிதா
காயமான பதியாகிய பரமசிவனே! அடியேன பிரபஞ்ச வாசனையா
லுண்டாகும் துர்க்குண நார்த்ததைக் கைப்பற்றி உன்
திருவடியை யடையத் தகுதியுள்ளவனா யிருக்கும்படி யணுக்கிரகஞ்
செய்யுமையா கிர்க்குணமான பரமசிவனே! ஓ கருணாநிதியே! சர்வபூத
தயாபரனே! அம்பிகாபதியே! அன்பாரத் தியானிப்பவரது மனதைக்
கோவிலாகக் கொண்டவனே! பார்வதி பிராட்டிக்கு நாயகனே! உருவ
மில்லாத தூய்மையான மேலான பொருளே! கங்கை யென்னும் பெ
ரும்புனல குடும் பிரானாகிப் சிற்றம்பலவனே! அந்தமற்ற வகண்ட
பரம்பொருளாய் விளங்குபவனே! சகலசக நாயகனாகிய நமோசப்
பெருமானே! நித்திய கிட்களமாகி, நிருசிகற்பமாகி, நிரஞ்சன
மாகி, நிராகரா சொரூபமுகிய வத்துவிதமான புலியூரானே!
ஆயிரம் பிறைகண்ட அழகியவந்தி யம்மைக்குத் கூடியாளாய் மண்
சுமந்து பிரம்படிபட்ட ஐபனே! கோவணமு மோடுந் திருடிய
திருட்டுச் சிவனே! தன்னை மறந்த மதமிசூர்து மகஞ்செய்த தறிதலை
யாகிய தக்கன் தலையைத் தறித்தவனே! அப்பா சிதம்பர பரம்பர
சாதாரணவடிவ பரமனான பரஞ்சோதியானே! சிற்றம்பலத் தானே!
ஸ்ரீ, தாண்டவனே! காலனை வதைசெய்த காலனே! திருஞானசம்
பந்த மூர்த்தி நாயனார் திருநாவுக்கரசு நாயனார் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்
இம்மூவர்களினும் செய்தருளிய தேவாரப் பாசுரத்திற் கிரங்கி
யருளிய செம்பொன் னம்பலவாணனே! மாணிக்க வாசக
சுவாமிகள் பாடலை யெழுதின சிற்றம்பலத்தாடு மெங்குத்தப்பிரா
னே! ஆலவிட மருந்திய சர்வேசனே! சிதம்பரத்தில் ஒரு சேவடி
தூக்கி ஆடினவனே! ஒன்றல்ல விரண்டல்ல ஒன்றிரண்டு
மல்லாதவனே! அண்டர் பிரானே! அண்டபகி ரண்டமும்
படைத்தவனே! சாது சர்ச்சன சரம்பிரதாய பக்தராகிய மெய்
யடியார்களுக்குப் பிறப்பிறப் பென்னுந் துயர்போ யொளிக்கும் பே
ரின்பமான சுகமளிக்கு மையனே! எவ்வுயிர்க்கு முயிராக விளங்கு
மெய்யனே! ஆகமவேத புராண வுல்லாச சிவோக மகேச நமோசனே!
பொன்னம்பலவாணனே! சொர்னச்சபையில் ஒருகாலானே துள்
னிக் குதித்துக் குதித்துக் கூத்தாடும் நாதனே! வெற்றி விஜயனைக்
கொல்லவந்த பன்றியைத் தூத்திச்சென்று அலனுடன் போர்புரிந்து

அவனது காண்டபத்தா லடிபட்டு அவனுக்குத் திருமேனி ரொஸுப தரிசனத்தந்து பாசுபதாஸ்திர மருளிய பகவானே! வெள்ளியம்பலத் தில் கால்மாறி யாடுங் கருணையங் கடவுளே! தன்னை மறந்து தலம் செய்யும் அடியார்க்கு நேயமா யிருக்கு மங்கை பங்க னே! சாதியுந் தாயுந் தகப்பனு மில்லாத தனிப்பெரும் பொரு ளே! தாழ்ந்த குலத்தராகிய குறவர் வீட்டில் செல்வப் பிள்ளைக்குப் பெண்கொண்டவனே! சடைப்பண்டாரம்போல் வந்து குழந்தையை யறுப்பித்து உண்ணவந்த பசியாளனே! தசைசுழிந்த வெள்ளெலும் பையாபரணமாகவணிந்த பயித்தியக்காரனே! கட்டப்பழந்துணியு மில்லாமல் புளித்தோல் உடுத்தவனே! வீடொன்றில்லாமல் காட்டில் சுஞ்சாரம் செய்பவனே! ஒட்டிலிரந்து தின்றும் பசுநீராம லுதிர்த் திட்டைவாங்கித் தின்றவனே! சித்தாந்த நெறியில்நிற்கும் மெய்யடி யார்களின் பூர்வகன்மவினைகளைப் போக்கிமறுஜென்ம மெடாமலே காக்குமையனே! கோடிமறையா லுஞ்சொல்லிமுடித்தற்கருமையான பெருமையை யுடையனாயினும் ஆகமாந்தத்தி லயர்ந்து விளையாடி தன்னுண்மையை விளைக்கும் தற்பரனே, பாதிமதியணிந்த பரமசோ கியனே! அம்பரமான திகம்பரரூப பரமான சிதம்பர தேவனே! ஒன் றுகறின்ற சுதந்தரமும், மூவுலகுக் குயிராகியே யுணர்த்தும் விசித் திரமு மெந்நாளுங் கனகசபையி லனவரதநடஞ்செய்யும் பெருமையு முடையநடேசப்பெருமானே!

உணர்ந்தார்க் குணர்வரியோனாகிய தில்லைச் சிற்றம்பலவனே! மாயைப்பேய்பிடித்த பாதகமனத்தைவென்று, தத்துவானுஷ்டா னத்தைக் கைப்பற்றி ஞானசெல்வத்தை யடைந்து உன் திருவடிக் காளாகும்படி யருள் செய்யுமையா சிற்றம்பலவனே! தானாகித் தன்னந்தனியாகித் தன்னிலையாயெங்கு மறிவாகி விளங்கும் பரனே! மங்களாகரமாய், அகண்டபிரம்மாகார விலிங்கமாய், அகண்டவிஸ்வ விராட்டுவரூபமாய் விளங்கும் நடேசமூர்த்தியே! ஓம் அகண்டா கண்ட தன்மாத்திர சர்வ அண்டபிண்ட சாரசர பகிரண்டாகார வனுருதசர்வவியாபக சாட்சியானந்த அமிர்தசஞ்சீவியாகிய நடேசப் பெருமானே! சுத்தமதாய்ச் சுகுணமாய்ச் சோர்வில்லாதாய்ச் சுதந்த ரமாய் சுயஞ்சோதிச் சுபாக்ஷமாய் நித்தியமாய் நிற்குணமாய் நிகரில்

லாதாய் நிரஞ்சனமாய் நிராமயமாய் நிமலமுகிய சிவபிரானே! என் மானையின் வேரறுத்து உன்திருவடிக் கருகனாகச் செய்யுமையனே! என்றிவ்வாறு அவ்வியோகியானவர் தோத்திரஞ்செய்தனர். பிறகு ஞானியர்குழாங்களி னொருவரொழுந்து தோத்திரஞ்செய்யலாயினர்.

௫ - வது, ஞானிகளி னொருவர்செய்யுந் தோத்திரம்.

வேதாந்த நாதனே சரணம் சரணம்
போதாந்த புண்ணியனே சரணம் சரணம்
நாதாந்த பேரொளியே சரணம் சரணம்.

தேவாரம்.

மதுர வாய்மொழி மங்கையோர் பங்கினன்
சுதரன் சிற்றம் பலவன் நிருமலை
யதிர வார்த் தெநித் தான்முடி பத்திர
மிதிகொள் சேவடி சென்றனைத் துய்மினே.

இதுவுமது.

அங்கமே பூண்டா யனலாடின யாதிரையா யானிழலா யானே ழார்ந்தாய், பங்கமொன் றில்லாத படர்ச்சடையினும் பாட்பொடு திங் கள் பகைநீர்த் தாண்டாய், சங்கையொன் றின்மியே தேவர்வேண் டச் சமுத்தி னஞ்சுண்டு சாவா மூவாச், சிங்கமே யுன்னடிக்கே போ துகின்றேன் நிருப்புசுலூர் மேவிய தேவ தேவே.

நீரேறு செஞ்சடைமே னிலாவெண் டிங்க ணீங்காமை வைத் துகந்த நீதியானே, பாரேறு படுதலையிற் பலிகொள் வானே பண்ட னங்கைப் பார்த்தானே பாவ நாசா, காரேறு முகிலையை கண்டத் தானே கருங்கைக் களிற்றுரிவை கதறப் போர்த்த, போரேறே யுன் னடிக்கே போதுகின்றேன் பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே.

நெய்யாடி நின்மலனே நீலகண்டா நிறைவுடையாய் மறைவல் லாய் நீதி யானே, மையாடு கண்மடவாள் பாகத்தானே மான்றோ லுடையாய் மகிழ்ந்து நின்றாய், கொய்யாடு கூவிளங் கொன்றை மாலை கொண்டடியே னுனிட்டுக் கூற்றின்று, பெய்யாத சேவடிக்கே போதுகின்றேன் பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே.

தேவாரம்.

கற்றவர்க ளுண்ணுங் கனியே போற்றி
 கழலடைந்தார் செல்லுங் கதியே போற்றி
 யற்றவர்கட் காரமுத மானாய் போற்றி
 யல்லலறுத் தடியேனை யாண்டாய் போற்றி
 மற்றொருவ ரொப்பிலா மைந்தா போற்றி
 வானவர்கள் போற்று மருந்தே போற்றி
 செற்றவர்தம் புரமெரித்த சிவனே போற்றி
 திருமூலட் டானனே போற்றி போற்றி.

பிரமன்றன் சிரமரிந்த பெரியோய் போற்றி
 பெண்ணுருவோ டாணுருவாய் நின்றாய் போற்றி
 கரநான்கு முக்கண்ணு முடையாய் போற்றி
 காதலிப்பார்க் காற்ற வெனியாய் போற்றி
 யருமந்த தேவர்க் கரசே போற்றி
 யன்றாக்க னைஞ்ஞான்கு தோளுந் தாளுஞ்
 சிரநெரித்த சேவடிகள் போற்றி போற்றி
 திருமூலட் டானனே போற்றி போற்றி.

இதுவுமது.

கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க் கரியானைக் கரவார்பால்
 விரலாடும் பெருமானை விடையேறும் வித்தகனை
 யரவாடச் சடைதாழ வங்கையி னனலேந்தி
 ஈரவாடும் பெருமானை யென்மனத்தே வைத்தேனே.

அடுத்தானை யுரித்தானை யருச்சுனற்குப் பாகபதங்
 கொடுத்தானைக் குலவரையே சிலையாகக் கூரம்பு
 தொடுத்தானைப் புரமெரியச் சுனைமல்கு கயிலாய
 மெடுத்தானைத் தடுத்தானை யென்மனத்தே வைத்தேனே

விருத்தசால புராணம்.

திருமாலு நான்முகனுந் தேவர் கோவுந்
 தேவர்களு மியாவர்களுஞ் சிந்தை யாலு

மருவாய மறையாலு மளவையாலு

மளப்பரிதா யகண்டிதமாய் நின்ற மூர்த்தி

யுருவாய கிரிவடிவா யணந்தவ கோடி

யொளியுடைய கொடுமுடிக ளாகிநின்ற

பெருவாழ்வைத் திருமுதுகுன றுடைபான் றன்னைப்

பெருங்கருணை யாளனையாம் வணங்க லுற்றாம்.

திருவருட்பா.

சொல்லவனே பொருளவனே துரியபதத் தவனே துயவனே
நேய்வனே சோதிபுரு வவனே, நல்லவனே நன்னிதியே ஞானசபா
பதியே நாயகனே தாயகனே நண்பவனே மனைத்து, மல்லவனே
யானவனே யம்மையப்பா வென்னை யாண்டவனே தாண்டவனே
யநுட்குருவே யெல்லாம், வல்லவனே சிவகாம வலி மணவாளா
மன்னவனே யென்னவனே வந்தருள்க விரைந்தே.

அத்துவித பூரணமா யமர்ந்து நிற்கும் நடேசமூர்த்தியே! ஆகா
யதததுவமாய, சததவிஷயமாய, சத்தவெளியாய், சதாசிவரூபமாய்,
அக்கினிமயமாய், நிருமலமாய், நீட்களமாய், நீங்காத சத்தாய், நிக
முணர்வாய், நிரதிசயாநந்தமாய், சருவபரிபூரணமாய், சாந்தமாய்,
சனாதனமாய், சலனமில்லாத் சுபாவமாய், அருவமதாய், அயலிலதா
யமாநதுநின்ற வகண்டசிதாகாய பரப்பிரமமாகிய நடேசப்பெருமா
னே! உத்தமர்கட்கு நன்கு வெளிப்பட விளங்கியும், அதமர்கட்குச்
சிறிதும் வெளிப்படாது மறைந்தும், அவாவர்கள் உயிர்க்குயிராயு
மிருப்பவனே! கண்ணினுண்மணியே! கரும்பினுள்ளிருக்குஞ் சுவை
யே! எனதுநாயகனாகிய தேவனே! நான்குலேதங்களின் முடிவில் விளங்
கும் ரத்தினமே! கருணைநிறைந்த அமிர்தமே! மாண்பிறுவாத
நெறியைத் தந்தாண்டுகொள்ள வேணுமென்று அடியேன் கேட்டுக்
கொள்ளுவதற் கிரங்கியருள் செய்யுமையா நடேசப்பெருமானே!
ஒலிக்கும் பெரிய பிறவிக் கடலைக்கடக்க விரகண்டையணிந்த உன்
திருவடிப்புணையைத் தந்தருளுமையா பசுபதியே! காணுண்ணுந்
கலம். நினைத்தற்கரியமகிமையுடைய பொதியுமலைபிழ்வா னு முகத்திய
முனிவர் வணங்கும் பெரன்போலு மரியதிருவடிசை யுடையவனே!

இறைவனே! கானற்சலத்தை நீர்ப்பெருக்கென்றுதாகவிடாய்கொண்டு தாவியோடு மானினம்போல், அவன்அவன் அதுவெனக்கூறுபாடாகியமித்தை நிறைந்த மாயாப்பிரபஞ்சத்தின் காரியத்தைமெய்யென்று அதிகஆவல்கொண்டு யான்செய்தேன் பிறர்செய்தாரென்றும், இப்பமுந்துன்பமும் புதுபுதிதாய் வருந்தோறும் மிக்க விருப்பத்தையும் கோபத்தையும் அடைந்து பிரஷ்டனாய்ப் போகிறேனல்லது நீ என்னுயிருள்ளின்று நடத்தும் செயல்களையறிந்து பிறவிக்கடலைக் கடக்க உன்னைப்போற்றி உன்திருவடியாகிய மரக்கலத்தையடைய முயற்செய்யாத பாகியாயிருக்கிறேனையனே!

விஷயங்களைப்பற்றி ஐயுடையழியாய்ச் செல்லும் மனதை அகத்தடக்கி அதைத்திருத்தி உன் பாதாப்புஜத்தின்நிழலைவந்து உன்னைப்போற்றித் தொழுவதற்குத் திறமையில்லாத புலையனாகிய நாயேன் சிவநேசர்களைப்போல வேடங்கொண்டு உன்னைப்போற்றிக் தொழுவதாகக் காட்டும்பொருட்டு காக்கைகத்துவதுபோல வாய் மொழியினாலே தோத்திரஞ் செய்வதனால் என்ன பலனடையப்போகிறேனையனே! உன்திருவருள் என்னிடத்தில் உண்டானுல்லவோ நாணுன் தொண்டனாவேன். மனம் வாக்கு காயமென்னுங் கரணங்களாகியபாயாகாரியங்களினாலுன்னைப்போற்றாதுஞானமாகியஅறிவே சொரூபமாக வுன்னைப்போற்றினு லன்றோ உன்திருவருள் கிடைக்குமென்று நான்மறையாகமங்கள் நவில்கின்றதே நாயினேனோ அஞ்ஞானமாகிய ஜீவதசையில் நின்று போதுமான பக்தியில்லாமலும் அடியார்கோலமில்லாமலும் நற்குணமில்லாமலும் வாக்கினால் கூறும் பிரார்த்தனைகள் எங்ஙனம்உனக்கு அங்கிகாரமாகப்போகிறது அண்ணலே! மெய்யடியார்களுக்கேகார்பற்றுக்கோடாயருள் சுரக்கும் சிவபிரானே! மாதவமே! ஞானமலர்பூக்குங்கற்பகத்தருவே! சூலத்தை யேந்திய பெரியவனே! வானோர்தொழும் பத்யே! தேவர்கள்வணங்கு மிறைவனே! ஞானசுந்திரனே! தேனிறைந்த டலர்கள்செறிந்த சோலை சூழ்ந்த தில்லையிலெழுந்தருளிய இறைவனே! அடியாரிதய கமலத்தின்கண் நீங்காதமணமே! இருக்குமுதலிய நான்கு வேதங்களும் வணங்கிப் போற்றும் நாதார்த்தத்தொளி வடிவாய்வினங்கும் சுயஞ்சோதியே! உண்புகழை எடுத்துக்கூறு மெய்யடியார்களுக்கு அஞ்ஞா

னவிருளேர்க்கி ஞானவொளியைக் காட்டு மணியே! ஆன்மாக்களு
டைப மாயாப்படலத்தை யுரித்துஆன்மஞானத்தைபுண்டாக்கி அரு
ளாகிய வமிர்தத்தைப் புசிப்பித்து தன்திருவடியில் சேர்ப்பிக்கும்
ஹைவனே! விடைவரம்பறியாத இமத்தின மகுடமணிந்த திருமுடி
யையும், விட்டுகிட்பொளியீசம் மகரகுண்டலஞ் செலிந்த திருச்
செவிகளையும், பார்த்தவாகு வலயமணிந்த புயங்களையும், ஒலிக்குஞ்
சுதங்கைகளணிந்த திருவடிகளையுமுடைய ஐயனே! மண்டலமு
ழுதும் ஊடுருவிநிறந்து அருள்மயமாய் விளங்கும்பரனே! சகலபு
வனத்தினு முயிர்ப் பயிர் தழைப்ப நற்றண்ணளிசுரந்திடுந்தெய்வமே!
பல்லுயிர்த்தொகுதியும் பவக்கடலமுந்த வல்லல்செய்யு மாயை
யெனப்படும் நிமையினின்றுநீக்கி ஞானமெனுஞ் செல்வத்தை
யளித்தருளுஞ் சிவபிரானே! அருவமு முருவமுமாகி யவ்வு
ருவமு மருவமுமகன்று நிற்கும் சோமசுந்தரக்கடவுளே! உதயாத்த
மனமின்பி சுயமாய்ப் பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கும் பரம்பொரு
ளாகிய நடேசப்பெருமானே! சிவபிரானே! அர்த்தநாரீசனே! அடி
யேன் தேகமாகிய இல்லத்தை மெய்யெனக்கருதிமோகமயமான சக
பந்தத்துக்குள்ளா யிருப்பதால் விடயவாதன வசத்தால் குற்றம்
பொருந்திய அடியேனுடைய மனம் அறிவையிகழ்ந்து காமவேட்
டையாடிக் கொண்டிருப்பதால் அம்மனதைச் சகமாயா மயக்கத்தி
னின்று நீக்கி உன்னைப் போற்றித்தொழ வல்லவனாவேனா அண்ண
லே!மகாதேவனே! சத்தியஞானந்த சொருபனே!உத்தமனே!அற்பு
தனே!நான்மறைக்கிழவனே!பெண்ணோடும்பிஞ்ஞகனே!அகண்ட
பரப்பிரமமாய், நிராமயமாய், நிரந்தரமாய்,நிகரிலாப்பரப்பிரமமாய்,
நிரதிசயப்பிரமமாய், அத்துவிதப்பிரமமாய், சுத்தபரப்பிரமமாய், ஏக
பரப்பிரமமாய், சதாநந்தபிரமமாய், சிதாகாசப் பிரமமாய், அகண்ட
பரப்பிரமமாய்,நீக்கமற எங்கும்நிறைந்த பரமகுருவானபொருளாய்,
சித்திய கிர்க்குணமான பொருளாய்,சுத்தபரவெளியான பொருளாய்
பின்னமிலாவகண்ட பரமோட்ச நல்கும்பரமாய், சகலவித நூல்களி
லுஞ் சார்ந்துநிற்கும் வஸ்துவாய், அந்தமிலாவகண்ட பரமானந்தப்
பொருளாய்,ஆதிமுடிவொன்றுமிலாத இவ்விதலக்ஷணங்களையுடைய
பொருளாயுள்ள நடேசப்பெருமானே!

MAHAMAHOPADHYAYA

ம று வாயமாதா டிவெ

அகிலாண்ட வகண்டமான வகிலலோகேசனே! ஆனந்தவல்
லியுடனுணந்த கானகத்தே யானந்தக் கூத்தாடும் கடவுளே! உலக
மேழும்பெற்ற உமாதேவிமணுளாகிய விசுவநாதனே! கொன்றை
மாலை தொடுத்தணியுந் தொண்டர்க்குத் துணையாயிருப்பவனே! சுத்த
நிர்க்குண சஹித சுமங்கல நிராலம்ப சுயம்பரகாச பரபல சுகோத்தி
ப்ரவாகமான பொருளே! நிஷ்கள நிராகார நிர்விஷய நிர்ந்தொந்த
கைவல்ய நிஜாத்மக சிதாகாசமாய் விளங்கு மையனே! சீர்மலிஞா
னச்செழுஞ்சுடர் விளக்கே! திரையிலாச் சுகப்பெருங்கடலே! விந்து
நாதமுங் கடந்த மெய்ப்பரம்பொருளே! விரும்பு மெய்யடியார் பவச்
சிறை தவிர்ப்ப விருதுகட்டிய கடவுளே! சாதனநிறைந்தோர் தமக்
கருள் சுரக்கும் தயாநிதியே! சச்சிதானந்தனே!

நிராலம்பமாய், நிர்லேபமாய், ஸ்வப்ரகாசமாய், பரஞ்சோதி
யாய் நிரஞ்சனமாய், திரிகுணாதீதமாய், நித்யகலியாணமாய் விளங்
கும் சிவபிரானே! பலபிறவிக்கண்ணும் பிணித்தென்னை யெனக்குத்
தோற்றவொட்டாமற் செய்யும் அஞ்ஞானந்தகாரமென்னும் வலிய
மயக்கினைக் கொடுக்கும் பழுத்தவிருட்டினில் நெருங்கியிருக்கின்ற
பிசாகக்குச்சமானமாகிய அஞ்ஞான சிறைச்சாலையினின்றும் அடி
யேனை விடுவித்து இனிப்பிறவூநெறியாகிய வரத்தைத் தந்தருளு
மையா நமேசப்பெருமானே!

அற்புதசுவாறுபவ மேலிட்டிக் கற்பனாதீதமாய் விளங்குமகான்
கருங்குச் சர்வசம்பூரண நித்திய சர்வமங்கல சர்வாபிஷேக சர்வப்
பிரகாசமாய் விளங்கும் பிரமமாகிய நமேசப்பெருமானே! ஸ்ரீஅக்ஷ
ரத அலங்கிருத கிருபாசமுத்திரமாகியபானே! நித்யகோலாகல அஷ்
டவித்யேஸ்வர சேவித அஷ்டமா நாகபூஷித அஷ்டயோகநாயக
அஷ்டாக்ஷர வரி யர்ச்சிதபத அஷ்டாக்ஷர பஞ்சாக்ஷர சொரூபமாய்
விளங்கும் பரநாதனே! சுடலைநீறணிந்த சுந்தரவேடனே! பெருமை
பையுடைய புஷ்யம் பாம்புங்களிக்கக் கூத்தாடுஞ்செல்வனே! நிரா
லம்ப சொரூபனே! ஆதிபராபரமாகிய சிதம்பரநாதனே! அஷ்டகுண
பரிபூரணான சிவனே! பகவானே! ஏகபரிபூரண பரப்பிரமமே!
எப்போதும் பிரிகில்லாத நித்தியானந்தபரப்பிரமம் சுகோத்தியாகிய
வானந்தப்பெருங்கே! சர்வேஸ்வரனே! நிர்க்குண நிரவயவ நிர்திசய

நிராகந்த நிஷ்கிரியாதி விநேதகருபப் பிரதிகுப சதேதசகுணவர்ச்சித
தேகேந்திரிய மநோதிதம் சர்வேந்திரிய பிரகாசகாரண சோமரு
ரியாக்கினியாதி தேஜோப் ரூபமான பிரமமே! நாதாந்த நாட்டுக்கு
நாயகனே! அருட்பெருஞ் சோதியனே! பரிபூரண ஞான சிதம்பரனே!
நடராசமணியே! பொன்மணியே! கண்ணினுண் மாமணியே! நடன
சிகாமணியே! மாணிக்கமணியே! மாசிலாமணியே! ஊழ்வினைச் சேட்
டையால் சிந்தைமயங்கித் தியங்குகின்ற பேயேனை நாயேனை பித்தனை
வஞ்சகனை வினையனேனை சண்டாளனைப்பற்றிய பாசத்தனைக் காணத்
தையுஞ் சேதித்துத் தம்மடியார் குழாக்களிற் சேர்ப்பித்தருளு மை
யனே! திலைச் சிற்சபையில் திருநடனஞ்செய்யு மாணிக்கமலையே!
கனகசபாபதி பசுபதி நவபதி அனக உமாபதி யதிபதி சிவபதி எம்
பதியே! பரிபூரண ஞான சிதம்பரபதியே! மறைநாடுஞ் சதாபதியே!
தீனதயா பதியே! பரதேவி யுமாபதியே! நெடுங்காமப் பெருங்கடலை
நீர்துதற்கான வகையறியாது கொடிதாகிய மும்மலப் பயித்தியத்தினை
முதிர்ந்த நாயேனாகிய அடியேன் போற்றித் தொழும் பதியே! ஆர
ண முமாகமும் புகழ்ந்துபுகம் பதியே! சொல்லா லளப்பரிய துரியா
தீத மேருமலை யுச்சியில் சோதிமயமாய் விளங்கும் பதியே! பிர
பஞ்சங்கனையுஞ் சுகதுக்கவேதனைகளையும் கைவிட்டு மேலாகிய பத
வியை யடைய விரும்பும் அடியேனுடைய பிறவித்துன்பமெலா மின்
றேயோட ஆன்மபோதத்தின்கண்ணதாகிய வாணவ விருளைக் கிழித்
தெறிந்து என்னை யாண்டருளுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுவதற்
கருள் செய்யும் ஸ்ரீகனக சரோபசரே! அருள்வடிவான பதியே!
தானே தானாகத் தழைக்கும் பதியே! மெய்யடியார்களை ஆனந்த
வெள்ளத் தழுத்தும் பதியே! எனதுடனு முயிரும் பொருளுந்
தனதென்று கைக்கொள்ளும் பதியே! சிவசக்தியாவது
நற்குண நற்றவமாவது இல்லாமல் அசத் தாகிய உலகவாழ்
வில் மயங்கித் தவிக்கும் விஷயகாமக் கள்ளனாகிய அடியேனது
மனக்குறங்கைப் பத்தியாக் கயிற்றினாற்கட்டி விடாது காக்கும்பதி
யே! சதாநந்த மான பதியே! சிதாநந்த மயமான பதியே! சுத்தசுக
வடிவான பிரமமே! சிதாகாச வடிவான பிரமமே! எப்போதும் சித்
தாந்த சொரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பிரமமாகிய சிவபிரானே! அகில
பரிபூரணமாய்ணத்து முண்டா யடங்குதற் கிடமாயிருக்கும்பதியே!

சுத்த பரமாத்ம சோரூபனே! வேதமுடிவாகிய உபநிடதத்திற்
கூறும் நித்யபரமாத்ம சோரூபனே! அகண்ட பரமாத்ம சோரூப
னே! நாதாத்ம மான பரப்பிரம மாகிய பரனே! போதாத்ம பரப்பிர
மமாகிய நடேசனே! வேதாத்ம வேத்தியமாகிய பரநாதனே! சிவபெ
ருமானெனும் பேர்கொண்ட ரெல்ல நடராஜனே! என்னுயிரிற் கலந்
துகலந்து இனித்து நிற்குமென்னிறைவ னாகிய பெருமானே! அணு
விண்ணுவாயிருந்து விளங்குஞ் சபாபதியே! பாசவலையிற் சிக்கியவங்கிக்
கிடக்கின்ற பொல்லாத நெஞ்சப் புலையனாகிய நாயேன் இவ்வுலகில்
மின்னல்போற் றேன்றியழியும் நிலையில்லாவுடம்பை நிலையென்றே
நேசித்துச் சோர்வடைந்து கலங்கும் ஸீவனது கரணங்களைச்
சிவகரணங்க ளாகச் செய்து உன்சோரூபத்தைத் தெரிசிப்பிக்
கச் செய்து ஆண்டருளு ளையா கோதிலாக குணப்பெருங் குன்றே!
என்னையாளும் பொன்னப்பல வாணனே, சர்வமங்கள பஞ்சவிம்ஸதி
விக்ரஹ சோரூபனே! ஸ்ரீஜயஜ்ஜயீபவா சர்வசர்வ தூர்வப்ர வுன்னத
பரிபூரண விஷ்ணுந்நாதாஷ்ண மோஷ்ண கடாஷ்ணாய் காலருத்திர கஜ
முக கந்த காலபரவ விஶ்பத்ரவந்திதாய் விளங்கும் பரனே! நிக்
குசெய்த குரணைக்கொன்ற பிள்ளையாகிய ஆறுமுகனைப்பெற்றேனே!
பலபிறவிக் கண்ணும் பிணித்து என்னை யெனக்குத் தோற்றவொட்
டாமற் செய்யும் அஞ்ஞானந்தகார வாணவமென்னும் வலிய மயக்கி
னைச் சேதித்துப் பெறுதற்கரிய வொப்பற்ற சிவாத்மநப் பெருஞ்
செல்வத்தை யடையச்செய்யும் நடேசப்பெருமானே! உடங்குமா
யையான் மறைப்புண்டு உண்மை தெளியவொட்டாத மடங்கொண்
மனத்தனாகிய அடியேன் சிவாத்மநச் செல்வத்தை உன் அருளில்லாம
லெப்படி யடையப்போகிறே னையனே! அஷ்டாதச வாத்ய கோஷா
லங்கிருத சஹித தனு தகணம் தகஜம் தளாங்கு ததிங்கனாதி சப்த
தாள ரஞ்சித பரதநடன த்யாக கோலாகலனே! சதூர்த்தசோ லோ
கோன்னத சிவலோக நாதனே! சீலம் குணம் சிந்தைத்தெளிவு பக்தி
இவைகள் சற்றுமில்லாத நாயேன் மன்னுமறைக் கெட்டாத பரம்
பொருளாகிய உன் திருவடி யை யெப்படி யடையப்போகிறேன் மா
தேவனே! பவந்தோறு மீட்டிய பாதகங்களைப் பற்றற வொழிக்
காதவர்கள் கதியடையார்க ளென்று னூல்கள் கூறுவதால்யாதொரு
தவமுஞ் செய்யாத அடியேன் உன் திருவடி யை யெப்படி யடையப்

போகிறே னையனே! மெய்யடியார்களது தற்போதநாசத்தின் கண்ணே யருளானந்தத்தைப்பொழியுந் தெய்வமாய் விளங்குபவனே! கண்மணியே!

நீதிலாத திருத்தில்லையில்லாழ் கோதிலாத குணப்பெருங் குன்றே! அரஅரசிவனே! கருணாநிதியே! சபாபதியே! ஜாலகோல கனகாம் பரநாயகனே! அம்பர விப்ப சிதம்பரதேவனே! அரகந சேளிதபாதாம் புஜனே! இரணிய கர்ப்ப பிதாமக சேகர பூஷணனே! பிராந்தவ சத்தாய்க் காமபோகத்தைப் பொசித்து மாயாநற்பிதமான நாமருபப் பிரபஞ்சத்தை யுண்மையாய்க் கருதிக் கொண்டு நிஷ்பிரபஞ்ச சொருபத்தைக் கருதாது அஞ்ஞான வற்சாகத்தாய் தத்வவசங்கச் சேட்டைகளின் கொடுமையால் துன்பப்படும் அடியேனுடைய வினைவாழ்வை வேறுத்து சத்திபஞானமான உன் திருவடித் தாமசையி லுண்டான பரமானந்தத் தேவைய மதுவை யுண்ணச் செய்து அடியேனையாண்டருளி பெர்வாழ்வையடையச் செய்யுமையா நமோஸ்பிரபுவே! சகல பரிபூரணமாய், அந்தரிலா வாகந்த பரப்பிரமாய், பராபரமாஞ் சின்மாத்ர சொருபமாய், கருதிக்குஞ் சொல்லவொண்ணாத் சொருபமாய், தற்பதலட்சியமான பொருளாய், பலகோடிப் பிரமாண்டங்களுந் தாய், நீக்கமுற நிறைகின்ற சொருபமாய், சிதாநந்தமயமான சொருபமாய், சதாநந்த பரப்பிரம சொருபமாய், சிதாநந்த பரப்பிரமசொருபமாய், சதாநந்தமயமான பரம்பொருளாய், சிதாநந்தமயமான பரம்பொருளாய், பரசிவமாய், பராபரமாய், பரமான்மாவாய், பராகாமாய், பரிசுத்தமாய் விளங்கும் வஸ்துவாகிய சிவபெருமானே!

தனக்கென வொரு சங்கற்பஞ் சற்றுமிலாப்பரமாய், சந்ததமும் ஆன்மாக்களி னிமித்தந் தன்சந்நிதி மாத்திரத்தில் அபரவர்கள் கோடானுகோடி சங்கற்பங்களை நிறைவேற்றுஞ் சாயியாய், சாந்தபரப்பிரமவஸ்துவாய், கோதிலாதாய், குணமிலாதாய், குறியிலாதாய், குறைவிலாதாய் விளங்கும் நமோஸ்பெருமானே! நாகேந்திர பூஷணனாயும், திரிலோசனனாயும், பஸ்மாங்கனாயும், மஹேஸ்வரனாயும், நித்யசுத்தனாயும், மந்தாகினி சலில சந்தன களப மகாபாகுவை யுடையவனாயும், நந்திஸ்வரப் பிரதம கணநாதனாயும், மந்திர பூஷப் பெரு

புஷ்பபூஜிதனாயும், கவுரிமகனாபுஜ விர்த்தனாயும், தக்ஷத்தவ நாவகாய புஜீலகண்டனாயும், விருஷபத்வஜனாயும், வசிக்ஷ்டகும்போதபவனாயும், கௌதமாத்ரிமுனீந்திர தேவார்ச்சித சேகரனாயும், சந்திரார்க்க வன்னிநயனனாயும், யகஷஸ் சொரூபனாயும், பிஞ்சு ஹஸ்தனாயும், திவ்ய தேவனாயும், இருதய சரோருக சிதாகாசானந்த நீதக்ஷபா பதியு மாகிப பரபிரமப்டொருளே! இரகித கைலாச சினகர உகித சிகரா ஷ்ட நவரத்ந ககித சிதா விசிதா சிமமாதன தேஜாமத்ய ஜோதிர்மய ஸ்வரூபனாகிய நடேசனே! அனாதி நித்தியசய சபாவ சதானந்த பிரம் மாகாரத்துவ சொரூபமாய் விளங்கும் பரமே! மெய் யடியார்களுக்குச் சர்வானுக்ருத சாவ வியாப்தி சாவாந்தியா மிதத்துவ ததாசார த்தோ மய ததேகார அண்டரண்ட தன்மாததிர சமபூர்ண நிரஞ்சன நிராமய நிராகார நிஷ்களங்க ஆனந்தாகார வெட்டவெளியி லறிவாய், திருஷ்டியாகார அனாதிநித்தியசயசபாவ அஹப் பிரம்மரஹித பிரமமா காரமாய், சகலலக்ஷணங்களோடுங்கூடிய கயப்பிரமம சாக்ஷாத்கார மாய் விளங்கும் பதத்தை உளிகரும நடேசபெருமானே! சச்சிதா னந்த சொரூபத்தினை யறிந்து தனக்கெனச் சங்கற்பமேதுமின்றிச் சிறிதுந் தற்போதந் தலையெடா தபடி நின்று பரபோதத்திற் கட்டுப் பட்ட மெய்யடியார்களுக்கு அருளாநந்தத்தைப் பொழியாரின்ற பேராநந்த வெள்ளமே! வேதங்களை யெல்லா மோதாம லுணர்ந்த ஞானப்புவராயும், மும்மலங்களை யுங் கடந்து நின்ற நிம்மலராயும், தமிழினதிலக்கணமெல்லாங் கடல்போல நிறைந்து சீகாழியென்னுந் திருப்பதியி லெழுந்தருளிய திருஞானசம்பந்தருக்கு ஞானப்பால கொடுத்த சிவகாமசுந்தரியாரிடத்தி லெப்போதும் அதிகபிரீதியாய் பொன்மன்றி லனவரதமு நடனமிடுந் திலைநாயகனே!

உன்திருவடி யை யிடைவிடாது தோத்தரஞ் செய்கின்ற அடி யார்களை உடம்பை யுபிரபிமானித்தல்போலும், கண்ணை யிமையா னது காத்தல்போலும் காத்திராகழித் தருளு மையனே! மலரகித மாய், பரிபூரணமாய், நிருவினாரியாய், அனாதி நித்தியமா யிருக ருமையனே! சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்து பாசத்தை நீக்கிப் பதியை யடைந்து பிறவித் துன்பத்தை நீக்க முயற்சி செய்வாத அவி லேகிகளில் அடியே னொருவனு யிருப்பதால் என்னை உவந்தோண்ட

ஞக்கிக் காவுமையா வாக்கு மனூதித கோசாமாயுள்ள நடேசப்பெரு
மானே! தேக போகங்களாகிய துன்பத்தை யின்பம்போல் மாறுபா
டாய்க்தோற்றுவித்து எனக்கு ஆசையை யுண்டாக்கு மானையின்காரி
யமாகிய ஜீவபோ தத்தைக்கெடுத்துக் காத்தருளுமையாசிவபிரானே!
எமதிறைவனே! பரங்கருணைத் தடங் கடலாகிய சிவபிரானே! நறும
ணமிக்க மலர்களிறைந்த சோலைகளும், கிளிகளுடன் மயிலும், கோகி
லங்களும், போர்செய்யுங் குரங்குகளும் வாசஞ்செய்யுங் கனிவகைத்
தோட்டங்களும், நதிகளும், அன்னங்கள் விளையாடுந்தாமரைத்தடாகங்
களுஞ்சூழ்ந்து வேதபாராயணவோசைவொலித்துக் கொண்டிருக்குந்
தில்லையிலெழுந்தருளிய ஞானசபாபதியே! மாணிக்கவாசகராதிமற்று
மகான்களும் பாடிய தமிழின் மணம் மணக்கின்ற தில்லையில் ஞான
தாண்டவமாடு மையனே! என்னுள்ளத்தையே குழிகொண்டு என்னை
யும் எந்தலைவனாகிய உன்னையும் காட்டாது மறைத்து தானேதோன்
றிவிளங்கிய ஆணவவிருளைத்தேசிகோத்தமராக நீர் எழுந்தருளிவந்து
மகாவாக்யோபதேசத்தை அடியேற்கருளிப் பாசாதிபந்த தொந்தங்க
ளைக் கழற்றி யாண்டருளு மையா நடராஜப்பெருமானே! சங்கரனே!
எனது தந்தையாயுள்ளவனே! உன் திருவடியில் நேயம்வைத்த அன்
பர்களை அடிமையாகக் கொள்ளுமையனே! அடியார்களை அல்லற்
படுத்தும் ஆணவ மலத்தை நீக்கு மப்பனே!

பங்கஜநயனனாகிய பரந்தாமனும், பாராதியண்டமெலாம்படைக்
கும் பதும வாசனாகிய மறைக் கிழவனும் போற்றற்கரிய பரஞ்சோ
தியே! நீக்கமிலா தெவ்வுலகும் பூரணநிம்மலமாய் நின்ற நிஜானுபூதி
சாக்ஷாத் காரமான பரப்பிரமப்பொருளே! சதுர் மாமறை ஸ்வரூப
மாகிய தவளவிருஷப வாஹனானே! கொங்குதோஞ்சிறைத்துயரி
பாட்டயருந் தும்பை மாலிகாதானே! ஸ்வேத தந்த கும்பமத்தக கஜ
சர்மாம்பரதானே, தன்னையுண்மையாய்த்தியானிப்பவர்களுடைய ஜன
ன மரண பவரோக நிவாரண பண்டிதனாகிய மஹாதேவனே! யச்ய
சிரேஷ்ட தாருவன நிஜிஸ்வர ரேவிய அரிணகாதல கமலனே! இர
ணிய சம்மார நாகிம்ம சர்மதானே! மச்சாவதார மதுசூதன நயனமர
லிகாதானே! பஸ்யசுர பங்க வாமன கெர்வநாச கர்த்தவயனே! அநேக
டலேழையும் அதஞ்செய்த மாயனாகிய ஆமையி னோட்டை யணிந்த

மகாவீரனே! பாரேழையு நீலையுறச் செய்த பத்மநாபனாகிய பன்றியி னது கொம்பையணிந்த பகவானே, தசரதாபிஜ ரகுபுங்கவனைப் பி டித்த இராவண பிரமத்தியாதி தோஷ நவாரண சங்கரனே!

அறிவிற்கறிவா யகண்டிதமா யெங்குஞ் செழியுஞ் சிவபரஞ்சுட ராய் விளங்கும் பானே! மேலான உபாதேவியார் தந்தருளிய சிவ ஞானப் பாஸ்யுண்ட சம்பந்தப் பின்னையார் தமது செவ்வல்லி மலர் போன்ற திருவாயின் வழியே மேகம்பொழியு மழையைப்போற் பெய்த திருப்பாடல்களாகிய திராவிடவேதமென்னுந் தேவா ரங்களை யணிந்த பரமசிவனே! கங்கையையணிந்த சடாமுடியையுடைய சிவபெருமானாகிய எந்தந்தையே! என்னென்னலே! அகண்டசச்சி தானந்த தனிபூதராய் விளங்கும் இறைவனே! சிவவேடம் பூண்ட மெய்யடியாருக்கு உள்ளும் புறம்பும் நிறைந்து விளங்கும் பெருமா னே! மாயாகாரியங்களாகிய மனமுதலிய வந்தக்கரணங்களால் காணப்படாத நடேசப்பெருமானே! பொய்விட்டார் போற்றும் புனிதனே! நாயிற்கடைப்பட்டயான் துகராதபொகமில்லை, நானடை யாத சரீரமில்லை; ஆகையால் என்னைநாடிவந்த சஞ்சிதவினைக்குத்தக்க கொடியபிறவித்துன்பமறும்படி கிருபைசெய்து என்னைக்காத்துரகழித் தருளுமையா நடேசப்பெருமானே! பசுவாகிய என்பொல்லாப் பழவி னையைப் போக்குவித்து அரிய ஆனந்தத்தாண்டவம் புரிந்தருளும் உன்திருவடியில்வந்து சேரும்படி அனுக்கிரகஞ் செய்யுமையா ஞான பகபதியே! ஈசான தற்புருட அகோர வாமதேவ சத்யோஜாத மென் னும் பஞ்சமுகத்தையுடைய பரம்பொருளே! ஐம்புலன்களையும் வென் றவர்களாகிய ஜிதேந்திரியர்களுடைய மாயப்படலத்தை யுரித்தெறிந் து அவர்களுக்கு ஞானமிர்தத்தைப் பெருக்கெடுத்தோடும்படி செய் யுங்கருணாநிதியாகிய சிவபிரானே! ஜீவன் முத்தர்களுக்குத் தெவிட் டாத வினிய திருவருளைத் தந்தருளு ஞானச்செல்வமே! கள் ளமே குடிக்கொண்ட நெஞ்சினையுடைய பாவியேனது தீவினையை நீக் கிக் காத்தருளுமையா முக்கண்ணுடைய எந்தையே! என்னாவியே! பூரணமான அமிர்தமே! வீரகண்டாமணி யணிந்த திருவடிகளையு டைய அண்ணலே! தற்போத மொழிந்த அடியார்களுக்குக் கற்பக விருட்சமாய் விளங்கும் பரமே! சிவஞானதீபமே! மூலாதார மாதி

பாறாதாரங் களையுங் கற்பனைகளையுங் கடந்துநின்ற ஞானக்கண்ணு
டையோர்களாற் கருதப்படுங் கருணானந்த வாரிப்பெருக்கே! தற்சொ
ரூப மழிந்துநின்ற யோகிய ருளத்தில் தாண்டவமாடுந் தில்லை
யாண்டவனே! வேதந்தனே! பேய்கள்வாழு மயானத்துப் பெரிய
பெருமானே!

பண்ணுர்மொழி மங்கையோர் பங்குடையானே! பசுக்களின்
இருதயந்தோறும் வாசமாயிருக்கும் பரனே! கனகசபேசனே! மிருகன்
ட மகாமுனிவரின் புத்திரராகிய மார்க்கண்டேயருக்கு மாதுநான்மு
கனுங் காணு வுருவைக்கொண்டு எதிரே வந்து காட்சியளித்து அம்
மார்க்கண்டேயரைப்பற்றிவந்த காலனூயிரைச்செகுத்தவனே! தேவ
குலார்த்தக தானவ ஜலந்தரவதஹனே! கையாற் கயிலைமலை பெயுத்த
இலங்கை மன்னவன் சுரங்க னொடு சிரங்கள் நெரியக் காற்சிறுவிரலா
லுன்றி அவன் மாகங்காரத்தை யொடுக்கிய சிவபிரானே! பொன்
னம்பலவானனே! விகற்பசங்கற்ப குரோதமோக துன்ப அகங்கார
சந்தோஷாதி யாவறறையுஞ் செய்யும் வினையை யடியார்களினின்று
நீக்கி அவர்களை யாண்டருளுகின்ற சிவபிரானே! தேவர்கோனே!
நந்திமுதல் கணநாதர், தூற்றுப் பதினெட்டு உருத்திரர், வீரபத்திரர்,
பிரமாதி பல்லாயிரத் தேவர்கள், நாற்பத் தெண்ணூயிர முனிவர்கள்,
சநகராதி மகரிஷிகள், கருட கந்தருவர், தேவேந்திரன், பன்னிரண்டு
பூரியர்கள், சந்திரன், அக்கினிதேவன், நிருதிதேவன், வருணபகவான்,
வாயுதேவன், அஷ்டவசுக்கள், தும்புருநாதர், கின்னரர், கிம்புருடர்
சித்தர், வித்தியாதரர் முதலானவர்கள் ஹஹா சிவசிவ கங்காதர சங்
கர மகாதேவாவென்று துதித்து நமஸ்கரித்துப் போற்றித்தொழுஞ்
சிவபிரானே! அடியேனை இனிப் பிறவா நெடியாக ஆண்டு அருளிச்
செய்யுமையா வென் றிவ்வாறு ஞானிகளி னொருவர் தோத்திரஞ்
செய்தனர்.

இவ்வண்ணமாகப் பொதியமலையிற் கூடியசபையில் சிவநேசர் மு
தவியவர்களாலே சிதம்பரத்திலெழுந்தருளி விளங்காவின்ற சபாநாய
கரைப் போற்றித்தொழுவதைக் கேட்டானந்தமடைந்த ஏமது பிதா
வாகியபரமசிவனடியார்களிலொருவராயாத்திரைமார்க்கமாகமுற்சென

னத்திற்செய்த சகல பாவங்களையும் பரிகரிக்கின்ற அழகிய காசினத்
லத்திற்குச் சென்று கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து மாணிக்கம்போல்
விளங்காநின்ற விசுவநாதரையும் விசாலாட்ய யம்மணையுந் தரிசித்துப்
பின்பு சிவனடியார்கள் வசிக்கும் ஓர்மடத்தி லிறங்கி யிருந்தபோது,
பரமசிவத்தினுடைய திருவடிகளை வணங்கித் தான் பொதியமலையிற்
கேட்டபடி கங்கையைத்தரித்த சடாபாரத்தை யுடைய பரமசிவனைத்
தோத்திரஞ்செய்கையில், நன்மைபொருந்திய அநேகராஸ்திரங்களைக்
கற்றறிந்தவரும், யாவருமதிக்குப்படி யானவரும், பெருமைபொருந்
திய தத்துவஞானத்தையறிந் பெரியவருமாகிய அமமடாதிபதி இச்
சிவபத்தரைநோக்கி, ஐயா சிவபத்தரே! நீர் சிவசிவவென்றும் அரகர
சம்புசங்கரமகேசா அம்பிகைபாகாவென்றும், இன்னும்பலவிதமாகச்
சொல்லிய தோத்திரத்தைக் கேட்டடையு மாணந்தத்தின் பெருமை
யை என்னவென்றுசொல்வது. வெவ்வித தீவினைகளைச்செய்யாரின்ற
மாயாவிடய போகத்தையுந் தேகாதி பிரபஞ்சங்களையும் பொய்யென்
றறிந்து கொள்ளாமலும் ஜீவபோதத்தைக் கைவிடாமலு மிருக்
கின்ற புரமரர்களும், இத்தோத்திரத்தைக் கேட்டாலும் அல்லது
இந்தப்படி செய்தாலும் தெய்வானு கூலத்தால் அவர்கள் கைலைமாந
கரைக் காணியாடியாகக் கைப்பற்ற அருகராவார்களே யானால்,
ஞானநூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்து தேகாபிமானத்தை விட்டு, மித்
தையாகிய பிரபஞ்சவாசனையைமறந்து துறவுநிலையைப் பெற்று, சரி
யையாதி சாதனங்களைச்செய்து, பிருதிவிமுதலிய பஞ்சபூதங்களை
யுஞ் சத்தாதிவிடயங்களையும் வாக்காதி கன்மேந்திரியங்களையுஞ் சட்
சுவாதி ஞானேந்திரியங்களையு மனமாதி யந்தக்கரணங்களையு நாத
தத்துவமீறியக்கிடந்த மற்றதத்துவங்களையுநியதிகழித்து, அவற்றின்
முடிவினின்ற சைதன்யப்பேற்றைத் தரிசித்து இத்தோத்திரத்தைச்
செய்பவர்கள் ஞானசாதகத்தை யடைந்து மெய்ஞ் ஞானியர்களா
கிப் பிறப்பிறப் பற்றுப் பேரானந்த மாகிய மோகூ சாம்பிராச்சியத்
தை அடைவார்க ளென்பதற்கு யாதொரு ஐயமின்று.

வினா—இவ்வண்ணஞ் சொல்லிய அம்மகாணைச் சிவபத்தர் துதித்
து வணங்கி தேவரீர் சொல்லிய வார்த்தையினால் தேகாபிமானத்தை
விடவேண்டியதா யிருக்கிறதே இத்தேகத்தை அபிமானித்தன்றோ

சுதலநாரியங்களைப் பூமிக்கு வேண்டியது. அப்படி யிருக்க இத்தேசத்
தை நிலேதமாதலம் அனுசிதமாகவுங் கூறவேண்டிய தெதற்கு?

விடை—பஞ்சபூதபரிணாமமாகிய இத்தேசம் பூன்புலால்நிறைந்த
அகத்தமாயா காரியத்தின் றொற்றமேயன்று வேறன்று. இத்தேசமா
னது ஆன்மாவாகிய பகவத வாசம்பண்ணுகின்ற ஈடுபோன்றதாகும்.
இதனால் அடையும்பயன் யாதொன்று மில்லை. அடையும் பலன்க
ளெல்லாம் ஆன்மாவினால்தான் அடைய வேண்டுமேயன்றி வேறன்று.

இத்தேசாபிமானத்தைக் கைப்பற்றிச் சிலபாசுநூல்களைக்கற்ற
பாயவேஷங் கொண்ட வஞ்சகராகிய கபடசந்தியாகி விடத்திற
சில அபதேசம் பெற்றுக் கொண்டு ஜகதம்பிகையின் நாயகனாகியும்,
ஆணவாதி மதங்களைப் பொழியுங் கஜமகாபூனை அழிப்பதற்கு
வேழவதனங் கொண்டு வழங்குகரிய வீராயகப் பெருமானைப் பெற்
றெடுத்த கடவுளாய் திரிபென்ற நிலைச் சிற்றம்பலவன் திருவடியை
யடைவோ மென்று சிலர் நினைப்பதுண்டு. அது எத்தன்மைக் கொத்த
தெனில்; கனாலிலாத சமுத்திரத்தைக் கைகளால்நீர்திக் கரைசேர்
மேனெனவும், சார்பைக் கனலாற் கடுவேனெனவும், அளவில்லாத
கடல்நீரைப் படியாலவந்து அளவிடுவேனெனவும், மணலைக்கயிறாய்த்
திரிப்பேனெனவும் ஒருவன் சொல்லுந் தன்மைபோன் திருக்கும்.

அதனால் இத்தேசம் ஆபாசமானதென்றும், இதைப்போல்கெட்
டவஸ்து வேறே ஒன்றுமில்லை யென்று முணர்ந்து, தேகாபிமானத்
தைவிட்டு திரிகரண சந்தியாய் அகந்திக்கண்ணே சிவபிரானைத் தியா
ளித்து மெய்ஞ்ஞானம் பொருந்திய ஞானசாதகங்களால் ஸ்வானு
போகத்தை அடைபவர்கள் அநாதியாகிய பிறப்பிறப்பென்னும்
பாவப் படுகுழிச் சமுலிகப்பட்டுச் சமுலந் துன்பங்களில் நின்று
நீங்கி ஞானவாழ்வாகிய மோட்சசெல்வத்தையடைவார்கள். இத்தேச
மாபாசமானதென்பதற்கு ஒருசிறுகதை இதனடியிற் கூறுகின்றோம்
கோள்.

சிவஸ்தோத்திரத்தாவுளி • முற்றிற்று.

திருச்சற்றம்பலம்.

ஆத்மபோதப் பிரசங்காமிர்தம்.

இரண்டாவது பிரகாசம்
தேகாபாசலக்ஷணம்.

பிரமணை சிறையில் வைத்தவனாயும், நற்றிணை சிறையினின்றும் விடுதலவனாயும், போருக்குவந்த குரபன்மன் உயிரை வாங்கிய காணையாயும், அந்தரி சிவகாம கந்தரிக்குப் புத்திரனாயும், சாளிங்கனென்னும் பாம்பின மேலேறி நடனஞ்செய்த மாலின் மருமகனாயும் பிராநின்ற முருகக் கடவுள் வாசமா யிருக்குங் திருவாவி நன்குடி யென்னும் பழனியில் வாசுதேவனென்னும் பெயரை யுடைய ஒருவனிருந்தான். இவ்வுலகத்தில் அவன் இழிவு மிகுந்த புண்புலால் போர்த்த புழுக்குரம்பை யாகிய ஏலுமபு முதலியவைகளால் அமைக்கப் பட்ட வுடல் அணித்திய மென்று நினைவாது, அஞ்ஞானத்தை ஆபரணமாக வணிந்த உலக காமிகள் பாசவசத்தாற் றேக போகங்களைக் கருதிப் பரமானந்தத்தை விளைவிக்குஞ் சிவததை அடைதற்குச் சாதனமாக விருக்கும் சரியை கிரியை முதலியவற்றை யனுஷ்டிக்காமல் அசுத்தமாகிய மாயையினுற் பந்திககப் பட்ட பிரபஞ்சத்தைச் சத்தாகவும், இன்பந்தரு மொரு பொருளாகவு நினைத்துப் பதி பசு பாசங்களைச் சொல்லுகின்ற ஆகமமுதலிய ஞான சாத்திரங்களை ஆராய்ச்சி செய்து ஜனன மரணத்தைப் போக்கடிக்கும் அகில காரணரூப சிவபிரானைத் தொழாமல் தத்துவஞா

னத்தைக் காட்டுவதற்கு அருகயில்லாத ஈஸ்வர பேத வாதங்களைக் கற்பிக்கும் பாசலங்கள் பசுபால்களைக் கற்றுப் பதினால்களை யாராயாது மாயையின்று லுண்டாகும் அஞ்ஞான சாகரத்தி லழுந்தி அசத்து ரூபமாகிய சடசிரிதை நானென்று அபிமானிக்கும் அந் தாகரண வுபாதி, விபத்ய விபசைவி லுபாதி, சாங்கிர சொப்பன வுபாதி, இவை முதலிய உபாதிகளால் பாதைப்பட்டு வானுட்களை வினாட்களாகக் கழிக்கையிற் பஞ்சரமாகிய இந்த வடலி லடைக்கப் பட்ட பிராணன் முடிவு காலத்தில் பிரயாணப் படுமபோது உண்டாகும் சஞ்சலத்தையும், பிராணன் பிரிந்தபோது உண்டாகும் பாதையையும், அள்ளல் - இரௌரவம் - சூம்பிபாகம் - கூடசலம் - செந் துத்தானம் - பூதி - மாலூதி யென்கிற ஏழுநாகங்களி லடைந்து துன்பப் படுவார்களைப்போல அவ்வாகுதேவனிராமல் ஜனனக் கடவி லழுத்தும் அஞ்ஞானத்தை நீக்கி மெய்ஞ்ஞானத்தை அடையவேண்டு மென்பதாகச் சைவசித்தாந்த சிஸ்திரங்களை ஐயற் திரிபற ஒதியுணர்ந்து அவதாரிற் கூறப்படும் சரியை விரியை யோக ஞானனு பவங்களை மேற்கொண்டு குருபந்தியிற் சிறந்து விளங்கும் அடியார் திருக்கூட்டங்களிற் சேர்ந்து அவர்களுக்குத் தொண்டுசெய்தும், தன்னிடத்தி லிருந்த ரொக்கம் முதலியவைகளை மனமகிழ்ச்சியுடன் உபயோகப்படுத்தியும், சிவாலயத் திருப்பணி முதலிய தர்மார்த்தங் களிற் செலவுசெய்தும், வேதாந்த சித்தாந்த ஸூத்ரங்களை ஆராய்ச்சி செய்தும், அவைகளிற் கூறப்பட்டிருக்கும் அனுபந்த சதுஷ்டயங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு வந்தவனாயு மிருந்தான்.

மேலும் வேதங்களும் ஆகமங்களும் வடிவுகொண்டு இருபுறத் திலுந் துதிக்கவும், தம்புரு நாரதர் வினைகள் பாடவும், விஷய கக்கடவுளும் முருகக்கடவுளும் வீரபத்திரக் கடவுளும் சமீபத்திலிருந்து ஆணந்தங் கொள்ளவும், இந்திரன் முதலானோர் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கித் தோத்திரஞ் செய்யவும், மகாமகிமையையுடைய திருச்சிற்றம்பலத்தில் ஆணந்த நடனஞ்செய்யும் அரவுலாவுஞ் சடை உண்ணலாகியும் அன்புடையா றுள்ளத்துச் சுவையுடையப் பொருளாகத் தித்திக்கு மிறையவனாகியு மிராமின்ற அம்பலநாண மூர்த்தியை நோக்கி வாசுதேவன் அனவரதமும் தொழுதுகொண்டு

வந்தவனாய் மிருந்தான். இதனாலே அவனுக்குச் சிவபெருமானிடத்தில் உண்மையான பக்தியும், நிராசையிற் பழக்கமும் உண்டாகிவந்தது. இதனாலே வாசுதேவன் சந்திர ஜடாதர மூர்த்தியாகிய சிவபிரானுடைய பாதபங்கயத்தை அடியிடுகண்டபடி தொழுதுவருவான்.

வாசுதேவன் தோத்திரம்.

நரேசமூர்த்தியே! அடியேனுக்குச் சிவபோதம் தோன்றாமல் உன்போதம் தந்தருளுமையா சிவபிரானே! மாணிக்கவாசகர் திருவாய் மலர்ந்தருளியபடி திருவாசக மெழுதி யதன்முடிவில் திருச் சிற்றம்பலவன் கையெழுத்தென்று முத்திரை வைக்க முழுமுதற் கடவுளாகிய எம்பெருமானே! உபமன்னியருக்குத் திருப்பாற்கடலை யழைப்பித்தகக் கொடுத்தவனே! திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள் முதலிய மூவர்பாடிய திராவிடவதவ்தோத்திரமாய்தேவாரப் பதிகங்களை மாலையாகத்தரித்தவனே! தில்லையில் அவ்வரத்தாண்டவ மாடுகின்ற மெய்ப்பொருளைச் சூனாமுகத்தினையுடைய மகிடாசூரனைச் சயித்த உலகபாதாவாகிய பார்வதியை வரம்பாகத்தில் வைத்திருக்கும் சுகநிராநாய சிவபிரானே! சுகன கிட்கன மூர்த்தியாகிய சிவனே! தேவாதி தேவனே! தயாந்தியாகிய நரேசப் பெருமானே! பொல்லாத துக்க கோர பவிராக வாரியி ளெழுத்தமகிட்டு ஜடாமுனியாகிய மனதின் சேட்டையால் துயர்பட்டுக் கூற்றென்னுமுதலை வாய்க் கிரையாவதற் காளாயிருக்கு படியேனாகிய பாடகனைக் காத்தருளு மையா தம்பிரானே! புராண காமண புராந்தகனாய், நித்த சுத்த புத்த நிஷ்கள நித்திய பரமான்ந்தனாய், பரஞான சுயஞ் சோதியாய், கர்த்தனாய், ஆனந்தனாய், மறை முடிவுங் காணரிய பேரொளியாய், முத்தியாகி விளங்கு மனாதி முழு முதலான வடிவாய், தொழுபவ ருள்ளச் சுடரொளிச் சுடராய், சுடருட் சுடராய் விளங்கும் ஸஸ்துவாய், நிகரிலதாய் நிருவிதப்பராய், நிருமலமாய், அருவமோ நுருவிலதாய் விளங்கும் நரேசப் பெருமானே! சதுமறைக் கிழவனே! படிந்து பணிபவர்கள் பவந்தோலுஞ் செயவினையாவும் கடிந்து தனது காருண்ணிய மாகிய உண்மைஞானத்தைக் கடைச்சித்துக் காப்பவனே! பிரணவ சொரூபமானபெருந்தகைத் தம்பிரானே!

உன்தொண்டருகிய அஷ்டாவதானம் பூவைக் கவியாண சுந்த
சனீடம் அன்புள்ளவனே! பக்தர் பொருளாய் வினங்குந் தெய்வமே!
அகத்திற் பசையில்கூட கருங்கன் மனக்கையுடைய சண்டாளர்க
ளைச் செனன மாணப் படுகுழிநிற் தள்ளுவாடிச் செய்க்ப்பவனே!
சுத்துவப் பிரபஞ்சத்தைப் படைத்த சங்கரனே! விறகிலே யிருக்குந்
நையப்போல லான் சரிசங்குளிற் கலந்து உயிரகளை யெல்லா மாட்டி
அபபலத்தாடுகின்ற பரமாதியாகிய தில்லைநாயகனே! பத்தியே
பொருளாகக் கொண்டு வீசுந் சிவயோக நித்திரை கொண்டு
நிற்குந் பெரியோர்கள் கொண்டாந் தெய்வமே! உப்பிட்ட பாண்ட
முடைந் தழிவதுபோல நலையில்கூட இவ்வுடலை நாடுனன்று அபி
மானிக்கும் நாயேனுக்குத் தென்படா தலைக்கைநிபதியே! மறைமுடி
வினிலாடு மாணிக் காணியே! பொன்னே! மாந்தமே! பூணமே! ஆர
ணமே! தில்லைநில ஞானகடனாமிந் தத்தினமே! நீ நான் அது
இது வென்னு மியாயுந் தானும் விளங்கும் வஸ்துவே! என்னுயகனே!
பாஞ்சோதியே! பாலிந்தாகன் பாலவகளைப் பற்றறுக்க வல்லவனே!
ஞானவிஞ்ஞானே! ஸ்ரீகண்டலாந் நலேசப்பெருமானே! அஞ்ஞா
னச் சிறைபிடைப்பட்டு ஜனன சாகரத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்
டிருக்கும் பைநயாயிய அடியேன்பேரில் எள்ளின்முனையளவாவது
கிருபைவைத் தாளுபையா சிவபிரானே! பரமானந்த பாஞ்சோதியே!
மெய்யடியார்க ளுடைய ஜனன நக்க விடாயினைத்தீர்க்குஞ் சிவனே!
பாபிளின் அநாதியாகிய மலநேரையைத் தீர்க்கும் ஞானபண்டிதனே!
அகண்டாகாச சிதாகாச ரூபனே! புலிக்கால் முனிதொழும் பர
னே! கைலாசனே! நலேசனே! சர்வான்மாக்களுக்கும் ஒருமுதலாக
நின் னுணர்ந்துகின்ற கர்த்தனே!

நாயிற் கடைப்பிறப்பாய் நான்பிறந்து ஆசைவலைப் பாசத்துக்
குட்பட்டுத் துக்கத்துக் கேதுவாயுள்ள சரீரத்தைச் சுமந்துகொண்டு
ஐந்து பொறிவழிப்போ யலையுமிந்தப் பாழ்மனத்தாற்படுந் துன்பத்
தைச் சகிக்காமல் அவதிப்படும நிர்ப்பாககியனாகியவடியேனுக்கு உன்
னைத் தவிர வேராதர வில்லையே ஐயனே! இருக்கு, யஜுர், சாமம்,
அதர்வணமென்னு நான்கு வேதங்களும் ஆறு சாஸ்திரங்களும் புக
ழுத்தக்க உபாமகேசனே!

ஓம்ஹாதேவனே! மஹானுபாவனே! பிறவிவேகனையால் மெலிந் திருக்கு மடியேன் உன்பாதாம்புறத்தை அடையவேண்டு மென்பதா கக் கொண்டிருக்கும் வைராக்கியத்தை நிறைவேற்றப்படிநின்றையே நினைக்கு நெஞ்சகத்தையு நின்றையே துதிக்கு நாவையு மனுக்கி ரகஞ்செய்யு மையாவென்று நான் வருந்திக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

சோணசைலமாரீல.

நின்றையே நோக்கி விடாதகட் புலனு நின்றையே நினைக்குநெஞ் சகமு, நின்றையே துதிக்கு நாவுமெற் கருளி நின்றிரு வடியின் வைத் தருள்வாய், தன்றையே நினர்க்குச் சகமெலாங் காட்டுந் தரணியோ டுகலிமே வினர்க்குத், தன்றையே காட்டு பலையெனுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

இளமையாகிய பிறையின் சந்திரிகை பிரகாசிக்கவும், ஆபரணமாகிய புற்றிலிருக்கின்ற சர்ப்பத்தின் றலையிலிருக்கு மாணிக்கக் காந்தி வீசவும், உலகமாதா வாகிய பார்வதி தேவி யொருபாகத்திலிருக்கவும், கையிற் கபாலமேந்திக்கொண்டு வீரதோறும்பிச்சைக்காகப் போகும் நீர் ஆணவம், கன்மம், மாயையென்கிற மும்மலங்களையும் நீக்கி இருவினையொப்பு கூடி மனமென்பதறந்து தற்போதங் கெட்டு உலகம் சிவசொருபமாய்த் தோற்றும்படியான பதவியை அடைந்தவர் கள்போல அடியேனுமடையும்படி கிருபை செய்வீராகில் அதற்குக் கைம்மாறாக அடியேன் உமக்கொன்று கொடுக்கச் சித்தமாயிருப்பேன். அது யாதெனில் என்னிடமிருக்கு மனக்குரங்காம். நீர் அந்தக்குரங்கையுங் கரணங்களாகிய அதன் குட்டிகளையுங் கொண்டுபோய் ஆட்டுவிப்பீராகில் போனவிடமெல்லாம் உமாக்கு வேண்டிய அன்னங் கிடைக்கும். அப்படி கிடைக்கும் அன்னம் உமக்கும், அம்பிகையாகிய எந்தாயார்க்கும், உம்மையடுத்த அடியார்கட்கும் போதுமானதாயிருக்கும்.

அடியேன் இப்படி சொல்லுவது கெருவத்தினுற் சொல்லிய தல்ல. இந்த மனக் குரங்கினால் அடியேன் படும் துயரத்தைச் சொல்லி முடியாது. அண்ட பகிரண்டங்களைல்லாங் கிடிகிடென்று நடுங்கி

யொடுகின்றனவும் மனமாகிய குரங்கு அடங்கி ஒடுங்கமாட்டோ
மென்கறமா. அது வெளிப்புறமாக உலாவுமாயில் அதைப்பிடித்துக்
கட்டி அடித்து அதின் அட விகடத்தை அடக்கிப் போடுவேன்.
அது உடலாகிய கூட்டிலேயே கண்ணுக்குத் தென்படாம லுலாவிக்
கொண்டிருக்கிறதே அதற்கு யான் செய்வதென்ன? அந்த மனக்கு
ரங்கின் சேஷடையினால் தேரிடும் துன்பங்களைப்பற்றி நான் யாரிடத்
தவ முறையிட்டுக் கொள்ளுவேன். தேவீரோப் பார்க்கிலும் அடி
யேனுக்கு உயிர்த்துணை வேறே ஒருவரு மில்லை, பஞ்சபூத பரிணாம
மான அண்டரண்ட பகிரண்டங்கட்கெல்லா மகாத்துமாவாகிய
உமகரு நான் அனனி யனலல, நான் உமது அருளாணையின்படி இந்த
உலகத்திற்கு வந்தேன். இந்திரிய வேடர்களிடத்தில் அகப்பட்டுக்
கொண்டு தவிக்கும் பாமாநாயிருக்கும் அடியேனைக் காப்பது உம்மு
டைய கடமைமா யிரா ந!

சகலான்ம தோடிகட்கும் கிருபாவருஷம் பொழிகின்ற மேகம
போன்ற பரமசிவனே! ஆனமப்பாதத்தையே பொருளாகக்கொண்
டிருக்கும் என்னுடைய பாசத்தின வல்லமையை யொழித்து பெரு
வாழ்வாகிய பரமானந்த செல்வத்தை எனக்கு அனுக்கிரகம் செய்யு
மையா சிவபிரானே! வீணைகள் கின்னரியோடு தம்புரு நாரதர்
பாட மாமலைநாயகி பாடவதிசூட மாலைசைக்கு மிருதங்கமுடன்
பிரமபாளம கணீ கணீ ரென்னவும், தீம் தீம் தீம் தீ மென்னவும், தக்
கிடதிகிட திரிகிட வெனவும், தித்தியி திமிதமி திமிதிமி யெனவும்,
திககட திககிட திரிகிட வெனவும், தகதக தகதக தகதக தகதக
வெனவும், திகதிக திகதிக திகதிக திகதிக யெனவும், திகதிகத்
தோம கிரிகிட ததிகதத்தோமகிட தத்திம் தெய் தெய்யெனவும் தில்
லைச சிற்சபையில் கின்றானந்தத் தாண்டவ மாடு மையனே!

பொங்கிய சமாதியைப் புரிகின்றோர்க்குத் தங்கிய ஞானமிர்தத்
தைத் தந்தருளுமையனே! சக்தி தத்துவத்தைச் சிவத்தினி லெய்திக்
கிச் சுத்தமாயையை யொழித்து நித்தியமாகிய நிறைவிப்புகழாய்
ஞானத்தின்று சிறந்த மேலோர்க்கு அண்ணலாய்க் காண்பவனே!
தேவதேவனே! திரிபுவனேசனே! சுகரமாதி பஞ்சாக்ஷரமே திரு

மேனியாகக் கொண்டு ஆன்மாக்கள் பிறவியறத்தக்க நிருத்தஞ்செய்
பவனே! உபநிடத வாக்கியத்தின் உட்கடைப் பொருளாயும், முப்பத்
தாறு தத்துவங்களையும் கடந்த விடத்து மேலிடுந் திருவநுளாயும்,
தேவர்கள் விழுந்து வணங்குங் கடவுளுமாகிய உன் திருவடியில்
விழுந்து வணங்குகிறேன் ஐயனே!

தாத்தாதன தானன தானன தாத்தாதன தானன தானன
தாத்தாதன தானன தானன தனவென்மும், தானந்தாதன தானன
தானன தானந்தாதன தானன தானன தானன தனவென்மும் கன
கசபையில் நிருத்தஞ்செய்யும் பரமே!

ஓதாதற் கரும் பரஞ்சுடாகி யொளிரும் வேதநாயகனே! அடி
யார்களுடைய இருதயமாகிய குட்டையி லடைபட்டிருக்கும் அஞ்
ஞானச் சேற்றி னெங்குலை அடிதங்குக் கொண்டுபோகும் ஞானவென்
ளமே! சூலபாணியனே! உன் துணைமலர்த்தாளினோர் தொழுகின்
றேன் என்னைக் காத்தருளுமையா!

“கலையாகிக் கலைஞானர் தானேயாகிப், பெண்ணாகிப் பெண்
ணுக்கோ ராணுமாகிப், பிரளாயத்துக் கப்பாலோ ரண்டமாகி, எண்
ணுகி யெண்ணுக்கோ ரெழுத்துமாகி பெழுஞ்சுடராய்நிற்கும் பர
னே,” ஐயனே! அஞ்ஞான மருளுடைய பித்தனாகிய அடியேனை அம்
மருளினின்று நீக்கித் தனதென்றுரைக்கு மவையெல்லாந் தள்ளித்
தன் சுதந்தரத்தினையு மிழந்து தோன்றுவனவெல்லா நீயாகக்கண்
டானந்த மடையும் புண்ணியவான்களின் கூட்டத்தி லடியே ஞொரு
வனா யிருக்கும்படியாவது, அல்லது அவர்களுடைய ஏவற் பணிக்
கையைச் செய்யும்படியான பாக்கியத்தை யாவது அடையும்படி
யாக அனுக்கிரகஞ் செய்யும்படி மனுவசெய்து கொள்ளுகிறேன்.

இப்படியாக எமக்கு நாதராக விருக்கின்ற பரமசிவனே, வாசு
தேவன் சார்வதாய் போற்றித் தொழுதுகொண்டிருந்த காலத்தில்
ஒருநாள் அவனுக்கு தூலாசிரியராயும் சிவபத்தி முதலிய வற்றிற்
சிறந்தவராயு மிருந்த வேத பண்டிதராகிய விசுவனாத சாஸ்திரியார்
அவனை நோக்கி, அப்பா வாசுதேவா! நீ அடிக்கடி திவ்விய சேஷத்தா

மாகிய சிதம்பரம்போய், அவ்விடத்திலிருக்குஞ் சிவகங்கையென்னுந் தடாகத்தில் மூழ்கி, சிற்சபையில் உமாதேவியார் காண நடனஞ் செய்யுஞ் சிவபிரானுடைய உருவத்தைக் கண்டு தரிசித்துவார ! அப்படிக்கு நீ அந்தக் கடவுளைத் தரிசித்து வருவையாகில் அது உன்னை ஊசலாட்டுகின்ற இருவினைகளையு மறுத்து அறிவைத் தந்து ஒளியுருவாக்கிப் பந்தங்களைப் பற்றறுத்து ஆசையை யொழித்து மெய்யடியார்களி னிலையில் சேர்த்துவிடும். மரபாத கங்களைச் செய்தவர்களா யிருந்தாலுஞ் சிதம்பரத்துக்குப்போய், அங்கு ஞானசொருபரபாய் ஆனந்தத் தாண்டவஞ்செய்கின்ற அம்பல வாண மூர்த்தியைத் தெரிசனஞ் செய்வார்களே யாகில் அவர்கள் பா வங்களினின்ற நீங்கி நற்கதியடைவார்கள்.

சிதம்பரபுராணம்.

“கொடியவினைக் கிருப்பிடமாய் மிக்கபயங் கரமாகிக் கூறற் கொண்ணாக், கடியகவி மிகத்துதிப்போ நய்யுநெயி வேறுளவோ கணக்கிலாத, நெடியவினை கடந்திடவு மரிதுசிறம் பார்த்தனை நீங்கா தாதி, முடிவொருவு பதங்கண்டான் முடியாத வினைமுடிந்து முத்தி சேர்வா”.

வினா—ஐயா! அத்தலத்தின் பெருமையையும், அதற்குச் சிதம் பரமென்று பேர்வந்த காரணத்தையும், சிவகங்கையின் பெருமை யையும் அடியேன் செவ்வையாய்த் தெரிந்து கொள்ளாதிருப்பதா லத்தை விவரமா புரைக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

விடை—மேற்படி தலத்தைச் சிதம்பரமென்றும், புண்டரிகபுர மென்றுங் கூறப்படும். சிதம்பரமானது பெருமைபொருந்திய விராட்புருட னெழுந்தருளி யிருப்பதற்கு ஞானகாயமாகி விளங்கு கிற படியா லிதைச் சிதம்பரமென்று சொல்லப்படுகிறது. சித்தென் றால் ஞானம், அம்பரமென்றால் ஆகாயம். இதிலுள்ளதாகிய கனகசுடையி ல் மூன்று கண்களையுடைய பாமசிவன் ஆனந்த நிர்த்தனஞ்செய் கின்றார். அவருடைய மூர்த்தி கரத்தி லாயிரத்திலொன்றுதான் ஊக லாசத்தி. லிருக்கு மென்றால், அத்தலத்தின் பெருமையைப் பேசாத

யாகிய என்னுற் சொல்லச் சாததீயப்படுமா? அப்படிப்பட்ட அழகு, பொருந்திய கனகசபையைக்கண்டு தரிசித் தவர்கள் விஷ்ணுவின் லும் பிரம்மாவின் லும் காணப்படாத, முத்தியை யடைவர்க ளென்பதாக வேதங்கள் கூறுகின்றன.

எங்கும் பிரகாசியா நின்ற விராட்புருட விதயார விந்தமான பழமையாகிய தில்லையில் அனுக்கிரகசத்தி சொருபமாய் அப்பல்வாண மூர்த்தி ஆனந்தத் தாண்டவஞ் செய்வது யாதாக் தென்று வினவில், இவ்வுலக மெல்லாம் அவன் திருமேனியாக விளங்குதலின், அவன சைந்நாலன்றி உலகமசையாதாகலின், “ஆடுவித்தா லாரொருவ ராடாதாரே” என்று திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாக்களித்ததும், “அவனன்றி யோரனுவு மரையாது” எனத் தாயுமானவர் கட்டளை யிட்டதும் இக்கருத்தைப்பற்றியேயாம்.

“தத்துவ மாடச் சதாசிவந் தானுடர், சித்தமு மாடச் சிவசத்தி தானுட, வைத்த சராசர மாட மறையாட, வத்தனு மாடினு னம்ப லக்கூத்தே”

இனிப் புண்டரிக புரமெனக்கூறுவதற்குக்காரணம் யாதெனில், தாமரைமலர்போ லிருக்கின்ற தென்று சொல்லப்பட்ட இதையார விந்தத்தில் பரப் பிரமம் எப்போது நிலையற்றிருக்கின்ற படியினால் அந்த இதைய தாமரைக்குப் புண்டரிக புரமெனது பெயராயிற்று. சாந்தோகிய உப நிஷத்தில் “பிரமபுரமாகிய இந்தச்சரீரத்தி னுள்ள தகரமாகிய அப்புண்டரிக வீட்டினுள்ளே யிருக்கும் ஆகாசம்” என் பது முதலாகத் தகரவித்தை கூறப்பட்டது. இங்கே ஆகாசம் என் றது பிரமமாகியசிவத்தைப் புறத்துமீள்வாரே இப்பிரமாண்டம் பிரம புரமெனவும், இப்பிரமாண்டத்தி னுள்ளே யிருக்கும் தில்லைவனம் புண்டரிகவீடு எனவும், தில்லைவனத்தில் நிருத்தஞ்செய்யுஞ் சிவம் ஆகாசம் எனவுங் கூறப்படும்.

தாவரமாகிய அண்டமும் சங்கமமாகிய பிண்டமும் சமமாத லால் பிண்டமாகிய சரீரத்தில் இடைக்கும் பிங்கலைக்கு நடுவினுள்ள

சுமூமுனாநாடியும், பிரமாண்டத்திலுள்ள விப்பரதகண்டத்திலே இலங்கைக்கும் இமயமலைக்கும் நடுவிலுள்ள தில்லைபுடும் சிவன் ஆனந்தசிங்குத் தஞ்செய்யும் தானமாம். அச்சிவனிட்குள் சொருபமானதினும் கண்ணினிற் பார்க்கவும், வாக்காறுதிற்கவும், மனத்தானினைக்கவும், அந்நவா லறியவுங்கூடாத பொருளாதலாற் சுத்தவெளியாகிய அப் பிரபத்தைச் சிதாகாசமென்று கூறுவது.

சிதம்பரபுராணம்.

சொற்றவுடற் சமலநிக ருளக்கமலம் பிரமமுறை தொன்மை தன்னு, னற்றகைய புண்டரிக வகமாயிற் றந்தவக நண்ணலானுன், பற்றுடலம் புரமெனப்பேர் படைத்ததுபுண் டரிகவகம் பற்றிநித் தம், பெற்றபிரமங்ககன அவமையாற் ககனமெனப் பேசிற்றாமால்.

இந்த விராட் புநடனிநுக்குத் தலமாகிய தில்லைக்குப் போய் தாண்டவ ராயனுடைய நடராஜ மூர்த்தியைத் தரிசித்து வந்தால், சிவ சாயுச்சிய முந்தையை யடையு மார்க்க மேற்படுமென்பதாக ஞான நூல்கள் பேசுகின்றன. ஞானாச சொருபமாய் ஆனந்தத் தாண்டவஞ் செய்யும் அம்பலலாண் மூர்த்தியைத் தெரிசிக்கும் புண்ணிய வாங்களுக்குமாத்திர மெய்ஞ்ஞானங் கிடைக்குமேதவிர ஏனையோர்க ளுக்குக் கிடைக்க மாட்டாது. இது சத்தியம் சத்தியம் முக்காலஞ் சத்தியமேயாம். ஆன்மபோதத்தைத் தொலைத்துச் சிவசாயுச்சிய மடைய விருப்ப முன்னவனு யிருந்தால் நீ தப்பாம லடிக்கடி தில்லைக்குச் சென்று ஐக மண்டலம் புகழும் பரமண்டலமாகிய கனகசபையிற் றிரு நடனம் புரியுங் கழல்தா வென்று நடே சப் பெருமானைக் கேள். இதுநிற்க.

இனிச் சிவங்கையின் பெருமையாதென்றுவினவில், இந்தத்தீர்த் தத்தில் பலதரம்மூழ்கினே ரினிப்பிறவாநெறியடைவர். மறுச்சக்கர வர்த்தி என்பவருடைய குமாரசுவாய் இரணியவன்மனென்பவன் குட் டரோயால் துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவன் அந்தக்கங்கை யில்மூழ்கி அகண்டகாரபரிபூரணமாகி யோங்கிறிங்கின்றபேரின்பமா கிய நடேசனைத் தெரிசித்துவந்ததில் அக்குட்டரோய நீங்கித் திவ்விய தேவத்தை யடைந்ததாகச் சொல்லப்படுகின்றது. தில்லைத்தலத்தின்

பெருமையை விஸ்வநாத சாஸ்திரியார் பேர்க்கண்ட படி சொல்லியதை வாகுதேவன் கேட்டு அடிக்கடி திணைக்குப் போய் சுவாமிபைத் துதித்துப் போற்றித்தொழுது தரிசனஞ் செய்துவருவான். அப்படியிருக்க வாகுதேவன் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து தன் நிருப்பிடத்துக்குக் காட்டுவழியாக வருகையில் வழியிலே ஓராலவிருகாதத் திண்கீழே பிரமசேனரை யுடைய ஒருதபசி நிஷ்டையி லிருந்ததைக்கண்டு இவா மோட்டாத்திற கேதுவாகிய தத்துவ ஞானத்தைப் போதியக அருரார யிருப்பாரென் றெண்ணி அவர் முன் கைகட்டி நின்றுகொண்டிருந்தான். அவா நிஷ்டையி லிருந்து விழித்தபோது வாகுதேவனைப் பார்த்து நீ யார்? இங்கு ஏன்வந்தா யென்று வினவினர். “புணர்ந்த பாவமெலாம் பரீட்சுண முணர்ந்தனானி விழிபட வேடுமே யென்று” ஆனாரோர் கூறிய வாக்குப்படி வாகுதேவனைச் சூழ்ந்திருந்த பாவங்கள் வெகுசா யகன்று போனபடியால், அவன் நிஷ்களங்க மனதுடன் சுவாமி. அடியேனுக்குத் தீட்சை செய்து பரமஞானோபதேசஞ் செய்யவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். தபசி வாகுதேவனிடத்தில் ஞான சம்பாஷணை செய்ததில் மோகத்தைக் கொடுங்கும அஞ்ஞான கற்பிதமாகக் காணப்படுகிறபிரபஞ்சத்தை மெய்யென அபிமானித்திருக்கும் புறப்பற்றுஞ் சிவப்பற்றும முற்றுமொழிந்து நித்தியாநித்யவஸ்துவிவேகம - இகமூத் தார்த்த பலபோக கிராகம்-சமாதிசட்கசம்பதது- முமுட்சத்து வமென்கின்ற சாதன சதுஷ்டயங்களி னனுஷ்டானங்களை விசேஷமாய்க் கைப்பற்றுவதனையு மிருந்ததைக்கண்டு, அப்பா வாகுதேவா! கொஞ்சநாள்கழிந்தபிறகு உபதேசஞ் செய்கிறேனென்றார். இத்தேகம் நீரிலெழுதிய எழுத்தைப்போல நிலையற்றதென்று வாகுதேவனெண்ணி அதைக்கேளாமல், சுவாமி! இப்போதேமும்மல வழக்கை நீக்கிப் பிறப்பையறுக்குப்படி யாகிய ஞானோபதேசஞ் செய்ய வேண்டு மென்று பிடிவாதமாய்க் கேட்டான். அரசமுதல் அகங்காரம் வாயுமுள்ள பதின்மூன்று குணங்களையுங் கைவிட்டு, சிவபத்தியிற் சிறந்திருப்பவர்களாய்ச் சாதனசதுஷ்டய சம்பன்னர்களாயிருப்பவர்களுக்கும்மாத்திரம உபதேசஞ்செய்யும்படியாக ஞானனால் கனில் விதித்திருக்க, இவன் இப்போதே உபதேசஞ் செய்யவேண்டுமென்பதாக அறியாமையாற் போராடுகிறானே தொண்ணூற்று

தத்துவங்களைப் பித்தகளைத்தவர்க்கல்லது இப்படிப்பட்ட அபக்குவனுக்கு உபதேசஞ்செய்கிறதானால், மலர்ந்தவாசனையுள்ள புஷ்பத்தை மூக்கில்லாதவனை முகராசெய்வதற்கும், குருடன் கையில் கண்ணாடி கொடுத்து அவன் முகத்தைப்பார்க்கச் சொல்லுவதற்கு மொக்கு மாகையால், இவனை நம்மாவீட்டு நலமாய்த் தொலைக்கவேண்டுமென்பதாக வெண்ணி அடியிற்சுண்டபடி வாசுதேவனுக்குக் கூறலுற்றார்.

பசுவர்க்கத்திற் சோக்கிதாபாசனாகிய ஆடவனே! துயர்ப்பிறவி வெங்கொடு நோய் தொலைக்க ஒருவனுக்கு உபதேசஞ் செய்கிறதானால் முன்னதாய்க் குருநகூஷை பெற்றுக்கொண்டுதான் உபதேசஞ் செய்யவேண்டியது விதியாகையால், தகூஷை கொண்டுவா! அப்படி நீ சொன்னொப்பிட்ட தகூஷை ஆபாசமானதாயும், அருவருக்கப்பட்டதாயும், நாற்புள்ளதாயுமிருக்க வேண்டுமென்பதாகச் சொன்னார். ஆதப்படிக்கு வாசுதேவன் கொண்டவருவதாகச் சொல்லித் தன்னிரப்பிடத்திற்குப் போய விட்டான்.

வாசுதேவனுக்குக் கெட்டவஸ்து இன்ன தென்பதாகத் தெரியாமல் சிலநாள் மனங்குழப்பத்தைக் கொண்டவனுயிருந்தான். அப்படியிருக்க அவன் ஒருநாட் கலைப்பிரவீர்த்திக்குப் போகையில், மலம் துர்க்கந்தமான நாற்றமடிப்பதுகண்டு, இது கெட்டவஸ்துவா யிருப்பதால் இதைத் தான் காணிகையாகத் தவசிக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கலா மென்று எண்ணி, வேத முத்தலாகிய கலைகளைத் தையுமுணர்ந்த தன்னூலாகிரியரிடத்திற்குப்போய் நடந்தவிருந்தாந்தத்தை அவருக்குத் தெரியப்படுத்தித் தன்னெண்ணத்தையுஞ்சொல்லினான், அட அட வாசுதேவா! வாசுதேவா! புத்தியில்லாதவனே! சிறிதும் மலம் கெட்டவஸ்தாகுமா? நல்லது நேற்றையதினம் நீ என்னபோஜனஞ்செய்தாயென்று கேட்டார். அதற்கு வாசுதேவன் ஐயா! ஒரு சினேகிதன் வீட்டில் நடந்த விருந்திற்குப் போயிருந்ததில், மிட்டாய் இலட்டு முதலிய இனித்த பண்டங்களையும் நல்ல போஜனங்களையும் உண்டேனென்றான். அதற்கு நூலாகிரியர் வாசுதேவா! நீ உண்டபதார்த்தங்கள் நல்லவஸ்துவா யிருக்க அதனுண்டான மலத்தைப்பெய்ய

கெட்டவஸ்து வென்று கூறுவது; அது உன்னுடலிற் கூடியிருந்ததின
 லல்லவாகெட்டது? அகையால், உன்னுடல் கெட்டதா? மட்டாட்டா,
 இலட்டுங் கெட்டதா? நீ சொல்லென்றார். மலத்தில் விளைந்த புழு
 க்கூடான இந்த வுடல் அகத்தமான தென்றுர், சலம்-குடர்-ஒழை-த
 சை முதலியன நிறைந்துள்ளனவென்றும், அது நாடோறு மீய்வித
 வசங்கிதமாகிய மலமு உலியதைச்சேர்ந்து வளர்ந்த தென்றுமறி
 யாத சிலர் குதிரைமுதலிய வாகனங்களின்பேரிலேறியுலாகித் திரிந்
 து தளர்ச்சுதளர்ச்சு என்கிற வீரர்களைக் காட்டிக் திடீரெ
 ன்று ஒரு தினத்தில் தனக்குள்ளிருந்த ஆவி வெளியிற் போக
 மயானத்துக்குப் போய் நியில் வெந்து ஒரு பிடி சாம்பலாய்ப் போ
 கத்தக்கதை இந்நாளளவும் நீ யறியாயா? வாகுதேவா! நீ அ
 தை நன்றாயோசித்துப்பார். இப்படிப்பட்ட ஆபாசமான தேகத்தைத்
 தான் புத்தி தாழ்ச்சியுள்ள நாட்டாள்கள அடைத்தானென் றபிரா
 னித்துப்பெருமை கொண்டாடித் திரிகுருக்களன்றிப்பஞ்சபூத விகார
 மாகியதேகம் தாங்களல்லவென்னு முண்மையினை அறிவார்களில்லை.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

தேகமலேன் பொறியல்லேன் செந்நகரண நானல்லேன்
 முகபிரா னனுமல்லேன் முழுப்பிரம நானென்னை
 சோகமெனப் பாவிக்குந் ககமுனிவ யுயிர்த் தடைபோய்
 மாகமுறு மதிபோல விளங்குமுன்றன் மதிநானே.

இந்தக் கர்மபூமியில் தோல் எலும்போடு நரம்புகொண் டிடை
 யிற் பிணித்த கொழுந்தசை மேய்ந்த வுதிரச்சிறு புழுக்குரம்பை
 யாகிபஅகுதியான பூதவுடல் நீர்க்குமிழிபோல நிலையில்லாம லிருக்க
 அதை நிலையென்று கருதிய ஜீவர்கள் அகிவேகத்தால் மாயவாழ்க்கை
 யாகிய பிரபஞ்ச மேகத்திலாழ்வார்கள், வினையினுலெடுத்த அந்தத்
 தேகம் மாயா சம்பந்தமான பஞ்சகோசத்தாலுண்டான தென்பதை
 யும், அது நிலையற்ற தென்பதையு மறியாது அதை நானென் றபிர
 மாரித்து, நிராமயமும் நிஷ்களமும் நிரிவிகற்பமு மாகிய சிவபெரு
 மானை ஏற்றித் தொழாபல் மறந்து போவதாகிய மதிக்கேடான பேத
 மைக்குத் தெண்டனையாக வண்டியி னுருளையைப் போல் கீழாது

மேலதாய்ச் சமுன்றுகொண் டிருக்கப் பட்ட ஓனை மரணத்திற்
கழன்று கொண்டு பலவித துன்பங்களை யச்சேவர்க ளதுபவித்தும்
கொண் டிருப்பார்தொன்று வேதாக மங்கள் கூறுகின்றன.

வாநதேவா¹ தேகாபாச லக்ஷணமின்னதென்பதைப் பற்றி
நாம் கூறுகின்றோம் கேள். பந்தகோசத்தா லுண்டான இந்தத்
தேகத்தை நானென்றுகூறி அதனிடத்தில் எவன் அபிமானத்தைப்
பாராட்டுகிறானோ அப்படிப்பட்ட மானிடன் வீணாய்க்கெட்டுப்
போவா னென்று அறிவாயாக. பாம்பானது தன்னுடையதோ
லைத் தானென்றுப் பட்டியானது தான் வசிக்கும் கூண்டைத் தானொ
ன்றும், சொல்லுத் தன்மை யுடையதோ² உடையதன்று. அத்தகை
மைபோல், பஞ்சேந்திரியர்கள் வாசமாயிருக்கு முடம்பை சிதா
பாரானவன் தானென்று சொல்வதற்கு யாது சம்பந்தமுமது.

திருவிளையாடற்புராணம்.

விடம்பயி வெயிறற விரியும் யி நுழை
குடம்பையுந் தானெனுவ கொள்கைத் தேகொலோ
கடம்பயில் கூத்தரி னடிக்கு மைவர்வா
முடம்பையுந் தானென வுரைக்கற் பாலதோ.

ஒருவிட்டில் குழிக்கூ லிக்கிருப்பவன் அந்தவிட்டைத்தன்சொந்த
மென்று பாராட்டிச் சொல்லக் கூடாததுபோல, தேகியென்றுசொல்
வப்பட்ட ஜீவனாகிய வெருவன் தான் சில நாளைக்கு வாசமாயிருக்
கும் இவ்வாபாச தேகத்தைத் தனக்குச் சொந்தமென்று கூறலாமா
கூறக்கூடாது. ஆன்மாக்களில் ஐகத்து மோகத்தை யடைந்தோர்கள்
மாத்திரம் பொந்துபோ லமைந்த விர்தத்தேகத்தை நானென்று
கூறுவார்கள். தேகத்துக்கு வேறுகிய ஆன்மா பொய்யுடலாகிய
இவ்வில்லத்தில் வாசமாயிருக்கிற தென்பதை யுணரார்கள். எது
விஞ்ஞானந்த மயமாகிய காரண சரீரத்தையும், மனோமயமாகிய
சூக்கும சரீரத்தையும், அன்னமயம் பிராண மயமாகிய துலசரீரத்
தையும் பொருந்தி யிருக்கின்றதோ அதைத் தான் ஆன்மா வென்
தும், அல்லது தேகியென்றுக் கூறப்படுவது. ஆன்மா ஞானசொருபி.
அஃது பிரகிருதியாகிய பாச சம்பந்தத்தாற் பகத் தன்மையை

படைந்து அவலமாய்ப் போகிறது. ஆன்பாபிரகிருதி சம்பந்தத்தில் லாதபோது அதுஞான சொருபியாய் விளங்கும்.

வள்ளலார் சாத்திரம்.

பாசத்தாற் பகுவெனப் பகரப்பட்டன
பாசந்தா னிரிதரப் பதியெனப்படுங்
காசத்தாற் குருடெனக் கழறப்பட்டன
காசந்தா னிரிதரக் கண்ணெனப்படுமே.

பிரகிருதி சம்பந்த முண்டாகும்போது ஆத்மாவின் செய்யப் பட்ட பலவித கன்மமானது அவ்வான்மாக்க ளெடுக்கப்பட்ட வுடல்களுக்கு முன்னிலை காரணமாய்ப் பலவிதமான புசிப்புக்களை யுண்டாக்கியும், நா னுவித சன்னங்களை யுண்டாக்கியும், பலபேதங் களா யிருப்பதாயும், அக்கன்மம் ஆன்மாக்க ளெடுக்கும் பற்பல ஜன் மங்கள்தோறும் சென்று பொருந்துவதாயு முளது.

இன்னும் இக்கன்மம் வரும் வழியைப்பற்றிக் கூறுவோம்கேள். அக்கன்மம் சாதி, வாழ்நாள், புசிப்பு என்னு முறைமையை யுடையதாக வருவழி மூன்று விதமாம். இப்படிவரு மூன்றும் ஓரான் மாவிலே கூடிவருகிறது ஊழ்வினைப் படியாகும். அக்கன்மத்தை யதுபவிப்பது அவ்வான்மாக்கள் முன்செய்த நன்மை தீமைகளின் முறைமையன்றி இவ்விரு வினைகளில் எவ்வினை மிகுதியாய்ச் செய் திருக்கின்றனவோ அவ்வன்மை மென்மைகட் சீடாகவருது பொருந் தும். அவ்வாறு வந்துகூடுங் கன்மம், ஆதிதைவிகம் - ஆதிபௌதி கம் - ஆதிபாத்மிகம் என்னும் வாயிலாகச் சுகதுக்கங்களாய்ப் பொ ருந்தும். இவ்வாற்றால், நன்மை தீமைகளைச் செய்துவருகின்ற ஆன் மாக்கள் மேலு மேலுஞ் சன்ன முண்டாகைக் கேதுவான கன்மங் களைச் செய்துகொண் டிருக்கும்.

சிவப்பிரகாசம்.

கன்மநெறி திரிவிதநற் சாதியாயு போகக் கடனதென வரு மூன்று முயிரொன்றிற் கலத்தல், தொன்மையதூ ழல்லதுண வாகா தானுந் தொடக்ககடைவி னடையாதே தோன்று மாறித், தன்மை

தரு தெய்விகமுற் பவதிகமான் மிகமார் தகையிலுறு மசேதனசே
தனத்தாலுஞ் சாரும், நன்மையொடு திமைதரு சேதனனுக் கிவ
ண னாடிவத னாழ்வியை நணுகுத்தானே.

வினா—ஐயா! கோற்குயியடி ஒருவன் வாடகைக்குக் குடியி
ருக்கும் வீட்டைத் தன் சொந்தமென்று கூறுவதானு லுது பிசகு
தான். ஆனால் சிதாபரன் எதைக்கொண்டு சகல காரியத்தையு
நடத்தித் சொள்ளுகிறானோ அந்தா சிந்தனை யபிமானித்து
அதைச் சொத்தம் பாராட்டி நானென்று சொல்லுவதானுலே கெடுதலை
யுண்டாவதற்குக் காரணமென்ன?

விடை—மூலகாரணமாயுட, தத்துவங் கடத்த தனிப்பரம் பொ
ருளாகியும், பிரணவ ஸ்வ ரிஷியாகிய நடேசர் பெருமானைத்
கூதித்துப் போற்றாறகாக விர்தவுடலை யவரா ளுனக்கு இரவலா
கக் கொடுக்கப்பட்ட ஒருசக ி அருத்தியடி செய்யாமல், புதல்வன்
மனைவி மிகாகா முதலியவை களையுட, வீடு வாசல் ஆடை ஆபரணம்
இவை முதலியவைகளையு மென்னவை பென்றும், தேவிகுரு
அன்னியமா மிருந்து விசந்தை நானென்றுங் கூறலாமா?

சசிவரணபோதம்.

எனதாடை பொன்னன் மகன்றையல் பாய்மா
விபங்கண் முதலநால கையா னென்னதென்றுந்
தனதா யுரையபா வகுத்திந் ஆனைத்
நானென் றயர்ந்தான் சொலத்தக்க தன்றே.

அழிவானந்தசித்தியார்.

அன்னமயங் கொண்டெடுத்த வுடல்களு மாயிழையும்
பின்னமுடன் வருபிள்ளையுஞ் சுற்றமும் பேருலகின்
மன்னுநரை திரைமூப்பினு நோயினு மாளக்கண்டு
துன்னுமறிவி ளான்மா விதுவென்று சொல்லுவரே.

வினா—ஐயா! இந்தத்தேகத்திற்குள் தேகி யொருவ னிருப்ப
தாகக் கூறப்படுகிறதே அப்படிக் கிருப்பதற்குப் பிரமாண முண்டா?

விடை—பிரமாணமுண்டு, அது எப்படி யென்றால், மதம் பொழியா
கின்ற யானையைப்போல் மரத்தா லோருருவஞ் செய்து அதற்
குள்ளாக லோர் புருடனின்று நடத்தினால், அது துதிக்கை கால் கண்
முதலியன வசைத்து மெய்யானையைப்போல நடக்கும்; உண்ணின்
றவன் நடத்தாதபோது சும்மா டெக கும. அவைபோல விந்தத்தேகந
தைத்தேகி நடத்தாதபோது பிரேதமாய்க் கிடக்கும்

ஆத்மபோதம்.

மாக்கையி னிற்றுன்னோர் மைநத னிருந்தாட்டிற்
செருக்கி யதுவாட்டுஞ் செய்கைபோல்—தரிக்குமுட
லாட்டுவா னுட்டினு லாடுமவ னுட்டாக்காற
காட்டம்போ லாகுமியு காண்.

சசிவர்ணபோதம்.

“கடக்குஞ் சரப்பண்ணி யுண்ணின் றொருததன்
கைபாத கன்னங்கண் மெய்போ லியங்குங்
விடக்கும நடத்தா விடத்திவ் வுடம்புங்
கிடக்கும் மொருத்தன் னடத்தா விடத்தே.”

என்பதனும் காண்க.

இப்படியாகத்தேகத்திற்குத் தேகவேறுபிருக்க இந்நாமப்ஸிண்ட
மான தேகத்தைநா னென்னலாமா! பஞ்சபூத விகாரமாகிய தேகமுதல்
சித்த பரியந்தமும் நீயல்லவென் றறநதுகொள். தேகம் நீயாயி
ருந்தால் உயிர்நீங்கி விட்டபின் உன் தேகம் நடமாடாமற்
பிரேதமா யிருப்பானேன்? இதை நீ நன்றா யோசித்துப் பார். அப்
போது தேகம் வேறு தேகி வேறென்று நாம் கூறுவது உண்மை
யென்று நீ அறிந்து கொள்ளுவாய். உனக்குச் சிவபிரான் இம்மானிட
தேகத்தைக் கொடுத்தது தன்னைத் தொழுவதற்கு இவ்வலாகக் கொ
டுத்ததென்று மேற்கூறி யிருப்பதற்குப் பிரமாணம்.

வைராக்கியதீபம்.

கருமமொன் றியற்றப் பிறர்கையிற் கருவி கவர்துளோன் பினு
யவர் கொளுமுன், விடைவினண் ணியசெய் யாதுமற் றதையே மிகச்

சிறப் பித்துநோக் குதல்போல், புரையில்லீட் டின்ப மடைகுவா
னதற்குப் பொருந்திய வருத்தவஞ் செய்யா, தொருகண மேறுநிலை
யிலிவ் வுடலை யொப்பனைச் செயதுநோக் குதலே.

வினா. யீயா? வீட்டின்ப மடைகுவதற்கு உடலைக் கொடுக்கப்
பட்டதென்று சொல்லுகிறீர் யவ்வுடலைக் கொண்டு சிவாரோனை
வியப்பிடுக தொழுகின்றது.

விடை. அடியிற் கண்டபாட்டிற் கூறியபடி தொழுவனையது.

சிவஞானசித்தியார்.

பனமது நிலைய வாக்கு வழுத்தமந் திரங்கந் சொல்ல
வினமலர் கையிற் கொண்டங் கிச்சித்த தெய்வம்போற்றிச்
சினமுத லசுறந் வாழுஞ் செயலற மாணுல் யாக்கு
முனமொரு தெய்வ மெய்முன செயற்குமுன் நிலையா மன்றே.

விஷயங்க ளிப்படியி நுக்க அஞ்ஞானிகளாகிய சிதாபாசர்கள்
தேகம் நடைத்தற் குண்டான காரணத்தையும், அதனு லுண்டாகுந்
துன்பத்தையும், அத னனஞ்சார அவலக்ஷண மான அருசியையும்,
அதன் அளித்தியத்தையும், பாசத்தொடர்பாலப்போதைக்கப்போது
வேறவேறு அடலாய் மாநவநவதையு மாறாய்ச்சி செய்யாமலும்;
அனாதி நித்தியஸ்வய சுபாவ பிரம்ம மாயும், அகண்ட சுத்த பரமாத்ம
பிரமமேஸ்வர மாயும், சிவ சொரூப மாயும் விஷ்ணுசொரூபமாயும்,
பிரமதேவஸ்வரூபமாயும், சுருணாதரிசனதிரிஸ்வரூப பாவாகாரமாயும்
விளங்கிச் சர்வத்வகோல ஹல சிருஷ்டியாதியபஞ்சகிருத்தியத்துடன்
தில்லைச் சிற்சபையில் நிர்த்தனஞ் செய்கின்ற நித்திய வஸ்துவான
சிவபெருமா னாகிய பசுபதியைப் போற்றித் தொழுது அவனுடைய
கமல மலர்போன்ற பாதங்களை யடைய முயற்சி செய்யாமல், உண்
டலுமித்த லாகிய இன்பமே போந்த நெறி யென் நெண்ணிக் காம
போகத்தை விரும்பி ஒருநாள்பொசித்த வுணவையே மீண்டு மீண்டும்
புசித்து ஒருநாள் கண்ட காட்சியையே மீளவுங் கண்டு, ஒருநாள்
கொண்ட கோலத்தையே மீளவுங் கொண்டு, அதிற் களிப்புற்று, வாழ்
நாட்களை வீணட்களாகக்கழித்து மாண்டு போவார்கள்! இப்படியாக

அஞ்ஞானிகளாகிய சிதாபாசர்க ளிறக்கிறதாய் பிறக்கிறவாய் ரூப்பாகவீன தவிர ஜனை சாகரத்தைக் கடக்க முடியாதி செய்யா கள். இவர்களுடைய நோக்க பொப்போதங் காமவியபங்களை யெய்த நினைந்து.

ஞானவாசிட்டம்.

“ உண்ட விவரமே மீளவு முண்டொரு நூலு
கண்ட காட்சியே மீளவு சரண்கின்ற துவந்து
கொண்ட கோலமே மீளவு சரண்கின்ற தெனறூ
விண்ட மேலவா நானுநி தொழிவதே வெறுத்து ”

அரசனு யிருந்தாலும், தனவான யிருந்தாலும், தானாய்ந்த சாதி யென்று சொல்லிக் கொண்டு திரிபவன யிருந்தாலும்; எவன் அசுத்த துக்கமாயுள்ள கெடும்படி, அனை சாரும் இத்திரியாதி கரணங்களும், அத்தீதிகூடும் கிடப்பாய் நின்ற புலனங்களும், அவை களினின்று புசிக்குஞ் சாதாதி விடயங்களாகிய போகங்களுப, அவைகளைப் புசிப்பதற் குவியாபி நிறைப தசேந்திரியங்களும், இளமையும், செவ்வழர், உயர் சாராயுள்ள குடும்பங்களுமாகிய பலவகைப்பட்ட நுகுகின்ற நேராதிய பிரபஞ்ச வாழ்வுக் களைத் தும் நித்தியமென்று கமழுகிறதே அப்படிப்பட்டவன ஞானத்துக்கு விரோதியாயும், அஞ்ஞானத்துக்கு நேசனாய் மிருப்பான், இப்படிப் பட்டவன் அநாதி கேவலத்தற் களிமடி நோய்க்கு செம்புபோ லறிவின்றி அஞ்ஞானத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும் ஆளாகுகளில் ஒரு வனாயிருப்பான். இவன் ஞஞ்ஞானும் காமபோகங்களை யறுப வித்துக்கொண்டு அனந்த கோடி ஜனங்களில் நொந்து நொந்து தன்ப வெள்ளத்துள்ளே துளைந்து அவதிப் பட்டுக்கொண் டிருப பான். பாசபந்தவலையி லகப்பட்டவர்கள் யாரோ அப்படிப்பட்ட வர்களெல்லாம் பிறக்கவு மிறக்கவும் நரகவேதனைக்கு ளழுந்தவும் ஆளாயிருப்பார்கள்.

வினா—ஐயா! தேகத்தைக் கொண்டு உலகத்தார்கள் சகல கா ரியங்களையும் நடத்திக் கொண்டு அதைப் போஷித்துப் பெரு

மைப் படுத்திக்கொண்டிருக்க அதை அநாசார முள்ள தென்று கூறி நீக்கித்தப்படுத்துகின்றோ அதெப்படி யிழிவாய்ச் சொல்லக் கூடும?

விடை. அதனைக்கத்திற்று இயல்பாயுள்ள அநாசாரத்தைக்கொண்டு அப்படிச் சொல்லவென்றறிந்ந்நது அபத்தமாகிய அதனஞ்சாரம் யாதென்றுவினவின சொல்லுகிறோம் கேள்.

உலகாம்பிகைகுதி.

ஒன்று மலச்சொடி லொன்பது பிறலவ் வொன்பதினு
நன்று மலச்செடிய லிதமெந் தோமு நீர்வட் டன்றைக்
கன்றுதுடைப்பினும் தோகாது பாழ்த்த வருவருப்பை
யென்று துடைப்ப னுலகே நாக மிதினுந்நே.

திராவிடமபாடிய முனிவர்.

பகதவுட லீண்பாடு பட்டவுடல் சீசீதூர்க்
பகதவுட லொன்றுக்கா காதுவுட—லிதவுடல்
வைத்துப்பாடி தென்ன வலிய வுயிர்மாய்த்துச்
செத்துப்போ னுலகல்ல தே.

நாலடியார்.

தோற்போர்வை மேலுந் துளைபலவாய்ப் பொய்ம்மறைக்கு
மீப்போர்வை மாட்சித் துடம்பாளுன்—மீப்போர்வை
பொய்ம்மறையாக் காமம் புகலாகு மற்றதனைப்
பைம்மறியாப் பார்க்கப் படும்.

மலமும் புழுவு நிறைந்த புலால் நற்ற மிக்க பொருளாகிய
மிருப்பதனாலே இத்தேகமான வில்லத்தை ஆபாசமென்று கூறி
அற்றோம்.

திருவாசகம்.

பொத்தையுன்சுவர் புழுப்பொதிந்துநுத் தகம்பொழுங்கிய
பொய்க்குரை,யித்தைமெய்யெனக் கருதிநின் றிடர்க்குடற் அழித்த

ஐப் படுவேனை, முத்துமாமணி பாணிக்க வபிரத்த பவளத்தின்
முழுச்சோதி, யத்தனாண்டுதன் னடியிற்கூட்டிய வதிசமங்
கண்டோமே.

தேவாரம்.

கால்கொடுத் திருகையேற்றிக் கழிநிறைத் திறைசி பேய்க்கு
தேரல்படுத் துதிநீரார் சுவமெடுத் திரண்டி வாச
லெல்லுடைத் தாவமைத்தங் கேழுசா லேகம பண்ணி
பால்கொடுத் தாவிலைத்தார் பாமறைக் காட னுமே.

இதுவுமது.

என்பினுற் கழிநிறைத் திறைச்சிமண் சுவரெழிக் திதுநம் மில்லம்
புன்புலா னுதுதோல் போர்த்துப்பொல லாபாயான் முகடுகொண்டு
முன்பெலா மொன்பது வாய்தலார் குரம்பையின் மூழ்கி டாதே
பன்பனா ருந்தொழு துய்யலா மையல்கொண டஞ்ச னெஞ்சே.

சிவதருமோத்தரம்.

பொல்லாத புலையுடலைப் புழுப்பொதிந்த போர்வைதனை
நில்லாத நீரெழுத்தை நிகரிலிதன் திருவாக்கைக்
கல்லாதார் பொருளைனவே காண்பதனைக் கலந்தமிந்து
நல்லார்கள் பொருளாக வொருகணமு நாடாயே.

இதுவுமது.

தன்னுடலக் தருவருப்பைத் தானமிந்துஞ் சரீரத்து
ளென்னிருப்பா மெனத்துளங்கி யினியாத விழுதைக்குப்
பன்முறையா லுடற்பழுதைப் பாடித்தும் பயனில்லைச்
சொன்னிரையிற் றுணிவாரோ காட்சியினிற் றுணியாரே.

இதுவுமது.

பொற்கடத்துண் மலம்பொருந்திற் புல்லியரும் பொருணசை
லக்கடத்தைப் பற்றியிடா ரங்கையினு லதனிதனின் [யா
மக்கடம துடலினைத்தா மலபாண்ட மெனவறிந்து
மெக்கணத்தா விகழாதே யருவருப்பற் றிருக்கின்றார்.

இதுவுமது.

அருந்தியன மயித்தனை மலமாக்கு மலவாக்கை
பொருந்திமோ நலம்புனித நித்தத்திற் பொருந்தினும்
விந்தக நங் கர்ப்பனத்தின் வெள்ளைநிறம் வினைந்திமோ
சொந்திடின மான்பாலை பொருபொழுதுங் துறவாதே.

தணிகைப்புராணம்.

தானியக் கடமே யாடினார் பவ்வீத் தங்குயின் விழைஞரும்
பற்று, தமிழ்ச்சேம யானா துப்பயிற பவ்வீ யாக்குமில் வுடற்புக
சமிகுது, மிமிழ்ச்சே பற்று மடவருந் துரைத்து மென்பயன் தீர்க்க
மா டிடினு, முமிழ்முடை யாகை அசியுமு திறைவ னுண்மைதீரங்
துயிர்க்கதி யுறுமே.

இந்தயாகை மேற்கூறியபடி புனபுலால் காறுந் தேலால்
மடப்பட்டு குடல், இன பனை, மலம், மூத்திரம், இரத்தம், சீழ், முதலி
யன சிறைத்தவையா விநயாதுடன் வாதநோய், சூலைநோய், தலை
நோய், முதலிய வகையு ருடையதா யிருக்கின்றது. இப்படியிருப்
பதுடன் இனறும் அதனுடைய ஆபாசத்தை யெடுத்துக் கூறுகி
றேம் கேட்பாயாக.

பட்டினத்தடிகள்.

ஆணவ மலத்துதித் தலைந்தி லுனைந்திடு
நினையைப் புழுவுவன நெளிந்திடு சிந்தையும்
படிதும் பாவமும் பழிப்புறு நினைப்புந்
தவறு மழுக்காறு மிவறுபொச் சாப்புந்
கவடும் பொய்யுஞ் சுவடும் பெருஞ்சின
விசலுங் கொலையு மிழிப்புறு புன்மையும்
பகையு மச்சமுந் துணிவும் பணிப்பு
முக்குண மடமையு மைம்பொறி முயக்கமு
மிடுமபையும் பிணியு மிடுக்கிய வாக்கையை
யுயிரெனுந் குருகுவிட் டோடும் குரம்பையை
யெலும்பொடு நரம்புகொண் டிடையிற் பிணித்துக்

கொழுந்தகை மேய்ந்து மொழுக்குவிழும் குடிலை
செழும்பெழு வுதிர்ச் சிறுபுழக் குரமபையை
மலவுடற் குடத்தைப் புலவுடற் புட்டிலை
தொலைவிலாச் சோற்றுத் துன்பக் குழியை
கொலைபடைக் கலம்பல கிடகருநு கூட்டை
சலிப்புறு வினைப்பல சாக்ருக் குப்பையைக்
கோட்சரக் கொழுமும் பிறற்ற கோணியை
கோபத்தி மூட்டுநு கொல்லன் றுருத்தியை
யைம்புலப பறவை யடையுமபற் சாத்தைய
புலராக் கவலை விலைமரப பொதுமை
ஆசைக் கயிறறி லாடுபர பரத்தை
காசுற் பணத்திற் புழுவூங்காற் றுடியை
மக்கள் வினையின் மயங்குந் திகிரியை
கடுவெளி யுருட்டிய சகடக் காலைப்
பாவச் சரக்கொடு பவக்கடல் புக்குக
காமக் காற்றெடுத் தலைப்பக்
கெடுவழிக் கரைசோ கெடுமரக் கலத்தை
யிருவினை விலங்கொடு மியங்குபுற கலனை
நடுவென்வந் தழைத்திட நடுவரும யாக்கையை

இதுவுமது.

ஊற்றைச் சரீரத்தை யாபாசக் கொட்டிலை பூன்பொதிந்
பிறற்ற றுருத்தியைச் சோறிடுந் போறபையைப் பேசரிய
காற்றிற் பொதிந் நிலையற்ற பாண்டத்தைக் காதலசெயதே
பேற்றுத் திரிந்துவிட்டே னிறைவா கச்சி யேகம்பனே.

நாறுமுடலை நரிப்பொதி சோற்றினை நான்றினமுஞ்
சோறுங்கறியு நிரப்பிய பாண்டத்தைத் தோகையர்தக
கூறுமலமு மிரத்தமுஞ் சோறும் குழியில்விழா
தேறும்படி யருள்வா யிறைவா கச்சி யேகம்பனே.

நெஞ்சுவினோது.

கொண்டதொரு காமனுக்குங் கோபனுக்கு மோகனுக்கு
மண்டு மதமாச் சரியனுக்குங்—திண்டிறல்சே

ரிந்திரியம் பத்ததகு மீனாந்து மாத்திரைக்கு
 மந்தயிலாப்பூதங்க ளோத்தியுக்குள்—சிறதைகவர்
 மூன்றுதூற்ற மூன்றுகுண மூன்றுபல மூன்றவகதை
 ஏன்றுபென்று தொயு மிருவினைக்கு—தோன்ற
 வாயுவொரு பத்ததகு மாறந வலவீனியே
 யாயகளைநரு மருந்திநரு—வேயபர
 மிசநச கிரியை யிவைதரிசுதிந கெண்லாலிள
 வரசவ கொடுமை யவைபூணயி—காசரவன
 சிரிவினை நிலலாமற் றிண்டாமும பலகருவி
 வாரி யகபபட்டு மயங்கினேன்.

தேகத்தில் யாதொரு பத்தகுமில்லாத பலமுதலிய ஆபாசங்
 கள் நிறைந்திருப்பதுடன் வா ிலோய்முதலியன வாசமாயிருப்பதாகக்
 கூறப்பட்டிருக்கிறதல்லவா? அப்படிப்பட்ட வியாதிகளின் விபரத்தை
 பெறத்தொடங்குகின்ற தெனாரு சாதியமான காரியமாயிராது.

தத்துவாயிர்தம்.

வினைகளுங் கவலையும் பேசி னேழகட
 லினைதரு மணலினு மனந்த கோடியா
 லினைதரு பிறவியி லிடரலா தொரு
 கணமது மிலதெனக் கண்டு நொந்தனன்.

இப்படிப்பட்ட வியாதிகள் உண்டாவதற்குக் காரணம் யா
 தென்று வினவில, அஷ்ட மூர்த்தம், அவற்றினுக்குப் பரமாகியுள்
 ளவும், வாகுக்கு, மனத்திற்கு மெட்டுவனவு மெட்டாதனவுமா
 யும், பூலோக புவலோக சுவலோகமாயுட, பூதங்க ளாயும், பூரண
 நாதனாயும், உலகம் யாவு முயிர் பவவுந தானாயும், அந்த ஆன்ம
 கோடிகளின் யோக்கியதைக்கு ஏற்றபடி யாட்டி வைக்குந் தெய்வ
 மாகிய சிவபிரானாயும், இடபக்கொடியை யுடைய கைலாச பதியா
 யும், வெள்ளிய விளம்பிறையினை யணியுஞ் சடாமகுடத்தை யுடைய
 வனாயும், நீட்களனாயும், அடியவர் பொருட்டுச் சகலீகரித்துத்தோன்
 றும் நடேசப் பெருமானாயும், சைவ நாயகனாயும், அடியார் பிற
 விக்கட்டையை யடியோடே கொளுத்துபவனாயும், மறை முடிக்கு

மெட்டாத மலையோனையும், மன்னு சிற்றம்பலத்து மானீர்தர், கூத்தனாய் மிராநின்ற சிவபிரானைத் தொழுது போற்றாமனும், சிவ புண்ணியங்களைச் செய்யாமலும், சிவதருமத்தின் முறைமையை வறியாமலும், பாயையினால் வரு மயக்க விகற்பங்களை னுண்டாகு மோகாந்த காரமான ஷ்டிக காரியங்களைச் செய்து அசுன னுண்டாகும் கொடும் பாதக வாயிலார் வந்த பலவித வியாதிக ளால் துன்பப்பட்டுக் கடைசியார், இத்தேகத்தைவிட்டு யாதனா சி ரத்துட னியமயுரிக்குப் போகையிற் கொடியவியமதுதர்கனால் மூக் கிற பாசக் கயிற்றைக் கோத் திருத்தும், உதைத்தும், குத்தியும், பலவிதமான பயக்கத்தைபுந் துன்பத்தைபுந் துயரத்தைபு முண்டாக்கித் தீவினைப்பயன் பலிக்கு பெல்லையாகிய வெமலோகத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பார்கள்.

தம்மிடத்திற் பெரியோர்கள் வருங்காலத்தி லெதிர் கொள்ளல் பணிதல் முதலாயினவைகளைச் செய்பாதிசுமும் பாவிகளையும், வே தாகமங்களிற் சொன்னவழி நடவாதவர்களையும், புண்ணியங்களைச் செய்யாது கொடிய பாவங்களைச் செய்கு பாதகர்களையும், எமலோ கத்திலெய்க்கிலிடர்கள் தங்களையுமானனாகியவெமதாரமராஜ னுத்தி ரவீன்படிக்கு ஆயுதங்களாற் குத்திக்குத்தி கொடுப்பார்கள், உப்புநீர் முதலிய கார நீரையும், அக்கினிப் குழம்பையும் மேல் தெளிப்பா ர்கள், சரீரெங்குஞ் சின்னஞ் சின்னமாக வரிந்து எண்ணெய்க் குடத்துக்குள் ளடைத்து வேகவைப்பார்கள்.

எமதுதர்கள் சில பாவிகளைக் கூரிய வாயினையுடைய இருப்பு முனைகளை யவர்கள் கழுத்தி னுள்ளிறங்க வடித்துப் புறப்பே பொ ருந்திய இருப்பாணி வளையத்திற் சங்கிலியைப்பூட்டி இரண்டிருப்புத் துணை நாட்டி யதன்மே லுத்திரத்தைப்போட்டு அதனடுவே தூறு வருடங் கிடக்கும்படி கட்டித் தூக்கிக் காலுங்கையும் மிண்டு புறத் திலும் பறக்கத்தக்கதாக விடுவார்கள்.

சிவதருமோத்தரம்.

அநாதநிவா பசிவா யி நபபுமுனை யவந்நிடந்துப்
புதம்புதமம் வானிவனை சிருங்கலையப் பூட்டி வெர்
புதவய விநுமபக் திடைககனபிற் செறித்திவ
பதந்தலே பதமபாணி பக்கமுறப் படிந் துவகே.

இவ்வித தெண்டனைய டையுந் துன்பம் எதற்கொத் திருந்
துபென் றல், ஸ்ருவன் இவ்வுலகத்தில் பற்ற வொ நுவனை க கொன்று
போட்டா லதற்காக அவினைக தூக்கிப் போடுவதானு லவன்படுந்
தன்பத்தூர்துப் பாராமா க விநு தும். அல்லது பெருங்
குற்றஞ் செய்த ஸ்ருவனை முன்னு பிப்பாவிந் போட்டு ஒரு
நான் முழுது முநட்டினு லவன்படு துயர்த்துத் து சமானமாயும்,
பெரிய ஓடு சிவப்புப் பாத்தி நூத யடுந்நின்பேரி லேறறி யதனுள்
னொ நு பணிநனைப போட்டி அதன்வாயைமுடித் தீ மூட்டினுல்அதற்
குள் னிருபபயன் படுத் துயர்த்துத் து சமானமாயும், ஸ்ருவன் ரிஜத்
தில் ஈயத் துண்டிகளை மட்டி யானையோடுமடி யடித்தால் அவன்
படுந் துயர்த்தைப போலு மிருக்கும். இவ்வுலகத்தில் மானிட
னுப்பிற்றநவாகுநில் யார் துநுப்த்தைச் செய்யாமலும், வேதாசுமங்
களை யோதி யதனுற் பதிமுதலிய அண்மை ஞானத்தை யுணர்ந்
தவிக் குயிராகியும், அடிபலந் தாடுவாராகியு நிராநின்ற சிவபிரானது
சிபாதங்களை யடைதருகிய தவத்தினைச் செய்யாமலும், சரீரத்
தையும், மடவார் முதலிய பொருளையு நிலையென்று கருதிப் பாலத்
தையேசெய்து வருபவர்கள் யாரோ அப்படிப்பட்டவர்கள்மேற்கூறிய
படி நபகவேதனையை யடைவார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் தங்களு
டைய ஆன்பாக்களுக்குத் தாங்களே வஞ்சகஞ்செய்தவர்க ளாகிறுந்
களென்று கூறப்படுகிறது.

சிவதருமோத்தரம்.

வேத நீதி விளங்குமிவ் வெல்லையு
ளோதி யுண்மை யுணர்ந்துவி ரொன்றிய
வாதி பாத் மடையு மருந்தவஞ்
சாதி யாதவர் வஞ்சகர் தாமரோ.

வினா—ஐயா! மானிடனாகப் பிறந்தவர்கள் தவத்தனைச் செய்யாமற்செய்வதினாலேயே தமமுடையவான்பாக்களுக்குத் தாமேவஞ்சகஞ் செய்தவர்க ளாகிறார்கள் எனன்ற தெப்படி?

விடை—காரியமாலொடு நான்முதலான தேவரு முனிவரு நெருங்கி நின்றுதிதிசெய்ய மணநிறைந்த சோலைகள சூழ்ந்த தில்லை மணிமன் றன் பஞ்ச விருத்திய நடாத்தும்பொருட்டு நித்யானந்தத் திருத் தாண்டவஞ் செய்கின்ற கடவுளாகியுந் தத்தவாழ்த தனிப்பா தற்பர சிவபிரானுமாகிய நடேசப பெருமானைப் போற்றித்தொழாமற் புலன்களைப் புறம் போஷிட்டுப் பொலிப பல்லுடலை நில் வாதென் றுணராது நேரிழையாகளின் வரணிந்த கொங்கையால் மயங்கிக் கொடிய காமர்த்தகாரத்தல மூழ்கித் தேகாதத்தில யம யாதனைக்குந் திய நரகயாக்கிக்கு மாளாவதனால் தங்களாத்தமாவுக் குத் தாங்களே வஞ்சனைசெய்து கொள்ளுகிறார்கள்.

வினா—ஐயா! தேவததை அர்த்தியமென்று மேற்கூறி யிருக்கின் றீரே, அதன் விபரம் யாது?

விடை. அன்பனே! ஐக்கேகமானது தானு புண்டாக்கிக்கொண்டதா? பிறரொருவரா லுண்டாகக் வுண்டாயிற்று வென்று முன்பு யோசனை செய்ய வேண்டும். தானு புண்டாக்கிக் கொண்டதெனில், அதனுள் வாசமாயிருக்கும் ஆத்துபாலவப்போ லத்தேகம் என்றும் நிலையாயிருக்கவேண்டும் அப்படியன்று. தேகமோவென்றால் ஆன்மாத்மர்கள் செய்த கன்மபலத்தை மீளவுமறுபிக்கும பொருட்டுச் சர்வசா க்ஷிகாருணியனாகிய சிவபெருமான் தமதருட்சத்தியால் மாயையினின்றுங்காரியப்படுத்த வந்த தோற்றமாகும் இஃதெப்படி யெனில், சூய வன் மண்ணைக்கொண்டு தண்டசக்கரங்களாற் குடத்தைச்செய்தல போலவாம். ஆதலால், ஒருவன் காரியப்படுத்துபவைக ளெல்லாம் எக் காரிய நிமித்தஞ் செய்தனனோ அஃது முடிந்துவிடின், அக்காரியப் பாடு அழிபொருளன்றி நிலை பொருளன்று. இத்தேகமு மவ்வாறே ஆன்மாக்கள் முற்செய்த கன்மப்பிழிப்பு வரையினுள் காலவரையறைப்படியிருந்து பிறகுமூவிவிடுவது பிரத்தியக்ஷப்பிரமாண மாதலால் அசித்தியமே.

பட்டினத்தடிகள்.

வினப்போக மேயுறு தேகங்கண் டாய்வினை தானொழிந்தால்
நினைப்போ தளவுசெல் லானுகண் டாய்சிவன் பாநந்தன்னை
வினப்போரை மேவு நினையாரை நீக்கநன் னிலையினின்றா
வினப்போ லொருவருண் டோமன மேயெனக் குற்றவரே.

சிவஞானசித்தியார்.

முறசெயல் விதியையிந்த முயற்சியோ டனுபவித்தா
னிசசெயல் பங்குமாறெ னிதமகி தங்கண் முன்ன
மர்செய லானு விவரு மவைசெயின் மேலைக் காசும்
பிறசெயா தனுபவிப்ப தின்றுபின் றொடருஞ்செய்தி.

அன்பனே! இததேகம் அரித்திய மென்று கண்டு நிற்பதற்குப்
பிரமாணங் கூறுகின்றோம கேட்பாயாக.

சிவஞான சித்தியார்.

கருவினு யழிவதாயுங் கழிந்திடா தழிவதாயும்
பரிணமித் தழிவதாயும பாலனு யழிவதாயுந்
தருணனு யழிவதாயுந் தானரைத் தழிவதாயு
முருவவே யழிவீவ யானு லுள்ளபோ தேபாருய்ய.

நாலடியார்.

புனனுனி மேனீர்போல் நிலையாமை யென்றெண்ணி
யின்னினியே செய்க வறவினை—யின்னினியே
நின்றா னிருந்தான் கிடந்தான்றன் தேளலறச்
சென்றா னெனப்படுத லான்.

இதுவுமது.

மலைமிசைக் தோன்று மதியப்போல் யானைத்
தலைமிசைக் கொண்ட குடையர்—நிலமிசைத்
துஞ்சினு ரென்றெடுத்துத் தூற்றப்பட்ட டரால்லா
லெஞ்சினு ரிவ்வுல கில்.

திருக்குறள்.

நெருன லுளனெருவ னின்றிலலை யென்னும்

பெருமை யுடைத்திவ் வுலகு.

அன்பனை! சிதாபாசாசனாகிய ஜீவாதளில் அன்னச் பங்குடா ரூரணீச்சயித்தகாளியாகிய பா வதியைவாமபாகத்திலவைத்திருக்கும் சிவபிரான ஹிரக்கபுலோனையுடைய பொருள்களைமெய்ப் பொருளென ஹம் தங்களுடைய பொருள்க டென்னும் நீனைத்து அதை யுடைய ஆசை கொள்ளாது ஊழ்வினைச் சேட்டடையால் இந்நக தேகத்ததைத் தன்னுடையதென் றபிரானித் ததற் குழைத்துக்கொண்டு, அவ மாய்ப் போகிறார்களே, உடல் அவர்களுடைய தூளுல் நாய், நரி, நமன், பிதா, அக்கினி, மண இவைச ளெல்லா மதைத் தங்களு டையதென்று கூறுகின்றதே அபபடி கூறுவானேன்.

திருவிளையாடற் புராணம்.

நாய்நம தெனநரி நமதெனப் பிதா

தாய்நம தெனநமன் றனதெனப் பினி

பேய்நம தெனமன மதிக்கும பெற்றிபோ

லாய்நம தெனப்படும் யாக்கை யாரதே.

அன்பனை! இதுகாறும், அந்நதய வஸ துவாகிய தேகத்தின் அநாசார அவலசூதண அஞ்சியாகிய ஆபாசங்களைக் கூழிக்கும். இனி இத்தேகத்தால் தேகியானவனடையு துன்பநதைச சொல் லுகின்றோங் கவனித்துக்கேள்.

மகாராஜாதுறவு.

அரந்தையதனை யொழுங்காக வறையக்கேணி யவனியெல்லாம் பரந்தகிருட்டி திதியொடுக்கம் பண்பாய்நீ கழுஞ் சிருட்டிதனில் பொருந்துபெரிய துன்பைந்து பேய்மாண்டுறில் தெண்மடங்கே யிருந்ததிதியு மிரண்டாகு மிளமையென்று மூப்பென்றும்.

இதுவுமது.

விருத்தபருவ மிகத்துன்பம் விளங்குமிளமை யிரண்டவையில் வருத்தபிணியின் மிகத்துன்பம் வளமையிளமை மூன்றாகும்

கருத்ததயியாக் குழுகதையென்றுக் குமாரமென்றுங் காணையென்று
மஞ்சகமயியா ததற் றன்ப மடையும்பாலப் பருவத்தில்.

இதுவுமது.

தந்தைதாய ராசிரியர் தாங்கண்டானித றுணங்குஞ்சிச்
சுந்தைதலங்குங் கவுமாரன் சிறந்தகாளைப் பருவாதிள்
முந்துபடுகோய காபகோய முடுகித்தணிச்சிப் பொருடேட
இந்தர்ப்புவனக் கொவுபக விடையுறத தொழிற்றுன்பம்.

இதுவுமது.

பொருளுண்டாகற் காப்பதனற் பொருந்துங் துன்பமரசாகி
ஹேநுதம்மிருத்த வாரரா முதவுந் துன்ப பொருடைக்கீழ்
நிருபுகி ஹேயாரண நேருமென வுமபயநாணம்
வருவதெனையோ மறுமைபிரி லெனறுமவாடித துன்புறுமே.

இதுவுமது.

மரகாக்கரா பகையுளது மகிழ்ச்சிவாட்ட மிகவுமுள
தாசுத்தலா நோயுமுள துணங்குவுளது நகையுளது
பொருதநமூப்தன் மிகவுளது பொன்றலுளது கற்பத்தே
சோகத்திறங்க விரைவையுடைய துறக்கத்தென்னை சுகமுளதே.

இதுவுமது.

நேவர்மனிதர் துன்பத்தின் திறங்களிவ்வா முகியிடி
லாவழோ மிருதமுத லசரமீடு மைவகையி
பலாவலிலாத் துன்புககோ ருவனாயிலலை நிரயத்தி
லோவதுன்பஞ் சொல்வதென்னை நோயேபவத்திற் சுகம்விடே.

விவேகியா யிருப்பவர்கள் மேற்கூறிய தேகத்துக் குண்டான
அருசியையும், அதின் அறித்தியத்தையும், ஜீவன் மருள்வடிவா யிருக்
கும் வரையில் துன்பமன்றி யின்பத்தை யடையா தென்பதையு
மறிந்து கொண்டு சிவபிரானைப் போற்றவேண்டும்.

இத்தேகம் தாயினது கருப்பத்தின் கண் உற்பவியா நின்ற
காலத்தினும், ஸ்திதி காலத்தினும், லய காலத்தினும் பெரிய துன்

பமே யன்றி ஒரு காலத்தினாவது இன்பமே யில்லை இதற்குச் சுருதி வாயிலாகப் பிரமாணங் கூறுகிறோம், கேள்.

சிவதருமோத்தரம்.

கருப்பா சயமே கட்டபதா மதனி னதிகங் கடுங்காலு
முருக்க மிகவு மோகமுற முன்னே யுணர்வு மருநிலையே
மரிக்க வாலிக் கருபெனவே யோனி வழியின் வழிதொலைய
நெருக்கப் பட்டு நிலமிசையே தோன்று முயிரு நிலையுடனே.

என்றென் றென்னு மிருந்துமுயி ரிடாபட் டழியு மெழில்வ
ரைக்கி,மொன்று மொருவன் றனைப்போலக் கருப்பாசயப்பை யுறுத்
துதலான், மன்ற வுத்தி யுறிந் தாழ்வான் வருத்த மென்ன வருத்தி
யிடு, நின்ற கருப்பா சயவுதக வெள்ளங் கொள்ள விறையழிந்தே.

அங்கி யதனிற் றங்கியிடு மயோடியத்த கும்பததிற்
றங்கு மொருவன் றபனம்போற் றபனபெய்துந் தாபுதரத்
தங்கிகுடவே யழலனைய சூசியசனா லாகததைப்
பங்கித்திடவே படுமிடரி னிருநாற்குணிதம பட்டமுங்கும.

(வேறுகவிசள்.)

கருவிடை யழுந்துந் துன்பமு நிலத்தின் கண்ணுயிர் கொடிய
வெந் நோயான், மருவுவெந் துயரு நரைதிரை யெய்தி வருநதிந்
துன்பமும் கூற்று, லுருவினை யொருவுந் துன்பமு மீட்டுங் கருக்குழி
யொன்றுது துயரும், வெருவர வெண்ணி யின்பயி டதனை மேவநன்
குணர்தலே வேண்டும்.

வந்திடு மாணத் துன்ப மறித்துரை செய்யப் போமோ
வுந்திமே லையும் பித்து முணர்வொடு பொறி கலங்கி
கந்திடா விருளே மூடி நாவுலர் தலமந் தென்னே
யிர்தமா விறப்பிற் றுன்பம் பவத்துன்பத் தெண்ம டங்கே.

பாண மாகிய பெண்டிருஞ் சுற்றமும் பண்டு தங்கையிற் றந்த
விரண மானவை கொண்டிட விவரை விட்டியம் பிடாதிவ னேரு
மாண வேதனை யாவரா லறியலா மயங்கி யைம்புல னந்தக்
சூனம் யாவையுந் கலங்கிட வருந்துயர் கடவுளே யறிகிற்பான்.

உயிர்களேயால் மெய்நாம பெழுந்தான் தளர்ந்துள்ள மெழுகி
நெறியை நோக்கிக் கண்டமுன்று நின்று நடுங்கா முன்
அறுதியாகி வெள்ளையால் யாயி நாமஞ் சொல்லி
வெறிகொள் வண்டு பண்கள் பாரிம வநி வணங்குதுமே.

உடலினுற பவத்தோ வரம்பெருநதுயாமாய் துமகணத் துயரி
னெண் மடங்கா, மிடைபுளதிதிக்கட் பொழுப்பறிவோங் கிளமையிற்
பிணியுற விடத்தும, விடல நம் பசிவிராய் காமநேரய் தணிப்பான்
மிகுபொரு டேடுத றயின், டடையினு மதனைக் காங்குத றுயர்வேந்
தாயினு மிகுநராற் றுயரே.

இவ்வண்ணம் தேசம் எடுத்த நாண்முதல் இறக்குநாள் காறும்
அன்பமயமா யிருத்தலன்றி யின்பமயமா யிருத்தலைக் காணோம்.
ஆதலால், வாசுதேவா! அளநாணமாகிய மலந்திரயங்களின் வலிவால்
தேகத்தை நா னென்று விரிபானித்து உலகத்தில் தனத்தையுங்
கனகதையுங் விருமடி மிதவும் அதிகாரஞ்செய்து வேண்டிய சம்பத்
தை யடையவேண்டிய நென்பதாக ஆசை கொள்ளாமல் ஜீவபோ
தம் நஷ்டமா குட்படி நீயா உனக்குப் பதியாபென்று விசாரித்துவா.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

நாமர் நமக்குப் பதியா பெனவரு ஞானங்களே
மாமாயை கன்ம பலத்தினன் மாற்றிடு மாற்றிடலுந்
தாமாய முழுதுஞ் சத்திய ஞானத்தைச் சார்வ நென்றான்
காமாகுடி யமமைக வினியிரான் கச்சி யேகம்பனே.

வாசுதேவா! நாம் தேகநிலைமையோ டிருந்து பொருள் சம்பா
தித்த காலத்து வெகு சிரத்தையாய் உபசரித்துவந்த பந்துக்கள்
முதலானவர்கள் நாம் சம்பாதிப்பது வியாதியினு லவஸ்தைபட்டுப்
படுத்திருக்குங் காலத்து நம்மைக் கவனியார்கள், இது நாம் உலகத்
திற் கண்டயிர்த விஷயமே யாதலின், அதனுண்மையை மனதிற்
கொண்டு நாமே பரீகூறித்துப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளுமாறு
காத்திராமல், சம்பாதிக்குங் காலத்திருந்து பந்துக்களினின்று பற்று
வையாது அவர்கள் நம்மை யாதரிப்பா ரென்று விண்ணென

கொள்ளாது தெய்வமே தனக்குப் பந்து, தெய்வமே ஆபத்பார்த்தவர், அவரே ஆதரவு; பந்துக்க ளென்போ ரனைவரும் நமது கைப்பொருளை யபகரிக்க வந்தவர்கள். அவர்களை நம்பலாகாது, நம்பிக் கெடலாகாது; உற்றபந்து ஒருவனை, உறுத்துணை யொருவனை யென்று தெளிந்த அவனையே, அந்தத் தெய்வத்தையே சரணமடைந்து உய்யவேண்டும்.

வாசுதேவா! யார் பூர்வ ஜனனங்களிற் செய்த மகா பாதகக் கூட்டங்களின் வல்லபத்தால் இரத்தேகத்தை நானென்று அபிமானித்து மலயத்துவச பாண்டிய ராசன் மநமகனாகிய செளந்தர பாண்டியனையும் பெயர்பெற்ற சிவபிரான் திருவடியையடையத் தவறிப் போகிறார்களோ அப்படிப்பட்டவர்கள் பிறவி நோயி லிருந்து மீளார்கள்.

வே ண் பா.

யானென தென்னு மிவைகழன்று வந்துசிவ
ஞான குருவை நணுகிரா—மானிடர்தம்
பொல்லாப் பிறவிநோய் போமோ வரினுதலத்
தெல்லாக் கடவுளரு மின்று.

யார் இந்த வுடலை யபிமானித்து அதைத்தன்னுடைய தென்று கூறிக் கைப்பற்றுகிறானோ அப்படிப்பட்டவன் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் ஆசாரியன் கொள்ளும்படி விரும்புவானாகில் அவனைத் தான் உண்மையான முழுட்க வென்று சொல்லப்படும்.

திருப்போதூர் சந்நிமுறை.

எனதபிமா னம்பிடித்த விர்தவுட லாதி
யுனதபிமா னம்பிடித்தா யுற்றே—யெனதாகக்
கொண்டேன் மயக்கங் குலையுநா ளெந்தநாள்
கண்டே போளுரா கழறு.

எவர்கள் மேற்கண்டபடியாக உடல் பொருள் ஆவிமூன்றை யும் ஆசாரியாருக்கு ஒப்பித்து விடுவார்களோ? அவர்கள் பவந்தோறு மீட்டிய கொடும்பா தகங்களி னின்று நீங்கிச் சிறந்தசிவகதியையடை வார்கள்.

குதசங்கிதை.

பவதொறுமிட் டியகொமொ பாதகங்கள் பறந்தொழியத்
தவாததைழ்ந்து கதியடைவா சாற்றியவித் தானங்க
ணிவந்தவற மிலரெறு நெட்டுடறம பால்விடுத்தோர்
சிவந்தழையுஞ் சிறந்தகதிச செலவுய்கு முய்தருமே.

வாகதேவா! நாம் இதுவரையிற் கூறிய ஆபாசமாகிய தேகம்
அஞ்சியான படியால் அன்னமாதி யுணவுகளுங் கெட்டநாற்றமுள்ள
மலமாயிற்றென்று தெரிந்து கொள்ளெனச் சாஸ்திரியார் சொல்
லவே, வாகதேவன்சேட்டு இவ்வுடல்தான் கொடிய ஆபாச நிறைந்த
வஸதுவென்று தெரிந்துகொண்டு விசுவநாத சாஸ்திரியாரை
வணங்கி, தவாபி' எனது குருவின் தோரிக்கைப்படி அவருக்கு அடி
யேன் செலுத்தும் அநாதவஸ்து வின்னதென்று உமதருனால்
தெரிந்துகொண்டே நென்று அவரிடமிருந்து செலவுபெற்றுக்
கொண்டு சிதம்பரததுரூப போகும் வழியில் நிஷ்டை கூடியிருக்
கின்ற தபசியாகிய ஞானவானிடத்துச்சென்று அவரைத் தெரிசித்து
நிலததில் விழுந்து சாஷ்டாயநாக நயஸகரித் தெழுந்து கைகப்பி
நின்று தபசியை நோக்கி யடியிறகண்டாயி விண்ணப்பஞ் செய்து
கொண்டான்.

ஐயா ஞானகுருவே! அடியேன் தேகத்தினிடத்தில் அபிமானம்
வைத்து ஊழ்வினையாற் போகத்தையே பொருளாகக்கருதி வாணுட்
களை வினாட்களாகக்கழிக்கும் வஞ்சத்தைபுடைய வெண்ணையாளு
மையா! எனனை நாடிவந்த சஞ்சிதவினையால் நேர்ந்த பிறவித்துன்பம்
விட்டு நீங்குமபடி செய்யுமையா! ஆணவமலத்தின் காரியமான அஞ்
ஞானத்தால் மயக்கத்தைச் செய்கின்ற மாய்கையாலே உடம்பு
ஜனனத்தோறும் பலியா நிற்குந் துன்பத்தினால் நரகத்துக் கேது
வாகாமல் சிவனடிக்காளாகும்படி செய்யுமையா வேன்று கேட்
டுக்கொண்டான்.

தபசி வாகதேவனை நோக்கி, அப்பா வாகதேவா! குறுதஷ்டனை
கொண்டு வந்தாயா? ஐயா கொண்டவந்தே நென்று சொல்லித்
தேகத்தைக் காட்டி இந்தத் தேகத்தையிட வேறே கெட்டவஸ்து

இல்லாபையால் என்றேசத்தையே காணிகையாகப்பெற்றுக்கொள் ளுமையா வென்றான். அப்போது தபசிமேஷ்டர் வாகதேவனுடைய பக்குவத்தை யறிந்து அவன திருவருளமுதை யடையபடிய அவ னுக்கு ஞானசாதகங்களைச் செய்யத்தக்க விஷயங்களைப் போதித்துப் பின்பு சிவஞான உபதேசங்களைச் செய்து தன்னைப்போல ஞானவிஷ டையி லீருக்குப்படி செயது கொண்டார்.

இந்திரியங்களின் கூட்டத்தால் நிறைந்திருக்கின்ற சரீர தி னுபாசத்தையபற்றி இங்ஙனங் கூடிய வரையிற் கூறப்பட்டிருந்தாலும், இன்னும்தன் அவலகூணத்தையும், அத்தேசத்தை யழிப்பதற்கு மாண பொப்போதுக காதலக் கொண்டிருப்பதையும், மாணா நீர்சயமென்பவையும பற்றி மனினிந், மிதகாசத்திற் கூறுவோம்.

சோமசுந்தரநாதன் கதை.

முன்னொரு காலத்தில் தெய்வீசபுர மென்னுந் பட்டணத்தை அரசாண்ட சோமசுந்தர நாதனென்றோ பெயரையுடைய ஓராச னிருந்தான். இந்த வரசன புண்ணியலிலுளாயும், வேதமுதற் கலையனைத்தையும் விதிப்படி சற்றுணர்ந்த வனாயும், உபபிடத வாக்கி யங்களின் முடிவுப் பொருளுணர்ந்த ஞானச் செல்வர்களின் பழக்க முள்ளவனாயு மிருந்த படியால் திரிசுயபாய்த் தோன்று நின்ற அசத்த ரூபமாகிய சடப்பிரபஞ்சம் அரித்திய மென்றும், பிரபஞ்ச லாசனையை விட்டு இரத்திரியச் செய்கைகளை நீக்கி ஐருவகைப் பற றுக்களி னின்றும் விடுபட்டா லப்போது இவன் அவன் என்கிற கற்பனைச் சொல்லும் அஞ்ஞான முகலியவு நீங்கு பென்றும், அவை நீங்கலே ஞானவைராக்கியமும் விசேஷ பத்தியு முண்டாகு மென் றும், அவை யுண்டாகவே வேதோப நிதசங்களிற் கூறப்பட்டஅண் டபகிரண்ட பிரமாண்ட சராசரப் பிரபஞ்சங்களுக் காதார மாகியும், வாசா பகோசாமாகியும், பரஞான வானந்தமாகியும், ஸ்வயஞ்சோதி ஸ்வரூபமாகியும், சச்சிதானந்தமே திருமேனி யாகியுமுள்ள நடன

தீர்த்தயாகிய பாரசிவனது மலர்ந்த தாமரை போலுஞ் சிவந்த திருவடிசுதைக் கெரிசிங்கக் கூடுமென் றுணர்ந்து அந்தக் கடவு ளோட பக்தியோடு நானினுமபாவினா னாக துதித்துப் போற்றி வரு வதானுன்.

இந்த வாச னிராஜீரஞ்செய்த வநகையில் நீதி தவறாத வானுயும், வைதிக மாகிய சைவநெறியில் மாபுறபடாமல் நடந்து வரு பவானுயும், மாயா சொஷபாங்கிய ஜனன மாணாதி அவத்கைகளோப் போகி தத்தியானக், மடைய வேண்டிமென்று விருப்ப முடையவ னுயு மடி நகடி விராட்புருட னிதயார விசுமாகிய சிதம்பரத்துக்குப் போய் பங்கனஸஸநபாங்கிய ஸ்ரீ மகா தேவரான தில்லைநாயகனுடைய திரு வு நுவதகைநகண்டு தெரிசித்து அவரைநோக்கி ஓசிவயிரானே! காதலனே! எம்பெருமனே! மஹாதேவனே! சாம்பசிவனே! பரம்ப ரனே! அபலனே! புதிதனே! ஐயனே! காமனே! பெரித்த கண்ணனே! செங்கண் மாலாகிய இடப வாதனாகையுடையவனே! முழமுர்த்தி நனக்கு முத்தலவனா யிருப்பவனே! திரிநேத்திரங்களை யுடையவனே! எங்கும் பூரணமா யிராநின்ற பைழியானே! விஷகதை யணிந்த ஸ்ரீகண்டகதை யுடைய அண்ணனே! சாவஞ்ஞத்தவாதி குணசகித னுன மாகனே! இயமனுடைய உயிரைக்கவராத திருவடியை யுடையவனே! மஞ்ச பூதங்களுக் கிறைவராகிய நடேசப் பெருமானே! அடியாக் கெளரியவனே! பரிசுத்தம பொருந்திய வேதாகம புராணங்க ளின் பொருளாயுள்ளவனே! ஆன்ம போதத்துக் கெட்டாத பொருளாகிய பரபதியே! புண்டரீகபுர மென்னுஞ் சிதம்பரத்தில் சக் கிதானந்த மபராய ஞானதாண்டவராமுஞ் சிதம்பரேஸ்வரனே! கபாலீசரனே! அனந்த ரூபனே! கபால மாலாதரனே! கோதிலாத குணப் பெரிநியானே! சரீர சம்புடத்துக் குள்ள மணியே! கௌரி நிரந்தர பூஷித வாமராகனே! ஞானவரசனே! அமிர்தசாகரமே!

பன்மிக் குட்டிகட்குப் பால்கொடுத்துப் பின்பு அவைகளை மந் திரிகளாகச் செய்தவனே! நரிகளைப் பரிகளாக்கினவனே! நாளைக்கு முத்தி கொடுத்தவனே! உததமமாகிய சுயம்பு வாயும், சுயம்பிரகாச மாயும், நீட்கள திருமேனியாயும், சுத்தசைதன்ய சொரூப பாவனையு மும், ஞானரூபமாயும், முத்து மாமணியாயும், நிறைந்த பாரபர வஸ்து

வாயும், விஞ்ஞான மாயும், நிராமயமாயு முள்ள பரம்பொரு ளென்று
 னூல்களாற் சொல்லப்படுகிற பிரம மாகிய சிவபிரானே! தத்துவ
 மாய், தத்துவத்தின் பொருளாய், ஞானத்தாயாய், சித்தி முத்திகள்
 ஜனிப்பிடமாய், பத்தி நெறி தெளிந்தவர்பால் வயங்கா நிற்கும் வஸ
 துவாகியு முள்ள நடேசப் பெருமானே! எந்தச் சிதாபாசன் தனது
 எதார்த்த சொரூபத்தை மறந்து பகிர்முகத்தில் மனதை விடுதலா
 அதன் வழியாய்ப் பாசபந்தங்களிற் சிக்கிக் கோர சம்சாரத்தி லுண்
 டாகும் பாதையை யுணர்ந்து அதைநீக்க இனிப்பிறவார்செலவத்தை
 படைய விருமபி, ஆத்மசொரூபமின்னதெனபதைத் தெரிவிக்கும் தத்
 துவ ஞான நூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்து ஞானோபசேசம் பெற்றுக்
 கொள்ள அருகனாயிருக்கும் பக்குவத்தில் பரமசதகுரு நாதனையெழுந்
 தருளிவந்து அவனுக்குத் தத்துவாதீதத் தன்மையுங் காட்டி மௌன
 மொழியால் முடிவினை யுணர்த்தி யவனை யெதார்த்தமாகிய ஞானசொ
 ரூபத்தி லிருக்கும்படி யனுக்கிரகஞ்செய்யுந் தாண்டவ மூர்த்தியாகிய
 சிதம்பரதேவனே! எவ்விடத்தும் பூரணமாப்ச சததுச சித்தானந்த
 வடிவாக விளங்குஞ் சிவபெருமானே! உலகத்துள்ள பொருள்களைப்
 பகுத்தறியா வண்ணங் கட்புலன்னை மறைநதிருககு மிருளைப்
 போலப் பிறப்புக்களையு முத்தி நெறியையும் பகுததறியாவண்
 ண மறைத்திருக்கும் ஆணவமலமென்னுமிதாட்சசபபேயாகிய பிடை
 யை விரட்டி யோட்டி அடியேனை யாண்டருளுபையாவென்று ரொண்
 டர்களுக்குத் தொண்டனாகிய நாயடியேன் வருநதிக்கேட்டுஞ் சுகள
 நிட்களப்பொருளான தில்லைக் கதிபதியாகிய சிவபெருமானே! பிர
 பஞ்ச வாசனையை விட்டு இம்மையிலேயே பிரமஞான ஹைஸவரி
 யம் பொருந்தி உன் பாதாம்புஜ நிழலிற் சுகமாய் வாழ்ந்திருக்கும்
 புண்ணிய வான்களைப் போல அடியேனும் அததகைய வாழ்வை
 படையும்படி யனுக்கிரகம் செய்வீரா ஐயனே! அப்பனே! மங்கை
 பாகனாகிய சிவனே! வேதங்களுக்கு நாயகனே! சிவகாம சவுந்தரியை
 வாமபாகத்தி லுடைய பரமசிவனே! பராபர வஸ்துவாய்த் திருச்சிற்
 றம்புலத்தில் ஆனந்த நடனம் புரியுஞ் சபாபதியே! திருஞான சம்
 பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சுந்தரமூர்த்தி
 சுவாமிகள் ஆகிய விவர்கள் முதலிய பக்தாக ளிடத்தில் அதிக அன்

புள்ளவர்களாய், மாயா சம்பந்தமான தேகத்தை நானென்று சொல்லும் பாசவநிலைத் தூக்கி அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கும் வேகாகம புராணங்களில் விதித்துள்ள விதியை யுணர்ந்து உன்னுளைப்பெற வலவர்களுக்கு அதிக மேன்மையையும் கீர்த்தியையு மடையும்படி செய்வீர்களுள் சிதம்பர தேவனே! என்றிவ்வாறு இரவும்பகலும் தோத்திரஞ் செயது வருவான்.

இப்படி யிருக்க ஒருநாள் வேதங்களாற் றுதிக்கப்பட்ட பாரபர வஸ்துவாகிய அம்பலவாணனைத் தரிசனஞ்செய்யச் சிதம்பரத்துக் குப்போயிருந்தபோது அவ்விடத்திலுள்ள ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் சாபாதுக்கர சாமீத்தியத்தை யுடைய ஒரு மகாபுருஷன் வந்திருப்பதாகக் கேள்வியுற்று அவ்விடம்போய் அவரைக்கண்டு தெரிசித்ததில் அவர் மகாகந்தரமாகிய பிரமஜேஜஸுள்ளவராயும், சிவஞானநிலையை யடைந்த பரிபூரணபெற்றவந்தக்கரணமுடையவராயும் ஞானப்பட, அரசன் அவரிடத்தில் ஞானசம்பாஷனை செய்யும்படி அவரை நோக்கி, ஐயா! அடியேன் வேதமுதலாகிய சாஸ்திரங்களை வாசித்தவனாயிருந்தாலும் பரிபூரணமான ஞானத்தை யடையுமார்க்கம் அடியேனுக்கு விளக்கமாய்த் தெரியவராததால் அதை விபரமாய்த் தெரிவிக்க வேணுமென்பதாக மனுவுசெய்து கொள்ளுகிறேனென்றான்.

அப்போது மகாபுருஷரான தத்துவஞானியானவர், இவ்வரசன் சிவபிரானிடத்தில் அதிகபக்தியுள்ளவ னென்பதாகக்கண்டு, மன்னவனே நாம் சொல்வதைக் கவனத்துடன் கேளுமென்று அடியிற்கண்டபடி கூறலுற்றார்.

அரசனே! மண்ணுலகிற் பிறந்து சிவபிரானை வாழ்த்த வகையறியாத சிதாபாசர்களுக்கு இவ்வாழ்க்கையில் சமுசாரதோஷ தரிசனத்தா லுண்டாகும் விஷய விர்த்தியானது அவர்களைக் காமக்கருங்கடலின் மாய்கையில் விழத் தள்ளிச்சங்கடப்படச் செய்யும், அப்படிச் சங்கடப்படும் பாமரர் புண்ணிய புருஷர்களாகிய தத்துவஞானத்தை யுடைய மகாபுருஷரைக் கண்டதெரிசித்தும், வாக்கிற்குமனத்திற்கும் வேதத்துக்கு மெட்டாத ஒப்பற்ற காருண்ணியாகிய நடுசுப்பெருமானுடைய பொன்னடிகளைப் போற்றித் தொழுதும் வருவார்

களே யாகில் அந்தக் கடவுளுடைய அருளானது அவர்களுடைய அஞ்ஞானத்தைப் போக்கு மெய்ஞ்ஞானத்தை யுண்டாக்கும்.

வினா—ஐயா! மானிடர்களும் தேவர்முதலியோரும் நடராஜனைத் தொழவேண்டியது அவசியமான காரியமாயிருக்க மானிடர்கள் தத்துவஞானிகளாயுங் கண்டு தெரிசெட்கவேண்டிய தவசிய மென்ன? அவர்களிடத்தி லென்ன விசேஷ குண குணங்களும் யோக்கியதையு மிருக்கின்றது.

விடை—தத்துவ ஞானிகள் தூலாக்ரும காரண சரீரத் திரயங் களையும், சத்துவாதி குணங்களையும் விடுத்த அஞ்ஞான சாகரத்தை மெய்ஞ்ஞானத் தென்பத்தாற் கடத்தல்வேண்டும். அப்படி கடக்கையி லெதிர்த்து வரு மிராகத்துவேஷாதிகளான இராக்கதர்களை விசேஷ மென்னும் வானால் வென்று சாந்தி சமம் தமம் என்னும் சுத்த குணங்கள் வாய்ந்து அக்குண விசேடங்களா லறிவு மயமான ஆன்மாவைத் தவிர மற்றுள்ளவனைத்து பசத்தெனவுணர்ந்து அவ்வான்ம சொருபமாகிய அறிவின்சொருப பாவனைவினா லந்தப பிரம சொருபத்தைக் கலந் தேகமாகுஞ் சீவன் முத்தர்களாகு வதினாலே யவர்கள் சாபானுக்கிரக சாமர்த்தியத்தை யுடையவர்களாயிருப்பார்கள். ஆகலால், இவர்களைக் கருணாகர வல்லியாகிய சிவகாம சவுந்தரியை வாம பாசுத்தில் வைத்த அம்பல வாண முர்த்திக் குப் பிரீதியுள்ளவர்க ளென்று இவர்களையும் கண்டு தொழுதுவா வேண்டியதா யெண்ணிச் சொல்லியதே தவிர வேறில்லை. எவர்கள் சரீரத்திரயம் சத்துவாதி குணம் மனமுதலான வந்தக்கரண நான்கினுடைய தொழில் இவைகளைப் பற்றற விடுத்தவர்களே அறிவு மயமாய் விளங்குவார்கள்.

ஆத்மபோதம்.

மோகவா ரிதியை ஞானமாம்புணையான்முற்றறக்கடந்துகின்றிகலும் வேகமாம் ராகத் வேஷராக் கதரை விவேகமாம் வாலினாற் றடிந்து சோகமில் சாந்தி சமந்தம் முகலாஞ் சுத்தநற் குணமுள யோகி யோகமா மாண்ம ராமனாய்த் தோன்ற விளங்குது மிராஜ யோகத்தில்.

உலகத்துள்ள எழுவகைப் பிறவிகளிற் சிறந்தனவாக விருப்பது மக்கட் பிறவியாம். அம்மக்கட் பிறவியாகப் பிறந்தவர்களிலெவர்கள் தூல சூக்கும காரண மென்னுள் சரீரத்திரயங்களினுற்பத்தியு மொடுக்கமு மறிந்து, புறப்பற் ருகிய பெண்டு பிள்ளைகளினிச்சையு மகப்பறருகிய சரீரத்திரயங்களி னிச்சையு மொழிப்பதற்கான வுபாயமு மறிந்து, அச்சரீரத்துள்ள கத்துவங்களை நியதிக்கோந்து, சரியை கிரியை யோகங்களைச்செய்து, ஞானாதுஷ்டானத்தைக் கைக்கொண்டு, சஞ்சிதம் பிராரத்வம் ஆகாமியமென்னு மூவகை வினைகளையுமதறிப் பரமபதமாகிய ஸூபசுபதியினது திருவடிகளையடைய முயற்சிக்கிறார்களோ அப்படிப்பட்டவர்கள்தாம் பெறுவதற்கரிய மானிடப் பிறவியினால் வாய்ந்த பயனை யடைபவர்களென்று கூறப்படும்.

சிவபுண்ணியங்களைச் செய்கவாகள் மாத்திரம் இப்படிப்பட்ட பெரும்பதனியை யடையத் தக்கவையாகளா விருப்பார்களே தவிர வேளையோர்க ளடைகிறதென்ற லசாத்தியமான காரியமாயிருக்கும். ஏனென்றால் நாமரூபக் கிரிடைகளிற் சதா பழகிவரும் பேதமனதை முன்னதாகக் கைவசப் படுத்த வேண்டியது. பின்பு எந்தப் பொருளுக்கு நாமரூபக் கிரியைக ளுண்டோ அந்தப் பொருள் நாசமடையுமென்கிற நிச்சயத்தையு மறிந்திருக்க வேண்டியது. தத்துவவிசாரணைசெய்து ஒவ்வொரு தத்துவங்களை யு நியதி களைந்து அவற்றிற் கெல்லாம் சாட்சியாகிய வப்பேரறிவே தனதுண்மை வடிவென்றும், அவ்வடிவே சுத்சுப் பிரம மென்று முணர்ந் தறிய வேண்டியது. இவை முதலானவற்றை யறிந்து கொண்டபின், ஆசாரியன் சொற்படி சகுணை பாசனையிற் பழகிவர வேண்டியது. பின்பு நிர்க்குணை பாசனையைக் கைப்பற்ற வேண்டியது.

இப்படியாக இந்த வுபாசனைகளிற் பழகி வருகையில் சகுணை பாசனா வுபாயத்திற் கூறிய மூன்று மண்டலங்களுக் குள்ளேயே ஆறு தாரங்களு நாத விர்துவு மிருப்பதா லம்மண்டலங் களையும் ஆகாரங்களையும் நாதவிர்துக்களையுந் தரிசித்து, அவ்வவ் வாதாரங்களின ல்தானங்களும் வடிவங்களும் மதினிறைந் துள்ள அட்சரங்களு மக

வட்சாங்களி னதிதேவதைகளு மவ்வட்சாங்களுக்குக் காரண மாகிய வாக்குகளு மாகிய இவ்வதைத்துத் தெளிவா யுணர்ந்த மாத் திரத்தில், வேதமுதலிய கலைகளிற் கூறியிருக்கும் பஞ்சாகர்த்தாக்க னோடு சத்தி சததாச ன்னைவரு மிசரரீர்த் திரயத்தின்னையே நிறைந் திருக்கின்றார்க ளென்பது நிச்சய மேற்படுமீ. இப்பஞ்சகர்த்தாக்கள் செய்யுங் கார்த்தியங்கள் முடிமார் பிரமர்த்தினால் நடத்தப்படுமென்றுமதனாற் பிரமர சகலசெயல்களுக்கு மாதாரமர மென்பதுந் தெளிவாகும். அத்தெளிவுகும் “அவனருளாலே யவன்றான் வணங்கி” என்னு மானருள் வாசகத்தின்படி அறிவுமையாகிய அர்க்கத்தப் பிரமர்த்தினாலேயே யுண்டாகும. மேற்கூறிய அருமைபான காரியங் களை யெல்லாங் செய்து முடிப்பதானால் பிரயாசமான காரியமா யிருக்கு மாகையால் அவைகளைச் சிவபுண்ணியங்களைச் செய்தவர் களால் மாத் திர நிறைவேற்றப்படு மென்று மேலையோர்களு லாகாதென்று மேற் கூறப்பட்டதே தனி மேறல்.

வண்டார்டும் புகழமுலாள் பாசனைய னுசண்டபாபசிவமாகிய நடேசனைப்பக்தியோசினொழுது வாழ்த்துபவர்களை அந்தக்கடவுள் தன் னடிமையாகச் செய்து தன்றிருவடியிற் சேர்த்துக் கொள்வா ரென்பதாக நூல்கள் கூறுகின்றன.

பஞ்சகிர்த்தியங்களைப் நடத்தும் நடேசப் பெருமானையே சகலவடிவமாக வுபாசனை செய்யவேண்டியது. இந்த வேதாந்த நடேச மூர்த்தியின் வடிவமே சகலமாகும். இந்தக் கடவுளுக்குச் சக ளமே அங்கமாகவும், சகல நிஷ்களமே பிராணனாகவும், சந்திரார்க்க வன்னியே நேத்திர மாகவும், சிருஷ்டி திதி சம்மாரமே குலமாகவும், பத்தராதிகளுடைய பாவஹரணச்சேதனமே பரசாகவும், துட்டரைச் சம்மரித்து அடியார்களைக் காக்கும்பிரதாபமேகட்கமாகவும், வேதாக மங்களாற் பேதிக்கப்படாத அபேத்ய குணமே வச்சிராயுதமாகவும், அடியாருக கருக்கிரகிப்பதே அபய வரத கரமாகவும், ஜீவர்கட் கு மாயா போக்ய போகங்களை நியமித்தலே பிரம்பாகவும், ஜீவர்கட்குப் போகிக் கிறதற்குத் தேகேந் திரியாதிகளைச் சிருஷ்டிக்கிற கபட நாடகமே பாசமாகவும், தன்னிடத்தி லெழு

தப்படாத அணுகரண வோசையே அங்குச மாகவும், வேதாசமாதி யிற்பிறக்கின்ற தொனியே தமருகமாகவும், ஜகசிருஷ்டி யந்தத்திற் சர்வத்தையு நடத்துஞ் சம்மாரம் அக்கினி யாகவும், ஜீவர்க ளாகதி சிருஷ்டி தொடங்கிய நபவிக்கிற மலத்தினின்று பிரகிதப்ப டுத்தலே வீரகண்டா மலரியாகவும், அங்கப்பிரத்யாங்க சாங்கோபாங் காதி சர்வலக்ஷண சம்பூரணமாகவும் விளங்குகின்ற திருவுருக்கோ ண்ட பரமேஸ்வரனே அவரவர்கள் பகருவபேதத் துக்குத்தக்கபடி குரு முர்த்தமாயே முந்தருளி வந்து உபதேசா னுகாங்களைச் செய்வார்.

வேதாசம புராண கீதைகளெல்லாம் பிரமமே பராபரவஸ்து வெனப் பிரபலதொனியுட னுறுதியாய்ப் பேசுகின்றது! இதுநிச்சய மென்றே “பரந்த வான்கலை முழுது மாசமநூற் பகுதியும் பலசமய சாஸ்திரமுந்தெரிந்து தோந்த” மகான்களு மொப்புக் கொள்வார்கள். ஆனால் யாராகிலு மதைப்பற்றி விரோடாகத் தர்க்கித் துப பேசுகிற காணல் கோபுரவாசலிற காவற்காப்பவன் ஆவதத்துக் குள் சுவாமி சன்னிதானத்தில நடக்கும் காரியங்களைக் கண்ணுற் கண்டெடுத்துப் பேசக்கூடாமைபோலப் பகர்முகத்தின் கோலாக லத்தி லுலாவு மனநம்சொருப கிஞ்சிஞ்ஞனைய சிதாபாசன் அந தாமுகநதில பரமாத்மாவி லுலைய சொருபநிலையை ஞானக்கண் ணினுற் காணமுடியாது.

இப்படியாக மேற்கூறிய பராபரவஸ்துவாகிய பிரமம் எங்கும் வியாபியாயச சாவாந்தரியாமியாப்ச சர்வபரிபூரணமாப் வேதம் வே தாந்த வேத்திய வேதமகாவாக்கியவிலாசமாய வியாபித்துவிளங்கும்.

ஒழிவிலோக்கம்.

எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் நனனானை யங்கந் திரன்கருவி யாணவமாம்—பொங்குமிருண் மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை யற்றனைத்தும் பொப்பொயபொய் பொப்பொய்பொய் பொய்.

இப்படியாகப் பராபர வஸ்துவான தெங்கும் வியாபியாய்விளங் குவதுமன்றி வேதோபநிடதப் பொருளாயும் விளங்கும்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

வேதியாய் வேத விளைபொருளாய் வேதத்தி
னீதியாய் நீதி நெறிகடந்த நீனொளியா
யாகியாயாயினாய் நவீன யவைகழிந்த
சோதியாய் சின்றுயென் சோதனைத்தோ நின்னியலேபே.

பெரியதினும பெரியதுமாய் சிறியதினுஞ் சிறியதுமா
யரியதினு மரியதுமா மெளியதினு மெளியதுமாய்க்
கரியதுமாய்க் காண்பானுங் காட்சியுமா பவைகடந்த
துரியமுமாய் சின்றுயென் சோதனைத்தோ நின்னியலேபே.

சோருபசாரம்.

நித்தியமா யேகமாய நாமலமாய்ப் பூரணமாய்ச்
சத்தியமாய் நின்றொளிநுந் தறபோதச—சுத்தராய்ச்
சித்தவின பெற்றவராயத் தீரந்தசென தைத்தவரா
யுத்தமரா யுள்ளாக் குறும.

இந்தப் பிரமவஸ்துவாகிய நடேசபடுருமானைத் தான் ஆரிகரப்
பிரமாதி முதலியோர் மனோவாக்குக காயங்களால் நமஸ்காரம் பண்
னுவதும் ஸ்மரித்துப் புகழ்ந்துபேசுவதுமாம். இந்தப் பரமாத்மாவின்
னுடைய ஆதரவால் தான் சட்கராதி பாகியேந்திரிய கோசமாய்க்
காணுஞ் சுகத்திலுள்ள ஆதமகோடிகள் ஜீவிதநுப்பது. இந்தப் பர
மாத்மாவின்னுடைய சங்கற்பூத்தால் தான் ஆத்மாக்கள் போக மோ
கூர்த்தமாய்ச் சனித்திருப்பது.

வினா—ஐயா பரமாத்மாவையே சகலத்துக்குஞ் சந்தாத வென்ப
தாகப் பேசுகின்றீரே பிரகிருதி மாயை முதலியவைகளைச் சுகத்தார்
தாவா யிருப்பதாகச் சொல்லலாகாதோ?

விடை—சொல்லக்கூடாது ஏனெனில், பரமாத்மாவாகிய சை
தன்யத்தாலன்றி, சடருபமாகிய பிரகிருதிமாயை முதலியவைகளால்
சகல்களை நிருமிக்கப்படமாட்டாது.

வினா—சேதனனான சிவனே சகத்கர்த்தனாக விருப்பதாய்ச் சொல்லலாகாதா?

விடை—சேதனன சிவனுக்குக் கிஞ்ஞிப்துவா திப்தான பா தந்திரத்துவ அநீசகரத்துவாதி தோஷ முண்டாகையால், அவன் சகத்துக்குக் கர்த்தனாகமாட்டான். இரத்ததைச் செய்பவன் போல லொரு கர்த்தத்துவ முண்டென்பையாகில், இரதர் தன்னி லையினின்று போவது ரதாசாரிய னென்னு மொருவன் சூத்திரத் தாலாவதல்லது மற்றவர்களால்ல. அவரவர்க ளபிமானத்தால் தங்க ளுக்குத் தாங்களே ரட்சித்துக்கொள்ளுங காரியமான லநேக கர்த் தவ்வியத்தா லொரு காரிய முமாகாது. ஆகையால் சகத்துக்கு ஈச்சுர னொருவனே காததனாகவேணும். அநதவொருவனாகிய ஈச்சுரனுக்கே யெக்காலத்திலு மெத்தேசத்திலும வியாபகத்துவமும், எக்காரியமு மறிவதற்குஞ் செய்வதற்குஞ் சாவுஞ்ஞத்துவமும், சர்வசத்தித் துவமும், காலமானது தான் முன்னின்று பலவகை அரும்புகளை மலர்விப்பதுபோல, அசசிவன் சகல காரியோற் பாதகனாகையால் சர்வேசரத்துவமும், சாவாத்துமாகக ளிதயத்திலும் அந்தரியாயி யாகிப் புறம்பே சுருதி ஸ்மிருதி ரூபமான ஆக்கினையால் நியாயமக னாகையால் சர்வபிரேரதத்துவமும், குலாலாதி கர்த்துருத்துவத்தால் அநநியமான கட படாதிகளை நியமிக்கிற செப்படியோ அவ்வாறாக அந்நிய சரீராதிநிய நியமிக்கைபாலும் விசுவமெல்லாம் விசுவேச்சுர னை நியமமானதென்று சுருதியுண்டாகையாலும் சர்வாத்தமகத்து வமும், தனக்கிதா காத்தரின்றி அத்துவிதய னாகையால் சர்வ சதந்திர தத்துவமும், ஆத்மாக்கள் செய்த கர்ப்பத்துக் கேதுவான கசுத்துக்கங் கொடுக்கையால் ராகத்துவேஷ ரகிதத்துவமும், தன்னால் இருஷ்டி செய்யும்வியோமாதி விசுவத்தை வேறொரு பிரகாரமாக இருஷ்டிசெய் வதற்குப் பிரதிசமர்த்தரில்லாமையால் சர்வேச்சுரத்துவமு முண் டென்பது நிச்சயம்.

மன்னவனே! இவை இப்படி யிருக்கட்டும் நாம் மேற்கூறிய பிரமந்தான் சடசேதனங்களுக்குச் சேஷமாய் விளங்குவது, இப்படி யாக பிரமம சுத்தசைதன்னிய சொரூபமாய் விளங்குவது காண்பதில்

அதற்கு நிஷ்கள திருமேனியென்று கூறப்படும். இந்தத்திருமேனிக்குப் பரமார்த்த உருவம் அல்லது சோதிசொருபம் அல்லது பிரம சொரூபமாம். இப்படி நிஷ்கள வடிவமாயிருப்பதுவே சகளவடிவமாகத் தோற்றம். இப்படிப்பட்ட நிஷ்களவடிவமாக விளங்குவதைக் கண்ணால் காணக்கூடாது.

வினா—ஐயா! நிஷ்களவடிவமாக யிருப்பது சகளவடிவமாய்த் தோற்றப்படுவானேன்? அப்படி சகனீகரித்த வஸ்துவின் லக்ஷணமும் அதின் கிரியைகளுமியாது?

விடை—இந்தப் பிரமமாகிய பரம நிஷ்களவடிவாக யிருப்பது பனிநீரானது ஆலங்கட்டியானதுபோல சகளவடிவமாய்த் தோற்றியது. இப்படிச் சகளவடிவாய்த் தோற்றுவதற்குக் காரணம் யாதெனில், அனாதிமல பெத்தர்களாயுள்ள ஆன்மகோடிகள் தம்மையறிந்து வழிபட்டுவதற்காகத் தனது நிசானங்கூறதை வெளிப்படுத்து நிமித்தம் பிரமமே சதாசிவ மூர்த்தியாய்ப் பரிபூரண கலையுடன் சகளவடிவாய்த் திருமேனிகொண்டு நடேசரெனும் நாமத்தைத் தரித்துக் கொண்டு தில்லை லெழுந்தருளி யிருக்கும் சபாநாயக ரொன்றாக. இவருடைய கிரியைகள் இருஷ்டி திதி சங்காரம் திரோதானம் அனுக்கிரக மென்னும் ஐந்தொழில்களாம்.

இம்முழுமுதற்கடவுளாகிய சம்புவானசிவபிரான் மலபந்திகளாயுள்ள ஆன்மாக்களுக்காகப் பிரபுனிடத் தாவிர்ப்பவித்து நான்மறைகளையும், தமது பஞ்சமுகங்களினின்றும் இருபத்தெட்டாகமங்களையுந் தோற்றுவித்த பின்னர், அவ்வேதாக மோக்த சைவசித்தார்த்திகளான சமயாசாரியர் நால்வரிடத் தாவிர்ப்பவித்துத் தமிழ்வேதங்களைத் தோற்றுவித்தனர். அவ்வாசாரியருள் திருஞான சம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் என்னும் மூவர்வாயிலாகத் தோற்றுவித்த தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் இலட்சத்திராயிரமாம். இவற்றை வாசிப்பார்களுக்குப் பரமானந்தத்தையும் பரகதியையு மளிக்குமென்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

வினா—ஐயா! தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் இடைச்சத்திராயிர மெனக் கூறப்படுகிறதே அத்தொகையுள்ள பதிகங்கள் இப்போது வழங்குவதாக வேற்படவில்லையே அதென்ன?

விடை—இப்போது உலகத்தில் வழங்குந் தேவாரத்திருப்பதிகங் கள் எழுநூற்றுத் தொண்ணூற்றைந்தாம். இந்த பதிகங்கள் சர்வ பரிபூரணமாயும், எல்லாவற்றிலும் உள்ளும் புறமும் மேலும் கீழும் பக்கங்களிலும் எங்கும் நிறைந்து சகலத்திற்கும் அந்தரி யாமியாயி ருக்கும் வஸ்துவமாயும், ஞானிகளா ஈவாநுபத்தால் அநுபவிக்கும் வஸ்துவமாயும், நவரத்தினங்களுக்கு வலங்கரிக்கப்பட்ட கனகசபையி லெப்போதும் ஞானசத்தியாகிய சிவகாமியார் கண்களிக்க நின்று நடனஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்ற சபாநாயகர் பெருமையைப் பற்றி புதும்ந்து பேசும்.

இந்தச் சிவபிரான் எப்படியாக விளங்குகிறு ரென்னில் வேதங்களின் பிரகாசமாய், எங்கும் பரிபூரணமாய், சகல ஜீவகோடிக ளுந் தானாய், ஆனந்தமயமாய், நீஷ்கள ரூபமான பரவீந்து பரநாத பராசத்தி பரசிவமாத் நவதத்துவங்களாய், அதற்கு மேலுமாய், எந்த விதத்திலு மிப்படி யப்படி யென்று உவமை சொல்லப்படாத சராசர ஜீவகோடிகளெல்லாங்கலவாமல் கலந்திருந்து கருணை யென் னு மமிர்த்தத்தையே சொரிந்துகொண்டு யாவரும் நினைத்தற்கரிய ஞா னசபையிலே ஒங்கார உருவமாய்ப் பிரகாசித்துக்கொண்டு விளங் குந் தெய்வமாயிருப்பவர்.

இன்னும் சிவமாகிய சபாநாயகர் எத்தகைய அருமையும் பெருமையுமுடையவ ரென்றால் விராட்புருட னிதயாவிர்த்தமான திருச்சிற்றம்பலத்தி லெப்போதும் ஞானசத்தி வாழ்பாகத்தினில் விளங்க ஆனந்த நிர்த்தம்புரியுந் கடவுளென்றும், பரமபதத்தனென் றும், பரமுத்தனென்றும், அளவிடற்கரிய பலபேர்களைப் பெற்றவ னென்றும், அக்கினியையும் சர்ப்பத்தையும் புனைந்தமூர்த்தியென்றும், மஹாதேவனென்றும் வேதமனைத்து முறையிடும். மூவரினுமுதலாய், நடுவாகிய மூர்த்தியாயிருப்பவர். மெய்யடியார்களுடைய நனவினுங் கனவினும் இருப்பவர், ஞானபித்தோடு மயங்கும்பத்தர்களுக்கு உத

விசெய்யு மங்கையுமைபாகர். தக்கன் வேள்வியை நிர்மூலம் செய்த முக்கணர், தஞ்சமென்று சரண்புகுந்தோரை அஞ்சலென் றருள்புரியும் மாணிக்கவண்ணர். தண்புனலும் வெண்பிறையுந் தாங்கியதாழ் சடையர், புண்ணியர், மெய்யடியார்களுடையகேடும பிறப்பு மறுக கவல்லவர், வேதமுதல்வர், மாலாயவனும் மறைவல்ல நான்முகனும் அவன்பாலாய தேவர்களும் போதுமானவரையில் ஏத்தியும் போற் றப்படாதவர்.

கைலாசவரையெடுத்த இலங்கைமன்னனை விரலுன்றிப் பங்கப்படுத்திய சடைமுடிப்பெருமான், செல்வச் சிந்தையர், அரகர அரகர அரகர சிவ சிவ சிவவென்று போற்றித் தொழக்களிப்புக்கொள்ளும் கபாலீசர், அட்டமூர்த்த வடிவுடையவா, தன்னை வினைபாமல் பொய்வாழ்க்கையி லிருந்தாடும் பேயாகளை நமனோடு தூதர்கொடுபோய் நரகவேதனைக்கு ஆளாக்கும்படி செய்விக்கும் நஞ்சணி கண்டத்தை யுடையவர், செப்பிளமுலை நன்மங்கை யொரு பாகமாக விடையே றுஞ் செல்வர்.

மேலும் இந்தச் சபாநாயகர் எப்போபபட்டவ ரென்றால் பஞ்சேந்திரியங்கள் சத்தாதி விடயங்க ளெனும் தத்துவ சத்துருக்கள் முதுகு காட்டி முறிந்தோடச சன்மார்க்கத்தைப் பெற ஞானசிரியனது அறுக்கத்தைப்பெற்று எப்போதும் பரமாத்மிக் சிந்தையுடன் சிவஞான யோகத்திலிருக்கும் மெய்யடியார்களை ஆண்ட ருளும் அம்பலவாணரா யிருப்பவர், பிரணவஸ் ரூபராயும் பூரண காரண புராந்தகராயும் பஞ்சபூதமா திசம்பரதமான பிரபஞ்சத்துக்கு நிமித்தகாரணருமா யிருப்பவர்.

யுராவிலும் மாயக் கூரைவாழ்க்கையை வெறுத்து ஞான காசுமாகிய கூடாடவி யிளையுடைய இச் சபாபதியைச் சித்தத்திலிற்று த்சிப் போற்றிப் தொழுவார்களே யானால் அப்படிப்பட்டவர்கள் அணந்தமகா பாசகங்களைச் செய் திருந்தாலு மவைகளினின்று நீங்கி மேலட்சத்தைப் பெறுவார்கள்.

இப்படியாகிய நூலானபோதனையைப் பெட்டுக்கொண்டிருந்த மன்னவன் மறுநாள் வந்து அடுத்த மகாநீலக் கண்டு வார்த்தையாவதெனக் சொல்லித் தன்னாண்மெனத் துன்புபட்டான். அன்றிரவில் மாரடைப்புக் கண்டு மரண மடைந்தான்.

இதனாலே பெரு மணித்திய மென்பதும் மாணம் நித்தியமென்பதும் தெரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக யிருந்தது.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

இன்னதக்கோ காலைக்கே வின்னுமறை காழிகைக்கோ
என்னை வக்கோ காவி விழாப்பென்று—சென்மிறைஞ்
யாசா ரியனுக் கனுநல் செந்தையர்
பாசா திபைக்கழற்றப் பார்.

பதிபகபாசவிளங்கும்.

என்னு விநுபபது மிழப்பது சேசயப
பொன்னுட்டி விநா னுமினும் பொன்னுவன்
நன்னுட் கழிபுழுன் ஞானத்தினாலே
தன்னு லயிபது பந்நா பாகமே.

மாரடைப்பால் மரணமடைந்த இராஜனுடைய சுவத்தைச் சமாதேசிய ஸ்ரீ சிங்காசவன ந்துக்குக் கொண்டிபோகப்பட்டது. அப்போதவ்விடத்துக்குவந்த ஸ்ரீ நமாத இராஜ னிறப்பினைப்பற்றிப் புலப்பிற் அக்கிந்ததுந் தவிர அவ்விடத்தில் வந்திருந்த அனேகதேரத் தரகர்களைய மற்றுங் கோடானுகோடி பிரஜைகளையும் பார்த்து நேத்திரங்கலிலிருந்து நீர் காரை தாரையா யொழுங்கும்படி விசனமுற்றவனா யிருந்தான். அப்போது மரணமடைந்த இராஜனுடைய குமாரன் அகோ இதுவென்ன ஆர்சரியமா யிருக்கிறது. இந்தமாதிரைப்பார்த்தால் தேவகன்னிகைபாலக் கரணப்படுகிறான், இவளிக்குவந்து துக்கிப்பா னேனென் றெண்ணி அம்மணி! நீயார்? நீயிப்படிக்குக் கவலைப்படுவா னேனென்று வினவினன். அதற்கு அந்தமூல மறுமொழி கூறியதாவது ஸ்ரீ இராஜகுமாரனே! அதோ விருக்குழை காவனத்தில் வாசமாயிருக்கும் வனதேவதை, யான் மறித்துப்போன

உன்பிதா வெணக்கு நேசர். என்பதாண்டுக்குமுன் ஏகச் சக்கிரவர்த் தியாயிருந்த உன்பாட்டன் மாண்டுபோய் அவர்பிணத்தைச் சமாதி செய்ய இந்தச் சிங்காரவனத்தக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தபோது பெரியந்தியின் வெள்ளம் பொங்கிப் பிரண்டு ஓடிவந்ததுபோல அனேக அரசர்களும், சிற்றரசர்களும், பாளையக்காரர்களும், அதிகாரஸ்தர்களும், தனவான்களும், கோடானுகோடி ஜனங்களும் வந்திருந்தார்கள். அவர்களில் இப்போதொருவராவது ஜீவித்திருப்பதாகக் காணப்படவில்லை.

அதுபோலவே இப்போது இவ்விடம் வந்திருக்கும் அரசர்கள் முதலானவர்கள் இனிவரு மாண்டுகளில் இயமனுக்கு இரையாகி விடுவார்களே யல்லது ஒருவருமிராகள். அந்த இயமன் எப்படிப்பட்டவனென்றால்? கருடன் சர்ப்பக்கூட்டங்களைக் கொல்லுந்தன் மைபோல இவ்வுலகை ஒரு குடைக்கீழரசானஞ் சக்கிரபதியாகிய அரசர்களுடும், மகாமேருவை யொத்துச் சலியாத பலவந்தராகிய தேவாசுரர்களையும் தன் பாசத்திற் கிரையக்கிக் கொள்ளுவான். மேலும் அவ்வியமன் புழுதி - இலை-தூரும்பு - மேருகிரி - சமுத்திரம் - மயேந்திரம் இவைமுதலியவைகளை முடிவுகாலத்தில் அழித்துச் சூனிய மாக்குவன். சமுத்திர ஜலத்தைக் குடிக்கும் வடவா முகம் போல சராசரப் பிரபஞ்சங்களை யெல்லா முடிவு காலத்தில சம்மாரஞ் செய்யும்போது ஒன்றையும்விடான். எவவுலகங்களினும் எப்பேர்ப்பட்ட பெருந்தன்மையை யுடையவர்களாயினும் அவர்களைக் கொல்வதில் ஒருகணமேனும் தாமதப்படா ன். யாவனையுங்கொன்று தானே தனித்து கிற்பன்.

க வி.

விழுமியர் சுபத்தின் பாலர் மேருவை யொப்போ செல்லாம் பழுதறு கருடன் கொல்லும் பாம்பெனக் காலன் கொல்லும் புழுதியோ டிலைதூரும்பு பொன்மலை புணரி வெள்ளஞ் செழுமயேந் திரமுங் காலன் சிதைத்துத்தன் வடிவ மாக்கும்.

மகாரீர்க் கடல் குடிக்கும் வடமுகக் கனலே போலச் சகலமும் வீழுங்குங் காலன் சுகத்திடை விழுங்கா தில்லைப்

புகலரும் பெரியோ ரேனும். பொழுதொரு கணமும் தாமா
னகிலமும விழுங்கத் தானே யகிலமாய் நிற்குமனறே.

ஆகையால் மாட்டில் யாராகிலும் தன்னைப் படைத்த நடேசப்
பெருமானை ஸமரிக் காமல காமாநக காரமான அஞ்ஞானசாகரத்
திலமழ்கி இராஜனாயாவது அதிகாரியாயாவது செல்வநதனாயாவ
திருந்துபெருமபுகழை யடைவதை! பார்க்கிலும் தரித்திரவந்தனா
யிருந்தாவது விஷயங்களில் சென்று சஞ்சரிக்கிற மனதைப் பிறை
யோடு பெண்ணொருபாலவைத்த சவகரன் திருவடியில் செலுத்து
வானேயாகில் அவனை நான் செல்வநதனென்று கூறப்படுமென்று
வனதீதவதை சொல்லி மறைத்துவிட்டான்.

இதற்குப்பின் சிலநாள் சென்றபின்! இராஜகுமாரன் மாதவா
ரியில் வனதீதவதை யிடததுக்குப்போய் அந்தமமானைக்கண்டு தரி
சித்து அவ்விடத்தில் மஹான்களாலே நடக்கும ஞானப்பிரசங்கக்
களைக் கேட்கும், ஞானநூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்துமவந்ததில் ஞான
தயமாயப் பின்பு ஞானநிலைகளை பெற்றுக்கொண்டு ஞானவந்தனாயினு
ன்னெறிக.

இப்படியாகக் காசிமா நகரத்திலுள்ள மடாதிபதியான
வாதேசசஞ்சாரியாகிய சிவநேசருக்குச் சூட்சொல்ல அச்சிவநேசர் அம்
மடாதிபதியைப் பணிந்து வராமீ! தேகாபாசலக்ஷண மின்னதென்
றும், அதனாலடையும் பயன யானொன்று மில்லையென்றுத் தெரிந்து
கொண்டேன். ஆதலால், நடேசப்பெருமான் திருவடியை யடைவ
தற்குரிய மாரககத்தை யடியேனுக்கு அதுக்கிரகம் செய்ய
வேண்டு மென்று கேட்க, அதற்கு மடாதிபதியானவர், அப்பா சிவ
நேசனே! அந்த நடேசப்பிரான் திருவடியையடைவவேண்டு மெனில்
முதல் முதல் பிரமத்தி விலக்ஷண மிப்படி யென்றுணரவேண்டும்.
அப்பிரமத்தி விலக்ஷணத்தை நமக்குத் தெரிந்தவளவு நாம் கூறு
வோம் கேளென்று சொல்லுவற்றனர்.

தேகாபாசலக்ஷணம் முற்றிற்று.

உ

சுருதி

தாசர்நம்பம்

ஆதாபொதபதிபகநாமிதம்.

மூன்றுபடிபாணம்.

பிபாபெகநாமி.

மிகவுயர் புண்ணிய சந்திரா கன்டாபெயரத ஆவாரதா
நகராதி லவசிகரூப சிராபாசாகி கிபபூவ ஐவபாநாங்குளி
செயத புண்ணிய விசெடதகால பூல சடகம காரணமெனது முப
பகுதியினை வாயநத விததேகமானது ரீதியொமல அழிநதுபோத
தகக பொருளெனது, எல்லாவற்றிலும் பிரதேயபாதம் எவர்ப
மாகிய சாவஞ்ஞஞ சகலபிராணிக ளுடைய சாவ சரகிவ நபு
மா யிருக்கின்ற ஜகதிசனாகிய திலீச சிறுமபவென திருவடியே
நித்தியப்பொரு ளெனதுமெண்ணி, விதேயஷணை காரேஷ்டை புதரே
ஷணையென்னு மூவகையேடணைகளைப் மொழிதது, சகதமனமவாய
நது, தத்துவாராய்ச்சியெயது, சாந்யாசி யாசகிரமததை யடைநது
பிஷம ஞானத்தைப்பெறுமபொருட்டு வேதாந்த சபையொன நேற
படுகதி சிவஞானபேரதமுதலிய ஞானசாஸ்திரப் பிராசஞ் செயது
கெண டிருந்தார்கள்.

ஹிமாதியிருந்த, அசனாந்த ஓநதினம் பவளம்போலுஞ்
சுவந்தி நுமேனியும் திவ்யபதேஹசப முடைய சிவநேசராகிய
பெரியோ ரொருவா வதாவா. அவரை அநந்தசபைக்குத் தலைவர்
கோரத், ஐயா பெரியவரை? தாயா? எங்கிருப்பது? இங்கேவந்த
காரணமாதா? என்று வினவினர்.

அதற்கு அப்பெரியவா பவளமாழி உய்தாவது, இப்பிராஞ்
சத்தில் பாண்ட ஹேளா ரெட்டி, அது அப்படியா பிறப்பினையா, அது
என்றிருந்தி நாமு தோன்றா லைவகமாலேற்படுத்தப்பட்ட ஒருநா
வமாயிருக்கு பதனவஸதசனத்தை உயராய அவித்தியா பித்திரிம்
பித்தனாகிய லீவன் ஆசைவா பவளமாயு மாயா வசுதந்திற் கட்டுப்
பட்டியாய் குறு நெஞ்சு முடையவையா, பித்திரி மதிச்சித் பதார்த்த
மாகிய அப்பாட்டப் போஷா உஷயாநதத கொண்டலைந்து பிற
விருத்திப்படந்த திரிமயவது அவ்வாயா தாயாமாயி நபநெதென்ப
தாக வெண்ணி அநுஷிவந்தம் பாநதனத்தைக் கையாறடி, தா
னதானு யகண்ட பரிபூணமாய் சமஸ்தமு முணாவற்றி, எவற்
பிறரும் பொருவாக விருத்தும் பொருளாய, கமங்கா நிராலம்ப
கயம்பிரகாசகோத்திரபிரவாக பூணத்தத தற்பிரகாச சச்சிதா
னந்த நித்திய உஷகன ரொருபாய விருத்தும் வஸதுவாய், அரு
வமு முருவமு பாகிய பொருளாய, அநாதமல முத்த நிலைமையாய்,
ஆதிபத்யாத சமாஸுதிச நாமருப குணாகி உமாய், சர்வஞ்ஞ சர்வ
காத்தத்துவ சாவாநகரக அதிபரமாப்த பதமாய், அகண்டாகார
பரம்பொருளாய, சகோதயமாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும்
பிரகஞான வஸருபமான பிரபாய, சர்வகாரணமான நிர்க்குண
பரப்பிரம வஸ்துவாய், சாவேஸஸரனாய, சாவாத்மமாய், ஞான
சமுத்திரமாய், அகம் சப்த லக்ஷியார்த்தமான நித்திய வஸ்துவாய்,
ஞானஞ்ஞான காலங்களி லிருக்கும் பரப்பிரமம் சொருபமாய் இவ்
வித லட்சணங்களோடு கூடி மறையினோசையும், தாளவோசைக்கி
சைய குழலு மியாமுங்கொண்டு பாடும் பாட்டினோசையு மொலித்
துக்கொண்டிருக்கும் திலைச் சிற்றம்பலத் தாடுஞ் செல்வ நடரா
ஜப் பெருமானே நினைந்து பத்தியுடன் போற்றித் தொழுதுவருஞ்சிவ
கேயச் செல்வாகள் கிலநம்,

தாண்டகம்.

திருவேயென் செல்வமே தேனே வானோ
 செழுஞ்சுடரே செழுஞ்சுடர்நற் சோதிமிக்க
 உருவேயென் னுறவேயென னானோயுனி
 னுள்ளமே யுள்ளத்தி னுள்ளே நின்ற
 கருவேயென் கற்பகமே யென்கண்ணை
 கண்ணின் பணியாடு பாவாய் காவாய்
 அருவாய வல்வினோ யடையா வண்ண
 மாவடுதனை நுறையுறையு மபரரேறே.

சோணைசலமாலே.

கிங்கனாங் கதிரு மிலங்கிய மானுந் திகழ்பெரும் பூத மோரைந்துங்
 கங்குலும் பகலுங் கடந்தநின்லடிவங் கண்டுக்களிக்ஞர னாளதோ
 பொங்குதுங் கிளியக் சலயவா மழலிற் புகையெசை சரோருக வலலி
 தங்குவண்டெழுபூம்பொய்கைகுழ்சோணைசலனே கைலைநாயகனே.

தேவாரம்.

வட்டனைமதி குடியை வானவா
 சிட்டனைத்திரு வண்ண மலையனை
 யிட்டனையிகழ்ந் தார்புர மூன்றையு
 மட்டனையடி யேன்மறந் துய்வனோ.

இதுவுமது.

புழுவாய்ப்பிறக்கினும் புண்ணிபாவுன்னடி யென்மனத்தே
 வழுவாதிருக்க வரந்தரவேண்டுமில் வையகத்தே
 தொழுவார்க்கிரங்கி யிருந்தருள்செய்பா திரிப்புவியூர்ச்
 செழுமேர்ப் புனற்கங்கை செஞ்சடைமேல்வைத்த தீவண்ணனே.

திருவாசகம்.

போற்றியோ நமச்சிவாய புயங்கனே மயங்குகின்றேன்
 போற்றியோ நமச்சிவாய புகலிடம் பிறிதொன்றில்லை

போற்றிபோ நமச்சிவாய புறமனைப் போக்கல்கண்டாய்
போற்றிபோ நமச்சிவாய சயசய போற்றிபோற்றி.

விருத்தாசலபுராணம்.

திருமாலு நான் முகனுந் தேவர்கோவுந்
தேவர்களு பியாவர்களுஞ் சிந்தையாலு
மருவாய மறையாலு மளவையாலு
மளப்பரிதா யகண்டிதமாய் நின்றமூர்த்தி
யுருவாய கிவிடிவா யனந் நங்கோடி
யொளியுடைய கொடிமுடிக ளாகிநின்ற
பெருவாழ்வை, நிருமுடிசூன் மடையான்றன்னைப்
பெருங்கருணை யாளனையாம் வணங்கலுற்றும்.

குதசங்கிதை.

தருவாதி சொருப போற்றி தத்பக பதியே போற்றி
திருவளா புகழும் பல்வேத தீர்பதி போற்றி போற்றி
மருவாரோ டத்கிருக்க வன்செந்து பதியே போற்றி
யொருவாத யாவருக்கு மொருபதி போற்றி போற்றி.

இதுவுமது.

திங்கள் ரூபுய செஞ்சடைப் பகவனைத் திரிபுராந்தகன் தன்னை
யங்கண்மா வுலகத்தினெவ் வுபிருக்கு மாருயி ரானனைத்
துங்க மாருமவைச் சூலவெம் படையனைத் துவசுவெள் ளேற்றானைச்
சங்க வாரகுழைச் செவியுடைப் பரமனைச் சந்ததம் பணிகின்றேன்.

மகாராஜாதூறவு.

திங்களார்சடையிற் கங்கைநீர் னுளிப்பத் திருந்திழை யுமை
யுளங் களிப்பப், பொங்கராவொடுநற் புவிமுனிவர்கள் மாலய னமரர்
கள் போற்றத், துங்கநான் மறைக தெத்திட வைந்து தொழில்விழிந்
திடப் பொதுவதனிற், செங்கழ லதிர நடஞ்செயும் பொருளைத் தி
னம்பணிக் திடரொழித் திலொம்.

பெரியபுராணம்.

ஆதியாய் நடுகமுகி யனவிலா வனவுமாகிச்
 சோதியா யுணர்வுமாகித் தோன்றிய பொருளுமாகி
 போதியா வேகமாகிப் பெண்ணுமாகி யாணுமாகிப்
 போதியா நடுகுந் தலைப பொருளுடைய போற்றிபோயறி.

என்றும் பாமாலைகளால் தொத்திருந்த செய்பவர்கள்
 சிலரும், வேதங்களினால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற தர்மாத்மங்கள்
 என்ன பெருமயிற்று சாந்திரவிராஜபண்ணிப் பகவானாகிய நடு-
 சப் பெருபானிடத்தில சலிக்காமல் மனதை நிறுத்தி ஞானசாதக
 முயற்சி செய்யுந் தன்மைபுழைபு புண்ணியவான்களாகிய சிலரும்,
 சுருதி யுத்தி அனுபவம் இவைகளுக் கொத்திருக்கின்ற பிரமமாம்
 பிரமஹ: பிரமஹி: சிவம சிவ சிவவ மஹாதேவ மஹாதேவி
 என்னும் தன்மையோடு கூடிய நடவுவிரிந்து சொற்பலகூணத் தன்
 மையைப் பற்றியும், ஐயபுலக காட்சிந் தரணவாசனையும் ஆணவம்
 தைப்பு நீங்கு மார்க்கசதைய பற்றிய நடையும் அரிய வேதாகார சாஸ்திர
 புராண கலைஞானங்களை யெல்லா மறிந்து அதிலனுவிந் துக்
 கொண்டிருக்குஞ் சிலரும், அநைக வாசித்துங் கேட்டும சிவணமுத
 லான அநுஷ்டான ஞானத்தினாலே சகுனோபாசனே முதலானவை
 செய்து அதனால் ஆதம்ப நடுகுந் தவிராந்பவ நிலையையுடைய முயற்
 சிசெய்பவர்கள் சிலரும், நீககுதற்கரிய துபோதநிலையை நீடிக்காந்
 கமான மனதுடன் திரிமூர்த்திகளிற் தலைமையாகியும் வினையைத்தீர்க்கு
 ம் நல்லவனுமாகிய சாம்பவமூர்த்தியைப்பூரிப்பவர்களும், களங்க
 மில்லாதமுத்தவிட்டைய மாயாகாரியமாகிய தத்துவங்களை நியதிகளை
 யும் அடியார்கள்கிலரும், செம்பித்தகளிப புபோல ஆத்தமாவாகியதன்னை
 விழுங்கி நிற்கும் மும்மலத்தை வேறு செய்து பிறப்பு பிறப்பும்போ
 க்கிக்கொள்ளும் பொருட்டு ஸர்வேசுரனாகவும், ஸர்வவிபாபியாயும்,
 ஸர்வாத்மகமாகவு மிருக்கின்ற கடவுளைத்தொழுது ஆங்காசமுள்ள
 டக்கி ஐம்புலனைச் சுட்டறுத்து ஞானானந்த நிபுடையில தூங்காமற்
 தூங்கிக்கொண்டிருக்குஞ் சிலரும், மாயாவசப்படாமல் அத்துவித
 மாயிருக்கின்ற பரமாத்மாவைக்கருதி, மோஷத்தை யடையலாமென்

கின்ற விநிப்பதனுடன் தேகபோகங்களைக் கருதாது சிவபோகத்
தைக் கருதி சரீரத்தை மறந்திருப்பதற்குரிய யோகசாதனங்களைச்
செய்துகொண்டிருந்திருந்த சிலரும், அப்புழும்பும்போற் சிவபதம்
பெற சிவயோகத்தினை செய்துகொண்டிருப்பவர் சிலரும், அகம்
காரமே பிரபு - விஷயங்களைப் பிரசாரம் - தத்துவங்களைக் கூத்தாடி -
இந்திரியங்களைத் தானமத்தனக்காரர் - உலகபேரடகசாலை இவைகளை
னைதையுந் தோற்றுவிக்கின்ற சாஸ்திரிய ஆன்மாவென்றும், அவ்வாத்
மாவுக்கு அறிவைக்கொடுத்து சகலத்தையு மறிவிக்கின்ற வஸ்துவே
நாதமுடிவில் நடனமிடும் பரசிவமென்றும், அநையபியும்படி முயற்சி
செய்ப்பவர் சிலரும், அடிக்கடி விஷயங்களைச் செல்லுகிற மனதின்
சேட்டையை யடக்கி அகண்டாரம் விரிவு மயமாவதற்கு அருந்
தவங்கள் புரிபவா சிலரும், பிரபலிப்பதும் துன்பங்களை நீக்குதல்
செய்யும்படி சிவானந்தபாடிய மெய்ஞ்ஞானச் செல்வத்தையடைய
முயற்சிசெய்யும் பொருட்டு பசவானாகிய நடுசரிடத்தில் சலிக்காமல்
மனதை நிறுத்தி அகண்டவுளின் துயய திருவநன் கிடைக்கும்படி
தநாகாரமாகிய சிவத்தியானத்தினை நுப்பவர் சிலரும், இப்படிப்பட்ட
வர்களால் நுத்திராசரினா இடமாகியும் சாபாதுக்கஹ சாமர்த்
த்யமுடைய ஞானசீலத் தன்மைவாய்ந்த அகஸ்தியமுனிவ ராச்
சி, மமுபாகிய பொதியமலையின் சாரலிலிருக்கும் ஓர் வனத்திலிருப்
பவன் யான். ஆநமரண நிவர்த்தகமானமொட்சத்தை யடைவதற்
குச் சாதனமான அவஸிதத்தில் நான் சித்தாந்த சாஸ்திரங்களை
வாசித்து ஞானாப்பியாசஞ் செய்துகொண்டு எனது வாழ்நாட்களைக்
கழித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

அப்படியிருக்கையில் சோமசுந்தரமென்னும் பேருடைய
சிவநேயச்செல்வ ஞானருவன் என்னிடம் வந்து தன்மனமாகிய மனை
வியை ஐம்புவாதிகளாகிய கள்ளப்பயல்கள் தமது சுவாதினைப் படுத்
திக்கொண்டு லசயோகிக்கின்றமையால், மதுராபுரியி லன்பனாகிய
பாணபத்திரானுக்காக விறகுச்சுமையை சிரமேற்றாங்கி விலைகூறிவந்த
சொக்கலிங்கக் கடவுளாகிய நடராஜப்பெருமானைத் தொழுவதற்
கிடையூறியிருப்பதாக தான்படுங் கவலையைச்சொல்லி முறையிட்டி

அவ்வம்புலங்களாகிய கள்ளர்களை யடக்கித் தன்மனமாகிய மனைவியை மீட்டுக்கொடுக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டான்.

நான் அவனது பக்குவத்தை யறிந்து சொல்லியதாவது தகுந்த ஆசாரியனைக்கண்டு உனது குறைவைப்பற்றி முறையிட்டால் வது நிவர்த்தியாகுமென்று சொல்லினான். சோமசுந்தரம்அதைக்கேட்டு அன்றுமுதல் பசித்தவன் அன்னதாசாவைத் தேடிதல்போலவும், அநாதன் கோடைகாலத்தில் நீர் தேடிப்போலவும் ஆசாரியனைத் தேடித் தன்காரியங்களைச் சொல்லித் குறைவை நிவர்த்திசெய்து கொண்டு அவரால் ஞானோபதேசமபெற்று மீண்டு என்னிடம் வந்து தன்குறைவைப் சீர்படுத்திக் கொண்டதாய்ச் சொல்லினான்.

அதன்பேரில்நான் சோமசுந்தரத்தைப் பார்த்து உனக்கு ஆசாரியார் உபதேசித்த ஞானவிஷயங்களைக் கூறுகென்றுகேட்டக அவன் சொன்னதாவது.

ஐயா ! என்மனதிற கேற்ற ஆசாரியனைக்கண்டு எனது குறையைச் சொல்லிக்கொண்டேபோது அவர் அடியேன்பேரில் கிருபா நோக்கம் வைத்து அப்பா! சோமசுந்தரம் பிரபஞ்சம் பிரசுருகிச் சம்பந்தமாதலால், அப்பிரசுருதிக்குரிய சடபாகிய பஞ்சபூதவடிவமான இந்தத்தேகபாகிய இல்லத்திலிருக்குமஜீவாதமாவாகியபுருஷன் அஞ்ஞானத்தினாலுண்டாகும் தத்துவசேட்டை - அவிவேகம் - அபிமானம்-மோகம்-இராகத்துவேஷாதி குணங்கள் இவைகளின் செய்கையால் துன்பப்படுகிறான். இப்படிப்பட்ட புருஷன் தான் மனோதுக்கங் கொண்டலைந்து திரிபவனாயிருப்பான். இப்படிப்பட்டவன் பேரறிவி லேமனதைச் செலுத்தாமலிருப்பதால் இவனைப்பாபியென்று அழைக்கப்படும். இவன் நானாவித பிறப்பாகிய எண்பத்து நான்குலட்சம் யோனிபேதங்களிறபிறந்திறந்துமுன்று அவதிப்படுவனாயிருப்பான்.

ஆத்மவிஷயத்தைத் தெரியப்படுத்துகிறதாகிய ஆத்மவிசாரணை யற்றவர்களும், விஷயவிச்சையுடையவர்களும்பா மாமரர்கள்பிரபஞ்ச வாழ்வில் மயங்கி அவதிப்பட்டுப் பலவிததுன்பத்தை அனுபவிப்பார்கள். இரும்புபோலக் கடினமான கள்ளம் வாய்ந்த மனத்தையுடைய

வனம், பொய் பேசுபவனும், உருட்டுப் பிராட்டுகள் செய்பவனும், பொய்சாக்ஷி சொல்லுபவனும், வாங்கின கடன் கொடாதவனும், நிர்ந்தோஷியர்களா யிருப்பவர்கள் பேரில் குற்றம்சாட்டுபவனும், ஏழைகளைப் பயமுறுத்திப் பணம்பறிப்பவனும், நான்சம்பாதிக்கும் திரவியங்களைத் தனக்கிஷ்டமானபடி கெட்டமாக்கத்தில் உபயோகப்படுத்தப்பட்டவனும், மோசஞ் செய்பவனும், ஞானசாதனங்களைச் செய்பவர்களிடத்தில் பாகையடிபடையவனும், ஜனமரணத்துடன் விளையாடிக்கொண்டிருப்பவனாயிருப்பவன்யாரோ? அப்படிப்பட்டவன் யாவாக்கும்பொல்லாங்கு செய்பவனாயிருந்து தேகாந்தகாலத்தில் இயம்புரியடைந்து அவ்வளவே மானாத ஆன்பங்களை அது பவிநதுக் கொண்டிருப்பான். ஆவணதகான பாவபெனமும், பிரஷ்டனென்று மறைக்கப்படுவது.

இவன் செய்யும் கொடுந், கொடுக்காமல் இவ்வுலகத்தில் ஆதிபாத்திகம, ஆதிதெய்விகம, ஆதிபெளதிகம் இவைவனாலாய் கொடுமைகளால், வெய்திற்கிடந்த புழப்போல் மொழி சம்சாரதாபத்திரயத்தி லிருந்து அவதிப்படுவான். இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் வாழ்வு நிலையற்றதென்று மறியான். எவர்கள் தெய்வபக்தி வில்லாதவர்களாயும், அஞ்ஞானத்தை யுடையவர்களாயும், அறிவும் நன்னெறியுமில்லாதவர்களாயு மிருக்கிறார்களோ? அப்படிப்பட்டவர்கள் இழிவான கதியை யடைவார்கள். சாப்பநீண்டிய ஒருவன்படும் வேதனை அவனைவிட்டு நீங்காததுபோல மாயா பிரபஞ்சத்தின் அபிமானம் இவ்வஞ்ஞானியர்களை விட்டு நீங்காது. பிரார்த்த வாதனையும் அவர்களைவிட்டு நீங்காது. இப்படிப்பிரஷ்டர்களா யிருக்கும்பாமரன் ககதுக்கத்துக்கும், பிறப்பிறப்புக்கும், ஆளாயிருப்பதைப் பார்க்கினும் இப்பிறப்பின் துன்பத்தை நன்குணர்ந்து இனிப்பிறவா நெறியாகிய வீட்டின்பத்தைச் சிந்தித்து நடேசப் பெருமானைத் துதித்து வாழ்த்திப் போற்றி வந்தால் அவர் உயர்கதியைத் தந்தருளுவார். ஆகையால் சோமசுந்தரம்: உன்சரீரம் நழுவுமுன் சான்றோரைத் துணைபுதித்துக் கொண்டு எப்போதும் சிவசிவ - சிவசிவவென்று செபித்துவா! அப்

படி செய்தித்துவந்தா லது அஞ்ஞானத்தின் கற்பனைகள் யாவற்றை யும்போக்கிப் பசுபாணங்களை யெல்லாம் சிவகாணங்களாகச் செய்து சிவஞானத்தை யுண்டாக்குவிக்கும்.

இப்படிக்கு நல்லவர்களின் வல்லினைகளைத் தீர்த்தும் சிவசங்கரனைத் தொழாமல் மனதைச்சத்தாதி விடயங்களிற் செலவிடுபவர்கள் துன்பப்படுவார்கள். கண்ணியி லகபபட்ட பறவை மீளாததுபோல சத்தாதிவிடயங்களிலகப்பட்டமனம் மீளாமல் தேகத்திற்குவேருகத் தேகி ஒருவனி ருக்கத்தேகத்தைத்தானென்றெண்ணிபரபான்மாவாகிய பத்தியை மறந்து தேகபோகங்களைக் கூறுதி இப்பிறப்பினாலாகிய துன்பங்களை அனுபவித்து வாழ்நாடகளைக் கழிப்பார்கள். ஆகையால் பரமான்மாவாகிய நடேசப் பெருமா னுடைய மலர்போன்ற மிருதுவாகிய பாதங்களை மறநகும நினையாமலிராதே. சிவசிவவென்பதை மறந்தும் சபிககாமலிராதே. சிவமென்னல் யாதென்னிற் சித்தத்தெனிலே சிவமாகும்.

ஞானநுபவரசம்.

சிவமென்னல் யாதென்னிற் சித்தத்தெனிலே
சிவமாகுஞ் சத்தியமாய்த் தேரின்—பவமென்ன
லீங்கிதற் கெங்ஙனுண்டா மெங்கெங்குந் தன்மயமா
யோங்கிலகு மெஞ்ஞான்று முற்று.

யான் எனதென்று கூறும்படியாகிய மோகத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அதனால் மம்மதை யடைந்திருக்கு மஞ்ஞானிகளாகிய புமராளுக்குச் சிவசிவவென்று சொல்ல நாவு வராது. ஆனாலவர்கள் சங்கற்ப வடிவமாகிய அகங்காரம் பொருந்திய மனத்தின் விகற்பத்தால் தோற்றும் சகத்துக்காரியங்களைப் பிராந்தியால சத்தியமென்று எண்ணி பத்மினிசபா இந்திரசபா நாடகத்தின் பாடல்களைப்பாடிக்கைத்தாளமுஞ் சிட்டிக்கையும் போடுவதுடன் இடையிடையே மூக்குத்துள் போட்டுக்கொண்டும், கடைசியாய்ச் சித்தசலனம் கொண்ட பித்தர்களைப்போல மாண்டுபோவார்கள். இவர்கள் பிறப்பிறப்பென்னுந் துக்கமாகிய போர்த்தொழிலில் நின்றுந் நீங்காதவர்களாயிருப்பார்கள்.

சிவசிவ வென்று கூறுவதனா துண்டாகும் பலன் யாதென்று வினவிச், சிவசிவ வென்பது உருத்திர மந்திரமாகும். இந்த மந்திரத்தை யுச்சரிப்பவர்கள் சிவகதி யடைவார்கள். புண்ணியவான்களாயிருப்பவர்கள் மாத்திரம் இந்த மந்திரத்தை அனுஷ்டித்து வருவார்கள். தீவினையுடையார்கள் அதை யொருபோதும் நினையார்கள்.

திருமந்திரம்.

சிவசிவ வென்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவசிவ வென்றிடத் தீவினை மாளுஞ்
சிவசிவ வென்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவசிவ வென்னச் சிவகதி தானே.

இதுவுமது.

அளவிறந்தது வருள்சிவ சிவசிவ
வகறினற்றது வடியினை சிவசிவ
உளமிறந்தயி ருணாவொடு பரமற
வொளிருகின்றது சிவசிவ சிவசிவ.

“சிவ என்னுந் திருநாமத்தை அன்புடன் உச்சரித்தலினாலுங் கேட்டலினாலுஞ் சமஸ்த பாவங்களு மரிகக்கப்படும். அன்றியும், திரி கரண சுத்திபாய் இதை உச்சரித்துத் தியானஞ் செய்வோர் ஒரு மாத்திரைக்குள்ளே அவரது திருவருளைப் பெற்றுச் சிவகதி யடைவார்கள்.

(தேவாரம்.)

சாத்திரம்பல பேசஞ் சழக்கர்காள்
சோத்திரமுங் குலமுங்கொண் டென்செய்வீர்
பாத்திரஞ்சிவ மென்றுபணிதிரேன்
மாத்திரைக்கு ளருளுமாற் பேறரோ.

சிவவென்பதற்குப் பொருள் பரணையும்பரையைங் குறிக்குமாய். அவாங்கமனோகோசமாய் விளங்கிய சிவசொருபமே பராசகத்தியோடுங் கூடிச் சர்வஜகத்காரண மூலஸ்தம்ப பரசிவமாகியும் ஆதிசுத்தி யோடுங்கூடி அப்பிராகிருத சிவலோக அபரிச்சின்ன மூர்த்திகளாகி

யும், இச்சாசத்தியோடுங் கூடி பக்த சிந்தித வரப்பிரசாத மூர்த்திக ளாகியும், கிரியாசத்தி யோடுங்கூடிப் பஞ்சகிருத்திய பராபரப்பொரு ளாகியும், ஞானசத்தியோடுங்கூடி அறிவுககறிவாக நின்று சர்வர ணைப் பண்ணுவதாகியும், சமுத்திர தரங்க நியாயத்தாற் சர்வமும் சிவாகார சுகோததியுருவாயும் விளங்கிய சுத்தசிவமே சிவசொருப மென்றறிக.

சிவநேரஞ யிருப்பவனுக்குச் சர்வமும் சிவாகார சுகோத்தி சொருபமாய் விளங்கும். அந்நரச சுத்தசிவத்தைத் தரிசிக்கவேண்டு மென்கின்ற வாஞ்சையை யுடையவனுயிருந்தால் அகமுதகநோக்கத் தால் தரிசிக்கவேண்டியதாய் யிருக்கும். அப்படித் தரிசிக்க விருமபுப வன் தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவகந்தி, ஆத்துமரூபம், ஆத்துமதரிசனம், ஆத்துமசுத்தி இவைகளைக் காண்டலும், தரிசித்த லும், சுத்திசெய்தலு மாகியவ்வற்றால் அச்சிவசொருபத்தைத் தரி சிக்க வியலும்.

இவற்றில் தத்துவரூபமாவது பிருதிவி தத்துவமுதல் நாதத் துவபரியந்தம் தனித்தனியேகாண்பது; தத்துவதரிசனமாவது அத் தத்துவங்களை மலத்திரய சடத்துவாகாரமாய்க் காண்பது; தத்துவ சுத்தியாவது சற்குரு கடாசைத்தினால் அத்தத்துவங்களை நியதி களைந்து நீக்கப்படுவது; ஆத்துமரூபமாவது அக்ஞானவிருளைச் சிதைத்து சுக்ஞான சொருபமாய்க்காண்பது; ஆத்துமசுத்தியாவது தத்பாவதிகையிற் றேற்றும் தற்போதத்தை நீங்கியிருததல்.

இவற்றால் சிவரூபம் சிவதரிசனம் சிவபோகம் வாய்க்கும். சிவ ரூபமாவது ஒருவனே பஞ்சகிருத்திய பராபரப் பிரம்ம அதுபவநிச் சயமாய்க் தெளிந்திருப்பது; சிவதரிசனமாவது சுட்டுதலற்று அற் புதாகாரமாய் விளங்குவது; சிவபோகமாவது கிருத்தியா கிருத்தியங் களைத் திருவருளாலே நடத்தக்கண்டு சித்தசலனத்தை மாற்றிச் சிவானந்த வாரியிற் படிந்து நிற்பது.

இவற்றால் ஆசிரய விஷயங்களிற் பக்குவாபக்குவம் பாராதே ததாகாரமாக விளங்குவதாகிய சிவபோகம் வாய்ந்தின்புற்று விளங்கி நிற்பன்.

இவ்விதமாகிய சிவபோகம் வாய்ந்தின்புறுதற்குக் குருவுப தேசமே வேண்டும். அக்குரு வுபதேசமாவது அத்தியாரோப அப வாத யுக்தியினால் மிக்கையாருப ஜெகஜீவபர பிராந்தியைப் போக் கிச் சாவழும் பிரம்மமயமென் றுணா த்தப்படுவதாம்.

இவற்றில் ஆரோபமாவது துரியாதீத வஸ்துவே புருடனது மயக்கரூபத்தால் ஜெகஜீவ பரமாத் தோற்றப்படுவது. அபவாத மாவது, சற்குருகடாஷுத்தால் அவவாரோப ஜெகஜீவ பரகல்பிதங் களை வார்த்து அதிஷ்டான துரியாதீத வஸ்துவாயத் தரிசிக்கப்படு வதாம்.

வினா—ஐயா! குருவுபதேசமானது மிக்கையாருப ஜெகஜீவபர பிராந்தியைப்போன்ற சாவழும் பிரம்மமயமாய்த் தோற்றுவிற்கு மென்கிறீரே அது எவ்விதத்தால் லப்படி செயவிக்கின்றது.

விடை—சகல நதிருகும் எஜமானாயும், எல்லாப்பிரவர்த்திநிவர்த் திகளுக்கும் சாக்ஷியாயும், எல்லாவற்றிற்கும் ஆதிபூதனாயும், பரப்பி ரமம ஸவரூபஞ்சு மிரானின்ற நடேசபபெருமானைப் புகழ்ந்துபோற் று மெய்யடியார்களுக்கும் தேசிகோத்தமனாகிய ஆசாரியன்கூறும் ஒரு மொழியானது ஜீவனைமயக்கச் செய்யும் சரீரேந்திரிய மனோ புத்தியாதி பரிசேசேத பந்தத்தை சிவாத்திபண்ணி தன் சொரூபநிலை யறிந்து தரிசிக்கச் செய்து சிவானந்தபபேற்றைக் கொடுத்தருளும்.

இப்படியாகச் சிவானந்தத்தைப் பெற்ற மகான்களைத் தான் சீவன்முத்தாகளென்று கூறப்படுகிறது. இந்த மகாபுருஷர்கள் பஞ்ச பூக விவேகத்தை விசாரம்பண்ணிச் சகல பிரபஞ்சத்தையுஞ் சின் மாத்திரமாய்க் கண்டு அத்துவித நிலைபெற்றவரா யிருப்பவராதலால் இவர்களிடத்திலே பேய்களாகிய மோகம்வந்து நேரிடினும் பயப்பட்ட டோடிப்போம. இவர்கள் பிராரத்துவ தேசத்துடன்கூடி யிருக்கும் போதே பரமாத்மாவின்னது லக்ஷண லக்ஷியசொரூபவிஸாதிகளைக் கண்டு தெரிசித்தவராவார்கள். அந்தப்பரமாத்மாவாகிய சுத்தசிவத்தி னது லக்ஷியமாவது எத்தன்மைத்தெனில்.

சித்தியமாகவெங்கும் இடைவிடாது வியாபித்துப் பிரியாதிருத் தலாலும், சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்கள் அனைத்துக்கும் ப்ரேரகமாய் நின்றலாலும், அதற்குச் சாந்தியாதிகலை சாந்திகலை வித்தியாகலை பிரதிட்டாகலை நிவர்த்திகலை என்னும் பஞ்சகலைகளையு முடிசுளாகவும், சாந்திகலை முதலிய நான்கு கலைகளையு மார்பாகவும், வித்தியாகலை முகலிய முன்றுகலைகளையு முந்தியாகவும், பிரதிஷ்டாகலை முதலிய இரண்டு கலைகளையு முந்தியின்கீழுள்ள உறுப்புகளாகவும், நிவர்த்திகலையை முமுர்த்தாளாகவும், அக்ஷரங்களைத் தோலாகவும், புவனங்களை உரோமங்களாகவும், மந்திரங்களை இரத்தமாகவும், பதங்களைத் தசையாகவும், தத்துவங்களை ரேதசு எலும்பு நிணம் மூளை என்பவைகளாகவும், சத்திகளைப் பதினைந்து கண்களாகவு மமைத்து ஆறத்து வாக்களையும் வடிவமென்று சொல்லுமபடி நிற்கும்.

சிவஞானதீபம்.

அத்துவா வடிவாமெம் மிறைமுடிதான் கலைக
ளைந்தாகுஞ் சாந்திமுக லானநான் குமாம
வித்தைமுகன் மூன்றிரண்டாம் பிரதிட்டாதியுந்தி
வியன்பாது நிவர்த்தியதா மினிர் துவக்கக் கரங்கள்
வைத்தபுவனங்கண்மலர் மந்திரங்க ணெய்த்தோர்
வளந்திகழும் பதங்களருந் தசையாகு மதித்த
தத்துவங்கள் சுக்கிலமோ டத்திநிண மூளை
சத்திகடா நேத்திரமூ வைந்தாமித் தகையே, என்பவற்றானறிக.

இந்தப் பரமாத்மாவைத்தான் - பிரமமென்றுகூறப்படுவது. இந்தப் பிரமந்தான் சிவானந்தப் பொருளாய் விளங்குவது - இந்தச் சிவானந்தப்பொருளை அறிவுமயமாகிய வாத்தமாவாக விளங்குவது. உலோகத்திலே சகல டதார்த்தங்களுயுந் தோற்று விக்கின்றவெய்யில் அந்தந்தப் பதார்த்தத்தின் பேரிலே விழுந்து அவைகளின்ன தின்னதெனத் தோற்றுவிக்கின்றதுபோல், பரிபூரணமாயும், சுயம் பிரகாசமாயு மிராநின்ற பரமாத்மாவாகிய பிரமமானது பிரபஞ்சத்திலுள்ள சகல வஸ்துக்களிலும் அந்தராத்மாவாக இருந்து அவைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றது. உபாதி பேதத்தாற் பிராந்தி

யாய்த் தோற்றிக்கொண் டிருக்கின்ற மாயப்பிரபஞ்சத்திற்கு ஆதார பூதமாயிருப்பனம் அந்தப்பிரமந்தான். மனது முதலியவைகள் பிரவர் ததிக்கிறதற்கு அந்தாயாமியாயும், அறியப்பட்டதற்கும் அறியப் படாததற்கும் வேறாயும், ஞான அஞ்ஞான காலாகாலங்களி லிருப் பதாயும், சாவம் ஏக பரிபூரண ஸ்வாநுபூதி வஸ்துவாயும், எல்லை யற்று அவாங் மனோ கோசரமாயும், நிராமயமாயும், கிட்கனமாயும், நித்தியமாயும், நினைமமாயும், புரா கனமாயும், சஞ்சலமாயும், சஞ் சல ரகிசமாயும், பூரணமாயும், சிராமயமாயும், நிரஞ்சனமாயும், புனிதமாயும், சராசரமாயும், சாட்சியமாயும், சத்தியமாயும், சித்துருவா யும், பராபரமாயும், வெறு வெணியாயும் இன்னும் பலவித தன்மை யாயுமுள்ளது அந்தப்பிரமந்தான்.

வாளாலார்சாத்திரம்.

நிராமயமாய் கிட்கனமாய் நித்தியமாய் நினைமமாய்ப்
புராத மமாயச் சஞ்சலமாய்ப் பூரணமாய்ப் புனிதமாய்ச்
சராசரமாய் சாட்சியாய்ச் சக்தியமாய்ச் சித்துருவாய்ப்
பராபரமாய் வெறு வெணியாய் நிருக்ஞமந்தப் பரமசிவம்.

சொல்லாலு மனனாலுத் தொடராத சூக்குமமாய்ப்
பல்லான்ற கேள்வியரு மீதென்று பகர்வரிதா
யொல்லாத பாஞ்சுடராய் நிராய் யுணமையா
யெல்லாமா யல்லவுமா யிருக்குமந்தப் பரமசிவம்.

ஹ்ன்றாயும பல்லாயு முருவாயு மருவாயு
குன்றாயு மணுவாயுங் குணமாயுங் குணியாயு
நன்றாயுந் தீதாயு நானாயுந் தானாயு
மின்றாயு முளதாயு மிருக்குமந்தப் பரமசிவம்.

தித்திக்குந் தெள்ளமுதாய், சித்தாரந்தத்துட் பொருளாய், முத்தி க் குவித்தாய், ஆறுதாரங்கடந்த வானந்தப் பேரொளியாய், நினைக்கு நினைவுதோறும் கிதைந்த பரிபூரணமாய், வெட்ட வெணிக் குன்றே னினங்கும் பரஞ்சுடராய், ஆணந்த வெள்ளமாய், அமிர்த சாக்ரமாய், போக்கும் வரவும் புறம்பு முள்ளுமாகி நின்று தாக்குமொரு

பொருளாய், பஞ்சரித்துப் பேசுக. பல கலைக்கெட்டாய் பொருளாய், இப்படியாகவிளங்குவது அந்தப்பிரபந்தான். அந்தப்பிரமம் சர்வபரிபூரண நித்திய சர்வவங்கன, சர்வப்பிரகாச காலாதித தத்துவாதித வஸ்துவாய் விளங்கும். அந்தப்பிரம வஸ்துவைத்தான் வேத வேதாந்த ஸ்மிருதிமுதலிய சர்வசாஸ்திரங்களும் எடுத்துப் பிரபலமாய்ப் புகழ்ந்து பேசுவது.

எவ்விடத்திலுந்தானாய் நிராமயமாய் பழிப்பொருளாய் சங்கற்பனிகற்பங்களை ரொலளங் கடந்து நீர்ப்பதும் அந்தப் பிரமந்தான்.

மஹாபாரதம்.

எங்குந் தானாய் நிராமயமா யேக மாகிப் பழிப்பொருளாய் அங்கம் பிரமாண் டத்தெல்லையடங்கா வாகி யமைவின்றிச் சங்கற்பங்கள் விகற்பங்க டவிர்த டடராய்த் தனிவெளிமீப் பொங்குபாரா னந்தவெள்ளப் புனலைய நெவரே புலப்பட்டோர்.

அவ்வய் வான்.ராகங்களின் கன்யாசாபுரத்தை அநுசரித்து அரிய விளைப் போகங்களை ஏழாற் குறையாரா கூட்டிப் புசிப்பித்தும், சர்வசங்கார காலத்தி லான்மரீகன சகலவத்தைபட்டுப் பிறந்திறந்தலைந்து திரிதளினப் புலீங்குபடி கரண சேவலாவத்தையி லொடுக்குவித்தும், அநாதி யேதொடுத் தாதியாய் சிருஷ்டித்துத் திதித்துஞ் சங்கரித்தும் அளவிற்று ஆதிரடு அரத மற்றதாக கிர்ப்பதுவாகிய வஸ்து எதுவோ அவ்வஸ்துதான் அந்நப்பிரபம்.

உலக விஷயங்களிலாசையுடையவர்களாயும், இதுநல்லது இது கெட்டது இதுதர்மம் இது அதர்மம் என்று தெரிந்துகொள்ளாமலும், நிடேசப்பெருமாளைப் போற்றித் தொழாமலும், ஆகாரம் நித்திரை பயம் மைதுனங்களை மாத்திரஞ் செய்து கொண்டிருக்கும் அவிவேகத்தை யுடைய பசுக்களைப் போலிராமல் பூர்வஜன்மாரந்திரத்தில் செய்த நிஷ்காம கர்மங்களினாலே சிவபத்தராய் தத்துவவிசாரணைசெய்து இராகத்துவேஷங்களை அகற்றிச் சித்த சுத்தியை யடைந்திருக்கும், பக்குவான் மார்களைத் தீக்ஷாக்கிரமங்களினாற்சோதித்து அருள்வடிவாக்கும்படியாகத் திருச்சிற்றம்பலத்தின் கண்ணே நின்

முந் திருநடனத்தொழிலும், பிரகாசம் பொருந்திய நீலமணிபோல விளங்குங் காளகண்டமும், திருமேனியிற் பாதி யார் பச்சைவடிவு கொண்டிருக்குஞ் சிவகாமி யாமமை பங்குய இடப்பாகமும், பலனக் கொடிபடர்க்கு கிடப்பதுபோன்ற திருச்சடாபாரமும், அச்சடா பாரத்தின்மேற் றறித்திருக்கின்ற கங்கையும், பாலசந்திப் பிரபையும், சாபபமும், அக்கினி தேத்தொழும், வலக்கையில் முழங்குந் தமருகமும், இடக்கையிறுபங்கிய அசவினி குண்டமும், அசுவரிலே கட்டிய ஐக்கலையரங்கச்சடா, புலித்தோலுடையும் ஆன்மவர்க்கங்களை மோட்சமாகிய பேரின்பவெள்ளத் தழுத்துதற் கூன்றின திருவடியும், அடியாடகளுள்ளாகதிரு கலந்து இன்ப பூரணமாயிருக்கின்ற திருத்தொழி முமுடைய நடேசர்பெ ந்நாணுமாயிருக்கின்றவரும் அச்சடாபாரம் அங்கங்களுக்கு தென்குராய் தானே தானுப் தானே யானகையாய் அமர்வவியே யநொளியாய் தங்கிய திசையெங்கு முயித்தனிப்பா லொளியே யநொளியாய் விளங்கும் லஸ்துவும் அந்தப்பிரமந்தான.

ஞானமயமான அபிவிருத்தி தன்னையே தரிசுகமும் சிவன் முத்தர்கள் இதயத்தில் எழுந்த நுளும் ஆபலபுடையதும், ஆகாயச்சொருபமாயிருப்பதும், அதற்குக் காரணமான பிரகிருத்திக்கு ஆதாரமான கலாருபமாயுள்ளதும், அக்கலைக்கு மேலாகிய சுகதமாயைக் கப்பாற்பட்ட சத்த வித்தையையுங் கடந்தவிறதானி விருப்பதும், அவ்விறதவைக கடந்த சதாசிவத்திற்கு மேலான பராசத்திக் காதாரமான பரசிவமாயிருப்பதும் அந்தப்பரதபிரமந்தான், சூரியப் பிரகாசத்தினாலேயே எல்லாம் பிரகாத்தி மார்க்கத்தில் பிரவர்த்தித்த போதிலும், சூரியன் எப்படி தானொன்று செய்யாமலும் செய்விக்காமலும் இருக்கின்றானோ அதைப்போல எந்தப் பரம்பொருள் தானொன்று செய்யாமலும் செய்விக்காமலும் மிருந்தபோதிலும் ஆகம் சைதன்யத்திலே எல்லா விஷயங்களும் செல்லுவதற் காதாரமாயிருப்பது எதுவே அதுதான் அந்தப்பிரமம்.

பிரமன்-விஷ்ணு-உருத்திரன் - மகேசுவரன் - சதாசிவன் - விந்து-நாதம் - சத்தி-சிவம்-என்னும் நலந்தருபேதமாக விளங்குவதும்; வே

தாசகம் சாஸ்திர விதிகாச புராணமாகிய அபரஞான ஸ்வரூபமாகி வினங்கி நிற்பதும் அந்தப் பிரமந்தான்.

எங்குஞ்சமரச நிலைசிவமயமா பெருமாமர் பஹிரண்ட மட ன்குமொருநீறைவாமறிவானந்த க உதிரிக்குணகவாரியானந்தமாய் பொங்குமறிவுதானாய் வினங்கு நெய்வார மிகபரிமாண்டிற் பரவுஞ் சுகானந்த நிவமயமாய் வினங்குவதார் அந்தப்பிரமந்தான்.

சரியை யறுவடித்தேதாந்நா சாலோகபதவியும், நிரியை யறு வடித்தீதார்குரா சாயிபாதவியும், போக மறுவடித்தேதார்குச சா ருபபதவியும், ஞான மறுவடித்தேதார்குச சாஜியபாவியும் அரு ள்வதார்; ஆகிரியன்றிரு வநாயை அயிரோமையும் அறிதலுமாகிய இருவகைப பாசங்களு மேல் அறிவின் கண்ணே கேட்டல் சிந்தித் தல் தெளிதல் நீட்டைகூடுதலெவனா புரானந்தில் முயன்றவர்கட்கு நித்தியா நித்தியங்கட்கு உத்திரோகமா பரவெளியைத் தந்தருள்வ தும் அந்தப் பிரமந்தான்.

உருத்திர முர்த்தியாகி, பசுபதயாகி, முடலையாக்கையோடுங் கூடிய ஜனவமயன லக்கத்திறு கீடந்தழூறுகின்ற ஆன்மர்க்களேத் திருவடிக் குறித்தாகக்கொள்ள வேண்டி தனக்குள்ள மெய்வடிவைக் காட்டாது மானிடகோலகொண் டெழுந்தருளி யருள்செய்யும் பொருளாகி, போககாண்டமாகிய ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநான் காகி, போக்கிய காண்டமாகிய வித்தியாதத்துவமேழாகி, பிரேரககா ண்டமாகிய சிவதத்துவமெந்தாகி, இம்முக்காண்டப் பிரிவாகிய முப் பந்தாறு தத்துவங்களைக்கடந்த பரவிந்து பரந்தமாகி, நல்வினை தீவினையென்னும் இருவினைப்பகுதிகளும் சமமாய்த் துலையொக்க விடத்து ஆன்மாக்களுக்கருள் செய்யப்பட்டதாய் முள்ளது அந்தப் பிரமந்தான்.

யான் எனது என்னும் அகங்கார மமகாரங்களாகிய இறுமாப் பிழின்று நீங்கித்தன்னை யறிந்துள்ள மெய்ஞ்ஞானியர்கள்கண்டுகளி ப்பதும் அந்தப் பிரமந்தான்.

மனவாக்குத் தொடராத அருளேவடிவாய், உலகத்திலே தாக்கற்று நிற்றும் ஒப்பற்ற சித்தவ்யமாய், ஒவ்வொரு பொருளினையும் விட்டு நீங்காது சிறமும் பதியாய், நுரியப்போகாசத்தின் முன் சந்திப்போகாசம் இரண்டற நீற்குமுறைபோல நாதாந்தப் பேரொளியாகிய தனது திருவடியில் ஆன்பாக்களைக் கலப்பித்து ஆன்மபோதம் நிகழாவண்ணம் அருள் செய்து நிற்பதும் அந்தப்பிரமந்தான்.

ஆன்பாக்களின் உள்ளும் புறமும் விடாதமைந்த ஆணவமல இருள் ஒட்டமெடுத்துமடி விடங்கும் அளவிறந்த நிரணத்தையுடைய பரிதியாகியும், கடலை யொழுது மிகுந்த அருளாகிய அமுதத்தை கமழுடைய மனதிறைநிகின்ற மதியாகியும், அவனவனது வென்னுழம் கூற்றப் பிரபஞ்சமாகிய உலகமும் அந்தப்பிரமந்தான்.

உயிர்தருவியாகிய, பரஞ்ஞான பொளியாகியும் வேதங்களின் முடிவிலுள்ளதாகியும், பரம பொருளாகிய மிருப்பது அந்தப்பிரமந்தான்.

நான்கு வேதங்களும் பிரணவமும் மற்றக்கலைகளும் மிகுந்தகாதத்துடன் பிரபலமாகப்புகழ்ந்து பேசும்படியான வஸ்துவும், அந்தப் பிரமந்தான். ஞானனுக்கிறைந்தே எங்கே வாத்வைதவஸ்துவாயிருப்பதும் அக்கப்பிரமந்தான். இனமுறும் பிறப்பு மூர்ப்பை யடிபோடே கட்டாது, நிகதியானந்த முத்தியளிக்க ஞானகுருவாய் எழுந்தருளியரும் தேசிகோத்தம மூர்த்தமும் அந்தப்பிரமந்தான்.

பிரபஞ்ச மாயாகாரியங்களைச் சுத்தியிரஜிதமாகவும், முயற்கொம்புபோலவும், வந்தியா புத்திரன்போலவும், ஆகாயமலர் போலவும், மித்தையாகக்கண்டு அற்பகருதியாகிய கன்மகாண்டத்தையும் பத்திகாண்டத்தையும் கழித்துப் பிரபலகருதியாகிய ஞான காண்டத்தினுட் பொருளை யறிந்து பதிபகபாசங்களி னிலக்ஷணங்களைத் தேர்ந்து தற்போத மடங்கிப் பகவிலேற்றியதிம்போ லான்ம சேட்டையடங்கி நிற்கும் ஜீவன்முத்தர்கள் நரிகிக்கத்தரிசனத் தந்தருள்தாயும், நிர்விகார ஸ்வரூபமாயுள்ளதாயும், முன்னிப் பழங்கொ

ருட்கு முன்னுள்ளதாயும், பின்னுண்டாகும் புதுப்பொருட்குமபுதுப பொருளாயுமுள்ளதாயுமுள்ளது அநதப பரபிரமாதான்.

இதச்சக்திப் பிரமமானது சகலீகரிக்குங் காலையில் உலகமே தனக்குத் திருமேனியாகவும், யானைமுதலென்ற மிகுதிய எண்பத்து நான்கிலக்கயோனிகள் அவயவங்களாகவும், இரசாஞானக் கிரியைகள் அநதக் காணங்களாகவும் அனமகோடிகள் செய்யும் இரு வினைக்கேற்றபடி பாஞ்சகிருத்தியங்களாகிய நாடகநடிசத்ரும.

சிவஞான சித்தியார்.

உலகமே யுருவமாக யோனிக ஞாநப்பதாக
இலகுபே ரிசசாஞானக் கிரிடையுட் கரணமாக
அலகிலா வுயிராகுட்கெல்லா மிருபயனாக வைந்து
நலமிகு தொழிலகனோடு நாடகநடிப்ப னாதன்.

வேதாநத முடிவில் பகிரவசமாய் எடுத்தது காட்டப்பட்டிருக்கும் வஸ்துவாய் நிவாத்தி கலைசக்திபதியான விஷ்ணுவாகும், வித்தியாகலை கதிபதியான உருத்திர மூர்த்திக்குப், சாந்தி கலைக்கதிபதியான மகேஸ்வர மூர்த்திக்குப், சாந்தியாதீத கலைக்கதிபதியான சதாசிவமூர்த்திக்கும எட்டாதபரநாதமூலத்துள் முளைத்த தனிப்பெருஞ்சோதியாயும், அததமாயையி ன மோமுதமாகவிளங்கும் பராசத்திக் காதாரமான பரமாகியும், நாமலமாகிய வெட்டவெளிபில் முடிவில்லாத சுத்த சூரியமாகியும், பாதாளசத்தி தொடங்கிப் பாராதவியாகும் வரையினுமுள்ள சததுகளின் ஞானமாகியும், தன்னிடத்து அபின்னமானவைக்குத் திருமேனியாகியும்-சாக்கிரம-சொப்பனம் சுழுத்தி-துரியம்-துரியாதீதம் என்னும் பஞ்சாவததைகளுங் கடந்த பரமாகியும், காருணியத்தால் மேலுமேலும் வளராதோங்குகின்ற நித்தியானந்த சுகமாயும், நான்குவேதம் - இருபத தெட்டாகமம்-இவைகளாலறிந்து பொருநதப்படாத கிருநாட்டை யுடையதும், பூதாகாயமாயும், பரமாகாயமாயும், இவவாகாயங்களெல்லாந் தோற அகின்ற ஞானாகாயமாயும், மௌனாகாயமாயும், சிதாகாயமாயும், ததாநாயமாயும், இன்பாகாயமாயும், இயற்கையண்மையாயும் விளங்குவதும் அந்தப்பிரமத் தான்.

திருவருட்பா.

வண்ணாநிருபூதவெளியாகியவெளி முதலாக மருக்குமடி வெளிகளெ
லாம் வயங்கு வெளியாகிய எண்ணமுறு மாமெனன வெளியாகியதன்
மேலிசைத்தபா வெளியாகியிரலுபய வெளிபாய், அண்ணுறுசிற்பா
வெளியாய்த் தற்பரமாய் வெளியா யபாய் பெரு வெளியாகியருளி
ன்ப வெளியாய்த், திண்ணமுறுக தனியியற்கை புண்ணமைவெளி யான
திருச்சிற்றம் பலகதனிலே தெய்வமொன்றே கண்டார்.

இவ்வளவென்று எகலிப்படுவதற்கறிதாயும், பிரபஞ்சமுழுதும்
வியாபகமாகியிருப்பதும், அன்மபொருதநா லறியப்படாததும், எங்கும்
பெருஞ்சோதியா யிருப்பதும், சோமகூரியாகக்கொண்டிரு முச்சுட
யாயிருப்பதும், ஞானநேகதியாகருக்கன்றி ஊனநேத்திரங்களா லறி
யப்படாது, ஆணவம்-கன்மம் - மாயையென்னு முமமலங்களை
யுங் கடந்த ஆம், உலகாயநம்-புத்தம்-ரமணம்-மிமாம்சம், மாயாவா
தம் பாஞ்சரத்திரம். என்னும் அறுவகைப் புறச்சமயங்களுக்கும்
எட்டாத பொருளாயு, சைவம்-பாக்யதாம்-காளாமுகம்-வயிரவம்-
வாமம்-மாவிரகம் என்றும் உட்சமயமாறினுட்பொருளாயும், பொ
ன்னும் பணியுமேயாத் பத்தமில்லாத நேற்றமில்லதாயும், இரண்டும்
வெளியும்போற் பேதமில்லதாயு, சொல்லும் பொருளும்போலப்
பேதா பேதமுமில்லாததாயு, வேதாசமங்கள் கூறிய சிவதன்மங்க
ளின் கூறுபாட்டினாலே விளங்கமுறுவதாயு, உடனு முயிரும், கண்
னும் சூரியனும், ஆன்மபோதமுங் கண்ணொளியும்போல வேற்றுமை
யில்லாத அத்துவிதமாகுஞ் சிறப்பினை யுடையதாயும் விளங்கி நிற்ப
தும் அந்தப்பிரமந்தான்.

சிவப்பிரகாசம்.

புறச்சமயத் தவர்க்கிருளா யகச்சமயத் தொளியாய்ப்
புகலனைவக் களவாகிப் பொற்பணிபோ லபேதப்
பிறப்பிலதா யிருள்வெளிபோற் பேதமுஞ்சொற் பொருள்போற்
பேதாபே தமுமின்றிப் பெருநூல் சொன்ன

வறத்திறனால் விளைவதா யுடலுயிர் கண்ணருக்க
 னறவொளிபோற் பிரிவருமத் துளி ந மாகுஞ்
 சிறப்பினதாய வேதார்த்தத் தெளிவாஞ் சைவ
 சித்தார்த்தத் திறனிவ்ருத செரிக்க லுற்றும்.

ஒளியுநவாகி, ஞானானந்த சமுத்திரமாகி, சித்தம அசித்தமல்
 லாத பரமசித்தாகி, பிரிதிவிமுடலாகிய பஞ்சபூதங்களுமாகி, சோம
 சூரியாக்கினிகளி னொளிகட்கு மேற்பட்ட பேரொளியாகி, ஒப்பி
 லாத வேகவஸ்துவாகி, அளவுகடந்த ஞானகார வொளியாகி, அக
 ண்டாகார பரிபூரணமாகி, பேசுநின்ற பெண்பயமாகி, இவை முத
 லிய தனமைகளை யுடையவைகளாகி யிருபாதும அந்தப்பிரமம் தான்.

பிரமசகசம்.

சீரொளி யாகிச் சிறக்கக் கடலாய்ச் சித்சித்திரண்டற நின்ற,
 பரொளி யாகிப் பாாமுதல பூதப் பகுதியா முசகடா களும்போய்,
 ஏரொளி யாகி யெதிரிறந கொன்ற யேசுபா யெல்லையென் றில்லாப்,
 பேரொளி யாகி யகண்டபூ ரணமாய்ப் பேசுகிற திருப்பதே பிரமம்.

அசுத்தப் பிரபஞ்சம்போல முக்குணரூபமா யறியப்படுவதுமல்
 லதாய், முக்குணங்களைக் கடந்தமிசிரப் பிரபஞ்சம்போல மலகன்ம
 காரியரூபமா யறியப்படுவதுமல்லதாய், மலகன்மங்கலையும் கடந்த
 சுத்தப்பிரபஞ்சம்போல அநித்தயானந்த ரூபமாயறியப்படுவது மல்
 லதாய், நிற்பதும் அந்தப்பரப் பிரமந்தான்.

அஞ்ஞான திசைக்கண் உபாதி சுகிரமாகிய எண்ணரிய உயிர்க
 ளுள் எஞ்ஞான்றும் எங்கணும் நான் நானென்று கூறி விளங்கும்
 அவ்வுயிர் களுக்கு உபாதானகாரணமாயும், சிவபோதமாக விளங்கு
 வதாயும், ஞானதிசைக்கண் ஏகமாகிய சிவபோதமாகவும் விளங்கு
 கின்றதெனினோ அதுதான் அந்தப்பிரமம்.

இந்தப்பிரமம் ஒன்றே நித்தியமானதென்றும், இன்னும் இப்பிர
 மத்தைச் சகல உபாதிகளற்றதென்றும், சார்தமானதென்றும், நித்
 தியமானதென்றும், இரண்டற்றதாகிய அத்துவைதமான தென்றும்,

காலத்திரயபாதிதமென்றும், நிர்க்குண ஸ்வரூபமென்றும், இவ்விதமாக விளங்குவதாய உபநிஷத்துக்களில் சொல்வதுடன் வேதாந்திகளாலும் அப்படியே கூறப்படுகின்றது.

காலத்ரயா பாதிதம் பிரம்மம் ||
 நிர்க்குண ஸ்வரூபம் பிரம்மம் ||
 ஆதிமத்யந்த சூன்யம் பிரம்மம் ||
 சர்வம் சுலபிதம் பிரம்மம் ||
 மாயாதீதம் சூணாதீதம் பிரம்மம் ||
 அநந்தமப்ரமேய மகண்டபரிபூர்ணம் பிரம்மம் ||
 அத்ஸிதீய பரமானந்த சுத்தபுத்த முத்தஸத்யஸ்வரூப
 வ்யாபகா பித்ர அபரிச்சிந்நம் பிரம்மம் ||
 ஸத்யம் ஞானமனந்தம் பிரம்மம் ||
 ஸச்சிதானந்த ஸ்வபிரகாசம் பிரம்மம் ||
 மனோவாசா மனோசரம் பிரம்மம் ||
 அமிதவேதாந்த வேதம் பிரம்மம் ||
 தேசகாலவஸ்து பரிசேசேதரகிதம் பிரம்மம் ||
 ஸர்வ பரிபூர்ணம் பிரம்மம் ||
 தூரியம் நிராகாரமேகம் பிரம்மம் ||
 அத்ஸவந மசிர்வாசயம் பிரம்மம் ||
 பிரணவாத்மகம் பிரம்மம் ||
 ப்ரக்ஞானம் பிரம்மம் ||
 அயமாத்மா பிரம்மம் ||
 ஸர்வம் ஸத்யமபரப் பிரம்மம் ||

இப்படியென்று சுருதிகள் கோஷிக்கிறபடியால் அப்படிப்பட்ட பிரமத்தின் நிலைமையைப் பகிர்முத நோக்கத்தால் அறிந்துகொள்வது மிகவும் அருமை.

ஞானவாசிட்டம்.

அகமகமென் றனைத்துயிரி விடத்துமிருந தனவரத
 முறைப்ப தாகி
 கிகொழளியா மாத்துமதத்துவமான சொரூபத்தை
 நினைத்தல் செய்வான்

திசுழிதய குகையுறையுந் தேவதைய
விட்டயலே தெய்வந் தேடன்
மகவரிய கௌத்துவத்தை யெறிந்து
மணிதேடும் வேடகை போலாய்.

என்பனவற்றானாக.

இந்தப் பிரமமானது ஒன்றிலும் ஓட்டாததும், எல்லா ஜகத்ப்ரச
மைகளுக்குப் அதிஷ்டானமானது, சத்துவ ரஜஸ தமஸ குணங்க
ளற்றதும், சகல மங்களகரமான வள துவாயிருப்பதுமாக சருதி எயி
ருதிகள் கோஷிக்கிறபடியால், இந்தப் பிரமத்திற்குச் சரியாக வே
றொருவஸ்துவிலை யென்றாக.

வினா-ஐயா! ஸ்வயஞ்சோதி எவ்வுபமாயிருக்கின்ற இந்தப்பிரம
த்தை யெப்படித் தெரிந்துகொள்ளுவது?

விடை-இந்தப் பிரமத்தைச் சாவணமானன நிதித்தியாஸனைகளி
ன லடைந்த ஸ்வரூபவத்தினால் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது.
இதற்கு இந்தப்பிரம ஸ்வரூபத்தைச் சகுணமாக உபாசித்து ஞான
நிஷ்டையை யடையவேண்டியது. சகுண உபாசனமும் ஞானநிஷ
டையும் யாருக்குக்கூடிய நமென்றால், யார் ஸ்வஜன்மத்தில் மலரும்
புனலுங்கொண்டு சிவபிரானைத் தொழுதுபூஜித்துவந்தாராகனோ அப்ப
டிப்பட்டவர்களுக்கு அந்தப்பண்ணியத்தினாலும், இச் சென்மத்தில்
செய்யப்படும் சர்ச்சங்க சாவகாசத்தினாலும், சற்குருவை யடைந்து
அதுஷ்டிக்கப்படும் சற்கிரியைகளாலும், மனதைவசப்படுத்திக்கொண்
டு இடைவிடாமல் நேசப் பெருமானை எமரித்து வருவதினாலும்
சகுண உபாசனையும் ஞானநிஷ்டையும் கைகூடியரும்.

இந்தப்படிக்குப் பிரம லக்ஷணத்தைப்பற்றி எனதாகிரியர்
கூறினர். அக்காலையில் நான் சுவாமி இன்னும் அடியேன் அறியாத
விஷயங்கள் பலவுள்ளன அவைகளை அடியேனுக் கருள்செய்ய வே
ண்டுமென்று கேட்டேன். அதற்கு ஆசிரியர் ஒவ்வொரு விஷயங்களை
யும் கேள் அதற்குப்பிரதிகூறுகிறேமென்று சொல்லினர். அப்போது
நான்கேட்ட கேள்விகளும் அவர்தந்த விடைகளுக்குச் சொல்லுகிறேன்
கேளுமையா என்று கூறத்தொடங்கினார்.

வினா-ஐயா! சிவபோத மென்பது யாது?

விடை-அவக்காத்திரயங்க டோறும் நூல முகவியனவாகிய உபாதித்தியாங்களை நான் நானென் றழுந்தியிருக்கும் மயக்கமே சிவ போதமாய், இந்த மயக்கத்தைமாற்றி சிவபோகத்தை அடையவேணு மென்கிற எண்ணத்தை யுடையவர்கள், சித்தகத்தி ஆதமகத்தியானு ஷ்டானத்தையும், தத்துவ விசாரணை ஷ்டான முதலிய அனுஷ்ட ணானங்களுமும் கைப்பற்றியவர்களால் அஞ்ஞான இருளீங்கி மெய்ஞ்ஞான அநுந் தாக்கி சிவபோத மடைந்து பீரின்ப வீட் டை அடைவதாகி நிற்கும். இப்படி சூது விடையை வேணுமானால் சித்தார்த்த வேதார்த்த சாயிரதாயத்தைக் கைப்பற்றிச் சீறாமனத்தின் செய்கையற்றித் தேகாரிணன் டன ஷத் துளிதழ்ந், ந, சொந்தமற்றுப்பதி பசு பாசப் பதூப்பற, நூர் சிதைதடங்கர் கம்மாவிற்கு கால் பந்தகர்ம ஜன்ம துங்கத்தை மாற்றுந் சிவபிரானைய சாயாபதியின்கருபையால் விஞ்ஞானகலப் பிராபதயாவார்கள்.

வினா-ஓ அண்ணலே! உலகத்துள்ள பூதவிருளை யோட்டும்படிச் சூரியனுதித்தாற்போல அடியேனுடைய அஞ்ஞானவிருளைத் தமதரு ட்பிரகாசத்தினுலே துரத்தும்படி டெழுந்த நுளிய ஞானதேசிகனே! எங்கும் சர்வவியாபகமாயிருக்கின்ற அப்பசுபதி அஞ்ஞானத்தோடு கூடிய வடியேனிடத்தில் கூடியிருந்தால், அவரை அஞ்ஞானத்தைச்சே திக்கிறவனென்றும், அநாதி கத்தனென்றும், நின்மலனென்றும், சர் வவுபாதிபுஞ் சூனியமுங் கழன் றப்பாற் பட்டவனென்றும், எல்லா வற்றிற்கு மேற்பட்ட பொருளென்றும் எப்படி வேதாகமங்கள் கூறு கின்றன.

விடை-உன்னுடன் அந்தக்கர்த்தா கூடியிருப்பதென்பது, நீயாகிய ஆத்மாவினிடத்திற் கூடி நின்றதல்ல, உன்னுடைய அறிவை அறிவித்து நிற்பதென்பதாம்.

வினா-அடியேனுக் கறிவை யறிவிக்குமிடத்து என்னுடன் கூடி நின்றோ அன்றி வேறாய்கின்றோ அறிவிப்பார்.

விடை-நீயாகிய சிவனுடன் கூடாது உனக்கு மேற்பட்டிருக் கும் அறிவிற்கறிவாய் நின்று அறிவை யுணர்த்துவார்.

வினா-அறிவிற் கறிவாயுணர்த்துவ ரென்பது அடியேன் ஏன் தெரிந்துகொள்ளக் கூடாமையாயிருக்கிறது.

விடை-மேகமானது நுரிபவொளியை மறைத்தாற்போல உள்ளது அறிவின்வியாபகத்தை ஆணவம மாயை கண்டமென்னுமும்பலமுமறைத்து நிறறலால் நீ அநகரத்தானை அறிந்துகொள்வதற்கு அசத்தனாயிருக்கிறாய்.

வினா-அடிமும்பலங்ஙளில், ஆணவமல மென்பது யாது?

விடை-ஆணவமலமென்பது, யாதொன்றுசூகர தன்னையிகற்பித்தது தன்னையொழிய பறவாநுவுநு மொவவாகவரென்று நிறகிறதும், யாதொன்றினை சமசற்பித்துக்கொண்டு நிறகிறதும், போபபண்ணிக்கொண்டு வினோதிகமறதுப, ஆசைப்படுகிறதும், உயிரகளைக் கொல்லுகிறதும், ஸுபை வந்தால் அதற்கு வருத்தப்படுகிறதும், இன்பபவந்தால் சந்திராபிகுகிறதும், ஏதாவதொன்று செய்யுமிடத்துஞ் சொல்லாபிடத்து மங்கலாயிருக்கிறதும் ஆணவமலத்தின் காரியங்களாம்.

வினா-ஐயா! மாயாமலமென்பது யாது?

விடை-பொய்யை மெய்யென்றுபொலவாகது செயவதும், பொய்சொல்லுதலும், கண்டதை மறந்து மயங்கி வருந்துகின்றதும், ஆசையினால் பிறருடைமையை யபகரிக்க வபேசுத்ததலும், ஆனமாக்களை யடிக்கவும் கொல்லவும்எழுகின்ற நினைப்பும், பிறரிடத்துப் பொறுமை கொண்டு அவர்களுக்குக் கேடுசெய்தலும், பிறரோடு வயிராக்கியமபேசுத்தலும், தன்னுயிருக்கு முடிவைகருதி அச்சப்படுதலும் மாயாமலத்தின் காரியங்களாம்.

வினா-கன்மமல மென்பது யாது?

விடை-ஒவ்வோரிடங்களைப்பற்றியிருத்தலும், நோயாய்க்கிடத்தலும், புண்ணிய பாவங்களைச் செய்தலும், பற்றுக்களாய் நின்றதொந்தங்களை விடுதலும், நிந்தித்து நடக்கிறதே தொழிலாகப் பொருத்தியிருக்கிறதும், பிறரை இகழ்ந்தாருடன் பொருந்தலும், கன்மமலத்தின் காரியங்களாம்.

வினா-ஜீவர்களைக் கெடுப்பதாகச் சொல்லப்படுகின்ற மூம்மலங்கள் சித்துப்பொருளா சடப்பொருளா?

விடை-மலங்கள் சடப்பொருள்.

வினா-மலங்களைச் சடப்பொரு ளென்றால், கடபடாதிக்கைப் போல் சேட்டையற் றிருக்கவேண்டுமே, அப்படியில்லாமல் சேட்டை செய்வானேன்?

விடை-அம்மலங்கள் கடபடாதிக்கைப் போலல்ல. நீ யறியாது கூறினாய், விடத்தையுடைய வசநாவிமுகவிய பொருள்கள் சடமாயிருக்கினும், அறிவுடைய ஆன்மாக்கள் அவைகளைப் புகிக்குமிடத்து அதன்ருணமேலிட்டு அறிவை மயக்குவதுபோல் அம்மலங்கள் சடமாயிருக்கினும் சேதனனாகிய உண்ணேடு சம்பந்தமான அவசரத்து வருத்துகிக்கும்.

வினா-ஐயா! தேகம் உண்டானதற்குக் காரணம் யாது?

விடை-கன்மமலத்தின் கூறுபாட்டால் மாயாமலமாகிய தேகம் வந்தது.

வினா-கன்மமுன்னா? மாயைமுன்னா?

விடை-கன்மமில்லாவிடில் மாயாமலத்தின் காரியமாகிய தேகம் வாரா, தேகமில்லாவிடில் கன்மம் வாரா, இஃததைப் போலெனில், வித்தில்லா விடின் மரமுளையாது. மரமில்லாவிடின் வித்துண்டாகாது. அதைப்போல், தேகமுன்னென்றும் கன்மமுன்னென்றும் சொல்லுதற்கியலாது. பிரவாகநாதியாய் தேகமும் கன்மமும் மாறிமாறி வந்துகொண்டிருக்கும்.

சிவஞானசித்தியார்.

உடற்செயல் கன்ம மிந்த வுடல்வந்த வாரே தென்னின் விடப்படு முன்னுடப்பின் வினையிந்த வுடல்வினைக்கும் தொடர்ச்சியா லொன்றுக் கொன்று தொன்றுதொட்டனாதி வித்தி விடத்தினின் மரம ரத்தின் வித்தும்வந் தியையு மாபோல்

என்பதினாதுணர்வு,

வினா-ஐயா! மாயாமலமும் கன்மமலமுந்தான் ஆன்மாவிற்குத் தேகமாயும், தொழிலாயு மிருக்கிறதென்றீர். ஆணவமலம் அவ்வான்மாவிற்கு என்னபயனைத் தருகின்றது.

விடை-அவ்வாணவ மலத்தான், ஆன்மாவிற்கு மூலமலமென்று பெயர். அது செம்பிற்காளிதம் போலவும், அரிசியிற்றவிடு போலவு மெந்நாளு மிடைவிடாது தானின்னெனப்பது, தனக்குத் தலைவனெருவ னிருக்கின்றனென்பதும் தோற்றமால், தன்னறிவு முழுவது மறைத்துக்கொண்டிருக்கும். இவ்வாணவமல மொன்றால் தான் மாயாமலமுங் கன்மமலமும் வந்துகூடின. இவ்வாணவ மலத்திற்குச் சகசமலமென்றும், மற்றிரண்டு மலங்களுக்கு ஆகந்துகமல மென்றும் கூறுவார்கள். (சகசம் கூட விருப்பது) (ஆகந்துகம் மத்தியில் வந்துபொருந்துவது) காளிதம் செம்பினுடன் சகசமாயிருந்தும் இரசகுளிகையாற்றீராய். அரிசியுடன் தவிடு சகசமாயிருந்தும் தீட்டினால் தீரும். செம்பும் அரிசியும், இரசகுளிகையாலும் தீட்டெலாலும், காளிதமும் தவிடும் நீங்குதல்போல் சகசமாகிய ஆணவமலமானது சிவசத்திபதியுங் காலையில் விட்டுப்போக ஆன்மாவானது சிவானந்தத்திற் பதியும். அவ்வாணவமல நீங்குவதற்குச் சிவனருட்சத்தியே காரணமாம். ஆணவமலம் அநாதிகாலத்திலேயே ஆன்மாவை முற்றுமறைத்து நிற்பதா தலால், அதற்குச் சகசமலமென்று பெயர். இம்மலந்தான் மற்றமலங்களைக் காட்டிலும் மிகவுங் கொடிது கொடிது.

வினா-ஐயா! கன்மத்தாற் கிடைத்த தேகத்தின் வரலாற்றை முறையாக அடியேனுக்கருளிச் செய்யவேண்டும்.

விடை-அப்பா சுந்தரம்! தேகம் இருவகைப்படும். அகாவது துலதேகம் சூக்குமதேகம். இவற்றில், துலதேகத்திற்குச் சூக்கும தேகமுதலாகும். சூக்கும தேகத்திற்கு முதல மூலப்பிரகிருத்யாகிய ஆன்மதத்துவம். அதற்கு முதல் வித்தியாதத்துவம். அதற்கு முதல் சிவதத்துவம். சிவதத்துவமானது, வித்தியாதத்துவத்தைப் பிரேரேபிக்க முய்வித்தியாதத்துவமானது ஆன்மதத்துவத்தைப் பிரேரேபிக்க அவ்வான்மதத்துவம் சூக்குமதேகத்தைப் பிரேரேபிக்க அச்சுக்

குமதேகம் தூலதேகத்தைப் பிரேரேபிக்கும். இவைகள் ஒவ்வொன்றும் தான்தானே முதலாய்ப் பிரேரேபிக்குமோவெனில், அவைகளாகப் பிரேரேபித்துக் கொள்ளாது. இவைகளை யெல்லாம் அநாதி மலமுத்தனாகிய சிவபிரான் தமது காருண்னிய சத்தியால் பிரேரேபிக்க அவைகள் பிரேரேபிக்கும்.

சிவஞான சித்தியார்.

தூலமா முருணினுக்குச் சூக்குட முகல தற்கு
மூலமா னதற்கு மூல மோகினி யதன்மு தற்றான்
மேலதாம் விந்து சத்தி சிவமிசை யாமெல்லாள்
சாலவின் றுருபான்மாச் சிவத்தினைச் சார்ந்த போது.

இத்தேகத்தைப் பரமபதியாகிய சிவபெருமான் உனக்கருளியது யாதுக்கெனில், தேகமன்று அபபகவானைப் போற்றித் துதிசெய்து முத்திரிலையடையக் கூடாது. அல்லால் நீயாகிய ஆத்மாவானது கடைத்தேயுவதற்குத் தந்ததன் விநினைகளைச் செய்து துன்பப்படுதற்கன்று.

ஐயா தேசிகோத்தமராகிய புண்ணியரோ! தாமரைத்த உபதேச வாக்கியங்களை யெல்லாம் நான் செய்த அரிய மாதவப்பேற்றால் எனது செவியாரக் கேட்டுப் பிரம்மானந்த சாகரத்தி லாழ்ந்த கைப்போற் களிப்புற்றனன். இனி அடியேன் கடைத்தேயுவதற்கு நடந்துகொள்ள வேண்டிய விஷயங்களை அருளிச்செய்யின் நடந்து கொள்வேன்.

இவ்வண்ணம் தமது சந்திதானத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்ட சிஷ்யனாகிய எனது பக்குவத்தை நோக்கி ஞானோபதேச மருளிச்செய்தனர் என்று சொன்னான்.

இந்த ஞானோபதேசஞ் செய்த மகானிருப்பது எவ்விடமென்று நான் கேட்டேன். அதற்குச் சோமசுந்தரம் இந்த வேதாந்த சபையில் வசிப்பவரென்று சொன்னான். ஆதலால் அவரைக்கண்டு தரிசித்துப்போகலாமென்று வந்தேனென்று அச்சிவநேசர் சொன்னார்.

பிரம லக்ஷணத்தைப்பற்றி ஒரு ஞானவானுக்கும்

ஒரு அரசனுக்கும் நடந்ததைக் கூறும்

ஒர் இதிகாசம்.

பூமிதேவிக்குத் திருமுகமபோற் சிறந்து விளங்குகின்ற இப் பரத கண்டத்திலுள்ள காடுகள் பலவற்றினு மேற்பட்ட விதர்ப்ப தேசத்தை யரசாண்ட வீரப்பிரதாப சிலனென்று பெயர் வாய்ந்த அரசனொருவ னிருந்தான்.

அவன் பூர்வஜன்ம புண்ணியபரிபாகத்தினாலும், இச்சன்மத்தில் செய்த சற்சங்கத்தின் மூலமாயச் சமபவித்த புண்ணியக் கிரியைகளினாலேயும், இம்மையினி லிருவினைக்கீடாகவெடுக்காத மலசலங்கன்பாயும் புழுக்கூடாகிய இந்த யாக்கையைச் சமந்துகொண்டு திரிந்து அதன லுண்டாகும் ஜனனமரணப் பிரவாகமான சம்சாரத்திற்குப் பீஜமாயுள்ள அவித்தையாகிய கர்மமென்கிற பீடையையுதறி யெறிந்துவிட வெண்ணிபதிபசுபாசப்பகுப்புணர்த்துநூலும், மற்றனகலையும்யக்கற வுணர்ந்தவனாய் மிருந்தான். இதனால் மானிடராகப் பிறந்தவர்களில் சமூகத்தித்தை யொத்த சதுரங்கசேனா பலத்தையுடைய வரசர்களாயிருந்தாலும், மாயையின லுண்டாகு மறைப்பினால் பிராண னுந் தேகமும் கூடினனால தேகத்தினிடத்துத் தோன்றிய சைதன்யத்தினால் அவித்தையாற் கலப்பிக்கப்பட்ட சரை-மரணம்-பசி-தாகம்-சோகம்-மோகம் என்கின்ற சட்பாவ விகாரமுள்ளதாயும், நீர்க் குமிழிபோலே நசித்துப் போகத்தக்க தாய் மிராசின்ற தானல் லாத இச்சரீரத்தைத் தானாக எண்ணி கும்பிக்கிரேடி ஆசைவலைப் பட்டு ஐந்துபொறி வழிப்பாயலையும் பாழ்மனதை அதுபோன வழியே விஷயங்களில் செல்லவிட்டு சல்லாபலிலையிலே பேய்க் கூத்தாய் மனமகிழ்ந்து தீத்தொழில்களையும் அடாத காரியங்களையுஞ் செய்து சிலராளில் இறக்கிறதும் பின்பு பிறக்கிறதாய் யிருப்பதற்கு ஆளாயிருப்பதையும், இப்பொய் வாழ்க்கையிலுண்டாகு மோகபோகங்களை யனுபவித்து வருமின்பம் முன்னிப்பூவின தேனையுண்ணும் ஈயின் களிப்புக்கும், பிணத்தைப் பிடுங்கித்தின்னுங் கழுகின் களிப்புக்கும்,

ஈணங்கன் தன் வாரிவிநந்து வருமுதிர்த்தை யவ்வெலும்பினின்
மும வருகிறதாக எண்ணிக்கொண்டு அடையுங் களிப்புக்கும் ஒக்கு
மென்றுணர்ந்து, இப்படியாரிருக்கும் துன்பவலைபாரசத் தொடரு
கையறுத்து ஸவயஞ்சோதி வவ நபமாகிய பரமாதாமான நடேசப்
பெருமானிடத்தில் பக்தியைச் செலுத்தவேண்டு மென்றும், புழுவா
ய பிறநகனுமசிவபிரானைத் தொழுத போதுவது நலமாயிருக்குமெ
ன்று மெண்ணித் தனபனதை இடைவிடாமல் பரமத்தியானத்தைச்
செலுத்திவந்தான். அங்ளாம நூற அட்டமூத்த வடிவமாகிய நடேசப்
பெருமானுடைய அலயமடங்குமேபோய் அவர் திருவுருவத்தைத்
துதித்தப ஸூரித்துகொழுது வந்தான்.

இப்படியிருந்து காளியில் லநநாள் வேகாத சுததுவஞான
நூலகளை இயற்றினவராயு, அந்மசுத தவ ஞான வஷ்டானத்திலே
மேபோது மபய்சித்து வந்தான் அது, தேவசுத தில்லியதிருமங்கன
ரூபத்தை அடையவாயுமிருந்த நநா பநவராகிய ஞானவான்
இவ்வரசனிடம் வந்தான். அவரை அரசன் கண்டு வணங்கி
அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்காரம் துடன் வந்தனங்கள் செய்து உப
சரித்து அவர் தன்னிடம் வந்தது தானசெய்த மாதவத்தின் பல்லெ
ன்றும், மகான்களுடைய கேரமும விசுவாசமுங் கிடைத்தால் அது
வே ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரண சரீரத்தை அடைததாயி நகடு ஆத்பா
வாகிய ஜீவனுருதுடான பருதுவத்தை நீக்கி மாறிமாறிவரும்
பஞ்சகோசத்தாலாகிய ஜனனமாணப் பிரவாகத்தினின்றுங் கரை
யேறப்படுமென்று வண்ணங்கொண்டு ஞானாப்பியாச சாதனங்களைச்
செய்வதற்கு அவரைத் தன்னிடத்திலேயே வைத்துக்கொண்
டிருந்தான்.

இந்த ஞானவான் அவ்வரசன் பக்திமானாயும், குணசாந்தனா
யும், வேதவேதாந்தமான உபகிடதமுதலாகிய நூல்களை நன்காராய்ந்
தவனாயும், குரல்நெரிய நால்வேகங் கூப்பிட்டிங் காணாத துரியாதீத
த்திற் பரசாகுமி மாத்திரமாயிருக்கின்ற சித்தாந்தப் பொருளாகியும்,
பன்றிவடி வெடுத்துப் பாரிடந்த மால்காணாத சிவபிரானது திருவடி
யை யடையப் பேராசை கொண்டவனாயு மிருப்பதைக் கண்டு அவ

ஊக்கு மேலான தத்பதார்த்தப் பொருளையும், மகா வாக்கியத்தையும் சிரவணநிகளால் அநுகரகம பண்ணவேண்டுமென்பதாய்க் கிருபையுற்று ஞானசம்பந்தமான விஷயங்களைப்பற்றிய போதிக்க வாரம்பித்தனர்.

அரசே! பிறிதவிதத்துவமுதல் நாததத்துவ மீறாயுள்ள முப்பத்தாறு தத்துவங்களை நியத்களாக அகனமீதுள்ள பரப்பிரமத்தை யடைந்து பேரின்பானா சத்தைப் பெறுதற்குரிய மகாவாகிய முதற் பொருளாகிய தத்துவமசியென்கிற ஒருவாக்கியமுண்டு. அது தத்பதமென்றும், தொம்பதமென்றும், அசிபதமென்றும் மூவகைப் படும். அவற்றின முரகையானபொருள யாதெனில்? அது நீயாவாய் என்னும் அருந்த முடையகாம். அதை நீ அடையவேண்டுமெனானால் அருவாகி யருவாகி யா சியந்த யாகியும், பார்த்தவிடமெங்கும் தானாகவிளங்கும் வலதுமாகிய பிரதசைநாககுணோபாசனையாகத் தியானஞ்செய்து வரவேண்டியதென்றும், பானிட ஜென்மமடைந்தவர்கள் இந்தச்செனமததிலேயே நயகதெய்யடையப் பிரயத்கனஞ் செய்யவேண்டியது அவசியமான காரியமென்றும், அப்படியாகுசு செய்யாதவர்கள் பிறுதிநதுசொண் டிருப்பார்களென்றும் பலதடவைகளில் போதித்துவந்தனர். அரசே! அவா உபதேசப்படி அத்துவித ஞானத்தையடைய மாடகத்தன காரியங்களாகிய நிற்குணோபாசனையை விசேஷமாய்க் கவனிக்காது அசிரததையுடைய வனையிருந்தான்.

அப்படியிருக்க ஞானவான் அரசனுடைய கருத்தை யறிந்து ஒருநாள் அரசனை நோக்கி, ஏமன்னவா? நாம்சொல்லும் ஞானநெறியை யதுஷ்டித்து உள்ளும் புறம்பும் ஒத்திருக்கும் பரப்பிரமத்தை இந்திரிய விக்ரகத்தால் ஏகமனதாய் ஸமரித்து ஆனந்திகக முயற்சி செய்யாமல், சாமாவியர்களைப்போல ஆலயத்துக்கு மாத்திரமபோய் பிறனிக் கேதுவாகிய பகிர்முகத்திஷ்டியால் சகல வடிவாகிய விக்ரகமூர்த்தியை ஆராதனைசெய்து அதையே தொழுது வருவது சரியல்ல.

அப்படி சீ தொழுவதுருவதினாலே சாலோக பதவியாதி முப் பதவிகளில் ஏதாவதொன்று கூடைக்குமே தவிர சாயுச்சியமாகிய ஞானபதவி கிடைக்கமாட்டாது.

ஓ அரசனே! ஆவாணசத்தியான அளிதயா சமபந்தமுடைய கிஞ்சிஞ்ஞரான ஜீவாகளில் எவ்வாள் புலன்படிந்துண்ணும் போகத் தில் விழுந் தநிமாறபல ஆதமானதம் விவேகத்தை வினாக்கும் ஞானசாஸ்திரங்களை ஆராய்ந் தயிந்து ஜனனமரணங்களுக் கேதுவாகிய பாசவிநயபங்களைவிட்டு முத்திக்கு வித்தாகிய சத்தியஞானத் தையடைய அபேகிக்கு யாகனே? அப்படிப்பட்டவர்கள் பிருதிவி முதலாய் நாதமீனான நக அங்கங்களையும் பஞ்சமலங்களையும் போக்கிச் சாதனசதுஷ்டயங்களை யடைந்து பாசதுவத்தை நீக்கிச் சிவத் துவததை நகையாற்றி சாயுச்சிய பதவியையடைந்து மேலாகிய ஞானம் பிரகாசிக்கத்தக்க பாமானந்த சொரூபமாகிய மாவிகையில் புருந்து மீளாத ஞானவாழ்வில் வாழ்ந்துகொண் டிருப்பார்கள். இதைத்தான் சாயுச்சிய பதவியென்றுமே மேலான முத்திப்பதமென் றும் வேதவேதாந்தத்தினாலும் சாஸ்திராலும் பிரபலதொனிகொண் டுகூறப்படுகின்றது. இதுதான் ஆன்மாவும் சிவமும் வேறற நிற்கு மிடம. இதைத்தான் பரமனூரியஞானமே பிரகாசிகுரு மிடமென்று உபதிடதங்கள் கூறுவது. இப்படிப்பட்ட பெருமை வாய்ந்த நான் காம் பதவியாகிய சாயுச்சியமென்னுஞ் சிவகாதனத்திலேயிய பாக் கியவான்களின் பெருமையை என்னவென்று கூறுவது.

இவர்கள் பதி பசு பாசமென்று சொல்லப்பட்ட இம்முன்று பொருளையுங் கண்டு உட்கொண்டவர்கள். இவர்கள் தத்துவாதீத மாய்ப் பரிபூரண ஞானனந்தரமணீசரமாய் நிற்பவர்கள். இவர்கள் மலபரிபாகம் வாய்ந்தவர்கள் இவர்களே யெப்போதும் எல்லாப்பொ ருள்களையும் உணர்ந்த ஞானவான்களாயும், சாபாதுக்கரஹசாமர்த் திய முடையவர்களாயு மிருப்பார்கள். இவர்களே ஞானத்தாலே சிவத்தைக் கூடிச் சிவசொரூபமா யிருக்கும் மெய்ஞ்ஞானிகள். இவ் வுதிப்படிநிற்க.

இல்லறத்திலே யிருந்து மேலான எக்கியாதி முதலான கன்
பங்களைச் செய்து வருபவர்கள் பலருள். அவர்கள் சுவர்க்காதிபோ
கங்களை அடைகிறதா யிருந்தாலும், அது அதுபலித்துத் தீர்ந்தபின்
அவர்களை ஜனனமாணம்விடாது. ஆத்மபோதம் நசிக்கும் வரையி
லும் சுகதுக்க நீங்காது.

சிவஞானசித்தியார்.

தானமியா கருதாத கமாச்சிரமந் தலங்கள் சாரந்திர தங்கன்ம
யோகங்கள் சரித்தோ, ரீனமிலாச சுவர்க்கமபெற் றிமைப்பளவின்
மீள்வ ரீசனியோ கக்கிரியா சரியையினி னின்றோ, ஞானமிலா முத்தி
பதம் பெற்றுலக மெல்லா மொடுங்குமபோ தரன்முனிலா தொழியி
னுற் பணித்து, ஞானநெறி யடைநதடைவா சிவனையக்கு நாதனே
முன்னிறகி னணுகுவார்ப் றுளே.

அதுவரைக்கும் எத்தனைகோடிதாய், எத்தனைகோடி தந்தை,
எத்தனைரூபம், எத்தனைநாமம், எத்தனை யெத்தனையென் றியம்புவது.

(பட்டினத்தடிகள்.)

அன்னை யெத்தனை யெத்தனை யன்னையோ
அப்ப நெத்தனை யெத்தனை யப்பனோ
பின்னை யெத்தனை யெத்தனை பெண்டி ரோ
பிள்ளை யெத்தனை யெத்தனை பிள்ளையோ
முன்னை யெத்தனை யெத்தனை ஜென்மமோ
முடனாயடி யேனு மறிந்திலேன்
இன்னமெத்தனை யெத்தனை ஜென்மமோ
என்செய்வேன் கச்சி யேகமப நாதனே.

மேற்கூறப்பட்டிருக்கிற சாயுச்சியபதவியைத்தான் வேதாகம
புராணவிதிகாசங்கள் பெரிதாகப் புகழ்ந்து பேசுவது. இந்தப்பதவி
யின் சொருபமாயிருக்கும் பிரமம் ஞாதுருஞான ஞெயங்களுக்கப்
பார்ப்பட்டிருப்பதாயும், இன்பமெல்லாம் வீணாகிற ஞானபூமியாயும்,
எல்லீடயிர்கட்கும் இன்பங் கொடுப்பதாயும், எங்கும்சர்வமங்கள
வடிவாயிருப்பதாயும், அந்தந்த அறிவிலே நான் நானென்று கூறும்

வஸ்துவாயும், ஆத்மாவாகுள்ளேசிவமாயும், சிவத்துக்குள்ளே பரமாத்மாவாயும் விளங்கும் வஸ்துவாகியும், வேதவேதாந்த வேத்திய வேதமகாவாக்கியங்கள் முதலியன புகழ்ந்துபேசும் பிரமமாயும், பணிரீரி லிருந்து பணிக்கட்டியுண்டானதுபோல இந் கப்பிரமத்தினிடமிருந்து சகள்கரித்து சகளவடிவாய் நடேசநென்னு நாமத்தைத்தரித்து விளங்கப்படுவதாயி ருப்பது இந் கப்பிரமந் தானென்றும், சொற்சொ ரூபம் பரசொரூபம் புருடார்த்த சொரூபம் உபாய சொரூபம் விரோ த்சொரூபமாய விளங்குந் வஸ்து இந் கப்பிரமந்தானென்றும் ஞான ஞால்கள் பேசுகின்றன. இந் தப பிரமமேசிவம். இதுவே நித்தியம். இதேதெய்வம். இந் கப்பிரமந்தான் பிரமன் விஷ்ணு உருத்திரன் முதலான ஜங்கமரூபங்களாயும், அண்டரண்ட பகிரண்ட அகிலாண்டகோடிபிரமாண்டராயமரூபமாயும் இந் கப்பிரமந்தான். பூலோக கபிலோசமென்று புகழ்ந்திர திலைசகிற்றம்பலத்தில் மாணிக்கங்க ளிழைத்தும் மரகதங்கள பதித்தும் வரிரததுண்டுள் பொருந்தின செவ்வியகொடிப் பவளங்கள் பத்தித்துள்ள உருக்கிய பசும்பொன் னுலுமுத்தினதுமானசபையில் சகளவடிவாய் பரமானந்தரூபியாய், நிர்விகாரியாய் ஆனந்தக்கூந்தாரும் புனிதஞ்சிய நடேசப்பெருமானா யும், பரநாத பரவிந்து நிலையைக்கடந்த பொருளாயும் விளங்குவ தாகிய அபிரமத்தின் பெருமையைப்பற்றிப் பெரியோர்கள் கூறிய செய்யுள்களாலுங் கூறுகிறேன்.

மகாவாக்கியம்.

உலகமுதற் பொருளையும்பர்க் குணர்வரிதாம் பொருளை யோ திபலே தாகமத்தி னுச்சியினுட் பொருளைப், பலகலையின் பொருண் முடிவின் முடிவான பொருளைப் பற்றறப்பற் றியபெரியோர் பரவிய வான் பொருளை, யலைதிவலை னுரைகடவி னுதித்தொடுங்கு மாபோல கிலாண்ட முதித்தொடுங்கு மதன்மூலப் பொருளை, யிலகியசற் குரு வாகியானாகும் பொருளை யெங்குமாம் பரம்பொருளை யாமும்வணங் குதுமே.

பதிவிளக்கம்.

‘ஓன்றாயும் பலவாயு முருவாயு மருவாயுங்
குன்றாயு மணுவாயுங் குணமாயுங் குணியாயு

நன்றாயுந் தீதாயு நானாயு நானாயு

மின்றாயு முனதாயு மிருககுமரதப பரமசிவம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்

ஈசனாயப பரம தததுவனாநி யீழிவை முகலில் னாகி, யேசுறு
மணியா யெவைககுமா தார மாகியே ஈனசகய விஜையாயப, பாசமோ
சகலு யனாதிமுத நனுமாயப பகருஞா னைக்கர கடலா, யாசை
யாற் காண்போக கற்புக வடிவா ம பிகா பதியினைப பணிவாம்.

ஒன்றாகிப் பரவெளிடா யுறவருவ மிலகாகிக

குன்றாத பரபிராங் குகையி நரகு மனைகனிககி

னன்றாநு மிதயகுனக நாமதுவே யையாமிலை

கன்றாத தினமொழியான மெய ஏஞானா சடைப பிடித்தேன.

கைவலய நவரீதம்.

ஈன்றளித தழிககுஞ் செய்கைக கேதார மயனாய மாலாய

ஆன்றவீ சனுமாயத தானே யனகசூதாத சிபுமரப ரிதகும

பூன்றமுத் தனுமாயினபப புணரியா சவனாப நாஞ்

தோன்றிய விபல போத சொடுப பதைப ப விகின தேனே.

இவ்வண்ணம் எந்தகுமே ந சனையாபுடி, எங்குத நிறைந்
துள்ள ஞானப்பிரகாசமாயுப, இரண்டெனதுங் காரணகாரியப பாகு
பாடின்றி யேக சொருபமாயும விளங்கும. இகதப பிரமத்தினிட த
தில் மெய்போலத தோற்றம பஞ்சபூசமும, அவற்றின விகாரமாகிய
அண்டரண்டகோடி சராசரங்களுங் கற்பித்ததாற் செனித்ததென
றறிக.

அது எப்படியெனில் பாம்பு கள்ளனமுதலிய பிராந்தி தோற்
றத்திற்கு ஆதாரம் பழுதை கடடை முதலியவை யாயினுற்போலச்
சகமுதலிய திரிபதார்த்த பிராந்தி தோற்றத்திற்குப் பிரமமென்பது
ஆதாரமென விளங்கும. இந்தப் பிரமத்தைச் சத்து-சிதது-ஆனந்தம-
சமம்-தம் - சாக்ஷி-ஏகம் - நித்தியம்-விடாபி-பூரணம் என்று கூறப
படுமி.

இந்தப் பிரமஸ்தை யடைவதற்குச் சரியை கிரியை யோகமென்னு
மூவகை யறுஷ்டாந் திதிராகு மேற்பட்ட ஞானனுஷ்டானம் பெற்ற
வாகன மாதிரம் அடையக்கூடும். அந்நாற் பாதங்களின் வரலாற்
றை கூறுவோம்.

அரசனே' சரியை யறுஷ்டித் தோகருச் சாலோக பதவியும்,
கிரியை யறுஷ்டித் தோகருச் சாம்பி பதவியும், யோகமனுஷ்டித்
தோகருச் சாருப் பதவியும், ஞானமனுஷ்டித் தோகருச் சாயுசிய
பதவியும் கிடைக்கப்படுமென்று வேதாசனங்கள் கூறுகின்றன.

இவற்றில் சரியை யறுஷ்டாந் மெனபது யாதென்னில், சிவ
பிராணுடைய திருக்கோயில் பஞ்சவ மெழுதலுடன் அக்கடவு
ளுக்குத் திருநாவுனம் உடைய அந்நாமம் நாமலாகளை யெடுத்துத்
தொடுத்துக் கொடுத்தல் சிவனடிமாய்களை காணின் அவர்களைப்
பணிந்து அவரேயின் பணிவிடைகளைச் செய்த லாதியவைகளாம்.
இதை யறுஷ்டித் தோகரன் சிவலோகக் கெல்லையை யடைவார்கள்.

கிரியா நுஷ்டாந் மெனபது யாதென்னில், பத்திர புஷ்பம்
துபதிபம் திருமஞ்சனம் திருவமுதுமுதலிய பூசோபகரணங்களெல்
லாநீட்டி யமைத்து ஸகானந்ததி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி பூத
சுத்தி இவ்விவகசுத்தி செயது பரஞ்சோதியைப் பாவனைசெய்து ஆவா
கனமபண்ணி பூசைசெய்து நித்தியாகக்கிளி வளாதலாதிய இக்கிரி
யையை அறுஷ்டித் தோகரன் சிவசாம்பிபத்தை அடைவார்கள்.

யோகா நுஷ்டாந் மெனபது யாதென்னில் பிராணவாயுவை
உச்சவாசம் நிச்சவாசம் செய்யாம லடக்கி சுழுமுன மாகக்கத்
தில் சலிப்பறநிறுத்தி மனதை உளளஸ்தானத்தி லடக்கி, முக்கோ
ணம் சதுரமுதலிய வடிவின்வாகிய மூலாதாரம் சுவாதிட்டான மா
த்ய ஆறநாரங்களின் அந்நாமாதிரு காகரமத்தை உணர்ந்து அவ்
வாதாரங்களின் அதிதேவதைகளைத் தியானித்து அவ்வாறநாரங்
களினும அசபாசத்தி சிவான்மிகையாய் நிற்குமுறைமையினை நோக்கி
மூலாதாரம் தொடங்கி விநாயகாமுதலிய தேவதைகளைப் பொருத்தி
மேலாகிய பிரமரந்திரமளவும் அசபாசத்தியுடன் சென்றனைந்து அப்

பிரமரந்திரத்தின் கண்ணதாகிய தாமரைமுகையை அலர்வித்து அதன் கேசரக்கிரத்திலுள்ள சந்திரமண்டலத்தை மூலாக்கினியினால் இள கச்செய்து அவ்வழியாக ஒழுகும் அமுர்த்தத்தைத் தேகமுழுவதநிரப் பிப்பரிபூரணமாகிய பரப்பிரமப பிரகாசத்தைத்தியானித்தலுடன் அட் டாங்கயோகத்தால் அருவத்திருமேனியை வழிபடுதலாகிய இவ்வி யோகாறுஷ்டானத்தை அநுஷ்டித்தவர்கள் சிவரூபமாகிய பதவி யைப்பெறுவார்கள்.

ஞானாறுஷ்டான மென்பது யாதென்னில், எல்லாக்கலை ஞானங் களும் புராணங்களும் வேதசிவாகமங்களு மற்றைச்சமய சாத்திரங் களுமுணர்ந்து அப்பொருள்களை யெல்லாம் சி றுணக்கண்டு கழித்து மேலாய பதி பசு பாசமென்னு முப்பொருளையும் தடத்தலக்கணத் தின் வைத்து வகுத்துணர்த்தி அம்மூன்றனுள் பதிப்பொருள் மற்றைப்பாசப்பொருள் பசுப்பொருளுக்கு மேலாதல் இனிதுவிளங் கச் சொருப லக்ஷணத்தில் வைத்துணர்த்துதலாகிய நல்வழிக்கேது வான ஞான காண்டத்தை ஆராய்ந்து, புறத்தொழில் அகத்தொழி லிரண்டுமின்றி அறிவுத்தொழின் மாத்திரையானே அம்மூன்று திரு மேனிக்கு மேலாய ஞானரு ஞானம் ஞேயம் ஆகிய இவற்றின் பகுப் பின்றி அத்துவிதமா யிரையங்க அகண்டாகார நித்திய வியாபக சச்சி தானந்தப் பிழம்பாகி நிறைந்து நிற்கின்ற சிவமாவிய பரப்பிரமத்தி னிடத்திற் செய்யும் வழிபாடாகும்.

இம்மகிமை பொருந்திய ஞானாறுஷ்டானத்தை யநுஷ்டித் தோர்கள் அப்பரப்பிரமத்தோ டிரண்டறக் கலத்தலாகிய சிவசாயுச் சிவமாகிய முத்தியைப் பெறுவார்கள்.

சிவஞான சித்தியார்.

தாதமாரக் சஞ்சாற்றிற் சங்கரன்றன் கோயிற்
மலமலகிட் டிலகுதிரு மெழுக்குஞ் சாத்திப்
போதுகளுங் கொய்துபூந் தார்மலை கண்ணிப்
புனிதற்குப் பலசமைத்துப் புகழ்ந்து பாடித்

திதியிரு விளக்கிடுத கிருந்த வனமுஞ்
செயதுதிரு வேடங்கண் டாலடியேன் செயவ
தியாதுபணி யீடு என்று பணிநகவாகம பணியு
மியறறுவத்ச சரியசெய்வோ ரிசனுல கிருப்பா.

புகிரமாட கபுகலிற புதியலிரைப போது
புகையாளிமஞ் சனமமுது முதல்கொண் டைந்து
கத்தசெயதா சனமுத்தி முாகதி மாணுஞ்
சோதியையு பாவிதகா பாவிததுச சத்த
பததியினு லருசுகிதப பரிப போற்றிப
பரிவினாடு மெரியிலவந் காரியமும பண்ணி
பிதாலுமிக கிரியைநீன மியற்று வோராக
னினைமலனற னருகிநப்பா நினைபுங்காலே.

சம்பாக்கக புலனாடுகி தத்திதவளி பிரண்டுஞ்
சலிபபற்று முசதுர பசலாதாங்க
னகராகக பறிக்கவற்றி னநமபொருளக ஞ்ணாகபங்
கணைந்தபோய மேலேறி யலாமதிமண டலத்தின
புகமாத்தக வழங்கல் முட்டத் தீக்கதி
முமுரோதி சினைத்திந்நாண முத்தலாக கினைக
ஞகமாபக வட்டாங்க யோக புற்று
முமுரசலுழர் சவாசிவனற னுநவத்தைப பெறுவா.

சம்பாக்ககஞ் சகலகலை புராணவேத
சாததிரங்குள சமடங்க டாமபலவு முணாந்து
பனமாக்கப பொருளபலவுங் கீழாக மேலாம
பதிபசுபா ஈந்தெரித்துப பரிவினைக காட்டு
நனமாக்கக ஞானத்தைநாடி நூன
ஞெயபொடு ஞாகிருவு நாடா வண்ணம
பின்மாக்கச சிவனுடனும் பெற்றி ஞானப
பெ நனமாட்டை யோசினைப் பெறுவர் கானே.

அமுர்தம்போலுஞ் சொல்லையுடைய வேதமுடியிற சொல்லப் பட்ட ஒரேபொருளாகியபிரமத்தின்லக்ஷணத்தைப் பற்றிக் கூறுகிற நானால் கோட்பெழுவினின்று மொழுகுகிற தேனை ஒருவன் நுகா வதுபோல் பலதூல்களைக் கற்று, அமிர்தம்போன்ற நாலுவேதங் களையும் அவற்றின் பொருட்சாரங்களையு மறிந்துணர்ந்த மகான்கள மாதிரம் கேட்டு ஆனந்தம் கொள்ளுவார்களே யல்லது ஏனையோர் அதைக்கேட்ட போதிலும் அதில் இன்பங் கொள்ளார்கள்.

அபபடி யின்பங்கொள்ளாத மானிடர்கள் எப்போப்பட்டவர் களென்றால், பஞ்சபூகங்ஞம், அவற்றைப் பற்றிய சராசரங்களும், நிற்குநிலைகுலைந்து போகிறதாயிருந்தாலும், அதைச்சுற்றேனுங்கவ னிக்காதவர்களாயிருப்பவர்கள். இவர்களுடைய மனமானது உன் மத்தங்கொண்டு பேய்த்தேர் போலும் பொய்யாகிய உலகவியாபாரத் தில் வீருத்தியடைந்து நிற்கும். ஞானத்தை யறியாமலும், பாலசந் திரனைச்சூடிய பரமசிவனிடத்தில் பக்தியில்லாமலுமிருக்கு மாகளை இந்தவையகம் கமப்பது வம்புவம்பு. கடவுளிடத்தில் அன்பில்லாத மானிடன் தோற்பாலைக்குச் சமானமென்றுபா விச்சுப்படும. அவன் உலகிலிருந்தும் பிடுகபே இறந்துமபிரே யமே.

திருக்குறள்.

துண்மா னுழைபுல மிலலா நெழினல

மண்மாண் புனைபாவை யற்று.

வினா—அரசனே! மேற்கூறிய காரணங்களை முன்னிட்டுத்தான் நாம் உனக்கு நிஷ்கள வடிவத்தைத் தொழுதுவா வென்றுகூறியது. அப்படியிருக்க, நீயதைக் கவனியாமலிருப்பதற்கு முகாநதிரமென் னவென்று ஒருநாள் சிவயோகி அரசனைப் பிரசினேசெய்தார்.

விடை—ஐயா! தங்கன் கட்டளைப்படிக்கு சிலசமயம் நிஷ்களவடிவத் தைத்தொழுது வருகிறதாயிருந்தாலும்; எங்குமவன் வியாபித்திருத் தலால் ஆலயத்துக்கும்போய் விககிரக பிம்பத்தைச் சகளவடிவாய்த் தொழுது வருவதுண்டு.

வினா—நல்லது அரசே! நீ சகனவடிவாய்த் தொழுது வருகின்றாயே அந்ததகடவுளை நீ அழைத்தால் வருவாரா?

விடை—எனக்குச் சிவபுண்ணியமிருப்பதாலும், அவருக்கு நான் தொண்டனாக இருப்பதாலும் வருவார்.

வினா—வேதனே! அக்கடவுளை அழைத்து அவர் வரவில்லையென்றே என்னசெய்கிறது?

விடை—அவர வரவில்லையென்று தன்னைப் பிரமினோல் ஓரடியடிப்பதென்றும், வந்தால் அதன்மீது நடத்துவ காரியத்தைத் தேவாரே யோசிக்க வேண்டுமென்றும் அரசன் சொல்லினான்.

அதற்கு ஞானவான் நியமித்து அக்கடவுள் வந்தால், என்னை அப்பிரம்பினால் ஓரடியடிக்கிறதென்றுங் கூறினார்.

இப்படியாக இவ்விருவரும் ஓர்வருகுகொருவர் பிரதிக்கினை செய்துகொண்டபின்பு ஆலயத்துக்குப் போய் சுவாமிக்கு அபிஷேக முதலியன செய்துவைத்து அவர் சந்தானத்தில் கைகூப்பிநின்றனர்.

அப்போது இவ்வைவத்தைக்காண தேவர்களெல்லாம் கனத்திலவந்து கூடினார்கள். அந்நகரத்துப் பிரசைகள் நடக்கும் காரியங்களைப் பார்க்கலாமென்று, அவ்வாலயமுழுதுந் சூழ்ந்து கும்பலாய்க் கூடி நின்றார்கள். அச்சமயத்தில் ஞானவான் அரசனைப் பார்த்து ஓ அரசனே! நீ சொன்னசபதப்படி பரமசிவத்தை அழைப்பென்று ஆளுநாபித்தாரா.

அப்போது அரசன் இரண்டு கரங்களையுந் கிரசின்மேற் குவித்துப் பணிந்து ஹர ஹர சம்போ சங்கராவென்று அவருடைய புகழை அளவுக்கடங்காத பக்தியுடன் திரிகரணசத்தியாய்ப் போற்றத் தொடங்கினான்.

பித்தா பிறைகுடிய பெருமானே சரணம்; பேராயிரமுள்ளவனே சரணம்; முக்கட்சிவனே சரணம்; பார்வதியென்னும் பக்கைக் கொடிபடர்ந்த பவளமலைபோன்ற பரமசிவனே! நித்தியமாயும், நிதிகளமாயும், நிர்விட்சேபமா யிருக்கின்ற சொருபமாயும், கர்வ

விபாபகமாயும், சர்வகாரணமாயும், சர்வாத்மகமாயுமிருக்கின்ற கடவு
ளே! என்னையனே! பூதநாதனே! பாவநாசனே! எம்பெருமானே! எந்த
எந்தப் பொருளோ அவையெல்லாம் தானாயிருக்கும் நடேசப்பெருமா
னே! சாம்பசிவனே! அகிலலோக நாயகனே! தண்புனலும வெண்மதி
யுந்தாங்கிய செஞ்சடையானே! தேனே! இன்னமுதே! தில்லையில் திரு
நடனஞ்செய்யுபுசிவனே! நெறியே! கின்மலனே! 'நெடுமால்யன்போற்றி
செய்யும் ஐயனே! அற்புதகுண சிலனாகிய பரஞ்சுடனே! தீனதயாபர
மூர்த்தியே! ஐயனே! பக்தாகள் பணிபுர பாதாம்புயனே! அளவிறந்த
வினாயரட்டையுடைய அததனே! சிற்சொருப வஸ்துவாகிய தே
வாதி தேவனே! நாதாந்த ரூபியே! கிரௌஞ்ச கிரியைப்பிளந்த
குமாரனாகிய சண்முகனை யின்றறாழிய கேவனே! பூரணனே! துவம்
பதமாகிய ஜீவபூதக்குச சாட்சியாய் நிற்பவனே! தற்பரமாகிய பா
வுபாதிக்கு அற்புத வமுதனை ஆதிமூர்த்தியே! தேகேந்திரியம்
மனது பிராணன் அகங்காரம் இவைகளுக்கு விலட்சணமாய், சாட்சி
யாய் விளங்கும் நெயவமே! பாவத்துக்கும் அபாவத்துக்கும் அதீத
மாய் விளங்கும் வஸ்துவே! மான் - மழு - சதுரபுச்சம் - காளகண்
டம் - திரிநேத்திரம் - குலம் - தமருகம் - சபாஸம் இவைகளை டைடிவா
யிருக்கும் சிவபிரானே! உலகில சுகளாய்ப் போல்கங்கித் திருவம்
பலத்தே ஞானமயமாய் அநந்தநிருததஞ் செய்திருநன்கின்ற நடேசனே!
சங்கு-சக்கரம்-தண்டு-விவ-வான் இவைகளையணிந்து திரிலோகங்களை
அளந்த திருமாலாகிய நாராயணனுக்குமைத்து னனாயிருப்பவனே! நெ
ருப்புதங்கிய கண்களையுடைய அரனே! தில்லைநாயகனே! தற்பரவஸ்து
வே! சொற்பதப்பொருளே! நீலகண்டனே! பொன்னாற்செய்த மதில்க
ளும், கோபுரங்களும், ஆயிரக்கால்மண்டபங்களும், சித்திரமண்டபங்க
ளும் குழந்தை நான்குவேதங்கள் கோஷித்துக் கொண்டிருக்கும் மஹா
ஸ்தவமாகிய தில்லைபிவ்வாழும் நடேசமூர்த்தியே! பரப்பிரம்ம சொருபி
யே! பூமியில் அடியேனை ஒருபொருளாக மதித்து அஞ்ஞான மயக்கத்
தினாலுண்டான பழைய பகர்மங்களை வேரறுத்து செந்தாமரை மலரி
ன்மேல் விளங்குகின்ற உன் திருவடிகளை அடியேனுடைய சென்னி
மீது கிருஷ்ணபூசுந்து தரிக்கும் எம்பெருமானே! குளிர்ச்சி பொருந்
திய அழகிய அம்மலர்மலரி ளிருப்பவர்களாகிய பிசுமர்களுடைய சிரஸ்
தனை மலர்வாசுத்தரித்துப் பரமசிவனே! சிவந்தனங்கமான பனதுடன்

அரகராசம்பு சங்கரா! சாம்பசிவனே! மகாதேவனே என்று துதிக்கப்படும் முக்கண்ணுடைய தில்லைநாயகனே! அரகா சிவசிவசிவசிவ வென்று உண்மையான பக்தியுடன் போற்றித் தொழ்பவர்களிடத்தில் நேயமாயிருப்பவனே! பதினாயிர மாற்றுள்ள ஸ்வர்ணத்தை யொத்த பரஞ்சோதியானே! சூலபாணிபனே! சாமகானவிலோல வந்திதகுஞ்சித பிரதாபனே! என்னை ஆதரிக்கும் கைலாசவாசனே! அற்புதப் பரஞ்சோதியே! அஷ்டமூர்த்த வடிவமாயுள்ள ஐயனே! பகவானே! பூரவத்திற் பரனாகிய வுனக்கு மாயனாகியதிருமால் தாம ரைமலரோ ராபிரத்தை அர்ச்சனை செய்யுங்காலத்தில் அதில் ஒரு மலர் குறைந்திருக்கக் கண்ணைத் தோண்டிச் சாத்திடச் சூரியனை நிகர்த்த சுகரத்தைக் கொடுக்க பாவஸ்துவாகிய அரசனே! தற்பரமாகிய முதற்பொருளே! ஸ்வாந்தரியாமியாகிய சம்புவான நடேசப் பெருமானே! போர்செய்வதற்குரியபாகபதாஸ்திரத்தை விசயனுக்கு அதுக்கிரகஞ்செய்தவனே! யானைத்தோலைப் போர்த்தவனே! மதயானைபோ டெங்காதுழலும் அசுத்த மனதைத் தன்வயப்படுத்தி மாயையென்பதை வேரோடுகளை நனா ஞானத்தையடைந்து வேதங்க ளாற் சொல்லப்பட்ட அரியபரம்பொருளான திருவடிபையடைய விரும்பும் மெய்யடியார்களின் உள்ளத்திற் குடி கொண்டிருப்பவனே! நாதாந்த நாட்டுக்கு நாயகனே! தத்துவாதீதப்பொருளே! மன்னுசிற்ற மபலத்தலாடுகின்ற ஐயனே! சிந்தை மயங்கித் தியங்குகின்ற பேயேனைக்காக்குமஐயனே! அண்ணமலையானே! கிருபாமூர்த்தியாகிய நடேசனே! அடியேன்பேரில் கிருபாவைத்து வாராயோ! காமாந்த காரமெனும் கள்ளுண்டுதமொறும பேயேனாகிய நாயேனைக் காக்க வாராயோ! கோதிலாதகுணப்பெருங் குன்றே! மாசிலாதமணியே! சர்வபரிபூரண கருணைந்தசாகரனே! சச்சிதானந்தமும் பரப்பிரம்ம மூர்த்தியாகிய சிவபிரானே! யார் சுரோத்ராதி இந்திரியங்களுடன் கூடின சரீரத்தின் பேரிலுள்ள அஞ்ஞானத்தையுடைய புத்தியை விட்டுப் பரமானந்தத்தை விளைவிக்கு முக்கண்ணாகிய நடேசப் பெருமானுள் உன்னுடைய திருவடிபையடைய அகங்கார மனகாரங்களைத்தொலைத்து உன்னைச்சத்தமனத்துடன் போற்றித்தொழுவ வருகிறார்களே! அவர்களைமோகமடையும்படிச் செய்யுந்தம்விரிவான ஞானநாயகனே! பேதமா முருவாயருவாய் நிறைந்திருக்கும் பாரிபி

அகண்ட சச்சிதானந்த தனிபூதராய்வினங்கும் இறைவனே! தத்பதா
ர்த்தப்பொருளின்மன்னும் வாக்கியப் பொருளென்று கொண்டாடப்
பட்ட நடேசப் பெருமானே! ஆங்காரமென்கிற மதயானைவந்து
தொடராதபடிக்கும், மனமென்கிற மிருகம் கொண்டோடிப்போகாத
படிக்கும், மாயையின் காரியங்க ளண்டாதபடிக்கும், ஞானமென்கிற
சிங்கத்தின்மேல் அடியேனை ஏறுப்படி கிருபை செய்யுமையா நடே
சனே! எம்பிரானே! ஒன்றுமாய், பலவுமாய், உருவுமாய், அருவுமாய்,
தூரமுமாய், சமீபமுமாய், நீர்மவுமுமாய், ஸவயம் பிரகாசமுமாய்,
ஆனந்தசொரூபமுமாய் விளங்கும் பரமே! முதுமறைக்கு மெட்டாத
முதுகுன்றப் பெருமானே!

தத்துவாதிகுளம்! தத்துவசொருபனாம்! ஆக்கல் காதல் அழிந்
தல் என்னுமுத்தொழிலை நடத்துபவனாய் நின்றிடும் சிவபெருமானே!

இப்படியாக அரசன் பக்தியுடன் பலவாக ஏத்திப்போற்றி
வாழ்த்தித்தோத்திரித்து, நடேசப்பெருமானே! ஐயனே! அண்ணலே!
அடியேனுடைய பிரதிக்கினை நிறைவேறுப்படி சுவாமி! வாரு
மென்று அழைத்தான். அவ்வழைத்தலுக்குப் பரமபதியாகிய கட
வுள் அரசன்மீது கிருபாநோக்கம் வைத்து, நாமிக்ஞேராம் இதோ
இந்த ஆலயத்தி லிருக்கிறோமென்று ஒரு உரத்தசபதம் யாவரும்
கேட்கத்தக்கதா யுண்டாயிற்று.

அப்போது ககனமார்க்கத்தில் மேகமானது மழையை
வருஷிப்பதுபோலப் புஷ்பமாரி பொழிந்தது. பஞ்சவாத்தியங்க
ளுங் கணகணவென்று முழங்கின. இதைக்கண்டு அரசன் ஆனந்
தங்கொண்டு அடியிற்கண்ட பாகரங்களைற் கடவுளைப்போற்றினான்.

திருந்தாண்டகம்.

ஐயன்காண் குமரன்கா னாதியான்கா ணடன்மழுவா டானெ
ன்று பியன்மே லேந்து, கையன்காண் கடற்பூதப் படையான்காண்
கண்ணெரியா லைங்கணையோ லுடல்காய்ந் தான்காண், வெய்யவன்
காண் தண்புணல்குழி செஞ்சடையான் காண் வெண்ணீற்றான் காண்
விசயீற் கருள்செய் தான்காண், செய்யவன்காண் கரியன்காண் வெளி
யோன் றான்காண் டிருவாரூ ரான்காணென் சிந்தையானே.

பாட்டுக்கு மாட்டுக்கும் பண்பா போற்றி பல்லுழியாய்ப்
படைத்தாய் போற்றி, யோட்டகத்தே யூனாவுகந்தாய் போற்றி
யுள்குவாருள்ளத் துறைவாய் போற்றி, காட்டகத்தே யாடல் மகிழ்
தாய்போற்றி கார்மேக மன்ன மிடற்றாய் போற்றி, யாட்டுவதோர்
நாக மசைத்தாய் போற்றி யலைகெடில வீரட்டத் தாள்வாய் போற்றி.

முக்கணு போற்றி முதல்வா போற்றி முருகவே டன்னைப் பயந்
தாய் போற்றி, தக்கணுபோற்றி தருமாபோற்றி தத்துவனேபோற்றி
யென்றாதாய்போற்றி, தொககணு வென்றிவந்தோன் கைகள் கூப்பத்
துளங்கா நெரிசுடராய் நின்றாய் போற்றி, யெக்கண்ணுங் கண்ணிலே
னெந்தாய் போற்றி யெழிகெடில வீரட்டத் தீசா போற்றி.

இவ்வித சம்பவத்தைக்கண்ட ஞானவான் அரசனேநோக்கி மன்
னவா 'நிபூலோகத்தில் செங்கோல் செலுத்திக்கொண்டு பூமியிலுள்ள
பேர்கள் வணங்கத்தக்க சாய்க் கண்டனை தெண்டனை செய்துகொ
ண்டு வலிநிகத் தொழிலிலிருப்பதால் கடவுளை அழைத்தால் அவர்
வாராடுன்று சீனைத்துச் சொன்னோம்! நீ செங்கோல் செலுத்தும்
தொழிலிலிருப்பதில் ஆக்கிரமங்களைச் செய்பவர்களைத் தெண்டித்துச்
சிறைசாலைவீற் போட்டு அடக்குவதுபோல் ஜனனமாகிய கொடி
யின் வேரை அறுப்பாற்கு மனத்துடன் ஐம்புலன்களையும் விஷய
சேஷ்டைகளைச் செய்பவரிடம் லடக்கிப் பெருமையாகிய தரும சாஸ்
திரத்தில் எட்டாதவனாயும், எட்டினவனாயும், ஆத்ம கோடிகள்
தோறும் கிட்டினவனாயும், கிட்டாதவனாயும், ஒரிடத்தந்தட்டாத
வனாயும், தன்னைத் தானறிக் தலைவராற்காணப்படும் தலைவனா
யும், ஆணவப்பேய் கொண்டலைவார்க்குக் காணக்கிடையாத அருமை
யானபொருளாயும், எல்லாவற்றிலும்பாஸில் நெய்போலவிளங்கிப்பிர
திபலித்துக்கொண் டிருக்கும் வஸ்துவாயும், நீர் தீ காற்று ஆகாயம்
சூரியன் சந்திரன் ஆன்மா இந்திரியங்கள் தூல சூக்கும பூதங்கள்
தன்மாத்திரைகள் ஆகிய இவைகளைக் காட்டி நடாத்து மாயாவடிவையு
டையவஸ்துவாயும், ஆணமாக்கட்டுப் பேரின்ப வீடளிக்குவிரும்பும்
விரும்பமெனப்படும் இச்சாசத்தியையும், அதற்கு வேண்டிவெனவற்றை
அறியும் அறிவெனப்படும் ஞானசத்தியையும் அறிந்து செய்

பூம் செயல எனப்படும் கிரியாசத்தியையும் உடையவஸ்துவாயுப, நாத மய ஸ்வரூபமாயும், சங்கற்ப விகற்பமாகிய மனோதத்துவத்தை நடாத்துங் குணவயமுடையவனாயும், ஆன்மாக்களைப்பநதித்த பாசங் களைச் சங்கரித்துக் காப்பவனாயும், ஆன்மாக்களின் கன்மவகளுக்கிடா கப் போகமுத்தி என்பவைகளை அளிப்பவனாயும், போகத்தானமாகிய சாதாக்கியதத்துவத்தை யடைபவர்க்குச் சனனபயத்தைப் போகசிப பேரானந்தவெள்ளத்தில் அழுத்துவோனாயும், வேதனையைத் தரு கின்ற ரவுரவம் - மகாரவுரவம்-சீதே தாஷ்ணம்-மஹாபிலம்-ருசிமுகம்- கும்பிபாகம்-தப்தலோஹம்-அஸ்திபங்கம்-கிருமி-பூதிமாநகம்-ரிதுபங் கம் இவைகள் முதலான நரகங்களிலப்பாபா ததுமாககளைக் குடியேறும் படிசெயவிப்பவனாகிய மிருக்குவகடவுளாயும், இத்ததைத்தருகின்ற சிவகாமியமமையோ நிகடி உயிரும உடம்புமபோல பலவகைப்பட்ட எல்லாவுகைகளிலும் நிறைநது சோதிசொருபமாய் விளங்குகின்ற சிவபிரானிடத்தில் பக்தி செலுத்திப சிவானந்த வாழ்வையடைய மெய்யன்பனாயி ருப்பதை இப்பால் நாமறிநது கொண்டோம். இனி நீ அப்பெரிய பொருளின திருவடிசைய யடைவாயென்பதில் ஐய மில்லை. இவை இப்படியிருக்க நமமிருவரும செய்துகொண்ட சபதத் தில் நீ கெலிப்புகொண்டாய்; நாம் அபஜெயமகொண்டோம். ஆகையால் சபசப்படிக்கு ஒமனனனே! நமமையிரப்பினு லோரடி யடி யுமென்ற கேட்டுக்கொண்டாய். அதைக்கேட்ட அரசன் மலரிபா கம் வாய்ந்த ஒ மகா நுபாவரே! வேண்டாய். அப்படியடிக்கவேண்டியது அவசியமில்லை என்றுகூறினான். கடைசியாக ஞானவாஹுடைய கட டாயத்தின்பேரில் அரசன் அவரைப் பிரமபினுல ஓரடி யடித்தான்.

இந்தச் சம்பவத்தைக்கண்டஞானவான் இன்னென ஆச்சரியபர யிருக்கிறான். வேதங்களாலும் யாககு மனத்தாலும் ஆயநதரியக கூடாத பாய்பொருளை இல்லறத்திலிருந்துகொண்டு பெண்டுபிள்ளை புதார்த்தங்களின்மேல் இச்சை கொண்டவனாயும், இராசனாயிருந்து சங்கல செல்வச்செருக்கிலே கிடந்தழகுதுபவனாயுமிருக்கும் இந்த ராஜனைப் பேரவொத்த ஒருவன் பரமாத்மாவாகிய சிவபெருமானை அழமாட்டா ரென்பதாத வெண்ணக்கொண்டு நாம் பிரதிக்கினை பண் ணினதேயன்றிமேற் ல்ல ஆயினும், நிஷ்களானினைமையிலிருக்கிறநாக்கு

ணத்தைபுடையபிரமவஸ்துவையடையசமமகமராத நற்குணங்களை
புடையசாதன சதுஷ்டய சம்பன்னனாயி நகது நிரக்ஞணத்தியாபுப
பியாசத்தைக் கைபாற்றிவருமபடியாயும், சஞ்ஞனத்தியானத்தில்
மனதைச் செலுத்தகடா பொன்றம், நாம் இவ்வரசனுக்குப்பல
முறைஅறியப்படுததி நிருத்தார, அதையவன் கவனியாந் போனதி
னால், இனி அவனிடம் இருக்கலார்க்கொன்று மனதவலைகொண்டு
தென்றிசை நோக்கிப் புறப்பட்டுப் போயினா

அப்படியிப்போகுமாய்க்கருகில், அரசரினாக்குண்டாயிற்று அதா
வது, ஒ ஞானவானே! இராஜனுனபி (பு நிரந்தயனயிருப்பதனாலே
யும், நமமுடைய ஆவயந்திர குடியுக்கடிவந்து பூஜாகரியங்கள்முதலி
யவை சரியாய்நடந்து வருகின்றதா வென்பதை விசாரணை செய்யப்
பட்டவனாயிருப்பதனாலேயும், வாயடியுடையார்களை விருமபுவதை நாம்
கொடுப்பது நாம் து இயுடையுள்ள அமைமயா இருப்பதனாலேயும்,
அந்தராதான் நடப்பிட்டபோது நாம் ஆலங்கதி விருப்பதாகக் கூறும்
படி கேரிட்டது.

நீ அதற்காகவும், பிரமபா ஸ்டிபட்டகாகாகவும் ஆயாசப்பட்டு
அவ்வரசனிடத்தினின்று உலகி வெளிப்பட்டு வருதுவிட்டது உசுத
மாயிருக்கவில்லை. நிரக்ஞணத்தியாபுபியாசத்திற்கு அரசன் அரு
கனலலன் ஜீவாஉமா பரமாதமாநகளுக குண்டான கெஞ்சித்வசர்
வதவபேதங்களை அறிந்து ஆதமஸ்வரூப லக்ஷணத்தையும, ஆத்மா
வுக்கு வேறாகப் பிராந்தியினாலே தோன்றுகின்ற தேகாதி யுபாதித்
வங்களையும், சிவண மனன நிதித்யாசனாதி மார்க்கங்களையும், விதேக
கைவலய லக்ஷணத்தையும அறிந்திருக்கும் பக்குவாகளா யிருப்பவர்
களுக கல்லது, மற்றவர்கள் நிரக்ஞண உபாசனை செய்ய அருகரல்லர்,
அரசனை அவனுடைய பக்குவத்துக்குத் தக்கபடி ஞான அப்பியாசம்
செய்ய அவனுக்கு நீ போதிக்க வேண்டியதா யிருந்ததே தவிர
அத்வைத பரமானந்த சுகத புத்த முத்தஸ்வரூப வியாபக பீணை
அபரிச்சின்ன பிரமத்தை நிஷ்கள வடிவாயத் தியானித்து வருமாறு
போதித்தது சரியல்ல; ஏன் சரியல்ல வெனில், அநாதியாபுபியா
பித்திருக்கும் ஆணவமஸமாகிய அந்தகாரத்தை நீக்கும் வெண்ணு

நெற்றிக்கண்ணனாகிய சிவபிரானை சகனவடிவமாக அடியார்கள் தியானித்து வரவேண்டியது அவசியமானதா யிருக்கிறது. அதை நீ அறியாயோ?

நீ அவ்வரசனாகப் பிரம்படிபட்டது அவமானமான காரியமாயி ருப்பதாக நினைக்கிறதானால், நாம் வைகையாற்றின் கரையடைக்க மணவெட்டியுடன் கூடையும் எடுத்துக்கொண்டு கூவியாளாய் வந்த போது பாண்டியனுடைய பிரம்படி நமீது தழுமபேறும்படி நாம் பட்டுக்கொண்டதை நீ அறிந்திலையா?

பாசுபதாஸ்திரம் வேண்டித் தவமியற்றும் விஜயனைக் கொல்ல வந்த மூகாசுரனாகிய பன்றியைத் தூத்திக்கொண்டு நாம் வேடுவ ருபங்கொண்டு வந்தசமயம் அவனுடன் அபா செய்தபோது அவ னது காண்டபத்தால் நாமடிபட்டதும, சாக்கியநாயனா ளறிந்தகல்லா லடிபட்டதும், நூலின் துவாராலாகவேனும் நீ அறிந்துகொள்ள வில்லையா?

அப்படியிருக்க மேற்கண்டபடி உனக்கு நேரிட்டிருக்கருஞ் சம பல நிமித்தமாக நீ ஆயாசப்படுவது சரியல்லென்று மேற்படி அசரீரிடறிற்று. அதனால் ஞானவான் மனக்கவலைநீங்கி, சிற்சபை யில மங்கை மாதுமையுடன் ஆனந்தத்தாண்டவமாடும் நடேசபெ ருமான் வாசமாயிருக்கும் தில்லைபதியடைந்து அத்தலத்திலேயே வாசமாயிருந்தனர்.

பிறகு அரசன், ஞானவான் மனஸ்தாபத்தால் தன்னைவிட்டுநீங்கிப் போய்விட்டதை அறிந்து, அந்த ஞானவானைத் தேடிக்கண்டு பிடி த்து அழைத்து வரும்படி நாற்புறமுந் தூதர்களை அனுப்பினான். அவ்வண்ண மவர்களாலழைத்து வந்த ஞானவானுக்குப் பிரியவச னத்துடன் உபசரணைகள்செய்து நிராக்ருணை பாசனைக்குரிய சாதனை சதுஷ்டயம் வாய்ந்து சாயுசசிய பதவியடைவதற்கு அருகனாகும் விதத்தை அந்த ஞானவானால் உபதேசமபெற்றுக் கொண்டா னென் பதாக இத்தகாசன கூறுகின்ற தென்றுசொல்லி, அக்காசி மடாதி பதி தன்னிடம் வந்த சிவயோகிக்குப் பின்னுமொருகதை சொல்லத் தொடங்கினார்.

பிரமலக்ஷணம் - முற்றிற்று.

சிவமயம்
தருச்சிற்றம்பலம்.

ஆத்மபோதப்பிரசங்காமிர்தம்.

நான்காவது பிரகரணம்.

ஞானிகளின் மகிமை.

ஓர் ஞானமாதிரி அஞ்ஞானமெய்த் ஞானியாயினகதை.

பரதகண்டத்தில் கோசலதேசத்தை யரசாண்டுவந்த வேந்த னிடத்தில் சிவவேடம்பூண்ட ஒருவன் சிவயோகி என்று சொல்லி வந்திருந்தான். அவன் ஒருநாள் காலையில் பிரதம்பாமுதலிய உயர்ந்த ஆடை ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டும், மிகுந்த பரிமளத்துடன் கூடிய சந்தனமுதலிய வாசனைத் திரவியங்களைப் பூசிக்கொண்டும், வெகுஜனங்கள் புடைசூழ டலவித வாத்திய கோஷங்களுடன் அரசனுடைய பட்டத்து யானையின்மேலேறி ஊர்க்கோலம் வந்து கொண்டிருந்தான். அப்படிக்கு அவன் வருவதைக் கொத்துக்கொத் தாய் விளங்குங் கொன்றைமலை யணிந்த சடாடவியிரையுடைய சிவ பெருமானும், எல்லாவற்றினும் சைதன்னியஸ்வரூபமாய் மிருக் கின்ற நடேசப்பெருமானிடத்தில் அன்புள்ளவளாயும், புன்செய்கை யையுடைய புண்ணியவதியாயும், மாயமயக்கை விலக்கினவளாய் முள்ள அமுர்தமென்கிற பேருடைய ஒருமாத இச்சிவயோகியைப் பார்த்து நகைத்துக் காரியுமிழ்ந்து தூர்ப் பாஷையாயேகினான்.

சிவயோகியானவன் ஊர்க்கோல முடிந்து தன்னிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தபின்பு அந்தமாதா ஏசியதைக் கேள்வியுற்று சினி கொண்டு அன்றிரவில் மாறுவேடம்பூண்டு, அந்தமாதினுடைய இல் லிடத்துக்குச் சென்று, அம்மாதைக்கண்டு, அம்மாதாயே எனக்குப்

பசியாயிருக்கிறது; கொஞ்சம் அன்னங் கொடு என்று ஏழைகள் போல வருத்திக் கேட்டான். அந்தப் படி அந்த மாதானவன் அன்னங்கொண்டிருந்து கொடுத்தான். அதைச் சிவயோகி உண்ணாமல் அவனோடு காக்கி, அம்மா! இன்று காலையில் யானை பின்பெரி லேறிப் பவனிவந்த சிவயோகியாகிய மகாபைப்பராதது நீ பழிகததராகத் தெரியவருகிறதே சிவானந்தமுததிகுருசாகனமாய் சிவயோகத்தினிடத்தே எககாலமும் மனவெழுச்சியுடைய பெரியோராயிருப்பவரை நிரந்தகலாமா? அவர்கோபிதர சபிததால் உனக்குக் கெடுதி நேரிடுமென்றான். அதற்கு அந்த மாதானவன் அவனோடு கூட அடமா! அடவம்பா! அடயாச்சா! அடைப்பற்றி உனக்குக் வேண்டிய தென்னடா! நீ வந்த வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டு போடா! அந்தச் சிவயோகி வந்து கேட்டால் சொல்லுகிறேன் என்றான். அதற்கு நான்தான் அந்தச் சிவயோகி யென்றான்.

அந்த மாதானவன் அவனோடு காக்கி, வாரும சிவயோகியாரே! ஸ்தூல ரூபம் காரண மென்கின்ற மூல ரூபத்தைச் சீரங்களுடன் கூடிய ஜீவன் உலகத்தின்கண் மனவாக்குக் காயங்களுலே செய்யப்பட்ட பாவங்களின் பலனாகாக ஜனன மரணப் பிரவாகமான துக்கசமுத்திரத்தில் மூழ்கித் துன்பப் படுவதையும, மாயா காரி யமாகிய இந்தச் சீரம் நீசுரு மிழிப்பால் நிலையில்லாம லழிந்து போகத் தக்க தென்படையும் யோசித்து, யா பிறவித் தடலைக் கடந்து சிவசாயுஜ்ஜிய முத்திக்கரை சோவந்த குப பரமபதியாகிய சிவபெருமானுடைய திருவடித் தெப்பத்தை யடைவ வேண்டு மென்பதாக அபேகித்திருக்கிறா னோ? அப்படிப்பட்டவர்கள் ஈஷ்ணுத்திரயாதிகளை யொழித்து யான் எனது என்கின்ற அபிமானத்தை விடுத்தது, ஐம் பெரிசு தேட்டையும் அடக்கி, காமக்குரோ தாதிகளை நீக்கி, தத்துவ விசாரம் பண்ணி, அவைகளை நவநவமாகப் பிரித்து, மாகதவேஷ நிவர்த்தம் சாவதூக்குண் நிவர்த்தம் செயது, நிராபிமானம் நிராசை இன்புகளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு, மலைகளிலாவது அகன்குகைகளிலாவது அல்லது, ஏகாதலதானத்தி லாவதிருந்து அகோர தவஞ்செய்து ஞானயோகத்தைச் சாதிப்பவர்கள் நதகதியை யடைவார்கள் என்றதாக சிவாகமங்கள் முதலிய நிரந்தங்களில் கூறப்பட்ட

டிருக்கின்றதை சிவயோகியென்று சொல்லிக்கொள்ளுநீர் அறிநதி
விரா? அல்லது கேள்விப்படவாவதில்லையா?

விஷயங்க ளிப்படியி ருக்க, இந்தக்கரும பூமியில் சிலர் வயிறு
வளர்க்கும் பொருட்டு சிவவேடம்பூண்டு சகலவேத ஆகம இதிகாச
புராண சாஸ்திரமுழுது முணாநது போதவாகள்போல தாங்கள்
கற்றுக்கொண்ட சில ஞானசம்பந்தமான பாடல்களைப் பாடிக்கொ
ண்டும், தற்போதமொழிந்த சிவனடியார்களபோல சச்சிதானந்த
சொருபநிலையைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டும் திரிந்து, பின்பு அரசர்
முதலானவர்களிடம் வந்துசொருது கேட்கத்தைப்போஷித்துக்கொண்
டும், சங்கற்ப விசுற்பங்களையுடைய மனோஸ்திதியை விபரீதபாவனை
யில்விட்டும், அநேக பாபகாரியங்களுக் குட்படுத்திமவிஷமகிருத்தி
யங்களைச் செயதுகொண்டு மிருப்பார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள்
சிவவேடம்பூண்டு சிவனடியாகளென்று சொல்லிப் பேர்வைத்துக்
கொண்டிருந்தாலும், பிரபஞ்சவாசனையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு,
மனதி நான்குடன்கூடி விஷயங்களில் உலாவிக்கொண்டு, உயிரைவ
ருத்துகின்ற புலன்களுக்கு அடிமையாகி, ஆசைவலையி லகப்பட்டுக்
கடைசியாய எமகிவியையாகளால் துன்பப்படுவார்கள்.

மேலும் இப்படி குழப் பொய்யாகிய சிவவேடம்பூண்டு மோசத்
காராகளாகியிருப்பதைப்பார்க்கிலுமவிடுகோறும்பிச்சையெடுத்துண்
பதே பெருவாழ்வென்று கூறப்படும். ஓ சிவயோகியே! நாம் சொல்
லுவதைக் கவனததுடன் கேளும்: பிரமஞானத்தை யடையவேணு
மென்கிற உண்மையான விருப்பத்தையுடையவன் வேதாந்த சித்தார்
ந்த சாஸ்திரங்களின் சமரசநிலையை யாராய்ச்சிசெய்து, சிவபேத சிவ
பேதப்பகுப்புணர்ந்து, ஆசாபாசத்தையும், மனமாயையும், மனமுத்திரை
முதலிய அசுத்தங்கள் பொருந்திய புழுக்குரம்பையாகிய யாக்கை
யென்னுந் தேகத்தினிடத் துண்டான அபிமானத்தையும் விட்டு, சிவ
அஞ்ஞானங்களையும் ஞானாக்கினியாலே சுட்டுப்போட்டு, களிப்புற்ற
சிவயோகத்திலிருந்து, சிவஞானியென்று ஒட்டியாணம்பூண்டு, ஆன
தமென்னும் ஞானயிர்த்தத்தை யருநதி, ஒழி நமாவென்னும் ஞானமுத
திரைடைப்பெற்று அழியாப் பதவியாகிய மேட்சு சாய்பிரசுதியை

தை யடைய அருகரா யிருப்பவர்களை மாத்திரம் சிவஞானச் செல்வர்களென் றழைக்கப்படும்.

இப்படியாகச் சொல்லியபின்பு அந்தமாதானவள் தன்னுடைய சரீரத்திலுள்ள அவயவங்கள் வெளிப்படையாய்த் தோற்றம்படியாகத் தானுடுத்தியிருந்த ஆடையை அவிழ்த்தெறிநதுவிட்டு நிர்வாணமாய் நின்றாள். அப்போது அந்தச் சிவயோகி அந்தமாதனைப் பாராமல் தன்முகத்தைப் பின்புறமாகத் திருப்பிக்கொண்டு அசைவற்று நின்றான். அந்தமாதா ஆடையைத் தரித்துக்கொண்டு சிவயோகியை நோக்கி, ஓ சிவயோகியே! நான் வெட்கம் மானம் இவைகளைவிட்டு நிர்வாணமாயிருந்தபோது நீ என்னைப் பாராமல் முகத்தை மறுபுறமாய்த் திருப்பிக் கொள்வானேன்? கிரகாசிரமத்தி லிருக்கும் சமுசாரிக எல்லவோ அப்படிச் செய்யவேண்டியது. உம்மைப் பார்த்தால் மேகத்தை யுண்டாகவும் சிறுநினைபத்தில ஆசைப்பட்டவராய்க் காணப்படுகிறது. ஆதம ஞானத்தைக் கைப்பற்றிப் பிரமசிரீநயத்தை அறிந்துகொள்ள ஆசை கொள்ளுபவர்கள் தேக அபிமானம் ஆங்கார முதலியவற்றைத் தொலைத்து, ஐப்பலையுஞ் சுட்டறுத்து, நீலகாசசிவமோக நித்திரை கொள்பவராயிருக்க வேண்டிய தாக்கதே? அப்படியிருக்க உமக்கு ஆண் பெண் என்கிற உடற்பேதத்திருக்கி யது? மாமிச ரூபமாக அமைந்திருக்கும் உபஸ்த விர்திரியங்கள் முதலியன தோலையன்றோ? அவைகளைப் பார்க்கிறதானால், உமக்கு அருவருப்பு உண்டானேன்? உண்டாகி முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்வானேன்? நீர் உண்மையான சிவநேசரா யிருந்தால் மானம்வந்தாலும், அவமானம்வந்தாலும், சுகம்வந்தாலும், துக்கம்வந்தாலும் சமமாய், ஏகரூபமான மனதோடு கூடிய பொறுமை யடைந்தவனாய், அந்தர்முகத்தில் மனதைச் செலுத்தி சர்வஜீவதயாபர மூர்த்தியே! சத்துச்சித்தானந்த தற்பா நாதா! சாம்பசிவாவென்று ஆத்மத்திடானத்தி லிருக்கவேண்டியவனுயிருக்க, அப்படிக்கில்லாமல் அரசனிடம் வந்து சேர்ந்து பெருந் திண்டுகளைத் தின்று காலங்கழிப்பதுடன் யானையின்பேரிலே நிக்கொண்டு பவனிவருவதும், பின்பு மாறுவேடம்பூண்டு இரவில் என்னுடைய இல்லத்தினுக்கு வந்து பித்தனைப்போல் என்னைப்பார்

த்து சிவயோகியை நீ நிந்திக்கலாமாவென்று கேட்பதும், இதுதானா உம்முடைய ஞானவீருத்தி? இதற்குத்தானா நீர்காத்தவராயன் கறுப்பண்ணன் பிடித்திருக்கும் தடிமாடனைப் போல் தாடி மீசை முதலியவற்றை வளர்த்துக்கொண்டு சிவவேடம்பூண்டு திரிவது? இது உமக்கு அழகோ? சிவாநந்தப்பெருவாழ்வை விரும்பு மெய்யடியார் களிப்படி செய்வார்களா? செய்யார்கள். பசிக்கின்றது அன்னம் போடென்பதாகப்பொய்சொல்லலாமா? கடவுளை நினையாமல் உயிர்ச் சார்பாயுள்ள குடும்பமுதலாகிய பலவகைப்பட்டிருக்கின்ற தேகாதிப் பிரபஞ்ச வாழ்வுகளுக்கெல்லாம் நித்திய மென்றெண்ணி வாழ்நாள்களைக் கழிப்பவர்க ளல்லவோ பொய்சொல்லுவது; சிவவேடம்பூண்ட நீர் பொய்சொல்லலாமா? சிவவேடம் பூண்டதற்கு முந்நி தத்துவலக்ஷணம் இன்னதென்றும், சிவபேதமென்பது யாதென்றும், இவைமுதலியவற்றை எப்போது கழிக்கக்கூடா யிருக்குமென்பதும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது உசிதமாயிருக்க, நீர் அப்படி தெரிந்து கொள்ளாமல், இவ்வர்த்தராத்திரியில் மாறுவேடம்பூண்டு இங்குவந்து அன்னங்கேட்பதைப்போல் பாசாங்குசெய்து, நான்வைதவிஷயத்தைப் பற்றிக்கேட்டேரே? உமது யோக்கியதையை யோசித்துப் பார்க்கில் பரநுதுவநிலையைக் கைப்பற்றும் பொருட்டு ஞானநுஷ்டானத்திற் சூரிய தத்துவவிசாரணைகூட செய்தவராக எனக்குத் தோற்றவில்லை. ஆகிலும், தத்துவ லக்ஷணத்தைப்பற்றி நான் சங்கடமாகாய்ச் சிலவற்றைக் கூறுகிறேன் கேளும். தேகத்துக்கு அன்னியமாக ஆத்துமா ஒன்றுண்டு அதைத்தான் சிவமென்றுகூறுவது, அத் தேகத்துக்கு முப்பத்தாறு தத்துவங்களுண்டு; இந்த முப்பத்தாறு தத்துவமும் ஆன்மா புகிக்கைக்குத் துணைக்காரணமா யிருப்பதுடன் தூலகுக்கும்காரணமாக நிற்கும். இந்தத்தத்துவம் முப்பத்தாறுக்கும் விபரம்,

ஆன்ம தத்துவம்	௨௮௪.
வித்தியா தத்துவம்	௭.
சிவதத்துவம்	௫.
ஆக	<u>௩௮௬.</u>

மேற்கூறிய ஆன்மதத்துவம் உயிசல், பூதம் ௫. புலன் ௫. ஞானேந்திரியம் ௫. கன்மேந்திரியம் ௫. அநதக்கரணம் ௪. ஆ. உயிசு.

வித்தியா தத்துவமாவன, காலம்-நியதி-கலை - வித்தை-இராகம்-புருடன்-மாயை. ஆ. ௭.

சிவதத்துவமாவன, சுத்த வித்தை - ஈஸ்வரம் - சாதாக்கியம் - சுத்தி - சிவம். ஆ. ௫.

இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் தனித்தனியே ஆராய்ச்சி செய்து பார்க்குமுடிவில் நடேசர் அகண்டமாந்திரியமாய் விளங்குவது மன்றி, தொரபசம் தத்பசம் அசிபசப்பொருளாயும், பரிபூரணமாயும், அறிவுக்கறிவாயும், நின்மலமாயும், உயிருக்குயிராயும், குறியுங்குணமு மில்லாததாயும், அருவம் உருவம் அருவுருவமாயும், அகண்டதிராயும், ஆனந்தமாயும், சாவமுந்தானாயும், தானேசர்வமுமாயும், எல்லாமாயும், அல்லவாமாயும், குருதுரிய சம்பூரண மௌனனந்த தவாதுபூதி சாக்ஷாத்கார வஸ்துவாயும் விளங்குவார்.

பரமஞான விளக்கம்.

அறிவில்லாத தத்துவங்களைத்தையு மடங்க நீசகியறிபவன் தன்னைக் காணி லசண்டமாந துரிய மாகும்
அறியுமல் வறிவு தாறு யறிவிக்கு மறிவேர டென்றி
அறிவொடா னந்த மாகி யதிதமாய் நின்ற தன்றே.

மலர்கள் நிறைந்த குளிரந்த சோலைகள் சூழ்ந்த தில்லைநகரில் எழுந்தருளி யிருக்கும் நடேசப்பெருமானை யார வேதாகமவாக்கி வங்குகிறுப் போற்றித் தத்துவ முப்பத்தாறையும் ஆராய்ச்சி செய்த வர்களுர் யிருக்கிறார்களோ அப்படிப்பட்ட மகான்கள பிரமசொரு பமாகிய அச்சபாநாயகரை ஞானக்கண்ணினுற்காண அருகராயிருப பார்த்தன். அப்படிக்க காண்பவர்கள் சுத்தமெய்து ஞானமேனிச் சோதி தானாய் விளங்குவார்.

பதிபகபாச விளக்கம்.

தத்துவ முப்பத் தாறுத் தனித்தனி களைந்து நீக்கின்
மெய்த்திருள் மூடி மத்தை முன்னவ னருளால் வீட்டின்

மெய்த்ததன் னுருவ நன்றாய் விளங்குறு மதற்கப் பாலே
சுத்தமெயஞ் ஞான மேனிச சோதிதா னாயி நுழைவன்.

யார் ஆதமவிசாரணையில் மிகவும அபிலாஷை யுடைமவர்களா யிருக்கிறார்களோ அப்படிப்பட்டவர்கள் உலகவிஷயங்களி லாசை வைவிட்டு இந்திரிய நிவிரதஞ்செய்து, மனதைச் சுவாதினப்படுத்திக் கொண்டு தத்துவவிசாரணை செய்யவேண்டியதில் முயற்சிகொள்பவரா யிருப்பார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் தங்களைச் சிவனடியாராகிளன் றும, தங்களுடைய உடைமைக னெல்லாம் சிவனுடைமைகளென்றும், தங்கள் செயலெல்லாம் சிவன் செயலென்றுமகருதி, சனகமகாராஜன் முதலிய மகான்களைப்போல வாழ்ந்து, பிரார்த்தனம் நீங்கும்வரை யில் ஆன்மாவைத் தாங்களிய தேசரசுமைபினைப் பராமுகமாய்த் தாங் கிகொண்டு, ஞானவாய்காராய் அருளித்து, சிவகரணங்களெல்லாஞ் சிவகரணங்களாகவாய்ந்து, அந்தா முகத்திலென்று, செம்பொன்னம் பலவனாகிய கீடையபெருமான குஞ்சிதபாதத்தை ஸமரித்துக் கொண்டு ததேகங்களையான சாதனங்களைச் செய்துகொண் டிருப்பார்கள்.

தங்களைச் சிவனடியாராக் கொன்றும், தங்களுடைமைகள் சிவ னுடைமைகளென்றும், தங்கள் செயல்கள் சிவன் செயல்களென்றும் கூறியிருப்பதற்குப் பிராரணை.

தாயுமானவர்.

எல்லாமுன் னடிமையே யெல்லாமுன் னுடைமையே யெல்லா முன் னுடைய செயலே, யெங்கணும் வியாபிதீ யென்றுசொல்லு மியல் பென் றிருக்காதி வேத மெல்லாஞ்; சொல்லான் முழக்கியது மிக்க வுபகாரமாய்ச் சொல்லிநக தவரும் விண்டு, சொன்னவையு மிவைநல்ல குருவான பேருந் தொகுத்தநெறி தானு மிவையே; யல்லாம் விவ்லை யென நன்ற வறிந்தே னறிந்தபடி நின்று ககநா, னுகாத வண்ணமே யிவ்வண்ண மாயினே னதுவுகிள தருளென் னவே, கல்லாத வுழிண னுக்குள்ளே யுணர்த்தினை சுதிக்குவகை யேது புகலாய், கருதிய சிற்சபையி லானந்த சிந்தமிதி கருணை சுரக்கடவுளே.

மேற்கண்டபடி ததேகக்கியானத்தி லிருந்து நிஷ்காம கர்மங்க ளைச் சாதிக்கும் வைராக்கியங்கள் சர்வபரிபூரணமாய், எல்லாவற்றி லுந் சைதன்ய ஸ்வரூபமாய், சொல்லிலும் சொல்லின்முடிவிலும் வேதச்சுருதியிலும் அன்பரிடத்திலும் மற்றெங்குமாய் விளங்கும் நடேசரூபபெருமான் பாதாமபுஜத்தை யடைவார்களென்பதாக ஞான னுல்கள் பேசுகின்றன.

திருத்தாண்டகம்.

சொல்லாணைப் பொருளாணைச் சுருதியாணைச் சுடராழி நெடுமா லுக் கருள்செய் தாணை, யல்லாணைப் பகலாணை யரியான்றன்னை யடி யார்கட் கெளிபாணை யரண்முன் றெய்த, வில்லாணைச் சரம்விசயற் கருள்செய் தாணை வெங்கதிரோன் மாமுனிவர் விரும்பி யேத்து, நல லாணைத் தியாமு நம்பன்றன்னை நாராயுர் நன்னகரிற் கண்டே னானே.

இவ்வண்ணம் அம்மாதானவன் போதித்த சிவஞானசமபந்த மாகிய விஷயங்களைக் கள்ளமே குடிக்கொண்ட நெஞ்சினையுடைய சிவ யோகி கேட்டு, அடியில்கண்டபடி வினவினன்.

வினா—ஓ அம்மா தாயே! ஒருவன் தத்துவவிசாரணை செய்வதி னாலேயே தில்லைச்சிறம்பலத்தில் நடனஞ்செய்யும் பொருளாகிய நடேசமூர்த்தியைக் காணக்கூடுமா?

விடை—பிரமன் விஷ்ணுமுதல் கிருமியீராக வுள்ளவர்கள் ஆண வும் கன்மம் மாயை யெனனு மூன்றாமெங்களை யுடையவர்கள். இவர்க ளுக்குப் பிரகிருதி தத்துவம் ததுகரண புவனபோகங்களா யிருக் கும். அத்தத்துவங்கள் தூலமாகவும் சூക്ഷ்ணமாகவும் காரணமாகவு யிருக்கும். சந்திரனைத் தெரியவொட்டாமல மேகம் மறைத்திருப்பது போல மாயாபாசம்பந்தத்தாலாகிய அந்தக்கரணமுதலிய தத்துவங்கள் சிவ தத்துவமும் ஆன்மாவையும் மறைத் திருப்பதால், அதனது லக்ஷண யினை தென்படாது. பரமாத்மாவை விலக்ஷணம் என்னதென்பதை யுத்தேசித்துக்கொள்ளக் கூடாமலிருக்கிறது. வாழைத்தண்டை அபே லுத்தண்டைகளை ஒன்றொன்று யுரித்துக்கொண்டு லுத்தண்டைக் காண்பதுபோல் குருஉபதேசத்தால்,

இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களை யு மொன்றொன்று யாராய்ந்து அதுநானல்ல இதுநானல்ல வென்று நியதிகழிதது நாத்தத்துவம் வரையினுங் கடந்தால் ஜீவாத்மாவின் சொரூபலக்ஷணமின்னதென்று தெரியும். அங்கும் பகவிலேற்றிய விளக்குப்போல் தற்போதச் சேட்டையடங்கி அறிவுமயமாய்நிறகில, அவ்வறிவுதானே சிவமென் னும் எதர் சதஞானமவாயந் தின்புறறு விளங்குகிறபன்.

சிவப்பிரகாசம்.

தத்துவ மானவற்றின் தன்மைக ளுணருங் காலே
யுய்த்தறிந் திடவுதிபப தொளிவளா ஞான மாகும்
அததன்மை யறியுமாறு மகன்றிட வதுவா யான்மாச
கத்தமாளு சத்தஞானத தொருமுத றேன்று மன்றே.

கைவல்யம்.

தத்துவ விகாரஞ் செயது சகலசக தேக மும்போய்
அத்துனி தந்தா னாத லபரோஷ ஞான மாகும்
காததஞா சிவபேதங் கழிவதே அக்கம போதன்
முத்தனா யெல்லாநு செயது முடிந்ததா னநக மாகும்.

மேற்கண்டபடி அம்மாது கூறியதெல்லாம் இந்தச் சிவயோகி கேட்டு மனக்கவலைபுற்று, தான் சிவவேடம் பூண்டவனாயிருந்தும் வேதாகம வழியிலே நடவாமல் அதற்குவிரோதமாய் நடந்துவந்தது பிசகென்றும், இனி அப்படி நடவாமல் தனது நடவடிக்கையைச் சீர்ப் படுத்திக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் எண்ணி அம்மாதே நோக்கி அடியிற்கண்டபடி கூறத்தொடங்கினான்.

ஓ அமமணி! ஓ பிராட்டியே! வேதாகமங்களை யுணர்ந்து சாங்கு சங்கப் பழக்கத்தையுடையவாயிருந்த என் பிதாவானவர் ஞான தினம் என்னை அழைத்து, அப்பா சூமாரனே! இந்தச் சீரீரம் நாக்க னுக்கு மாயா சம்பந்தத்தினாலுண்டானதென்றும், அதுபின்னதான பிணிகளா லுண்டாகிய புலால் நாற்றத்தை யுண்டாக்கின்றும், அத எந்தக்கணம் இருக்குமோ எந்தக்கணம் போக்குமோ, எந்தக்கணம்

யக்கூடாம விருப்பதென்றும், அந்தத் தேகத்தினுள் வாசமாயிருக்
கும் ஜீவன் பஞ்சேந்திரிய வேட்களின் சுழலிலகப்பட்டு, உணாவழி
ந்து சத்தாதி கீடயங்களுகிய நாய்களால் வேட்டை யாடப்பட்டு,
இச்சை முகலியவைகளாலே பழுதுபட்டு, அகம்பாவமென்னும்
பசாசுடன் விளையாடி, சந்தோஷத்தைத் தருகின்ற மாயாகாரியங்களை
நாணுவிதமாக நடத்தி, அந்நூல், எண்ணிக்கை யில்லாத உபாதிகளை
யடைந்து, பாபிகளாகி நரகவேதனைக்கு ஆளாவாகொன்றும்; இப்
படிப்பட்டவர்கள் புராதனஞகிய நேசப பெருமானைத் தொ
ழாத பிரஷ்டாகளா யிருப்பார்களென்றும்; பேய்த்தோபோல் சில
யில்லாமலழிந்து போகும் பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் உலாவிக்கொண்டு
துன்பக்கடலில்முழுகிகிடக்கும்பிரஷ்டாசனேப்போலவீயும் இராமல்,
சம்சார பந்தத்தைவிட்டு இனிப்பிறவா நெறியை யடையுபபொரு
ட்டு வைதிகசைவ சனமாககத்தைக காட்டும ஞான நூலாராய்ச்சி
யும், சிவத்தியானமுஞ் செய்து நந்தியையடைய முயற்சிசெய்ய
வேண்டியதென்றும்; யாசபநாயகரைப் போலறிந்தோழாமலிருக்
கிறார்களோ அப்படிப்பட்டவர்கள் பெரும வனத்தில் வாசஞ்செய்
யும் புன்குருங்குகளுக்குச் சமானபானவாகொன்றும் பிரபுலங்கலிலை
யிலிருக்கும் செய்யுளொன்றை யெடுத்துச் சொல்லினா.

அதாவது.

பூசனை செயாதகை புராந்தகனபுகழ்
பேசுத விலாதவாய பெற்றுமுனறிக்க
நீசரா நவாதமில் நெய்வனத்தடை
கூசுத விலாதபுன குங்குன்றரோ.

இப்படியாக எனது தந்தை எனக்குப் போதித்ததன்பேரில்
நான் வைராக்கிய சடகம் வைராக்கிய தீபமுதலிய ஞான நூல்களை
வரசித்து வந்ததில், மாமிச பிண்டமாயும், ஆபாசமானதாயும்,
கிலையிலாததாயுமுள்ள இந்தத் தேகத்தினிடத்தில் அபிமானம்
வைத்து அதைப் போஷிக்கும் பொருட்டுப் பணத்தையும்
பூழிஷையும் சம்பாதிப்பதில் சதாதிருஷ்டி. யுள்ளவனாயிருந்து
சமுசாரக் கடலில்முழுகி, ஆகாரம் நித்திரை பயம் மைனனமுதலிய
விஷயங்களா ஜுண்டாகும் பலவித அக்கங்களுக்கு ஆளாகிப்

போவதைப் பார்க்கிலும், துறவியாகி நற்கதி யடைவது நலமா யிருக்கு மென்பதாக எண்ணி இல்லறத்தை விட்டுச் சிவ வேடம்பூண்டு வெளிப்பட்டுப் பலதிவ்ய சேஷத்திரங்களுக்குப்போய் சிவதீரசினஞ் செய்து சிவநேசர்களைக்கண்டு சேவித்துக்கொண்டு வந்தேன். அப்படியிருக்க, ஒருசநதியாசி என்னிடம்வந்து எனக்கு நேசனாயிருந்தான். இவன் மந்திரவாதியா யிருந்ததால் அவன் என் அறிவைக்கெடுத்து மாந்திரீகம் கற்றுக்கொள்ளும்படி செய்தான். நான் அந்தப்படி கற்றுக்கொண்ட பின்பு அவனுக்கும் எனக்கும் பகையுண்டாய்தில் நான் அவனைவிட்டு நீங்கி இத்தேசத்து அரசனிடம் வந்து சேரும்படி நேரிட்டது. இந்த அரசனிடத்தில் நான் கற்றுக்கொண்ட மாந்திரீக வித்தையில சிலவற்றைக் காட்டியதில், அவைகள் மிகவும் அற்புதமா யிருந்ததால் நான் உண்மையான ஞானவானென்று கருதி என்னை மிகவும் பெருமையாகப் பாராட்டி வந்தான். அந்தப் பெருமையானது நான் உன்னைக்கண்டு வார்த்தை யாடியதில் ஊழிக்காற்றி லகப்பட்ட இலவம் பஞ்சுபோற் பறந்துபோய் விட்டது. என் பொய்வேடத்தை இன்றோடே விட்டுவிட்டேன். இனி அரசனிடத்தும் போகமாட்டேன். உன்இலவத்திலேயே இருந்துநீ சொல்லு ஞானமார்க்கப்படிநடந்து கொள்ளுகிறேனென்றான்.

இது இப்படியிருக்க, அந்தமாலு எழுந்து ஸ்நானஞ்செய்து, பூசையில் உட்கார்ந்து அடியில் கண்டபடிக்குச் சிவபிரானாகிய நடேசப்பெருமானைத் தோத்திரஞ் செய்தனள்.

ஸ்ரீகண்டத்தைபுடைய வேதியராகிய நடேசப் பெருமானே! கடாசலவரிப் போர்வையைப் போர்த்தவனே! அனந்த பிரம்மானந்த பிரவாக அதுபவக்கடலாகிய நடேசப் பெருமானே! சர்வவிபாக கிராகுல கோலாகலனாகிய சபாநாயகனே! சுபகுண பரிபூரணஞான பரமபுருஷனே! சர்வலோக பதியாகிய சாம்பசிவனே! சந்த்ரசேகரனே! சிவபெருமானே! கங்கைச்சடையானே! கருணைப்பிரலாகனே! சிவஞான போதனே! ஏகனே! அநேகனே! ஞானாகரனே! தாத்ரதஸ் முழுதுந்தானாய் நிறைந்தவனே! ஓதவடங்காத தாண்டவனே! மூர்த்தி வாசகரின்பொருட்டு நரிகளை யெல்லாம் பெரியகுதிரைகளாகத் தீர்ப்

தவனே! வேதக்குதிரையின் மேல்வந்தனிகர்தனே! வேதவேதியனே! ஆவரண சத்தியைக்கடந்த அறிவுடைபோராகள் தேடுகின்ற முக்கட பிரானே! பாசப்ந்த மற்றவர்களுக்குத் தனதுபதத்தைத் தந்தருளுந் தயாபரானே! சுத்த நாககுணமாகிய பராபரானே! என் தெய்வமே! கருணைப் பிரவாகனே! தத்பதாநீதனே! சதனுசித்து ஆனந்தமான சதாசிவனே! வாக்குமனாதி உகோசரமாகிய பராபர வஸ்துவான பரதேவதையே! சாவஜீவ தயாபர மூர்த்தியாகிய சங்கரனே! மெய்யடியார்களுடைய அஞ்ஞான அழுக்கைமாற்றிப் பசுபோதத் தைக்கீகிச் சிவபோத முண்டாகுபபடி செய்யுமையனே! ஞானமய மாகிய திருச்சிற்றம்பலத்தில ஆனவரதமும் ஆனந்தத தாண்டவம் இயற்றியருளும் திரிபுரதகனராகிய நடேசப்பெருமானே! திருமால றியாத தெய்வமலர் தாளிணையை அடியேனுக்குத் தந்தருளுமையா சிவபிரானே! கணபண கங்கண மணியணி திகழ்பெறு கவுரிமனோக ரனே! குணமிகுந்தார பணிமுத வல்லபை கொஞ்சமனோகரனே! கோடியண்டங்களைத் தன்னகத்தே யடக்கிவைத்திருக்கும் பரனே!

இவ்வண்ணம் அம்மாதானவன் தோத்திரம் செய்வதைக் கேட்டிருந்த சிவயோகியானவன் தானும் அந்உபபடி திரிநேதிரதாரியாகிய பரமசிவனைத் தோத்திரம் செய்து வந்தான். அல்லாமலும், அம்மாதா முன்னிலையில் ஞானநூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்துகொண்டு வந்தான். அப்படியிருக்க ஒருதினம் அம்மாதா தனது ஞானகுருவைக் காணும்பொருட்டு இச்சிவயோகியுடன் அவருடைய ஆசிரமத்துக்குச்சென்று அவரைக்கண்டார்கள். அவர் சிவயோகியைப் பார்த்தது, நீயாரென்றுவினவினர். அவன் அவருடைய திருவடிக்குத்தீர்க்கதெண்டன் சமர்ப்பித்துத் தன்வரலாற்றைக்கூறி ஓசவாமி! அடியேன்பிறவி சாகரத்தைக் கடக்கு மார்க்கத்தை யறியா துமுன்றுவேதாகம வரம்பைக் கடந்து பவநெறியை முக்கியமாகத் தொடர்ந்து தீவினையிற புடர்ந்தலைந்து மயங்குகின்றேன். தேவரீர! அனைத் திருவுளத்திற கொண்டு அடியேன்பேரில் கிருபைவைத்து வேதாகம வாக்கியங்க ளால் ஞானலக்ஷணங்களைப் போதித்து, என் பாசப்ந்த உபாதியை நீக்கி அடியேன் சந்திரஜடாமண்டலதாரியாகிய சதாசிவத்தின் மொள ன்மந்திரத்தை உபதேசித்து அந்தக் கடவுளின் திருவடியாகிய மோக்ஷத்தை அடையும்படி செய்யுமையா பிரபுவே என்றான்.

ஓ ஆடவனே! ஞானபாஷையைத் தெரிந்துகொண்டு தந்திய னுகி ஞானோதயமடைநது மோக்ஷமாகிய விண்ணுட்டினை யடையும் பொருட்டு வேதாதத வாககியங்களால் அத்தவத வஸதுவின் இலக் கணங்களை விவரித்தது உரைக்குமபடி கேட்டுக் கொண்டாயல்லவா? அதைப்பற்றி நாம சிலவற்றைக் கூறுகிறோம் கேள்.

பவநெறியை முக்கியமாகத் தொடர்ந்து மயங்கும் தீமையைத் தொலைக்கக் கூற்றையுதைக்க ஐயனாயும், சினைப்பவர்களின் பழைய வினைகளைத் தீரப்பவனாயும், விளையிலலா மாணிக்கமாயும், பஞ்சகிருத் தியங்களை நடத்தும் சாவேஸ்வரனாயும், சகலவேதாசும ஸவருபனாயும் விளங்கும் திலைநாயகனுடைய பாதாமபுஜத்தை யடையவிரும் பும அறிவுடையோர்கள் குணசாரகராயும், வேதவேதாந்தமான உபநிடத முதலாகிய வேதாசுமங்களை நன்காராய்ந்துணர்ந்தவர்களாயும், சாததுவிசம்-இராசதம்-ராஜம் எனனும் இரமூன்றுகுணங்களையுங் கெடுத்தவர்களாயும், சிவாலயத் திருப்பணித் திருஉற்சவமுதலிய பதி புண்ணிய தருமத்தைச் செய்பவர்களாயும், சித்தசுத்தியுண்டாவதற் குச் சாதன சதுஷ்டய நிஷ்காமிய காமத்தைச் செய்பவர்களாயும், பெரியோர்களுக்கு உதவி செய்பவர்களாயும், பதிபசுபாச லக்ஷணங் களை இன்னதென்று அறிந்தவர்களாயும், இதுதாமம் இது அநர்மம் என்று தெரிந்துகொண்டு சகல காரியங்களை நடத்துபவர்களாயும், நன்மையுந தீமைபும, சுகமும் துக்கமும், இன்பமும் துன்பமும், வாழ்வுந் கூழவும, வறுமையுந் செல்வமும், பெருமையுந் சிறுமை யும், சமமென்று பாராட்டி, எல்லாமரன செயலென்று சிவத்தியானத் தைக்கைவிடாமல் அதுஷ்டித்து வருபவர்களாயும், மாயாப்பிரபஞ்ச மயக்கத்தை யறுப்பவர்களாயும், மனதை விஷயங்களில் செல்லாமல் நிறுத்தி சலிக்காமல் சிவபிரானைத் தியானித்து வருபவர்களுமாகிய புண்ணியவான்களா யிருப்பவர்கள யாரோ அவர்கள் தாம் மெய்ஞ் ஞானியராவார்கள் என்று அறிக.

அப்படிக்குச் செயயாமல், ஆசாபாசத்தி லகப்பட்டுக் கெட்டையுங் கருமிகளாயிருக்கும் பேதைகள் சந்திரனைத் திருமுடியி லுணர்ந்தருளும் சிவபிரானாகிய நடேசமூர்த்தியை யொருபொதும் நினைப்பாமல், ஆகாரம்-சித்திரை-மைனங்களை மாத்திரம் செய்துகொண்

மும், மாணம் நிச்சயமென்பதை நினையாமலும், எல்லாரும் தங்களைச் செவ்வந்தர்களென்றும் பிரபுக்களென்றும் நினைக்குமபடி ஆசைகொண் டும், மனை-விடு-தோட்டம்-தூவு-ஆபரணங்கள்-ஆடைகள்-போதுமா னதிரவியங்கள் இவைகளை ஆர்ச்சித்து, குடும்பங்களைக் காப்பாற்றி, அந்தத் திரவியங்களைக் குடும்பத்தில் நடக்கும் கலயாண காரியங்களி லும், மற்ற விஷயங்களிலும் செலவு செய்து, மீதிபணத்தைத் திருடர் கள் கொள்ளையடிக்கக் கொடுத்துப், அதுபோக மீதி யேதாவதிருந தால அனைக்கெட்ட வழியிலும் உபயோகப்படுத்துவார்கள். இவா கள் கர்மங்களைப் பொபேஷையுடன் செய்து பிறப்பிறப்புள்ள வழி யாக நடப்பதற்குப் பிரயத்தினைப்பட்டு இந்நகத தேகமழிந்த பின்பு இழிவான நிலையையடைவார்கள். இப்படியாகப் பசுகுகளாகிய நரர் கள் தாங்கள் செய்யுகாரியங்களுனவை தங்களைப் பாபிகளாக்கி விடுமென்பதையும், இவர்கள் இவ்வுலகத்தில் பாவஞ்செய்வதைப் பார்க்கிலும் வேறே சிறீஷ்டமான திருக்கிறதென்பதையும் அபி யார்கள்.

ஓ அன்பனே! நீ என்ன ஞானதூலகளைக் கற்றறியன்று நாம வினவியதற்கு வாரிசாகியசகதகு முதலியவற்றை எந்தகப்பனா எனக் குக் கற்பித்ததாகக் கூறினாய்; நீ புத்தகத்தைப் படித்து அதன் சப தார்த்தத்தைப்படித்தவனாய்ககாண்கிறதேயல்லது, அதன் அன்வயத்தி லடங்கிய மெய்ப்பொருளை யடையுமொருதி சாவதிரங்கள் முறை யிடுகின்றபடிசிரவணமனைஞ்செய்துதத்துவங்களை யுணர்ந்து, தன்னை யறிந்துகொண்டு, ஞானானந்த சுகத்தையேறித்தியரிலையெறுணர்ந்து அதை அடையும்படிசுகமுயற்சி செய்தவனாய்ககாணப்படவில்லை, பண அபேபைஷையுடையவன் அதை அடையாமல் பணம்பணமென்றுவெறு மையாக வாயினற் சொல்லிக்கொண்டே யிருந்தால் அதிலென்பலன். புத்தகத்தை கவாசித்து ஞானசாதகமசெய்துகொண்டிருந்தாலல்லவோ அப்பொருளை அடையக்கூடும். அப்படியன்றிக் காக்கை கத்துவது போல் புத்தகங்களை வாசித்துக்கூச்சலிட்டு மெய்ப்பொருளி நிலைமை யின்னதென்றறியாமல் குதர்க்கஞ் செய்வதனால் என்ன பயனை அடையக்கூடும். பூமியிற் புதைத்திருக்கும் புதைமயலை வெளிப்படுத் துவதானால் அப்பூமியைத் தோண்டியல்லவோ அப்பொருளை அடை

மவேண்டும். அதைப்போல் உண்மைப்பொருளை அடையவிருப்புவான் ஞானசாரியனை யடைந்து சாது சங்கப்பாழிற்சி செய்து, சித்தசுத்தி யடைந்து, உபதேசக்கிரம சாதகத்தின் பயனொல்லவோ அப்பொருளை அநுபவிக்கக் கூடும்.

நாம் மேற்கூறிய விஷயங்களை யார் கவனிப்பார்களென்றால், எவர்கள் வேதாநுமவழியை அநுஷ்டித்து நந்தியை யடையவேண்டுமென்பதாகச்சதாகாலமும் பர்வதராஜ புத்திரிக்ருநாயகனாகிய பரமசிவனைப்போற்றித் தொழுதுக்கொள அப்படிப்பட்டவர்கள் நாம் கவனிப்பார்கள்.

எவர்கள் பொய்வாழ்வில் கடந்து இங்குபங்கும் இச்சைகொண்டலேந்து பாவங்களைச் செய்து, நாமதண்டனை நகு ஆளாகிறார்களோ அப்படிப்பட்டவர்கள் கவனியார்கள். அவர்களுக்கு ஆதிசேஷனுப் சரஸ்வதியும் வந்துசொல்லிய போதிலும் காது கொடுத்தாங்கேவார்கள். இப்படியென்று அந்தப் பரமசாரியார் சொல்லியபோது சிவயோகியானவன் அவரை வணங்கி அடியிற்கண்டபடி கேட்குமாற்றான்.

ஐயா! யார் ஞானசாதகம்செய்ய முயல்கிறார்களோ அவர்கள் துவக்கத்தில் பதிபசுபாசத்தின் லக்ஷணங்களை இன்னதென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று அருளிச்செய்துள்ள அதனிலக்கணம் யாது?

இப்படியாகப் பதிபசுபாசமென்னுந் திரிபதார்த்த லக்ஷணங்களை அறிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்ட சிவயோகியின் நிலையை அந்த ஞானசாரியார் உணர்ந்து, இவன் உலகநாட்டத்தை விடுத்த ஆத்மநெறி-பத்திரெறி - வேதநெறி ஆகிய இந்நெறிகளை அநுஷ்டிக்காதவனாயும், பசுக்களின் பாசங்களைக் கெடுக்கும் பரமசிவனிடத்து உண்மையான பக்தியில்லாகவனாயும், சிலபுத்தகங்களை மாத்திரம் வாசித்தவனாய்க் கரவாழ் படுகிறதே யன்றி ஓர் குருவினிடம் இருந்து யாதொரு ஞான சாதகங்களைக்கைப்பற்றி அப்பிய சித்துச் சித்தசுத்தி யடைந்தவனா யிருப்பதாகக் காணப்படாமையால் இன்னுஞ் சிலநான் கழிந்தபிறகுதான் இவன் வினாவிய வினாவிற்கும், மற்றும் இவன் தெரிந்துகொள்ள விரும்பும் விஷயங்களுக்கும் விடைதருவோமென் றெண்ணினவராய், அவனைத் தன்னிடத்திலேயே

சிலகாலம் வைத்திருந்து, ஆத்மாநாதம் விவேகத்தை விளைவிக்கும் ஞானதுல்களில் விசேஷமானதை ஆராய்ச்சி செய்வித்து, ஞானசாதகங்களை அறுத்தித் துவரும்படி செய்து, பிறகு அவன் கேட்டிருந்த கேள்விகளுக்கு விடைசொல்லத் தொடங்கினார்.

ஞானசாரியர் சிவயோகியை நோக்கி, அன்பனே! நீ கேட்ட முப்பொருளில் முதற்பொருளாகிய பதியாவது எதன்னைத் தெனில், பதியாவது பசுவாகிய ஆன்மாவிற்கும், பாசமாகிய ஆணவாதி மும்மலங்களுக்கும், தத்துவக் குழாங்களுக்கும் மேலதாய், முக்குணங்களும் ஓரடையான முயில்லாததாய், மலரகிதமாய், எல்லாவற்றிற்கு முதலாய், பிரமானந்த சாக்ஷாத்காரஸ்வயம்பிரகாச சைதன்ய பரமாத்மவரூபமாய், நிராகாரமாய், நிரவிகாரமாய், சதானந்த சொரூபமாய், வெண்மையான பனிக் கட்டியைப்போல மிகவும் சுத்கமாய், அவித்தியா ஸ்வரூபமான எல்லாவற்றிற்கும் வேறுனதாய், ஜெகஜ்யோதி ஸ்வரூபமாய், மங்களாகர பிராமாய் இப்படிப்பட்ட தனமையை யுடையதாயிருக்கும்.

சிவப்பிரகாசம்.

பலகலையா கமவேத மியாவையினுங் கருத்துப

பதிபசுபா சந்நெரித்தல் பதிபரமே யததான

நிலவுமரு வுநவன்றி குணங்குழிக ளினறி

நின்மலமா யேகமாய் நீத்த மாகி

அலகிலுபிர்க் குணாவாகி யசல மாகி

யகண்டிதமா யானந்த வருவா யன்றிச்

செவ்வரிதாய்ச் செல்கதியாய்ச் சிறிதாகிப் பெரிதாயத்

திசுழுவதுதற் சிவமென்பா தெளிந்த னுலோர்.

இனி பசுவாவது எத்தன்மைத்தெனில், எண்ணிக்கை யிடுவதற்கு அளவுபடாததாய், அழியாததாய், ஆணவமலத்தாலே மறைப்புண்டு அந்தமலம் பக்குவமாவதற்குப் புண்ணியபாவங்களுக்கிடான வுட்புணைக் கர்த்தாவின் காரணயத்தாலே பொருந்தி அஃறிணையாத் திணைகளாய், அவ்வுடம்பினுலே புண்ணியபாவம் புரிந்து எண்ணி றந்தபோகங்களைப் புதிக்கின்ற வழியாலே மீண்டும் புண்ணியபாவங்

களை ஆர்ச்சித்து இறக்கல் பிறதக்கல்களை யுடையாய், அநாதியிலே யே தாமிரகாளிதபபோலப பொருந்திய மலத்துக்குப் பக்குவம வந்தவுடனே ஆசாரியனுடைய தோதா ஞான நக்கிரகத்தினுலே மலங்களை கழன்று கத்ததாளின் திருவடியைப் பொருத்து நியல்புடையது.

௨ சிவப்பிரகாசம்.

எண்ணரிசாய் நித்தமாயி நுண்மலத்தி லமுந்தி
யி நுனியின நன்மைகளுந் கீடான யாகுகை
யண்ணலரு ளானண்ணி யவையவர யத்து
லலகினிகழ் போகங்க ளருந் து மாறமு
புணையார வம்புரிந் து போககுற வுடைத்தரய
புண நயி நுண் மலபாகம் பொருந்தியகா ளுள்ள
னுண்ணிலவு மொளியத்து வி நுகாந் திப் பாத
முறயிநிற பசுவாகக் கெனவுடைப்ப ருணர்கே.

பாசமாவது எந்தன்மைத்தெனமுல், மாயாகாரியமாகிய பெள திக னுலசீரத்தை ஆதாரமாகிக் கொண்டு, அஞ்ஞானத்தினுலேபிர பஞ்ச சமாபத்தமான பாடாகாரிடங்களைச் செய்குகும். அதனுலே சிவன் ஞானத்திற் பின்பெய்தி ஆத்மபந்தியாய் துக்கவியல்பாகிய போகத்தைச்சுகமென்று அதுபவிக் துக் கொண்டு, சன்னமரணசம்சாரப் பிரஷ்டனாய் போகமுன், பிறவிக்கு நடன ஒருவர் கொடுக்கும் ஊன் மனோஃபற்றி வழிநடக்கும் கன்மையிபால் பாபத்தமானதுஜீவாத் மாவைக்காடி வெகுளி மயக்கத்தின் வசத்தாய் நடத்திக்கொண்டுபோவ தினுலே, ஜீவாததுமா தான் இன்னொன்றும, தன்னுடைய சுபா வரிலைமை இன்னதென்றும, அறிந்துகொள்ள அசுத்தனாய், சிதைச் சாலையி லடைபட்டிருக்கும் குநட்டுக் குற்றவாளியைப்போல ஜீவன் அஞ்ஞானச்சிதைவி லடைபட்டு காலங்கழித்திருக்கிறான், பின்பு கர்ம பலனுக்குத்தக்கபடி பலவியோனிகளிற பிறந்து பிறந்து இறக்கி முன், ஜீவன் சரீரத்தினிடத்தில் உண்டாகிய அபிமானோபாதி பே தத்தால்தான் மேற்கண்டபடி தன்னைத் தெரிந்துகொள்ளக்கூடாதவ னாயிருக்கிறான்.

வினா—ஐயா! ஜீவன் பரமாத்துமானினுடைய அமிசத்தில் உண் டானவனென்று வேதங்கள் கூறுகின்றனவே, அப்படியானால், ஜீவன் பரமாத்துமாவைப்போல் அகண்டபூரணமாயிருக்க வேண்டியனான யிற்றே அப்படியன்றி மோகத்திலழுத்திப் புருஷத்வரூபமாகத் தான் பத்தில் தடுமாறுவானேன்?

விடை—தாயினிடமாயிருந்த குழந்தை தவறியபோயா சேர
றுக்குழியிலிழைத்துநொறுவதுபோல நீவாததமாதனதுநீலேசெட
டுபாசத்தாலயலபகதமான தேசத்துடனாகடி, அசனாற கட்டுப
பட்டு, பறைபடித்து, மேகவலப்பட்டு, சரீரத்தினிடத்திலுண்டாகிய
அபிமானோபாதியினால் மனமுதலியவற்றைத் துணையாகக் கொண்டு
போக போகவியத்தி லமுந்தித் தடுமாறுபடி நேரிடுகிறதென்றறிச.

மேற்கூறப்பட்ட அமிசங்கள், பாசகதினை துஷ்டகுணத்தினால்
ஜீவினுச குண்டாகுந் துன்பத்தை உனக்குக் கெளிவாயத் தெரியப
படுத்துமென்று நம்புகிறேன். இங்ஙனம் பாசத்திலுண்டாகும் அஞ்
ஞானமானது ஜீவினுக்குப் பாகசு துவமுண்டாகக் அகனால், பலபோ
கத்துக் குளாசகிப் பலபிரபாதிபயமுள்ளிக் துன்பப்படுமபடிச்
செய்யும்

பதிபகபாசீரிளக்கம்

பாசத்தாற் பாசியாவப் பலபிரபாதிபயமுள்ளி ரென்று
பாசத்தாற் பிறந்த பிறாறு பலபல போகந் துயதக்
பாசத்தைத் தாளாற் போகிப் பதிசு துவப் பதிய நாதன்
பாசத்தை நீண்டிற் தோறுப் பகததுவங் கழலு மனதே.

இப்படிப் பலபலவாகக் கூறியபின் ஞானஞ்சாரியாகிவலோகிக்கு
அவன் பாசுவத்திற்குத் தாது ஞானசாதகமாகியசிலஉபதேசங்க
ளைச் செய்துஅவையவன அபியுகி, துவநுபயிசு செயசார.

இவன் அந்த ஞானசாரியரிடத்தல் அதிக அன்புடையவனாய்
அவாகுறிப்பின் வழியே பணிவிடைகளைச் செய்து ஞானநடை
வாய்ந்து ஒழுக்கநுதவறு திருந்தபடியால், அவனுக்கு அந்தப்
பரமசாரியா பெய்ஞ்ஞானோபதேசஞ் செய்தனா. அதனால் அவன்
நறகதிககாளாகினன். ஞானத்தை யறுஷ்டித்தோராகள் மனனைய
யும், அஞ்ஞானத்தை யறுஷ்டித்தோராகள் தீமனையையும் அதுபவிப்
பாசன,

ஞானநூலை அதுசரித்து நடவாதவாகளும், சிவபததர்கனாகிய
மகானைக்குப் பொலவாங்கு செய்பவாகளும் இயம தண்டனைகா
ளாய் நரகவேதனையை யதுபவிப்பார்கள். இதற்குத் திருஷ்டாந்தம்
மின் தொடர்ந்துவரு மிதிகாசத்தற் காணலாம்.

ஞானவானுக்குத் தீமைபுரிந்த

ஒரு பாதகன் கதை.

பூர்வீரத்தால் தமது திசையிலுள்ள பொதியாமலைக்கு அருகிலேயுள்ள ஒரு நகிராமத்தில் வைத்தியலிங்கநாதன் எனும் பேருடைய வைத்தியனொருவன் நிந்தான். இவன் ஞானவானை ஆராய்ச்சி செய்வனாலும் சிவபக்தனாய் மிருகப்படியால், சராவதாய்! நீகண்டத்தையுடைய சிவபிரானையும், திரிபுரகதை நகைத்தெரித்த இறைவனையும், வேடங்கேயுணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானிகள் புகழ்ந்து பேசும் தில்லாவிலேமுக்க நாயக நேசப்பெருமானாகிய பரமேஸ்வரனை அடிபிற கண்டபடி வணங்கிப் புகழ்ந்து தோத்திரஞ்செய்து கொண்டிருப்பான். இவ்வுபாசத்தினாலும் அதுகையும கங்கையையும் பாம்பையும் சடாமுடியிலணியாத சிவபெருமானே! ஓய்யே! எப்பொழுதும் எதவிடத்திலும் நன்மையாய் சத்தாய இருக்கின்ற தெய்வமே! பெய்ஞ்ஞான சொருபம் வாய்ந்தபிரணவத்தி னுள்ளோளியே! பனதைக்கலக்கும் சேற்கண்டபோன்ற இரண்டு கண்களையுடைய பெண்களது வஞ்சகவாயாத புணர்ச்சியை மெய்யென்று கருதி தமோறு நாயேன் உன் திருவடியைப் பெறுமபடியான மார்க்கத்தைக் கருவியெய்யுமையா நேசப்பெருமானே! அம்பலத்தரசே! ஆனந்தக்கூந்தனே! எவ்விடத்தும் தத்தெய்யொருமாயும், மலரகிதமாயும், பிரமமாயும் பிரகாசிக்கின்ற நேசப்பெருமானே! பரிபாகம்வாய்ந்த அடியார்களது இருதய கமலத்தினின்று நீங்காதவனாயும், என்னையும் ஒருபொருளாயெண்ணி அடிமை கொள்ளும்படி நான் கேட்பதற்கிழங்கியருளு மையனாயுமிரானின்ற சபாநாயகனே! ஆணவம்-மாயை-கன்மம் என்னும் மும்மலமாகிய இருளையோட்டுகின்ற ஞானசூரியனாயும், எனது கண்மணியாயும் விளங்குமையனே! உபரித வர்க்கியதின் உட்கிடைப்பொருளாயும், முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்தவிடத்து மேலிடுந்திருவருளாயும், முப்பா முக்கப்பால் முதற்பாழும் பாழாகவும் விளங்கும் பராபரவஸ்துவே!

மாயப்பிறவியாகிய கூறவிட்டில் வாசமாபிடுக்கும் பேய்களாகிய ஐம்புலத்திருட்டுப்பயல்கள் மருள்வடிவத்தைநானென்று அபிமானித்திருக்கும் ஜீவனாகிய என்னை ஆசையாகிய கயிற்றூல்கட்டி, விஷயங்களாகிய உணவைத் தின்னும்படிச்செய்து, தீமையாகிய காரியங்களைச் செய்யச்செய்து, நரகப்பிராப்திக்கு ஆளாக்கவிடுவதா யிருப்பதால், உனது அருளாகிய மந்திரத்தால் எனது பேய்த்தன்மையாகிய பாபத்தைப்போக்கிக் கிருதார்த்தஞ்செய்து, இனிப்பிறவித்துன்பம் அணுகாமல் ஆண்டருளுமையா நேட்சபபெருமானே!

இவ்வண்ணம் வைத்தியநாதன் எமது பகவானாகிய ஸ்ரீபரமேஸ்வரனை சதாகாலமும் தியானித்து, சற்சங்க சகவாசம் செய்துகொண்டு, தேகப்பிணியினால் தன்பால் வந்தவர்கட்கு அரியம நந்துகள் கொடுத்து ஆதரித்தவருவான்.

இது இப்படியிருக்க, இந்த வைத்தியநாதன் அவிழ்தம் ஒன்று செய்யவேண்டியதற்காக சிலபசுசிலை வேண்டியிருந்தபடியால், ஜெமலையின் அருகாமையிலிருக்கும் ஓர் பெருங்காட்டுக்குப் போனான். அப்படிப்போகும்போது துணைக்காகத் தடிமாட முனியன்னும் பேருடைய ஒருவனைக்கடஅழைத்துக்கொண்டு காட்டுக்குப்போய்ச் சேர்த்தபின் பசுசிலையைத் தேடிக்கொண்டு வைத்தியன் ஒருதிகடும், தடிமாடனுமுனியன் ஒரு திக்குமாய்ப் பிரிந்துபோய், பசுசிலையைத் தேடிக்கொண்டு வருகையில், ஒருரததின புதரின் கீழ்தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த ஒருபெரியவரை முனியன்கண்டான்.

அந்த முனியன் மாயாப்பிரபஞ்ச மயக்க வாழ்க்கையிலமுந் திப் பொல்லாங்குகளையே நாள்நிதாயும் செய்கின்ற தீமையை யுடைய கீழ்மக்களின் சமயந்தங் கொண்டவனு யிருந்தபடியால், அப்பெரியவரிடத்தில் ஏதாவது துணிமணி துட்டுதுக்காணி யிருந்தால் அதைப்பிடுங்கிக் கொள்ளலாமென்று எண்ணி, அவரைக் கழிப்பிட்டுப் பார்த்தும், அசைத்துப் பார்த்தும், அவர் சிவஞான யோகநிஷ்டையி லிருந்தபடியால் அவர் பேசாதிருந்ததை நோக்கி, குழிவெழியினால் முனியன் அவனைக்கண்டபடி வைத்து அந்த மரத்

தின்பேரில் ஏழி ஒருபெரிய கிளையைவளைத்து அதில்தவசியினுடைய சடைகளைப் பிடித்துக்கட்டிக் கிளையைமேலே விட்டுவிட்டான். அது தபசியையேமேலே தூக்கிக்கொண்டு போய்த் தொங்கலாடும்படிச்செய்தது. அப்போது அவர்எதிரில் நின்றுகொண்டு நகைத்துக் கைதட்டி அடா கள்ளத்தபசியே! நீஎங்கள் கிராமத்துப்போக்கிரி சுப்பாரெட்டிக்குத் தம்பியல்லவா? நீ மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன் சில திருடர்களைச் சேர்த்துக் கூட்டிக்கொண்டு என்மாமனார் வீட்டுக்குவந்து பொருள்களை யெல்லாங்கொள்ளை யடித்துக்கொண்டுபோய் விட்டாயல்லவா? உன்னைப்பிடிக்கப் போலீசார் எங்கும் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள். நீ அகப்படாததின் பேரில் உன்னைப்பிடிக்க உத்தரவு பிறந்திருக்கிறது. நீ இப்போது என்னிடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டாய். உன்னை நான் விடப்போகிறதில்லை. உன்னைப்பிடித்துக் கொண்டுபோய் இராஜாங்கத்தில் ஒப்புவித்துப் பதினாலுவருஷம்கடிக் காவலாகியதண்டனைபு அடையும்படிச் செய்விக்கிறேன். அல்லாமலும், மெய்-வாய்-கண்-மூக்கு-செவிஎன்னுமல்லம் பொறிகளின் வழியடைத்து மனதை ஏகாக்கிரசித்தமாக்கி நிலைசிறுத்திய ஞானவான்களென்கிற கள்ளப்பேரை வைத்துக்கொண்டு பாரிங்கமாய்த் திரிந்து உன்னுடன் கூடிக்கொள்ளையடிக்கும் கள்ளர்களையும் பிடித்துக் கடினமான சிதைவு செயளிக்கிறேன் பாரென்று சபதம் கூறின துந்தவிர, தபசியைக் கண்டபடி இழிவான வார்த்தைகளால் ஏசி, கல்லாலும் கட்டியாலும் அடித்தான். அந்த உபத்திரவம் பொறுக்க மாட்டாமல் அவர் நிஷ்டை கலைந்து கண்ணைத்திறந்து பார்த்து அட! அடா! இவனார் கொடும்பாளியா யிருக்கிறான், நம்முடைய தவத்துக்கு விக்கினஞ் செய்ததுந்தவிர மண்ணுங் கட்டிகளாலும் கல் முதலானவைகளாலும் அடித்துத் துன்பப்படுத்துகிறு எனென்றெண்ணித் தமது பூர்வகனம் சஞ்சிதத்தை நினைத்து வருத்தப்பட்டார். இஃதிப்படி யிருக்க, பச்சிலைக்கூட மற்றேரு திக்குசென்ற வைத்தியன் முனியனைத்தேடிக்கொண்டு அவ்வழியாக வருகையில் ஒரு தபசியானவர் பெரியமரத்தின் கிளையிலே தொங்குவதையும் முனியன் கீழிருந்து அவர்பேரில் கல்லெறிந்து கொண்டிருப்பதையும் கண்டு, கலங்கிவிட்டு அம்முனியனைப் பார்த்து, அடபாதகா! அடசண்டாளா! அந்தியாயுள்ளமும்மலங்களையும் அடியோடொழித்துச் சர்வசங்கபரித்தியா

கஞ்செய்து பிரபஞ்சத்திலுள்ள பாவனைகளை யொழித்து பாவனை தீர்த்தில் நின்று, வேதங்களாலும் அளவிட்டுரைக்கப்படாத பெய்ப பொருளை அபயமென்று சரணடைகின்ற சீவர்களுக்கே உரிய பயப் படாதேயென்று அவர்களுக்கு அபகித்தார்த வேதாந்த மார்க்கங்களைத் தெரிவித்துப் பின்பு உபதிடதத்திற் கூறப்படுகின்ற சுத்தாத்துவிதமாகிய அசிபதமார்க்கத்தையே அபுக்கிரகஞ் செய்யும் அண்ணலாகிய நடேசபெருமானை நோக்கி கீர்னிகற்ப நிஷ்டைசெய்து கொண்டிருக்குமா புண்ணிய சொருபியாகிய ஞான வாணக்குரீ இப்படிப்பட்ட தீங்குசெய்யலாமா? இரதப்பாதகம் எய்கேபோனாலும் ஒழியாதே. கோடிகாஃம் நரகத்திலே விழந்து கிடந்தாலும் தீராதே யென்று சால்லி, தான அந்தமாதத்தின் பேரிலேறிக்கொண்டையனைத்து, கவசியின் சடையை அவிழ்த்துவிட்டு, அவரைச் சரணமடைந்து, அவர்திருவடிகளில் தன அமுடிகள் பொந்தவணங்கி எழுந்திருந்தான். அப்போது அங்கப்பெரியவா வைத்தியநாதன் செய்த நற்செய்கைகளுக்குச் சந்தோஷமும், முனிவன்செய்த நியமெய்கைக்கு வருத்தமுங்கொண்டனர். வைத்தியநாதனுடன் அம்மகாணை மறுபடியும் வணங்கி, ஐயமே! சுகர்-வேதவியாசா - பரகமாரி - கௌதமர்-நாரதா-அகஸ்தியர்-காசிபா - புகுண்டர்-வசிகுடர்-விஸ்வாமித்திரர் இவர்களுக்குச் சமானமான தேவாரை அடியேன் கண்டு தெரிசிக்கும்படி நேரிட்ட பாக்கியத்துக்காக நான் பூவத்தில் என்ன தவஞ் செய்திருந்தேனோ வென்ற, பலவாடகா போற்றிப் புகழ்ந்து துதித்ததுந்தவிர, ஓ சுவாமி! அடியேன் ஆசையின் பரசத்தினால் கட்டுண்டு, சம்சாரத்திலுண்டாகும் போகசடியால் பொத்துண்டு, தாபத்திரயங்களாகிய ஈ ஏறுமபு கொகரு மோட்டுப்பூசு ஆகிய இவைகளால் கடியுண்டு, துன்பமென்னும் பெருஞ்சுமையைச் சுமந்துகொண்டு, ஐனனமரணமென்னும் பெருங்குழியில் அடிக்கடிவிழுந்து துன்பப்படும் அடியேன் இந்தசசரீரத்தல்களானே பிறப்பற்று மோகநானந்தத்தைப் பெறும்படி அபுக்கிரகஞ் செய்த நுளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

இவன் களங்கமில்லாத முத்திவீடடைய உயர்வாகிய சாதன சுதுஷ்டமடைந்து, பூரணபக்குவமாகும் பொருட்டு, ஞானோபதே

சம் பெற்றுக்கொள்ள அநுசனாக்ருவதற்காக அவனைச் சிலகாலம் தமது சன்னிதானத்தி லிருக்குமபடி செய்தருளிப் பாவ தியான யோகங்களினால் அவன் சிவ சூக்தை நிரமலம்பண்ணிப் பரிபாகப்படு ததி அததியாரோப அபவாத யுக்திகளையும், அத்தவாவிருத்தி லக்ஷணம் தடத்தலக்ஷணம் சொருபலக்ஷணம் ஆகிய லக்ஷணத்திரயங்க ளையும், கிரமமாக அவனுக்கெடுத்துப் போதித்துத் தேவாதியனாதம் புத்திகளை நியதிகழிப்பிதவும், சரீரமும் இந்திரியமும் அநதக் கரண மும் சேஷனுமாக மாறுபடுகின்ற மருள்மடமாகிய வடிவத்தை யடி யோடு கழித்து, ஆதமபோதமின்னதென் றறியச்செய்து, பதிஞா னமவாயந தின்புறுகற்குச் சஞ்சிதகன்மமெல்லா மறுமபடி ஆமை போல கிருவுள்ளத்தில் சுகிதத்து, ஆகாமிய கனமெல்லாம் நீங்கும படி மீனைப்போல கிருபாதி நுஷ்டிவைத்து பிரார்த்தகன்மம் போம படி பறவைபோல அஸ்தமஸ்தக் கையொகம் செய்து, பிரணவோச் சாரண மகாவாக்கியாநதத்தை அவனுக்கு உபதேசஞ் செய்தருளி னர். இவ்வண்ணம் உபதேசித்த ஞானவாஸுகிய ஆசாரியரை வைத் தியநாக னடிபணிந்து தோத்திரஞ்செய்தனன.

திருவாசகம்.

பாசவேரறுககும பழாபொருடன்னிப் பற்றுமா றடியனேற் கருளிப், பூசனையுநதென் னிசைதயுட் புருநது பூங்கழல் காட்டிய பொருளே, தேசடைவிளக்கே செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி செல்வமே சிவ பெருமானே, யீசனை புன்னைச் சிவகெனப் பிடித்தே னெங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

என்று தோத்திரஞ் செய்ததற்கு ஆசாரியரானவர் மன நெகிழ்ந்து பிரணவ நிலையிலிருந்து, அன்னமும், பாலும், சருக் கரையும், கறகன்மொ, முப்பழுவகைகளுமா, தேனும் ஆகிய இவை களை ஒன்றாயக்கலந்த சுவையிலும் அதிக சுவையாயிருப்பதாகிய பிர ணவாகாரப்பொருளின் அருளமூர்த்தத்தைப் புசிப்பித்து அருண்மய மேனியாக்கி, அநந நிலையிலாகிய பாமுத்தியில் சித்துக்கங்கமாகிய நிலையில் மன்னுவித்து, சாமவேத மகாவாக்கியத்தின் கண்ணுள்ள அசிபதப் பொருளையும் விளக்குவித்து, இதவே கத்தாத்தவித் உண்மைமென றருளிச்செய்தனா.

இது இப்படியிருக்க தீயகருமங்களைச் செய்துபாபங்களைச்சுமந்துகொண்டு சுகதுக்கவிருத்தி ரூபமான மனமாய் குரங்கைக் கருமமாய் கயிற்றால் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டுதிரிந்துகாலத்தைப்போக்குந் பாதகனாகிய முனியன்பேரில் அடக்கப்பெரியவர் கொண்டகோபமானது அவனுக்குக்குஷ்டவியா தியாகமூண்டு அதனாலவன் பாதகஷ்டங்களெல்லாபட்டு சிலநாளில் அதிக துன்பங்களெல்லா மறுபித்து ஒரு மரத்தில் கூறிதைக்கட்டி அதைத் தன்கழுத்தில் மாட்டிக்கொண்டுதொங்க உயிரைவிட்டதில், அவனுயிர் அநேகநாள் பிரசாதவமடைந்து கடைசியாக நரகவேதனையையடைய எயிலோகமபோய்ச் சேர்ந்தது.

இன்னும் இதேமாதிரியாக ஓராகா னாவனுக்குத் தீமைவிளைந்த ஓராதகன் கையை இதற்குப் பின்பு கூறப்படும்.

ஞானவானுக்குத் தீமைபுரிந்த

ஒரு மகம்மதியன் கதை.

சீகாழியென்னும் நகரில் வசிப்பவனாகிய காதாமோதீன் சாயப் என்னும் பேருடைய மகம்மதியனொருவன் நந்தான் அவன் சொந்த அலுவலாய் சிதம்பரம் போகுமபடி நேரிட்டதில் தூறுரூபாய்முடிப் பொன்றைஎடுத்துக்கொண்டுகுதிரையின்மேலேறிவருகையில்வெய்யலினால் களைத்துப் பாட்டைக்கு அருகிலிருக்கும் ஒருதோப்பிலிறங்கி ஒருமரத்தினடியில் உட்கார்ந்தான். அப்போது அவனுக்குண்டாயிருந்த ஆயாசத்தால் நித்திரையக்கம மேற்கொண்டது. படுத்துகித்திரைசெய்கிறதானால் பணத்தை யாராவது களவுசெய்து கொண்டுபோய்விடுவார்களென்பதாக எண்ணி அந்த மரத்தினடியில் ஒருசிறியகுழிதோண்டி அதிலந்தப்பணமுடிப்பவைத்து அதுஒருவருக்கும் தென்படாமலிருக்கும்படி மேலே மண்ணைப்போட்டு மூடி மறைத்துப் பின்பு படுத்து நித்திரைபோய் விட்டான். நித்திரையிலி

நூது விழித்துக்கொண்டபோது பணத்தின ஞாபக மில்லாமலே குதிரையின்மே லேறிக்கொண்டு போய்விட்டான். அவன் சிலதூரம் போனபின் பாசவசத்தனாகிய அவிவேகிடானபாடடைசுரியோருவன் அந்தமரத்தினடியிலவனது உட்கார்நான். அவன் தனக்குச்சமீபத்தில் ஒருகுழி தோண்டப்பட்டுப் புதுமண் மூடியிருப்பதைக்கண்டு அதைத் தோண்டிப் பார்த்ததில் அதில் பணமுடிபு ஒன்று இருந்ததைக்கண்டு களிப்புற்று, அங்கையடுத்துக் கொண்டுபோய்விட்டான். அவன் போனவுடனே அதனுள் தவணமையென்னு நூலின் அனுபூதியில் வல்லமையுடைய பெரியவராகியும், எங்கெங்கேமனது நானென்று வருமோ அங்கங்கே அப்போதைக்கப்போது அதைத் தடுத்து பரிசுத்தமாகிய பஞ்சக் நத்தியங்களை நடத்தவரும் பார்வதி பாகனாகிய பரமசிவன் திருவடியில் செலுத்தும் அப்படியாசத்தையுடையவராகிய மிருத ஒருவையாதிகா திருவெண்ணீர்ணினது, அக்கமாலேழுடி, கந்தைக்கேடவண்ண உடுத்தி, கையில்கமண்டலம்-தண்டு-பிட்சாபாத்திரம் - தாங்கினவராய், பணமிருந்து எடுக்கப்பட்டுப் போன இடத்திற்குச் சமீபத்திலவனது உட்காரந்துகொண்டு வாக்கு மனதீதமாகிய சிவபெருமானாகரு உரிய திருப்பெயராகிய ஸ்ரீபஞ்சாஷ்ரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு ஆணவமலத்தைப்போக்கி என்னை அடிமைகொள்ளுபையாவென்றும இன்னும் பலவாகப் போற்றித் தொழுதுகொண்டிருந்தான்.

இவ்விப்படியிருக்க, போனது லுக்கன் தொலைதூரம்போனபின்பு தன்மடியைப் பார்த்ததில் பணமில்லாதிருப்பதைக்கண்டு மறதியால் பணத்தையெடாமல் வந்துவிட்டதாக அறிந்து பணம்வைத்த இடத்துக்குத் திரும்பிவந்து குழியைத் தோண்டிப்பார்க்க அதில்பணமில்லாதிருப்பதையும் அசுமகருகாமை ஒருவயோதிகர் உட்கார்ந்திருப்பதையுங்கண்டு, இவர்தான் பணத்தையெடுத்திருப்பாரென்று துலுக்கன் உததேசித்து, அவரைநோக்கி, அடாசந்ரியாகியே! இதோ இருக்கும்குழியில் புதைத்துவைத்திருந்த, பணமெங்கேயடாவென்று மிகுந்தகோபத்துடன் கேட்டான். வயோதிகர் ஐயா சாயுப்பே! பணத்தை நான் பார்த்ததுமில்லை; எடுத்ததுமில்லை யென்று, அதன் பேரில் துலுக்கன் கோபித்து, பெரியவரை ஒரு மரத்தின்

டன் சேர்த்துப் பின்கட்டாய்க்கட்டி, குதிரைச் சவுக்கால் உதிரம் ஒழுகும்படி அடித்து, கடுஞ் சொற்களால் வைது, பின்பு ஓர் மரத்தினடியிலேபோய் உட்கார்ந் திருந்தான். சிவவே டம்பூண்ட பெரியவர் அடிபொறுக்காமல் நடைசப் பெருபாணை ஸமரித்துத் தோததிரம்செய்ய ஆரம்பித்தாரா.

சாமவேதகிதப்பிரியனே ! சர்வகாருணியனாகிய அய்யனே ! என்விழிமனியே ! பிநுதிவிழுகல் முப்பத்தாறென்று சொல் லப்பட்டு வரும் தத்துவங்களின் ஈற்றினின்ற தத்துவத்தி னுச்சியில் ஞானநடனஞ் செய்கின்ற சபாநாயகனே ! ஆதிநாத னே ! நிரவயவஸ்வரூபியாயிருக்கிற வஸதுவே ! சகலவேகாகமஸ்வ ரூபனாகிய சிவபிரானே ! ஹிசீமாத்தகிரியினுடைய குமாரத்தியான பங் கையின்பங்கனாகிய சிவபெருமானே ! இடபவாகனததையுடையஇறை வனே ! அடியாரிதயகமலத்தின்கண் பொருநதியிருக்கும் தேன்பெருக் கே ! கருணையே ! பாதகனாகிய வெள்ளைமூஞ்சித்தாடி முரட்டுத்துலுக் கன் என்னைப்படுத்தும் துன்பத்தை என்னால் சகிக்கக்கூடவில்லையே ! இதென்ன இப்படியாக நேரிட்டதே ! ஐயனே ! விண்ணுலகிலுள்ள செல்வமேபோல மிக்கசெல்வம்பொருந்திய தில்லையிலெழுந்தருளியி ருக்கும் பெருமைபொருந்திய சபாநாயகனே ! திருமால் மருபக னாகியும் உமது இனையுத்திரனுமாகிய முருகக்கடவுள் நடத்திய அற்புதச்செய்கைகளைக்கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்த அய்யனே !

அனந்தமூர்த்தியு மாயும், இன்னுமனேக வடிவங்களாயும், ஆனந்தசமுத்திரத்தி லுதயஞ்செய்து அடியார்களின் பலவிருளை யோட்டும்படி அருளென்னுங் கிரணங்களைப் பொழியும் ஞானசூரியனாயும், எப்போதும் மாறாதவிபைமாய விளங்கும் பராபர வஸ்துவமாகிய நடைசப்பெருமானே ! மெயஞ்ஞானி களுக்கு அளவுபடாத இன்பத்தைப் பெருகச்செய்யும் ஆனந் தவாரியே ! தற்போதயிழந்தவர்கள் துதிக்கும் ஞானக்கடலே ! தாய் தன்னை யடைந்த தன்புதல்வனைத் தள்ளாது காப்பாற்றுவதுபோல தேவாரையடைந்து உனக்குத்தொண்டனாயிருக்கமுயற்சியெய்யும் அ டியேனாகிய என்னைஇந்தச்சண்டாளனாகியது லுக்கனுடையசித்திரவே

கணியிலிருந்து நீக்கிக்காத்தருளுமையா நடேசப்பெருமானே! சரீரமும், இந்திரியமும், அந்தக்கரணமும், சிவனுமாக மாறுபடுகின்ற மருள்மயமாகிய வடிவத்தை அடியோடுகழித்துக் கர்த்தருளுமையா சிவபிரானே! ஒருநாயை வளாததோன் அதனைக்கைவிடாததுபோல அடியேன் உன்னிடத்தில் உண்மையான பத்தியில்லாதவனே யிருந்தாலும், என்னைக்கைவிடாது உன்கொண்டனாக்கி ஆட்கொள்ளுமையா நடேசனே! வேதங்களினாலும், பிரமாணங்களினாலும் அளவிடுதற்கரிதாகிய புலியூராகிய அம்பலத்தின்கண் என்றும் ஆனந்தவடிவாய் நடனஞ்செய்கின்ற மாமணியாகிய நடேசப்பெருமானே! அடியேன் உனக்கு மெய்யன்பனா யிராமலிருப்பதால் பிரஷ்டனாகியதுலுக்கன்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு இஞ்சிதின்ற குரங்குபோல பசுபசுவென்று விழித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இவ்விதமாகிய துன்பத்தையடைய பூர்வ ஜன்மத்தில் என்னப்பாபம் பண்ணினேனோ தெரியவில்லை. தேகம் இருக்கிறவரைக்கும் அதுசிவபெருமானாகிய உனது வகங்கரியததுக்கு வினியோகமாகும்படி அதையான் ஆதரித்துவருவதா யிருக்க, அதைப்பிரஷ்டனாகிய துலுக்கனடித்து இமசைபடுத்தலது நியாயமா? அய்யனே! என் தெய்வமே! இதனால் அடியேன் உனக்கு மெய்யன்பன்ல்லவென்று ஏற்படுகின்றதே. “தாயினுல்ல சங்கரனுக்கன்ப, ராயவுள்ளத் தமுதருந்தப்பெறா, பேயர்பேய்முலை யுண்டியிர் போக்கிய, மாயன்மாபத்துட் பட்டமனத்தே”. என்று திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் தேவாரத்தில் கூறியிருக்கும்பாசரம் அடியேனுக்கு உபயோகப்பட்டதாயிருப்பதால் அடியேனுக்கு இப்படிப்பட்ட துன்பமறையிட்டதென்பதாய் நினைக்கிறேன். நாயிற்கடைப்பட்ட பேதையாகிய அடியேனை இகழாது காத்து அடிமைகொள்ளுமையா ஞானபூதியே! தேவர்களும் முனிவர்களும் உலகினர்களும் வணங்குந் திருவடியையுடைய கருணாநாயகனே! பரிபூரணசுகமே! தில்லையிலெழுந்தருளிய இறைவனே!

இப்படியாக சுயஞ்சைதன்னியமாகிய பரமத்துமாவை பெரியவர் தியானித்துக்கொண்டிருக்கையில், அதைக்கேட்டுக்கொண்டிருந்த சண்டாளனாகிய துலுக்கன் எழுந்து ஓடிவந்து மறுபடி அவரை

உதாசினமாகிய பழிப்புலார்த்தைகளால் வைது குதிரைச்சவுக்கா லடித்தான். அந்தஅடி அவர்பொறுக்காமல் உரத்தகூச்சலிடத் தொ டங்கினார். அத்தறுவாயில் அந்தமாரக்கமாய்ப் போய்க் கொண்டிரு ந்த அடுத்தகிராம அதிகாரி அக்கூச்சலைக்கேட்டு அந்தத்தோப்புக்கு வந்து பரீர்க்கையில் பெரியவரைமறத்துடன் சேர்த்துக்கட்டியிருப்ப தையும், அவரைத்துலுக்கன சவுக்காலடிப்பதையும் கண்டு, அவரைக கட்டியிருந்தகட்டை அவிழ்த்துவிட்டு, நடந்த வர்த்தமானத்தைக்கே ட்டி, பெரியவர் கீர்த்தோஷியென்று அறிந்து, அஞ்ஞானமா கிய இருளை அடைந்திருக்கின்ற மனமும், சிங்குகதை யொப்பான பார்வையும், இராட்சசவிருத்தியை யுடையதாகிய அதிக உணவும், இக்குணங்களிற் பிரதிபிம்பிக்க கடுங்கொபமும் ஆகிய இத்துற்றுண ங்களையுடைய துலுக்கன் பெரியவரைசெய்த தீங்கைக்கேட்டு விச னமுங்கோபமுங்கொண்டு, அதிகாரி துலுக்கனைப்பிடித்துத்தொழுநக கட்டையிற்போட்டு, தன் இருப்பிடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்தண்டனைசெய்தான். பிறகு அத்துலுக்கனுக்குச் சிலநாள்பொ றுத்துப் பாரிசவாய்வுகண்டு வாய்கோணி கால்கையீழுத்துக்கொண் டமையால் உபாதிபொறுக்காமல் இறந்தான். இவன் இறந்தபின் பெரியவரைச்செய்ததீய செயலுக்காக எப்தண்டனையாகியவாதனைக்கு ஆளானான்.

இது இப்படியிருக்க பெரியவர் அந்தத்தோப்பைவிட்டு வெளிப் பட்டுப்போய் வேறேறொஸ்தானத்தில் தங்கிஇருந்தார். அப்படியாக இருக்கும்போது ஒருதினம் அவரிடத்துக்கு வேதப்பொருளிலுறை ந்து மறைந்திருக்கும் மகத்துவங்களையும், தருமமுதலிய நீதிகளால் லாவற்றையும் குறைவில்லாமல் நிறைவாக அறிந்துணர்ந்த முனிவ ரொருவர் கையில் ஒருஏட்டுப்புத்தகத்துடன் மேற்படிபெரியவரிடத் துக்கு வந்தார். அவரைப் பெரியவர்நோக்கி, தத்துவக்கயானமுள்ள முனிவரே! மகானுபாவரே! தேவரீரெங்கேயிருப்பது? கையிலிருக் கும்புத்தகம் என்னவிஷயத்தைப்பற்றிப் பேசுகின்றது? இங்கேவரு வதற்குக் காரணம்யாது? என்றுவினவினர். அதற்குமுனிவா கூறிய தாவது, நாமிருப்பது பாண்டியதேசம் ஸ்ரீசிதம்பரத்தில் பொற்சபை யில் திருநடைஞ்செய்கின்ற பிளாகபாணியாகிய நடைசறைக்கண்டு

கெரிசனமசெய்துவிட்டு காசிப்பதிக்கு இந் கமாரக்கமாய்ப் போகிறோம். தொலைதூரம் நடந்துவந்ததில் ஆயாசங்கொண்டிருப்பதால் மிகவும் குளிர்ச்சியாயிருக்கும் இந்தத்தோப்பில்படுத்து இளைப்பாறப்போகலா மென்பதாக இங்கே வந்தோமென்று கூறினார். நம்முடைய கையிலிருக்கும் புத்தகத்தின்பெயர் ஞானநந்த அமுர்த மென்று சொல்லப்படுமா. அது எதைப்பற்றிப் பேசுகிறதென்றால் எந்த வஸ்துவானது பஞ்சபூதமாயும், பிராணமயகோசம் - அன்னமயகோசம் - மனோமயகோசம் ஆனந்தமயகோசம் என்னும் பஞ்சகோசங்களாயும், ஞானேந்திரியங்களாயும், காமேந்திரியங்களாயும், அறிவாயும், அவ்வறிவுக் கறிவாயும், எங்கும் நிறைந்து இருக்கின்ற காத்தவயாநாகிய சாடரியாயும், ஞானஞ்ஞானமாயும், விஞ்ஞானபதமாயும், பாபவிஞ்ச னுகிய பரமபத நாதனாயும், நான்கு ஸேதத்தின் முடிவில் விளங்கும் பரமகருணாதீத்யாயும், பல்புவனமும சகலசாராசமுமா அண்டாண்ட பிரம்மாண்டசொருபமாகும்; மும்மூர்த்திகளாயும், பறபலபேதாபேதமானசில்லரைத்தெய்வங்களாயும், முப்பத்து முககோடிதேவர்களாயும், தம்புருநாரகராதி நார்பத்தெண்ணுயிரம் ரிஷிகளாயும், ஏகாதசருத்திரர்களாயும், துவாதசாதித்தாகளாயும், அஷ்டவசுக்களாயும், திக்குப் பாலர்களாயும், சபதசமுத்திரங்களாயும், சக்ரவாளஇரியாயும், பகமேருமுதலிய குலாசலங்களாயும், கைலாயம்-பரமபதம்-சத்திய லோகம் ஆகிய பதங்களாயும், மூன்று கோடியறுபதினாயிரம் புண்ணிய தீர்த்தங்களாயும், அநேகங்கோடி பர்வதங்களாயும், விளங்குகின்றதோ அந்தப் பரமாத்மாவின் விலக்ஷணத்தைப்பற்றிப் பேசுகின்றது.

வினா — ஐயா முனிஸ்வரே! உம்முடைய கையிலிருக்கும் புத்தகம் மேற்கூறிய விஷயத்தைத்தவிர வேறே எவ்விதமாகவாவது பரமாத்மாவைப்பற்றிப் பேசுவதுண்டா?

விடை — ஆம் பேசுவதுண்டு; அதுயாதெனில், பிரஞ்ஞான பிரமமென்று இருக்குவேக மதாவாக்கியங்கடறுகின்ற பரமாத்மாவாகிய பிரமமானது சலக்ஷணமாகவும் விலக்ஷணமாகவும் விளங்கப்படுகிறது.

கின்றதென்பதையும், கிஞ்சிக்குத்வாதி குணங்களுடன் கூடியிருக்கிற ஜீவனுக்கும் சர்வக்குத்வாதி குணங்களுடன் கூடியிருக்கிற ஈஸ்வரனுக்கும் உண்டாகும் ஐக்கியம் இன்னதென்பதையும், ஆன்மதத்துவமுதலிய பாசமானகருவிகள்முற்றும் சடமென்பதையும், பசுஞானமும் பாசஞானமுமாகிய இவ்விரண்டுங் கழன்றப்பாற்பட்டஇடத்தில்பதியொன்றுமே காணப்படும் பொருளென்றும், மாயாமோகத்தால் காணப்படுகிற ஸ்தூல ரூட்சும பிரபஞ்சத்தில் வினைவசத்தால் அஞ்ஞான போகங்களை அநுபவிக்கும் ஜீவர்கள் ஜீவன் முத்திரிலையையடையு மார்க்கத்தையும் எடுத்துரைக்கும்.

வினா.—ஐயா! பசுவாகிய ஜீவனுக்கு அஞ்ஞானத்தன்மை எப்படியுண்டாயிற்று? அந்த அஞ்ஞானத்துக்கு வடிவமுண்டா?

விடை.—அஞ்ஞானத்திற்கு இப்பாண வடிவம் கிடையாது. ஆனால் அதற்கு விஷயங்களின் சையோகமே பிரததியகூதத்தோற்றமென்று சொல்லப்படும். எந்தநரன் தானல்லாத உடம்பை நாளைன்றும், தன்னோடு உரிமையல்லாதவையாய் சாழ்வு பொருந்திய எல்லாப்பொருளையும்எனென்று ஜீவிக்கிறானோ அப்படிப்பட்டவன் அம்மாயின் காரியமான அஞ்ஞானத்தினுடையமயக்கமாகியகாலசக்கரத்திலகப்பட்டுக்கொண்டு சங்கற்ப விகற்பத்தினால் வருகின்ற ஆசையாகிய விடயங்களிற் சுழன்று அகனால் துயரப்படுவான். ஒருவனைப்பார்த்து அடா ராமா ஏண்டா கொலை செய்தாயென்று கேட்டால் தெரியாமையாற் செய்தேனென்கிறான். தெரியாமை என்பதே அஞ்ஞானமாகும் தனதெதார்த்த சொருபத்தைச் சிதாபாசனாகிய ஜீவனென்று மாறுகத் தானறிவது அஞ்ஞானமாகும். தற்பதத்தைப் பிரமமென்று திடமாய்த் தானறிவதே ஞானமாகும். அப்போது முற்பவத் தொடர்பாகிய விஷயமும், பிரகிருதி உறவும், ஜகத்பந்தத்தினுலுண்டாகும் வாசனையும், அடியோடு ஒழிந்தபோம். சிதாபாசனுடைய பசுகரணங்களாகிய குரங்குகள் எதுவரையில் தூக்குணம் பொருந்திய மோகாந்த காரமான பிரபஞ்சமாகிய வனத்தில்உலாவிக்கொண்டு விஷயமாகிய கனிகளைப் பறித்துத் தின்றுகொண்டுதிருகின்றனவோ அதுவரையில் அஞ்ஞானம்ஜீவனைவிட்டுநீங்காது. உலகத்திற்

வேதாந்த சாஸ்திரப் பிபாசம்பண்ணி அக்கியான கேவலத்தினின்று நீங்கி விஞ்ஞான மென்னும் பாட்டையை யடைந்து சன்ன மரண துக்கத்தைத் தொலைக்காமலும், சுத்துவங்களின் தேற்றம்-திதி-ஒடுக்கம் இவற்றின்பாடுபாடுகளை அறியாமலும், நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகம் - இகமுத்திரார்த்த பலபோசு விராகம் - சமாதிகட்கசம் பத்து-முமுகூதத்துவம் - இவைகளி னிலட்சணத்தை ஆராயாமலும், பரமாத்மாவாகிய சுத்தபரிமத்தை சிவவணமனஞ்செய்து நிதித்தியாசனிககாமலும், ஞானமென்பதை இன்னதென்று தெரிந்து கொள்ளாமலும், சில பசுநூல்களைக்கற்றுக் கொண்டு சிவநேசர்களைத் தூஷித்த ஒருவருக் கொருவர் சண்டை யுண்டாக்கி வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு கவிப்புக் கொள்ளுபவர்களுமாயிருக்கின்றமூடர்களை அஞ்ஞானமாகியபேய் ஜன்ம ஜன்மங்களாய் இழுத்துக்கொண்டு போய்த் துக்கங்களை அனுபவிக்கச்செய்து பாபிளாங்கிக் கடைசியாய் நரககுழிக்குப் போய்ச்சேர ஆளாக்கிவிடும்.

வினா.—ஐயா முனீஸவரே! மேற்படி புத்தகத்திலுள்ளும் ஏதா கிலும் விசேஷமாய்ச் சொல்லப்படுகிறதா?

விடை.—ஆம் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது யாதெனில், பிரபஞ்சம் பிரத்தியக்ஷமாகத் தோற்றிக்கொண்டிருக்க அதை மித் தையென்று சொல்லுங்காரணம், அம்மித்தையாதோஷத்தை நிவர்த்திசெய்யும்வகை, ஆன்மாக்களுக்குத் தூலகுக்கும காரணமென்னுஞ் சரீரத்திரயங்களிற்றுப்பத்தி, அச்சரீரத்தில் அகக்கருவி புறக் கருவியென்னும் தத்துவங்களின் சேட்டை, சரீரமும் சரீரியும் எவ் விதமாய்க்கூடியது, ஆன்மாவென்பதுயாது, சித்தெது, சடமெது, பந்தமெது, வீடெது, ஆன்மாக்களை மாயவாழ்க்கையாகிய சநியன் பிடித்து அலட்டுதற் குக்காரணம்யாது, மனதின்வியாபாரம்தொலையும் வழி, மனம் பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியாகச் சேல்லுவதை அறிவி வினாற்றித்து நட்டசப்பெருமானுடைய செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடியிற்செலுத்தும்வகை, ஆன்மா காரணங்களைக்கூடி விவ்ஷங்களை துகர்ந்து அலைதெனலுண்டாகும் தீமை, ஆணவமலம் ஆன்மாவைச்செய்யும் போராட்டம், அவ்வாணவமலத்தை நீக்கும்வழி, எங்கும் பூரணமாய்ப்பெருகிய ஞானசாக்ஷமாகிய நிட்டசப்பெருமா

ஹுடைய திருவடிபை அடையுமார்க்கம், ஆமையானது தனதுறுப்பு
களை அடக்குதல்போல் புலன்வழிச்செல்லும் இந்திரியங்களை மனத்
தின்வழி நிற்கும்படிச்செய்ய யோகாறுஷ்டானங்களைச்செய்யவேண்
டியவகைஇவைமுதலியவிஷயங்களைப்பற்றி ரீரப்படி நூல் உரைக்கின்
றன. மும்மலமும், முக்குணமும், முப்பிணியுமற்றவராகிய முனீஸ்வ
ரார், இவ்வண்ணத்தன்னிடத்திலி நந்தபுத்தகத்திற்கண்டவிஷயங்களிற்
சிவவற்றறஎடுத்து நவீன்ற நூல்தவிர, ஆகமம்-வேதம்-உபநிஷத் என்
னும் இம்மூன்றிலும் பிரதிபாதிக்கும் பொருளின் தாற்பரியத்தையும்
தெரிவித்து, பார்த்தத்துவ ஆராய்ச்சி செய்து ஆசாரியன் உபதேசத்
தைப்பெறுகிறார்களோ அவர்கள், தானென்னுஞ்சீவரீபா ளங்கழிந்து
விலகுகுணமாகிய சுத்தாத்துமாவாப்பிரகாசிக்குமுடிவாகிய ஆனந்த
போதத்தைப் பெற்று அதுபவிப்பார்களுள்ளும், இப்படிப்பட்ட
பெரும்பாக்கியத்தை அடைகிற மகான்களைத்தான் புண்ணியவானை
களென்றும், அப்படிக்கல்லாமல் சிவத்தியானத்தைக் கைப்பற்றாது
பாபத்திற்குட்பட்டு துக்கங்களை அதுபவிக்கும் அஞ்ஞானிகள் மன
த்தின் வல்லபகதால் காபமென்னு மோகப்படுகுழியாகிய பிறவிக்
கடலில் முழுக்கிடப்பார்களுள்ளும் கூட இன்னுஞ்சொல்கின்றார்.

பெரியவரே! நீர்மாயையும் அதனால்விளையும் அஞ்ஞானத்தையும்
விலக்கி ஆசாரியன் அதுக்கவகத்தால் பிரமஞானத்தைப் பெறுவிரா
கில் உமது சுபாவநிலையை அடைகுவிர். அஃதடையவே பேசும்படி
யான ஈசனும் நீராகவேயிருப்பீர்.

சிவவாக்கியர் பாடல்.

பேசுவானு மீசனே பிரம்மஞான மும்முனே
ஆசையான ஐவரும் அலைஞ்சலைச்சுற படுகிறீர்
ஆசையான ஐவரை யடக்கியோ ரிடத்திலே,
பேசிடா திருந்திரானு லீசன்வந்து பேசுமே.

ஓ பெரியவரே! ஆத்தமஞான விஷயங்களிப்படியிருக்க, சிதா
பாசனாகிய சிவஞானவன் சிவரூபமாகிய தனதுஎதார்த்த சொரூப
சுபாவநிலையை அறிகுறானில்லை. அதேமனையில், ஜீவன் அஞ்ஞானத்

தால மறைபடுண்டு, துன்பமாகிய மாயாவலைப் பாசத்திற்கட்டுப் பட்டு, தன்னைத் தானமறந்து, காமவெகுளிமீல மயக்குண்டு, பஞ்சபூத விகாரமான பௌதிகசரீரத்தைத் தான் என்று கருதி, 'அதனிடத்தில் அரிமாணமவைத்து, துன்பமுள்ள போகங்களை அதுபவிகதுக்கொ ண்டி, தேகமெடுத்த கால முதல இதுவரைகரும நற்கருமங்களைச்சிந் தையில் சீனேட்டாமலும், ஆகமவேதபுராணாநி கலைஞானங்களி லுள்ள பொருள்களை யறிந்துகொள்ள எத்கனப்படாமலும், மெய் யன்பா நேசமடையாமலும், கருமபிணுமினிய மொழியும் காமவேள் கணையினுங்கூடிய விழிகளுமுடைய மாதாகளின் போகமே பெரிதென்று எண்ணி அதில மகிழ்ந்தாடும் அஞ்ஞானியா யிருப்ப தால், தனதெதாராக ர சீலமையை அறிய அசா கதையிருக்கிறான்.

செய்யுள்.

1 னமிருந்துளகோலு மென்புநீழ
மான்வுடலினுகிவருபார நிதனை கெனியாமல
ஊனுடலுககிரதேடி யுமுன லுலகிறறடுமாறி
மாரகிறபுகுமேதா மாயைலலைபா டிவாரதள.

அந்தச் சிவன் ஆசாரியருடைய அதுககிரகதகால் பஞ்சமலங்களை, யும் பந்தபாசங்களை யும் விலக்கிக் கொள்வானாகில், பதிநிலைமையை யடைகுவான். அது பெப்படியினில், புழுவானது குளவிரூபத்தை அடைவதைப்போல ஜீவன் சிவரூபத்தை அடைவான்.

சிலவர்க்கியர் பாடல்.

பசுசைமண்புதுபபிலே புழுப்பொதிநக வேட்டுவன்
நிததமுநிலையவே யநேகபேதசித்தமாய்ப்
பசுசைவன்னிலமாயப் பறந்துதும்பியானலும்
பிதநாகாளநிகிலீர பிராணிநுநதகோலமே.

சாயுச்சியம்.

முன்னோன்றனது முதிர்வானினா னம்
அறியாப்பசுசை சிறுபுழுக்கவாநத

வண்டென வயிரைக் கொண்டிழுமிரது
தன்னினோக்கித் தானதுவாகி
ஐவகைத் தொழிலு மெய்வகை யுணர்வும்
பிரியாவாறு பெற்றுத் திரியாப
பெரியோர் திரட்சி தான்சேர்ந்தடுமே.

இப்படியாக நரர்களாகிய பசுக்களில் எவாகளாகிலும் சன்ன
மரண துக்கங்களைப் போக்கிக்கொள்ள ஆத்மபோத மென்கிற
வேதாந்த ஞானிலே சொல்லுகிறபடி பரத்தன்விஷயமா யறியவேண்
டியதை யறிந்து தேசிகோத்தமரின் ஞானோபதேசத்தால் அருமை
யான நிஷ்டையிலிருந்து ஆத்மம் தீர்த்தகத்தல் ஸ்நானம்பண்ணி,
நித்தியானந்த ஸ்வரூபமாக விருமபுவரா யிருந்தாலும், அப்படிக்குப்
பெரும் பதத்தை யடையச் செய்ய முயற்சிக்குச் சுத்தமனத்தைக்
கைவசப்படுத்த வேண்டியது அவசியமானதா யிருக்கும். மனம்
ருமையையும், சிறுமையையும், சுத்தத்தையும், அசுத்தத்தையு
முடையது. காமியாயும் மேகக் காரியாயு மிருக்கும் வனிதை சிவனே
சர்க்களையும் மயக்குவதுபோல் கெட்ட மனமானது மோனஞானியை
யும் மோசம்போகச் செய்யும். சங்கற்ப வடிவமான உனத்தைக் கெ
டத்தால் ஞானமயமாக விளங்கும். அசுத்தமான மனது சிதாபாசர்க
ளாகிய ஜீவர்களைச் செய்யும் பொல்லாங்குகள் எதற்குச் சமமானமா
யிருக்குமெனில் வஞ்சகமும், பொய்யும், மோசமும், காமமும் மிக்
கவுர்களாகிய சோரஸ்திரீகள் தமது புருஷர்களுக்குச் செய்யும்
பொல்லாங்குக்கு நிகராக விருக்கும். இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக
இசனடியில் கெட்டநடவடிக்கையை யுடைய ஒரு ஸ்திரியைப்பற்றிக
கதை யொன்று கூறுகிறோம் கேளுமென்று தோப்பிலிருந்த பெரி
யவர்க்கு வழிப்போக்கராய் வந்தஞானவான் சொல்லியபடி காசி
மடாதிபதியானவர் தம்மிடம்வந்த சிவநேசருக்குக் கூறுவற்றனர்.

ஞானிகளின்மகிமை முற்றிற்று.

தருச்சிற்றம்பலம்,

ஆத்மபோதப்பிரசங்காமிர்தம்.

ஐந்தாவது பிரகரணம்.

புருஷத்துரோக மாதர்களின்கதை.

க - வது, சூர்ப்பரங்கை.

பிரமபுரமென்கிற கிராமத்தில் சுபபிரமணிய னென்கிற பேருடைய ஒருகுடியானவ னிருந்தான். அவன் ஒருநாள் மதுரைக்குப் போய் சொக்கலிங்கககடவுளைத் தெரிசனம் செய்துகிட்டு மீளாதி யமமனகோவில்மராககமாய் வந்தகையில் அவ்விடத்தில் ஓர் ஆலமரத் தினடியில் தத்துவங்களின்ன தெனறுதெரிந்துகொண்டு ஜீவாத்மாவா யிருக்கின்ற தனது நிலையை அறிந்து அதைக் கெடுத்துப்பரமாத்மம் நிலையை அடையும்பொருட்டு ஒருபெரியவர் நிஷ்டையில் உட்கார்ந் திருந்தார். அவர் அருகில் இந்தசுபபிரமணியன்வந்துஉட்கார்ந்தான். அவர் கண்விழித்துப்பார்த்தார். அப்போது சுபபிரமணியன்எழுந்து அவரைவணங்காமல் தடிமாடனைப்போல் அசைவற்றுஉட்கார்ந்திருந் தான். அதைக்கண்ட பெரியவர் ஒஹ் இவன் கேவலம் அக்கியான சொருபியாயிருப்பவனாயும், சகல பிரமாண்ட பிண்டங்களிலும் தா னுய்விளங்குகின்றபிரமமாகியும், சகலஆத்துமாக்களையும் இரகசிக்கப் பட்டஹைகதிஸவானாகியுமிராதின்றகேடேசப்பெருமானேச்சற்றேனுமிந் தையாதவனாயும், சிவன் - விஷ்ணு - பிரமன் - கணபதி - சுப் பிரமணியராதி தேவர்களைப் பணியப்பட்ட அடியார்தனக் குத் தொண்டு செய்யாதவனாயும், பழிபாவத்தையுண்டாக்கும்பொற் லாங்கையே செய்து விடபாணதமென்னும் விடத்தை அமுர்த மென்று அதைப்புகிக்கும் பாபிகள் கூட்டத்திற்குத் தலைவனாயி ருப்பதாக வெண்ணி இவன் மூடத்தனத்திற்காக இரங்கி இவன் ஆணவச் சிறையினின்று நீங்கி புனிதனாகும் பொருட்டி விடத் தியானம் செய்யும்படிச் செய்வித்து இவனைக்கிருதாந்தனாகும்படிச்

செய்ய வேனுமென்பதாகவேண்ணி, அடாசிதாபாச ஜீவனாகிய ஆடவனே! நீ உன்னுந்ருக்குப்போய், சிவனடியார்களை அநுசரித்து, அவர்களால் ஞானதூல்களிற் கூறும் மெய்ப்பொருளின் லக்ஷணத்தை அறிந்துகொண்டு, அரகர சிவசிவவென்று சிவத்தியானஞ்செய்து, பரதத்துவம் பரவெளி பரமாத்விதமான பராசிவனது பூங்குழல்களாகிய திருவடிகளை அடையும் மார்க்கத்தைத் தேடிச் சொள்ளு வாரியன் று கட்டளையிட்டார்.

சுப்பிரமணியன் பெரியவரைப் பார்த்து எனக்கு வேளாண்மைத் தொழில் விசேஷமா யிருப்பதால் நான் அரகர சிவசிவவென்று சொல்ல என்னாலாகாது, ஊரிலமழைபெயது எல்லாருடைய நிலங்களும் உழப்பட்டிருக்கிறது. என்னுடைய நிலமாத் திரம் தருசாய்க் கிடக்கிறது. நான் ஊருக்குப்போகவேண்டு. சுவாமியை நினைக்க என்னாலாகாது. எனக்குச் சாகவாசமுங் கிடையாது என்றான். அதற்குப் பெரியவர் அட்டா மூடா! ஓர் மடத்தில் ஒரு சுயம்பாகி சொன்னதுபோல் நீயும் சொல்கிறாயே இஃதென்ன விந்தையா யிருக்கிறது என்று சொன்னார். அதற்குச் சுப்பிரமணியன் பெரியவரை நோக்கி, அந்தச் சுயம்பாகியார்? அவன் வரலாறு யாது? அதைக் கூறுமென்றான். அதற்குப் பெரியவர் சொல்லியதாவது, இராமேசுவரத்தில் ஓர் மடத்தில் ஒருவன் சம்பளத்திற்குத்தவசுபிள்ளை வேலைசெய்துகொண்டிருந்தான். அப்படியிருக்க அவன்செய்ததப்புக்காக அவனை அந்தமடத்துக் காருபாரி, வேலையி லிருந்து நீக்கிப்போட்டான். இதற்கு இரண்டு மாதங் கழிந்தபின் அவன்மடத்துக்குவந்துமடாதிபதியைக்கண்கண்விணங்கிக்கும்பிடுபோட்டு, சுவாமி! வேலையில்லாமல் அன்ன பளுதிக்கு அதிக கஷ்டப்படுகிறேன், என் வேலையை எனக்குக் கொடுக்க உத்தரவாக வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டான். அதன்பேரில், அவனை வேலையை விட்டு நீக்கியதற்கு உண்டான காரணத்தை மடாதிபதி தெரிந்துகொண்டு காருபாரியை நோக்கி, அவன்வேலை செய்யவேண்டிய அவசியமில்லை, அவனை மடத்திலேயே வைத்துக்கொண்டு சவரக்ஷணை செய்ய வேண்டுமென்றும்; ஆனால் அவனுக்குச் சுகமுண்டாகத் தக்கதற்கு மனோராச்சியம் செய்யாமல் சார்வதாய் அச்சுறு

சிவ சிவ வென்று சொல்லும்படி செய்விக்க வேண்டுமென்றும் கட்டளை யிட்டாரா. அநதப்படிக்கு அந்தச் சுயம்பாகி இரண்டு மாதகால பரிபரமம் மடத்தி லிருந்து ஜனன மாணத்தைப் போக்கும் பிஞ்ஞகன் திருவடியை நினைத்து அரசாசிவசிவவென்று சொல்லிக் கொண்டிருந் தான். அப்படி சொல்லதில் அவன் வெறுப் புற்று, ஒருநாள் மடாதிபதியின் முன்வந்துநின்று அவரைவணங்கி, ஓ சுவாமி! ஊரில் எஃபுத்திரமிசுதிர களத்தாடகளைவிட்டு நானிங்கிருப் பதில் அவர்கள் அன்னபனாசிகளில்லாமல் அவதப்பிக்கிறார்கள். ஆடு மாடுகள் அலைந்துபோகிறது. விடுவாசல் பாழாய்ப்போகிறது. என் குகிற்பாதைக்காக நான்மடத்தி லிருந்துகொண்டு அரசா சிவசிவ வென்று சொல்வதொன்றை என்ரு நாவெழும்பவில்லை. என்கியா பகமெல்லாம் என்னைப்போதி பிள்ளைகளின் பேரிலேயே இருக்கிறது. அரசாசிவசிவவென்று சொல்லும்படி நாற்பரி வநேரமும் உபத்திர வப படுததுகிறான். வயிற்றுச்சோற்றுக்காக நான் அவன் சொல்கிற படி நடக்கவேண்டியதா யிருக்கிறது. ஆகையால், என்னைஊருக்குப் போம்படி உத்தரவுநாடுகக வேண்டும் சுவாமிஎன்றுகேட்டு சுவாமி க்கு நாலேகது குமபிடுபோட்டான். ஓ ஓ!!யார் அஞ்ஞானமும், அஞ் ஞானத்தினுள்ள இயல்பு, தேசேந்திரியாதி ஜெகத்தும், அதனு ள்ள பொருள்களும், மிததையாப்பிரபஞ்சதையும்மெய்யென்றுகருதி தெகமே நாடினனுகின்ற விபரீதபாவனையுங் கொள்கிறார்களோ அப் படிப பட்டவர்களுடைய ஜெனும், ஆயுசும், செல்வமும், கல்வி யும், புத்திரபாக்கியமும், மனைவாழ்க்கையும், வாசனபோகமும் நாசம னைந்துபோவார்களென்பதையும், இன்பதுன்பத்திற்கேதுவாகஎடுத்த உடல சூத்திரக் கயிறுநிலாடும் பொம்மைபோல விளங்குவதன லே அது எத்தனைநாளேக கிருந்தாலும் இறப்பதென்றறிநெடுநாளிரா தென்பதையுப, இவன் தெரிந்துகொள்ளாமல், சிவபத்தியும் தவமு மில்லாமல் பொய் சூதுவாது பேசிக்கொண்டு, பாவம் மோசம் கபடம் முதலிய பாதகங்களை யெல்லாம் தங்களுடலாகிய இல்லத்தில் குடி வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பிரஷ்டர்களில் இவனொருவனு யிருப்ப தாகஎண்ணி, அவனைநோக்கி, அடாசுயம்பாகி! ஊருக்குப்போகாநீத இங்கேயேயிருந்து இருக்காதி நான்கு ஷேதத்தினந்தமாகிய உபநிட தத்தினுரைக்கும் வாக்கியமாகிய அரசா சிவசிவவென்பதைத் சொல்

விக்கொண்டிரு உனக்குவேண்டிய உதவிசெய்கிறேமென்று தம்பிரான் உரைத்தார். அதற்குச்சயம்பாகி நான் தங்களுத்திரவு அடிக்குமடத்தி லிருக்கிறதா யிருந்தாலும் அரகாசிவசிவவென்று மாத்திரம் உச்சரிக்க மாட்டேன். உங்களுக்கும் உங்கள் சீஷாசனங்களுக்கும் வேண்டியதா யிருந்தால் சொல்லிக்கொள்ளுங்கள்; நான் உச்சரிக்கவே மாட்டேன் என்றான். மறுபடியும் ஏதாகிலும் இதைப்பற்றிச் சொல்லுவோ மானால், அனுக்குக் கோபம் வந்துவிடுமென்று எண்ணி மடாதிபதி பேசாமல் மௌனமா யிருந்துவிட்டார். இது இப்படியிருக்க அந்தச் சயம்பாகியாகிய அஞ்ஞானி அன்றிராத்திரி மடத்திலிருந்து ஒருவருக்குத் தெரியாமல் ஒடிப்போய்விட்டான்.

பெரியவர்களா யிருக்கிற மகான்கள் மூடர்களாகிய அஞ்ஞானி களுக்குப் புகளும் சத்கர்ம விஷயங்களை அவர்கள் கேளாக னென் பதற்கு இந்தச் சயம்பாகியின் சரித்திரமே ஒரு திருஷ்டாந்தமா யிருக்கிறது.

திருடர்களுடன் உறவாடினாலும் மூடர்களுடன் உறவாடலா காதென்று சொல்லும் பழமொழி உண்மை யென்பதாக இந்தக் கதையினால் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இப்படியாக மேற்கண்டபடி பெரியவர் சுப்பிரமணியனுக்கு எடுத்துரைக்கவே சுப்பிரமணியன் உலகவாழ்வு போய் யென்றும், தேகம் நீர்க்குமிழிபோல் நிலையிலாம லழிந்துபோ மென்றும், இல் வாழ்க்கையிலிருந்து தேகத்தை அபிமானித்துச் சிவபெருமானைத் தொழாமல் தப்பிப் போவதானால், அது ஆத்ம துரோகம் செய்த தாகு மென்றும், அதனால் எமதண்டனை கிடைக்கு மென்றும் எண்ணி தன்னுருக்குப் போய் பெரியவர்களாகிய மகான்களைக் கண்டு ஞான னூல்களைப் பாடங்கேட்டு ஞான சாதக வழியில் நின்று சிவத்திபானஞ் செய்து ஞான 'சாதகத்தை அனுஷ்டித்து வந்ததும் நவிர, இல்லறத்துக்குரிய பயிர் வேலையும் பார்த்துக் கொண்டு யிருந்தான்.

சுப்பிரமணியன் விருத்தாந்தம் இப்படியிருக்க, அவனுக்குத் துன்பம் பெருமைய ஒரு ஸ்திரீமனைவியா யிருந்தாள். அவள்

பாவசிந்தையுள்ளவளாயும், இரக்கமில்லாததாமஸ குணத்தையுடையவளாயும், அஞ்சியநாயகர்களை அணையும் பெருமையில் மகிழ்ந்தாடுபவளாயும், தண்டு பஜாரியாயும், சாங்கமொழி உற்றவளாயும், சண்டை மொழிகற்றவளாயும், வியபிசாரிகளுக்குச் சிநேகிதியாயும், பழிபாவங்களைச் செய்கிற பாவிகளாகிய ஸ்திரீகளின் கூட்டத்தில் பாவப்பங்குவைத் திருப்பவளாயு மிருந்தாள். இப்படி யிருந்தாலும் கொஞ்சம் வாசித்தவளாயும், காளகண்டஹ்ய பரமசிவனடியாரிடத்திலும், கோதண்டபாணியாகிய மகாவிஷ்ணுவினடியாரிடத்திலும்கொஞ்சம் விஸ்வாசமுள்ளவளாயுமிருந்தாள். இவளைப்போல பாவஉருவங்கொண்ட வேறொரு ஸ்திரீயை உலகத்தில் காண்பது அரிதாயிருக்கும்.

இது இப்படியிருக்க, அநத மாகாணவன் தன் இல்லத்திற்குச் சமீபமாய் இருக்கும் காளியமமன ஆலயத்திற்குச் சிலநாள்தினர் தோறும் காலையிலே இரண்டுவேளையும் போய் அநத அம்மன் எதிரில் நின்றுகொண்டு தோததிரம செய்வான்.

ஓ லோகமாதாவே! சையமாலவரை குமாரியே! திரிபுராந்தகியே! ஓ பஞ்சாக்ஷரசொருபியே! சர்வபீஜாக்ஷர சொருபியே! கற்பக வல்லியே! ஓ நாத நாதாந்தருபியே! கோடிகுரியப்பிரகாசியே! அமுர்த நாதாந்தருபியே! ஆதிசத்தி வல்லியே! ஜகன்மோகினியே! சர்வபூத சொருபியே! ஜகதரட்சகியே! ஓ ஜயஜநநியே! ஓ காளி! கங்காளி! சாமுண்ட! இரணபத்திரகாளி! ஏகரி! விரி! ராஜராஜேஸ்வரி! பாலதிரிபுராகந்தரி! சூலி! என்டோனி! தாரகாக்ரூபம்மாரி! மாதரி! கௌரி! திரியம்பகி! ஆனந்தபரவி! கௌமாரி! சண்டிகை! யோகினி! வேதாளி! யாமள! மாகாணி! பகவதி! சவுந்தரி! அர்த்தனாரீஸ்வரி! அம்மாதாயே! என்னைவன்கண்களிரண்டும் இழந்து குருடாயப்போகும்படி அறுக்கிரகம் செய்யும்மாதாயே! உன்னநமசி வந்தேன். சித்தமதிரங்கி என்கோரிக்கைகளேடும் படி செய்யும்மாதாயே என்று கேட்டுக் கொண்டாள். இந்தப்படிக்கு மேற்படி சூரப்பகி இரண்டு மாதகால பரியந்தம் பிரதிநிதமும் காளியம்மன் ஆலயத்துக்குப்போய வேண்டிக் கொண்டுவந்திருந்தாள். இப்படியாக இவள் ஆலயத்துக்குப்போய் வருவதைக்கண்ட கணவன், அவள் ஆலயத்துக்குப்போய்வரும் எண்ணுகின்றான்.

தெரிந்த கொள்ளும்பொருட்டு ஒருதினம் அவன் ஆலயத்திற்குப் போகு முன்னிட்டே தான் அந்த ஆலயத்திற்குச் சென்று அம் மனுடைய பின்புறமாய் மறைவாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். இதற்குப் பின் அநாநாழிகை பொறுத்து தன்மனைவி ஆலயத்திற்குவந்து காளியம்மனை நோக்கி, ஓ தாயே! என் கணவனுடைய கண்களிரண்டுங்கெட்டி அவன் அந்தகளுகப்போகும்படிச்செய்விக்க வேண்டியதாய்ப் பலதடவைகளில் நான் உன்னைக்கேட்டுக்கொண்டிருந்தும், என்பிரார்த்தனைக்கு நீ இரங்கவில்லையே! தாயே! என்பேரில் உனக்குக்கோபமா? கிருபைவரவில்லையா? மாதங்கி புலனேஸ்வரி சுந்தரான்கி மாகாளி கொற்றவைஐயை கார்த்திகை கௌரி தூர்க்கை சூலி மகிடாசூரசம்மாரி நீலி விந்தை சயமகள் இருங்கலையூர்தி சிங்கவாகனி விசயைஅந்தரி மாலுக்கிளையாள்சக்கராயுதி பாலைக்கிழுத்தி பண்ணம்பணத்தி நாராயணி கன்னி சூமரி என்னும இத்திருநாமங்களைச் சொல்லிப் போற்றித் துதிசெய்து, அம்மணி! என்கோரிக்கை நிறைவேறினால் உனக்குப் பொங்கலிட்டுப் பெரும்பூசைபோட்டு ஆறுகால்ஜீவன் ஒன்று பலிகொடுக்கிறேனென்று உரத்தசத்தத்துடன் கூவிச்சொல்லினான். அதைக்கேட்டிருந்த அவன் கணவன் அவன்கொரேண்ணத்திற்கு மனங்கலங்கிக் கவலையுற்று, ஒருவாறு மனோதிடங்கொண்டு காளியம்மன் சொல்லுவதைப்போல் ஓ சூர்ப்பநகி! உன்கோரிக்கையின்படி இன்றுமுதல் உன்புருஷனுக்குக்கண்களிரண்டுங் கெட்டுப்போய் விடுமென்ப தாகச சொல்லினான். இதை அந்தச்சண்டாள சூர்ப்பநகையானவன் கேட்டு மகாசந்தோஷப்பட்டு, இன்றுதான் சுபதினம் இப்படிப்பட்ட வரம்பெற நான் என்னமாதவம் செய்தேனோவென்று களிப்படைந்து தன்கிரகத்திற்குச்சென்றான்.

சுப்பிரமணியன் அன்றுசாயந்திரம் வீட்டுக்குவந்து வாசற்படிக்குச் சமீபத்தில் நின்றுகொண்டு தன்மனைவியைக் கூச்சலிட்டு அழைத்து, அடிபெண்ணே! எனக்குக் கண்பார்வை தெரியவில்லை யென்று மாறுபாடாய்க்கூறினான். இதைக்கேட்ட மனைவியாகிய சூர்ப்பநகியானவள் மனதில் அடங்காச்சந்தோஷங்கொண்டுமேலுக்கு விம்மிவிம்மி அழுது கீழேவிழுந்துபுரண்டு, கிண்கிண் என்ற வாழ்

தியநாதம்-சங்கநாதம்-வினாநாதம் - பேரிகைநாதம் - மிருதங்கநாதம்
வேதகோஷம் - பிரணவோச்சாரணதொனி இவைமுதலிய ஒசைகள்
எப்பொழுதும் இடைவிடாது ஒலிக்கும்படியாக தில்லைச்சிற்சபை
யில் நவரத்தினங்கள் பதித்த பிடத்தின்மேல் திருநடனஞ் செய்கி
ன்ற பரமசிவனே! எனது நாயகனுக்கு நேத்திரங்கள் போய்விட்
டதே! இனிநானெப்படி ஜீவிப்பேன், என்னசெய்வேன், என்கெதி
இப்படியாச்சுதே என்று பொய்யாகப் புலம்பி பித்துப்பிடித்தவன்
போல் பலருமறியும்படி கண்ணீர்விட்டுக் கீழேவிழுந்து புரண்டு புர
ண்டு ஓ வென்று அழுதான்.

மறுநாள் சூர்ப்பநகி உதயத்திலெழுந்திருந்து வ்நானபானஞ்
செய்து, தான்காளியமமனுக்குச் செய்திருந்த பிரார்த்தனையை நிறை
வேற்றும்பொருட்டு அரைரூபாய் எடுத்துக்கொண்டு கடைத்தெரு
வுக்குப்போய், அவல்-கடலை-பட்டாணி-எள்ளுருண்டை-பொரி யுரு
ண்டை-பொங்கலிடுவதற்காக வேண்டிய சாமகிரியங்களையும் வாங்
கிக்கொண்டு ஆலயத்துக்குப்போய் பொங்கலிட்டு பிரார்த்தனைப்படி
ஆறுகால் ஜீவனாகிய ஒருசுரையப்பிடித்து அதன் தலையைக்கிள்ளி
காளியம்மன் முன்னே போட்டு, பொங்கலை நைவேத்தியஞ்செய்து,
துபதிபங்கொடுத்து, கற்பூரதீபாராதனை செய்து காளியம்மன் முன்
நின்று தோத்திரஞ்செய்ய ஆரம்பித்தான்.

ஓ பராசத்தி! சாம்பவி! சற்குணி! நிரக்குணி! சம்பூரணி! கிருபா
கரி! அஷ்டாக்ஷரி! சடாக்ஷரி! பஞ்சாக்ஷரி! சதுர்த்தாக்ஷரி! திரியா
க்ஷரி! துவாக்ஷரி! ஏகாக்ஷரி! திரியம்பகி! திரிகுலி! பரம்பரி! சடாதரி!
என்றும், இன்னும் பலவிதமாகவும் தோத்திரஞ்செய்து போற்றித்
தொழுது தாயே! என்பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றி விட்டேன்.
இனிநான் என்கிரகத்துக்குப் போகும்படி விடையளிக்க வேண்டுமெ
ன்றுகேட்டுக் கைகூப்பிக் கும்பிட்டு நின்றான். அப்போது சூர்ப்ப
நகி, காளியம்மை மூக்கில் தரித்திருக்கும் மூக்குத்தி திரிரேத்திரத்
தையுடைய பரமசிவனது தோழனாகிய குபேரன் தங்குக
தரித்துக்கொண்டிருப்பதற்குச் சமரணமானதென்று எண்ணி, அ
னதுத் தான் மோசமார்க்கமாய் அபகரித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்

பதாந ஆசைகொண்டு அம்மாதாயே! இந்த மூக்குத்தி நீயணிந்து
மிகாள்வதால் உனக்கு என்னபெருமைவரும். நீதான் சிறைச்சாலை
யிலடைக்கப் பட்டிருக்கும் குற்றவாளியைப்போல் கோயிலாகிய
சிறைக்கூடத்தி லகப்பட்டிருக்கிறாயே! அதுஎனக்குக் கிடைத்து நா
னணிந்துகொண்டால் நான் பலவிடங்களுக்குப் போகும்போது எல்
லாரும் பார்த்துச் சந்தோஷப்படுவார்கள். ஆகையால், அதை எனக்
குக்கொடு தாயே! என்றுகேட்டு நின்றனள். அப்போது காளிகா
தேவியானவள் மறுமொழி கூறாமலிருப்பதைக்கண்டு, நானந்த ஆப
ரணத்தை அணிந்துகொள்ளுவதில் அம்மனுக்குச் சந்தோஷந்தானெ
ன்று எண்ணி, அம்மன் மூக்கிலிருந்த மூக்குத்தியையும் இன்னும்
சில ரத்தினபரணங்களையும் கழற்றித் தன்மடியில் வைத்துக்கொ
ண்டுபோய் விட்டாள். இவளுடைய ஆண்பைக்கும் தைரியத்துக்
கும் அம்மன்ஆச்சரியப்பட்டுத் தன்கைவிரலைதன்மூக்கின்மேல்வைத்
துக்கொண்டாள். இப்படி மூக்கின்மேல்விரலைவைத்துக்கொண்டது
ஆச்சரியக் குறியாகும்.

சூர்ப்பகி ஆலயத்திலிருந்து தன்கிரகத்துக்கு வந்தபின், அவள்
அன்னமும் சகல பதார்த்தங்களும் சமைத்துச் சாயங்காலம் ஐந்து
மணிக்குக்குளித்து மஞ்சள் பூசிக்கொண்டு கலைவாரி கொண்டையில்
தாழம்பூமுடித்துக்கொண்டு குங்குமப்பொட்டிட்டு நல்லஆடை தரித்
தவளாய், தன் புருஷனிடம்வந்து அவன்கையில் ஒருகோலைக்கொடு
த்து, தான்வெளியில் சிலரைக்காணப் போவதாயும், தான் வருகிற
வரையில் வீட்டுக்குள் நாயமுதலியவைகள் நுழையாமல்பத்திரமாய்
வீட்டடைக்காவல் காத்துக்கொண்டிருக்கும்படி திட்டம்செய்துபோ
னாள். அப்படி அவள் போனபின் அவள் புருஷனாகிய பாசாங்கு
ருடன் வீட்டுக்குள் நுழைந்து சுற்றிப் பார்க்கையில் பாகசாலை
யில் அன்னமும், வடை - தோசை - ஆமவடை-பணியாரம்-சகியம்
இன்னும் பலவித சிறுமண்டிகள் முதலானவைகளும் செய்து வைக்
கப்பட்டிருந்தது; அது அல்லாமலும், ஒரு மாடத்தில் ஒரு வெண்
கலப்பாத்திரத்தில் அன்னமும், கறியும் வைக்கப்பட்டிருந்ததுடன்
அதற்குச் சமீபத்தில் கண்டைக்காய் பிரமாணம் ஒரு பாஷாண
உண்டை வைத்திருப்பதையும் கண்டான்.

இதைக்கண்ட சுபபிரமணியன், ஒ ஓ இரதப் பாபியாகிய சண்டாளஸ்திரீ நமமைக கொல்லும்படியாகப் பாஷாணத்தைச் சேகரித்து வைத்திருக்கும் கொடுஞ் செயகைக்காக இவளை ஆத்மகோடிகளோத் தெண்டிக்கின்ற அந்தகன் தெண்டிக்காமல் விட்டுவிட மாட்டானென்று சொல்லி சமயல் செய்திருந்த அன்னத்திலும் பதார்த்தத்திலும் தனக்கு வேண்டிய அளவு சாப்பிட்டுவிட்டு மீதி அன்னம் முதலியவற்றில் மேறபடி பாஷாணக் கட்டியைத் தண்ணீரில் கரைத்துத் தெளித்துவிட்டு தன் வீட்டுத் தெருத்தின்னையிற் முன்போல வேவரது உட்காராதனொண்டு, தன் மனைவியாகிய சண்டாளியினது செய்கையை நினைத்து அரகர சிவசிவ சங்கரனே! மங்கை பங்கனே! கங்கை முடியனே! நமச்சிவாயனே! அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த பிரமமாகிய நடேசனே! வடிவுடை மங்கை யாம் பார்வதியைப்பாகம் வைத்தவனே! பித்தா பிறைசூடிய பெருமானே! மறை முதலவனே! புலித்தோ லுடையோனே! வந்தியென்னும் பிட்டு வாணிசசியாருக்குக் கூலியாளாகவந்த பரமசிவனே! ஆதியந்தமில்லாத பரம்பொருளாகிய நடேசப் பெருமானே! ஆகாமிய பிராரத்த கண்மங்களுக்குக் கேதுவாகிய சஞ்சித வினைகளை அடியேன் எப்படி நீக்கிக் கொள்ளுவேனையனே! அடியேன் துன்மார்க்கியாகிய இந்த மாதினிடத்து அகப்பட்டுக்கொண்டு துக்கமாகிய காற்றிலகழலும் துரும்புபோல சுழன்று தடுமாறுகிறேனே; அந்தக னுனவன் இதுமேலி இது பள்ளம் இது நல்லவழி கெட்டவழி யென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் துன்புறுவதைப்போல்வருந்துகின்ற என் துன்பத்தை நீக்கி இன்பத்தைத்தரும் உன் திருவடிபையடைய உபாயம் தெரியாமையினால் வெய்யற புழுப்போல் வருந்துகின்றேனே; சுவாமி! நானென்ன செய்வேன்; உன் திருவடிபையடைய எனக்கு நல்வழி காட்டி யருள்செய்ய வேண்டுமென்று நடேசப் பெருமானே ஸ்தவத்தியஞ்செய்து சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இஃது இப்படியிருக்க வெளியே போயிருந்த தன் மனைவி அவன் சேரர நாயகன்மார்களைக் கண்டு தன் புருஷனுக்கு நேத்திரம் புழுதான் சங்கதியைத் தெரியப்படுத்தி மங்கனழ் கொண்டாடி உதவி னுக்கு விருந்துசெய்யப் போகிறேன்; ஆதலால், இன்றிராத்திரம்

நீங்கள் என் கிரகத்துக்கு வரவேண்டுமென்று சொல்லித் தன்னிடம்
க்கு வந்துவிட்டனள். அந்தப்படியே அவர்களெல்லாம் அன்றிராத்
திரி எட்டுமணிக்கு அவள் மனைக்குவந்து சேர்ந்தார்கள் அப்படிக்கு
வந்த சேர நாயகர்கள் மூன்று பேராம்.

தன்விட்டிற்குவந்த சேர நாயகர்களுக்குச் சூரப்பநகி சோட
சோபகூரம் செய்து அன்னம் படைத்தாள். அவர்கள் பாஷாணங்
கலந்த அன்னத்தை உண்டபடியால் போசனமான உடனே
விஷம் தலைக்கேறி எமதாம ராஜனைக் கண்டு தரிசனம் பண்ண
வேண்டுமென்பதாகப் பித்தர்களைப்போல் உளறிக்கொண்டு எமலோ
கத்திற்குப் பயணப்பட்டுப்போய் விட்டார்கள். சூரப்பநகி சேர
மார்பிள்ளைகள் மரணமடைந்ததற்கு விசனப்படாமல் அவர்களு
டைய மூன்றுசுவத்தையும் எப்படி வெளிப்படுத்தி எங்கேகொண்டு
போய்ப் போகிறதென்கிற சஞ்சலத்தைக் கைப்பற்றினவளாய்
இந்தச்சஞ்சலத்தை நிவர்த்திசெய்யு மார்க்கத்தையோசித்துக்கொண்
டிருந்தாள்.

இப்படியாக மரணசம்பவம் நேரிட்டதினம் தனுர்மாசத்திலொ
ருதினமாக விருந்தபடியால், அன்று விடியற்காலையில் ஒருபண்டார
மாகிய ஜங்கமன் சேமக்கல மடித்துப் பம்பம்மென்று சங்கத்
தொனி செய்துகொண்டு அடியிற்கண்டபடிக்கு அகண்ட பரிபூர
ணமாயிருக்குஞ் சச்சிதானந்த சாக்ஷாத்காரமாகிய பரமசிவனுக்குப்
பிரீதியாயிருக்கும் பாட்டுக்களைப் பாடிக்கொண்டு தெருவின்மார்க்க
மாய்ப் போகிறவன் சூரப்பநகியின் வீட்டுக்கு அருகாமையில் வந்து
கொண்டிருந்தான்.

பண்டாரம்பாடிய பாடல்கள்.

ஞானவாசிட்டம்.

இருளன்றி யொளியன்றி யளவன்றி
யலைவன்றி யியல்பொன் தின்றிப்
பொருகின்ற பூதங்கள் பலபொருள்க
ளன்றிறை புரண மாகி

யருவன்றி யருவன்றி யுளதன்றி
யுண்டில்லை யன்றி பொன்றாய்
வருகின்ற திரிபுடியி னடுக்கேதான்று
மறவாது மதித்துக் கொள்வாய்.

சொருபசாரம்.

சிறசொருபந் தானே செகருபமானவெலாம்
தற்சொருப சாரமாய்ச் சாற்றவே—பொற்சொருப
மசகருவாம் போல வதுவதுவாய்த் தோற்றுமொரு
சொற்சொருபந் தானே துணை.

அருணாகலபுராணம்.

ஒருமானைக் கரத்தினிலவைத தொருமானைச்
சிரத்தினிலவைத் துலக மேழந்
தருமானை யிடத்தினிலவைத் தருள்வானைப்
பவளநெடுஞ் சயிலம போல
வருமானை முகத்தானை யளித்தானைப்
பெருமானை மகிழ வேறும்
பெருமானை யருணகிரிப் பெமமானை
யடிபணிநனு பிறவி தீர்ப்பாம.

விருத்தாசல புராணம்.

பாய நாலவகைப் பாலுள பசுக்களைப் படைத்த
மேய பாசமோ ரைந்தினால் விழைவுறத் தனைத்துத்
தூய பூமியுஞ் சுவர்க்கமு நகரமு மேய்த்துச்
சாயுங் சாலையிற் கட்டிய பசுபதி சரணம்.

அநாதியனாயும், நித்தியனாயும், 'கிர்தகிர்த்தியனாயும், அண்ட
ரண்டபிரமாண்ட திரிகண்டனாயும், பிரணவகுண்டல மண்டலமாகிய
புருவத்தில் சகஸ்திரதள கமலத்தில் அனுச்சொருபமுடைய அம்
பலஹிதியில் பிரணவாகாரமா யிருப்பவனாகிய நடேசப்பெருமானே!

பாட்டு.

முந் துசஞ் சிதங்க டா மும்மலக் கங்குல் பாநீர்
அந்தியும் பகலு மில்லா வாதித்த னகத்திற் றேன்ற
இந்தியம் புலன்கள் மாய வின்பவா ருதியின் மூழ்கச்
சுந்தர நடேச னெம்மான் றுணையடி சிரமேல் வைப்பாம்.

சர்வஜீவதயாபர சச்சிதானந்த ஓம் பரப்பிரம்ம மூர்த்தியே!
அகஸ்தியர்-வசிஷ்டர் - முகலிய இருடிகள் போற்றித்தொழும்படி
தேனைச் சிந்துகின்ற கடம்பவனத்தில் வாசஞ்செய்கின்ற சிவபெரு
மானே! அஷ்டமூர்த்தியானவனே! தருமசொருபியாகிய பார்வதி
தேவிக்கு நாயகராகிய கடவுளே! முற்காலத்தில் பன்றிகுட்டிகளு
க்குத் தாயாய்வந்து முலைப்பால் கொடுத்தவனே!

காருண்ணிய சொருபியாகிய பரமசிவனே! மூவர்க்கு முதல்வ
னாய், மூவராலுமறியொணா முதலாய், சகுணநிற்குண பரவஸ்து
வாய், முழுமுதற் கடவுளாய் விளங்கும் நடேசப்பெருமானே!
பரம்பொருளே! அரியபொருளே! மஹேஸ்வரனே! மஹாதேவனே!
பகபதியே! அத்தைதமாய், அகண்டாகாரமாய், நித்தியவியாபகமாய்,
சச்சிதானந்தப் பிழம்பாய், நிறைவாய், தன்மயமாய், தததுவமசியெ
ன்னும் மகாவாக்ஷத்தில் கூறப்படும் பொருளாய் விளங்குந்நடேசப்
பெருமானே! பிரபஞ்சமெல்லாம் தன்வடிவாய்க்கொண்டருளிய அட்
டமூர்த்தமும ரூபாரூபமுமாகிய சதாகிவனே! இப்படிப் பண்டாரம
பாடிக்கொண்டு அமலத்துளாடுகின்ற யீயனைத் தோத்திரஞ்செ
ய்துகொண்டு வருகையில், யாதொரு விஷயங்களிலுங் கற்பனைசெய்
வதில் சமர்த்தளாகிய சூரப்பநகி தன்விட்டிலிருந்து வெளியே வந்து
பண்டாரத்தை விட்டுக்குள் அழைத்துப்போய், அவனுடன் மாறு
புரடாய்ச் சொல்லத்தொடங்கினான். அதாவது,

ஓ பண்டாரமே! பத்துநாளைக்குமுன் தில்லிய சொரூபசுந்தர
மங்களரூபமுள்ள ஒருமகாபுருஷர் என்விடுதிக்கு வந்தார். அவர்
ஆசாபாசங்களை விட்டு நீங்கினவராயும், பொன்னம்பலத்தின்கண்
அணந்தநடனஞ் செய்யும் கொன்றை மாலைசூடிய சடாமுடிவையு
டைய பரமேஸ்வரனாகிய இறைவனை மெய்யன்புடன் போற்றிப்பவராய்

யுயி ருப்பதாகக் காணப்பட்டார். அவர் அபயிராசயோகமும்-ஞான யோகமும்செய்யவேண்டியிருப்பதாயும், அதற்காக என்விட்டுக்கோட்டத்திலிருந்துகட்டத்திலிருந்து, அந்நகரத்திலேயேயுயி ருக்கேட்டுக் கொண்டார். இப்படிப்பட்ட மான்கள் கேட்பதை இல்லையென்று கொடுப்பதால் நான்செய்திருந்த நான் சதஸாவஸ்தாவும் என்னைவிட்டு நீக்குமென்பதாக என்னரி ஒரு அனுபவித்தேன். அவர் யோகம்செய்யவதாகக் கூறியபடியால், நான் யோகம்மென்பதாயாது? அதசெய்வதினாலென்ன பிரயோசனமுண்டாகும்? இவை முதலிய விபரத்தை அடியேனுக்கு அந்நகர செய்பவரடி கேட்டுக்கொண்டேன். அதற்கு அவர் கூறியதாவது, யோசனத்தை விருதுபலவர்கள் மதநாளைக்குச் சமாளமாகிய மனதையுடைய நான்பிரகாரமாய் இதைய புண்டீகமத்தியிலுதித் தெருந்த நோதியாய் நிராநிற சிறப்பால் சுவாமியை ஏகாகுரத்தைய, நான்மனதுடன் தியானித்து வரவேண்டியது; அப்படிச் செய்வதற்கு அசுதாயகோகமென்று சொல்லப்படும். இதனால்மனபகைவசமாகும். அப்படி பகைவசப்படுகாலத்தில் நல்லினைத்தினை என்னும் இந்நினைகளும் சமமாய், உரப்பினியாகிய அண்ணலமலமும், உடற்பினியாகிய கனமலமும், மனத்தின்பினியாகிய மாயாமலமும் ஆகிய இவ்மலவகைகள் இருப்பாறும். அதுமற்றவே அடிக்கடி யோனியாபி வந்தாபடி செய்வதாகிய அருஞ்ஞான இருள் அகன் டுவிடும். யோகத்தால் பலவிதமுண்டு. அந்நினை முதலியமானதைக்கூறியேழை கோ என்று சொல்லக் தொடங்கினார்.

அதாவது, தாயகயோகம் - அமனஸ்கயோகம் - ராஜயோகம் என்று இப்படியாகப் பலவிதயோகமுண்டு.

தாயகயோகத்தைச் செய்பவர்கள் பிரபத்தியாதி தோஷங்கள் செய்கிறதாலும் அவைகள் தொலைவதுநதிர, காம குரோத லோப மோக முதலான மாசரியங்களும் நசித்துப்போகும். மேலும் பிறப்பு இறப்பு என்னும் சமுசாரமாகிய நதிக்கை தாண்டிப்படி செய்வித்துப் பிரமா விஷ்ணு ருத்திரன் முதலியவர்களால் புகழுமபழகசெய்யவிக்கும். அமனஸ்கயோகம் நீயே பிரமமென்று தெரிவிக்கும். ராஜயோகம் அபயிராசமசெய்பவர்கள் அகம்பிரமாஸி யென்கிற

ஞானம உண்டாய் ஜெனனபரணமென்கிற துக்கத்திலிருந்து விடுபடுபவர்க ளாவார்கள் என்று துறவியாகிய பெரியவர் கூறினார். ஆதலால் அந் த மகானுபாவா நமதுகிரகத்திலிருந்து யோகஞ்செய்வாராகில் நாம்செய்த பாவங்களெல்லாம் கொலையுமென்றெண்ணிச் சந்தோஷங்கொண்டு பிரதிதினமும் அவர் அகமுகநோக்கத்திலிருந்து யோகஞ்செய்தானவுடன் புறமுகநோக்கமாகக் கண்விழிக்கும்போது அவருக்குப் பால் பழம் கொடுத்தது வேண்டிய உபசரணை செய்துவந்தேன். இப்படியிருக்க இஹையதின்ம சாயுங்காலம் அவருக்குத் திடமென்று மாரடைபுககண்டு கிழேவிழுந்து பிராணனை விட்டார். அவர் மகாபுருஷரானதால் அவருடைய பிரேதத்தைத் தொலைவாக நீ எடுத்துப்போய் குழி வெட்டிச் சமாதியில் வைத்துவிடுவையாகில் உனக்குப் பெரும் புண்ணியமும் ஆதமலாபமு முண்டாகும். நீ இப்படிச் செய்வதினா லுண்டாகும் சிரமத்துக்காக உனக்குருபாய் ஐந்து வெகுமதி கொடுக்கிறேனென்றாள். அதற்குப்பண்டாரம் அசமகிழ்ந்து நல்லதென்று ஒப்புக் கொண்டான். சூரப்பங்கி சுவத்தை ஒரு கூடையொன்றில் போட்டுக் குழிவெட்ட ஒருமண் வெட்டியும் அநதக்கூடையில் வைத்துக் கூடையைப்பண்டாரத்தின் தலைமேலேற்றிவிட்டான்.

பண்டாரம் பிரேதத்தை எடுத்துப்போய் ஒரு குளத்திற் போட்டுவிட்டு சூரப்பங்கியிடமவரது பணம் கேட்டான். இவன் வருவதற்குமுந்தி சூரப்பங்கியானவன் இரண்டாவது பிரேதத்தை யெடுத்துத் துணியால் மூடித் தயாராய் வைத்திருந்தான். பண்டாரம்வரது பணம் கேட்கும்போது, ஓ பண்டாரமே! நீ பிணத்தைக் கொஞ்சதாரம் எடுத்துப்போய் அதன் பளுவைச் சுமக்கமாட்டாமல் மறுபடியும் இங்கே கொண்டுவந்து போட்டுவிட்டு பணம் கேட்கிறாயே இது, நியாயமா வென்று கேட்டான். பண்டாரம் இதென்ன ஊம்பா யிருக்கிறது இநதக் காரியத்தில் நாமேன் பிரவேசித்தோ மென்று தன்னைத் தான் நினைத்துக்கொண்டு வருத்தப்பட்டிச் சூரப்பங்கி சொற்படி அந் த இரண்டாவது பிரேதத்தை எடுத்துக்கொண்டு மயானத்திற்குச் சமீபமாய்ப் போய் அறிந்துவிட்டு வந்து சூரப்பங்கியைப் பணம் கேட்டான். அவன் அதற்குள் மூன்றாவது பிணத்தை எடுத்துத் தோட்டத்தின் வைத்தி

ருந்தான். அவன் பண்டாரத்தைக்கண்டவுடன் நல்லபாம்புபோல்கீறி
 நீ என்னமோசக்காரனாயிருக்கிறாய், என்னைவமர்நிற்ப்பணத்தைவாங்
 கிக கொண்டுபோய் விடலாமென்கிற கெட்டொண்ணும் கொண்டிருக்
 கிறாய், நீ எடுத்துப்போன சவம் இதோ இருக்கிறதேபாரென்று
 காட்டினான். அதற்குப்பண்டாரம் இதென்னடா கொண்டுபோயெ
 றிந்துவிட்டபிரேதம் மறுபடியும் மறுபடியும்வந்துவிடுகிறதென்று
 ஆச்சரியப்பட்டு, நலவதுபிணத்தை எடுத்துப்போய்மறுபடியும் வராம
 லிருக்கும்படியான ஏறபாடு செய்யவேண்டியதாயெண்ணி கூடையிற்
 போட்டிருக்கும்மண்வெட்டியுடன்பிரேதத்தைத்துலைவாகக்கொண்டு
 போகையில்மனவருத்தத்தால் பிணத்தையும்கூப்பநகையையும்தூப்
 பாவையாய் வைத்துக்கொண்டுபோயஅதை ஓகிணற்றிற்போட்டுவிட்
 டுசசம்பூத்தில ஒருமரத்தினடியிலேயிருக்கொண்டு பிரேதங்கிணற்றை
 விட்டு வெளியேவந்தால் கையிலிருக்கும் மண்வெட்டியால் இரண்டு
 துண்டாய் வெட்டிப் போடலாமென்று வாத்துக்கொண்டிருந்தான்.

பண்டாரம் பிரேதத்தைப் போட்டகிணற்றில் ஒரு கோயிலர்ச்
 சகன் தனுர்மாசமாகையாலடியற்காலத்திலிறங்கி ஸநானம்செய்து
 சந்தியாவந்தனம் செய்து கொண்டிருந்தான். அவன் பண்டாரம்
 கிணற்றிற்போட்டபிணம் பொத்தென்று விழுந்த சத்தம்கேட்டுத்
 திகெகிட்டுப்பயந்து ஒஹ!! இது பிசாசோ? பூதமோ? முனியோ? இன்ன
 மென்னமோவென்று அசசப்பட்டு இனிஇவ்விடத்திலிருக்கலாகாதெ
 ன்று எண்ணிகிணற்றைவிட்டு வெளியேவந்ததிறின்றுன். அப்போது
 மரத்தடியிலினுக்கொண்டிருந்தபண்டாரம் இந்தப்பிராமணையார்
 த்து, கிணற்றிற்போட்ட பிணமென்று எண்ணி அடாசவமே! கிணற்
 றைவிட்டு வெளியேவந்தது எட்டிப்பார்க்கிறாயா? மறுபடியும் சூர்ப்ப
 நகைவிட்டிற்குப் போகப்பார்க்கிறாயா? நல்லது நீ எப்படிப்போ
 வாய் நான்பார்க்கிறேன், உன்னை அழககடி சமக்கும்படியான தெந
 தரவு எனக்குக் கொடுக்கிறாயல்லவா? ஆகையால் என்கையிலிருந்
 தும் இந்த மண்வெட்டியால் இரண்டு துண்டாய்வெட்டி இதோஇது
 த்தும் தாளியம்மனுக்குப் பொலிபோடுகிறேன். நீ ஞானலகதனை
 கிணற்றிற்போட்டுவிட்டு, 'மகாதவமுனைபல' மென
 னுக்கொண்டிருந்தச் செல்வத்தை புடையவனென்றும், சமஸ்தவத்தை

சாமாததிய முடையவனென்றும், உபவிஷகது சொப்பமாபுர, ஆர
லமாயும், அசண்டமாபுமிநாகன்ற சொருபசனாக சொர்க்கதவ
னென்றும், நீதசாளதிரா - சாளசாளதிரா - இவைரீப படிசுது
அகனபொருளை யறிதவனென்றும், ராம அதிரகூபேயவிடால்,
நமபைப பினதொடாது ரமதபுத்திரா - உரமு - பெற்றார - சுப
றகதாரானவாசனும், நாம ஆரகிதரெ னானுர கூடவாமாட்டாது
நமமுடைய பாபாபுண்ணிய நகரா பாசதிரம நாகர கதுணையாய வரு
மெனதுண்ணளி, சந்திரசேசரூப சாபபவமூர சத்யைப்போற்றிக
தொழுதின சயான முடையவின்னம, இகரானமாதகமில்லாத
அருளுளிகளாகிய பேயாபருகரு சாபகரகாபேபதில் வல்லமை
யையுடைய மகா ஸுபாவின்னம, அகமர சானவா சொல்லியுள
அது உண்பையாயிருகா உணர் மமபோட - இடகசெசமாதியில்
இராமல் எழுந்த அலவண்ணடை வானே சந்திரனா நீதிருடப
பாலாயும், மகாவாதியாபுமரு பகாகசான படுகனமஉரதத
சததகதுடைய சசலீட்சே சொல்லியுள இதைச்சேட்ட அரசகன
அதோமசகனடை சிறுதம பேயசானஇப்படி சொல்லுகிறதென்று
கவிலகொணடுபயநது சாதனைவெங்குபா மவாடிபடித்து கொண்டவ
னைப்போல், ஒசெய்யவே' சந்திரஜடாமண்டல சாரியாய சிலபெரு
மர்ன் குரசககா மூரசக்யா சைண்டுகளைப் பெற்றவன்' ஆகாடக
திவதிதத ஒருசூரியன சண்ணி' உருடநாசோறும பருவிரானுகக
கானப்படுமாப்பால் அவ்வச சேகநசேடாறும ஆனமசொருப
மாகப் பிரதிபலித்துக்கொண்டு உலவுகின்ற அயனே'

ஒபகவானே' கனசசபையில் ஆன' கதசாண்டவன் செய்கின்ற
ஸ்ரீ சபாநாயகனே' ஆரோபிதமான சாச பபிரபஞ்சககவ தோன்றி
யிருக்கொடுக்குதற்குக் காரணமான அதனுதி அதிஷ்டான சொ
ருபியாயிருக்கும் நடுசபபெருமானே' எங்குமதிடான பூணமாய
விளங்குமபரமே' சகவடிகளா தீதமாகிய பரமபொருள்' ஓமபரப
பிரமமே' சாவளுததுவ சாவருன சாவாறுககிரக காருணய சாம
பிராசகிய குணசொருப சந்தரனாகிய எமபெருமானே' ஜீவாதமா-
பரமாத்மா-அநதராதமா-நிரமலாதமாவாக விளங்குபவனே! ஓம பிர
ணவஸவருபனே' உலகத்தில் தாவரஜங்கமாதமகமான பிராணிகளுக்கு

மாயையென்கிற மதுபானத்தையுட்டி, காமமென்கிற கிரஹத் திஸ் குடியேற்றி வைத்தி நப்பவச்சி! ரான்யாது குற்றம்செய்தேன். என்னபாவம் செய்வேன்? எனக்குப்பேய் விருத்புவாக வந்துவிட்டதே; இதோ அந்தச் சண்டாளப்பய கையில் மண்வெட்டி யொன்றை வைத்துக்கொண்டு நிற்கின்றதே: ஒ செல்வநாயகனே! நரிகளைப் பரிகளாக்கினவனே! பிட்டுக்கு மண்கமந்த பெருமானே! ஸ்ரீ சிதர்பரேசவீன'

தேவாரம்.

விரிசடையாய் வேதியனே வேதகோ விரிபொழிஞ்ஞம் வெண்காட்டாய் மீயம், நாராய, திரிபுரங்க ளெரிசெய்த தேவதேவே திருவாரூர்த் திருநெல், தான மேயாய், மருவினியார் மனத்துளாய்மாகாளத் தாய் வலஞ்சுழியாய் மாமறைக்காட்டெந்தாயென்றும், புரிசடையா யுன்னடிக்கே போதுகின்றேன் பூரபுக லார் மேவிய புண்ணியனே.

துன்னஞ்சேர் கோவணத்தாய் தூயநீற்றாய் துதைந்திலங்கும் வெண்மீழுவாள் கையி லேந்தித், தன்னணையுந்தண்மதியும் பாம்பு நீருரு சடைமுடிபோல் வைத்துக்கத் தன்மையானே, யன்னநடை மட வாள் பாகத்தானே யக்காரம் பூண்டானே யாதி யானே, பொன்னங் கழலடிக்கே போதுகின்றேன் பூரபுக லார் மேவிய புண்ணியனே.

சூதசங்கிதை.

எல்லா வுயிர்க்கு மருளிச்சை யிரிக்குமிச்சை யுடைய னெவன் பொல்லா வறிவு முழுதொழிக்கும் புகரிலாவொள் ளறிவ னெவன் மல்லார் மனுக்கள் யாவுமாய்வயங்கு மணுச்சொ ரூப னெவன் அல்லார் கண்டத் தவனடிகள் யானும் போற்றித் துதிக்கின்றேன்.

வானா தியவைம் பூதங்கள் வருத்துக் காத்து மற்றவைக்கண் மாண வுருளி னுயிர்கடொழின் மருவப்புணர்த்து மறிவ னெவ னானார் தரும வுயிர்க்குயிரா யுணர்வாய் நிற்கு மொருவ னெவ னானார் கொடிய பரம்பொருளை யானும் போற்றித் துதிக்கின்றேன்.

என்று இப்படியாகச் சொல்லிக்கொண்டு ஒட்டம்பிடித்தான். பண்டாரம் பின்தொடர்ந்து ஓ சவமே ஓடாதே ஓடாதே: நில் நில்: அரகாசிவசிவா சம்போவென்று சொல்லாதே: ஓ சவமே சவமே; என்று சொல்லிப் பார்ப்பான் பின்பண்டாரம் ஒட்டாமாயோடிக் கடைசியாய் அவனைப்பிடிக்கச் சக்தியில்லாமல் பண்டாரம் கீழே விழுந்துவிட்டான். அப்படி விழுந்துவிட்டவன் இனிச் சூர்ப்பநகை யினிடம் போகலாகாது. போனால் மறுபடியும் பிரேதத்தை எடுத்துக் கொண்டு போகச் சொல்லுவான். அதன்பளுவைச் சுமக்க நம்மா லாகாதென்று சொல்லி அவளிடமாகத் தான்வைத்துவிட்டுவந்த சங்கு சேமக்கலம் முதலான வற்றை மீளவும் போய் வாங்கிக் கொண்டு போகாமல் தன் கையிலிருந்த மணவெட்டியையும் கூடையையும் எடுத்துக்கொண்டு தன் இல்லிடம்போய்ச் சேர்ந்தான்.

இது இப்படியிருக்க அம்மன்முககின்மேல் விரலைவைத்துக்கொ ண்டிருப்பதையும், அவன் தரிததுக்கொண்டிருக்கு மூக்குத்தி முத லிய ஆபரணங்கள் களவுபோ யிருப்பதையும், கோவில் அர்ச்சகன் கிராம முனிசிப்புக்குத் தெரியப்படுத்தியதின்பேரில், யாவரும்வந்த அம்மனைப் பார்த்து அத்திக் கட்டையால் செய்துவைத்த விக்கிர கத்துக்கு மூக்கின்பேரி லெப்படி விரல வந்தது? இது விரதையாயி ருக்கிறது. இவ்வித ஆச்சரியத்தை எங்கும் கண்டதில்லை. ஓ ஓ!! இதென்ன அற்புதமாயிருக்கிறதென்று பார்த்தவாகளாரும் சொல் லிக்கொண்டு போவார்கள்.

இது இப்படியிருக்க சூர்ப்பநகையின் கணவனாகிய சுப்பிரமணியன் நடந்தசங்கதியெல்லாம்தெரிந்தவனாயிருந்தபடியால்தன்மனைவிசெய்த அக்கிரமங்களைப்பற்றி அவனுக்குத்தகுந்த தண்டனைசெய்யிக்கவேண் டிமென்பதாக எண்ணிக்கொண்டு தனக்குக் கண்கள் தெரிவதாய் விட் டைவிட்டு வெளியேபோய் தன் பாரியாள் துஷ்மார்க்க நடவடிக் கைகள் யாவற்றையும் கிராம முனுசிப்பி னிடத்தில் தெரியப்படுத்த அவன் தனையாரியைவிட்டு சூர்ப்பநகையைப் பிடித்துக்கொண்டு வரச் சொல்லி, அவன் வந்தபின் அவனைப் பாராவில் வைக்கும்படி செய் தான். அதற்கு இரண்டு நாள் கழிந்தபின்பு சூர்ப்பநகி கிராமமுனி சிப்பையப்பார்த்து நான்மூன்று பருவர்களைக்கொலைசெய்ததினை

கணவன்என்மேல் கூடா கதிரங்கொண்டு அரியாயமாகக் குற்றம் சாட்டி
 னதினால் நீங்கள் என்னைப்பிடித்துக் குற்றவாளியாக்கிச்சிறையில்வைத்
 துப்பலவிதஉபத்திரவஞ்செய்தீர்கள். அத்தகைய செய்கைகள்யாதொ
 ன்றும் நான் செய்ததில்லை. என புருஷன் விரோதத்தினால் இப்படி
 யாகக்குறம சாட்டியதேயல்லது வேறில்லை. நான்சோரபுருஷர்களை
 வைத்திருந்தது மில்லை. நான்பதிவிரதை,என்பதி விரகத்தன்மையை
 நீங்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், காளியம்மன் மூக்கின்
 பேரில் வைத்திருக்கிற விரலை எடுத்துப் போடும்படிச்செய்யிப்பேன்.
 அப்போதாவது எனபதிவிரத தன்மையை நீங்கள் அறிந்து கொள
 ளுங்களென்று கூறினாள். அதன்பேரில் முனிஜிப முதலானவர்கள்
 இவளை அழைத்துக்கொண்டு காளியம்மன் ஆலயத்தன்னை விட்டா
 கள். அப்போது அவள் மாதிரம் கோவிலுக்குள் போய்க் கதவைச்
 சாத்திக்கொண்டு தன் ஆடையை அவிழ்த் தெறிந்துவிட்டு நிர்வா
 ணமாய அம்மன் எதிரில் நின்றுகொண்டு, இரண்டு கரங்களையுங்
 குவித்துப்பணிந்து ஓ தாயே! நான் விபசாரம் செய்ததற்காக என்னை
 வெளியில் இழுத்து விட்டாயே? உன்கில விபசாரம் செய்கிறவர்கள்
 அநேகர் இருக்க, அவர்களுக கெல்லாம் இப்படிக்கு யாதொன்றும்
 நேரிட்ட தில்லையே; நல்ல திருக்கட்டும். இப்போது உன் மூக்கின்
 பேரில் இருக்கிற விரலை எடுக்கிறாயா? அல்லது உன்னைக் கட்டிக்
 கொண்டு உன கை கால் உடையும்படி கீழே தள்ளட்டுமா என்றாள்.
 அதற்கு அபமன் இந்தப் பிரஷ்டையின் தேகஸ்பரிசம் நம்முடைய
 பேரில் தாக்குவதைப் பார்க்கிலும் நாம் விரலை எடுத்துக் கொள்வது
 நலமென் றெண்ணி மூக்கின்பேரில் வைத்த விரலை எடுத்துக்
 கொண்டாள். பின்பு சூர்ப்பநகி தன் புடவையை உடுத்திக்கொண்டு
 வெளியேவந்து காளியம்மனைப் பார்க்கும்படி அங்குவந்திருந்த பிர
 சைதன் யாவத்திரானையுங் கேட்டுக்கொண்டாள். அந்தப்படிக்கு
 அவர்களுள்லாம் வந்துபார்த்து,அம்மனுக்கு மூக்கின்மேல் விரலை
 வைத்துப்பதைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, சூர்ப்பநகி மகாபகவிகை

என்று அவனைப்புகழ்ந்து, அவளுக்குவேண்டிய மரியாதை செய்தார்கள். இந்நகரூர்ப்பநகியின் பேரில் இப்படி நிபமசொன்ன அவள வணவனைப்பிடித்து நியாயஸ்தலத்திற் கொண்டுபோய் விசாரணை செய்து, ஆறுமாதகாலம் கடுஞ்சிறைபி லிருக்குமபடி செய்த தார்கள்.

இதற்காக சுபிராமணியன் தன்னை ஏழரைநாட்டுச்செலியன்பிடித்திருப்பதாக எண்ணி விசனப்பட்டான். ஆகிலும் இப்படிநேரிட்ட வினையானது பசுபதியின் செயலென்றெண்ணி துக்கப்படாமல், சுகமும், துக்கமும், இன்பமும், துன்பமும், வாழ்வும, தாழ்வும, வறுமையும், சிறுமையும், சமமென்று பாராட்டி சிவத்தியானஞ்செய்து கொண்டுருந்தான்.

ரித்தோஷியாயிருந்த ரூர்ப்பநகியின் புருஷன் இப்படியாகச் சிணுதையடைந்ததற்குக் காரணமாயிருந்த சண்டாள ரூபபநகைக்கு ஏதாகிலும் தண்டனைகிடைத்ததா வென்று கேட்கில், மேற்கூறிய அநர்த்தங்கள் நேரிட்ட சிலதினங்கள் கழிந்தபின் ரூபபநகைக்குக் கருங்குஷ்டங் கண்டு கைவிரல காலவிரல அழுதி அற்று, அற்று விழுந்து கண்கள் பார்வையற்று பலதுன்பங்கள் அடைந்து இறந்தனா.

இப்படி கொடும்பாவியாகிய ரூர்ப்பநகியின் துன்மார்க்க நடவடிக்கைக்கு ஏறக்குறையச்சுமாமான மற்றொருமாதின் துன்மாககச் செய்கையின் வரலாற்றைப்பற்றிக் கூறுகின்றோம். அதைக் கேளுமென்றுதோப்பிலிருந்த பெரியவர்க்கு வழிப்போக்கராய்வந்த மகானுவா சொல்லினார். அதையும் சொல்கிறோம் கேளுமென்று காசிமடாதிபதியானவர் சிவநேசருக்குச் சொல்லவாரம்பித்தனா.

விருத்தாசலமென்கிற நகரச்சில அண்ணாமலை விரிந்தோடைய
 ஞானைவனி நந்தான இவனவின் போசசதாலவந்த நானநாமிடி கத
 பாண்டமாகிட இவவுடா கலாலாச நென அசநி, இவவுந்த விஷ
 யவிருப்பரசைவிட்டு போசதாலவந்த வேணுமென்கிற அபே
 நைகொண்டு, பிரதிதினமுடா சாலயிலேழுது, மணிமுகதா நதி
 யில் ஸநானமே ஞானாலக ந பும பெரிப நாடகி யமமனைபுந
 தரிசித்து, அபபூரி நச ல நமடசநி நத அபசசடி நேரய அநக
 மடாதிபகிமைய கணநி, சாட்டாக்காக்க பாரிவெழுது, அவர்
 ஆகமசமபாதமாகச நெபநா நாரநான பிரதவாசனாக நேகநிவ ந
 லான. ஆனால் அவன அசதாநி நநாயுடன லோனா நாயாரை, அவன
 மனமானது மகாகாமா நுஷ்டானமான போச பாககிடங்கனிலேயே
 கொஞ்சம விப வாச முமநாமிசசதாபு வைத்து கொணடிருப்பதாக
 அநகமதாபு நசநாகிய மடாதிபகிணநி அபனைக கி அபபாஅண
 னாமலை ஞானவானகாவேகமா வாககா வகலா விதிததுரைசகையில்
 யார்பேத தசநிபால் அஸகத கவனித்துக கேவாமயா, பெரிவாசனே
 அநசரித்து ஞானமூலசனா கப நனாது அநிபு கூபியாபடி நடவா
 மலும், சரியை கிரிமையாதிக்கோர மசாது, அதனகித்தியால் உல
 கவிஷயங்களில் உலாவுதென ஹந்திரே எசனேச சவாதீனாபடுததிக
 கொண்டு மனோநிகிரிசகதைப பெறம பொநட்டு வாபுவைக கும
 பித்து யோகாபரியாசம செய்யாமலும், சிவபிரானை தெழாமலும்,
 சிவனடியாகளுங்குத தொண்டு செய்யாமலும் போகிறாதனோ
 அபபடிப்பட்டவாளு இழிவான நிலைமையை உடைநக பிரஷ்டா
 களாய மரணமடைபுமகாலையில் யமகிங்கிலியாகந அநதபபிரஷ்டாக
 ஞாடைய யாதனாசரிததை மெபுரிகுக்க கொண்டுபோக அவரு மறவி
 யாஷ்விதிகுப்பபட்ட மக்கேவதனை முசலிய யாவற்றத தண்டஜேயினு
 இழுண்டாகும் துன்பத்தை அநபவிப்பதாகிய இபசையை அண்ட
 வந்ததது அபபா அண்ணாமலை முகசியமாகக தததுவஞானத்தை

யநியாத சிதாபாசர்கள் அடைதற்கரிய மானிடதேகத்தை யடைந்
தும் ஞானமார்க்கத்தை அநுசரிக்காமல் உதரபோஷணூர்த்த நிமி
த்தமாக லோகவிஷய வியாபாரங்களை விர்த்திசெய்துகொண் டிருப்ப
தினாலே, தேன்கொட்டிய ஒருவன்பிம் துயரத்தைப்போல் காமாதி
முதலிய பலவிததுன்பங்களை அநுபவிக்கும்படி நேரிடுகிறது. அப்
படி துன்பங்களை அநுபவிப்பதற்கு மனத்தின் செயலே காரணமா
யிருக்கிறது. அலைகின்ற மனதை உள்ளமாகிய அரையில் நிலைநிறு
த்துபவனே விவேகி; அவனே சரியை முதலியவற்றைக் கடந்தவனு
வான். மனங்குவிந்து நின்றவிடம் தெய்வஸ்தலங்களாயும் முத்திப்
பதமாயுமுள்ள ஸதானமாம்.

நரர்களில் காமியமனதுடையவர்களென்றும், நிஷ்காமிய மன
துடையவர்களென்று மிருவகையாயிருப்பார்கள். இவர்களில் காமி
யமனதுடையவர்கள் வெறிகொண்ட குரங்கானது அறிவை மயக்கு
கின்ற கள்ளைக்குடித்துத் தன்வழிதப்பி அலைவதுபோல் நிமிஷ
மாத்திரம் நிலைபடாது தன்மரக்கவழியிற் சென்று உலக விஷயங்
களிற் கூத்தாடிக்கொண்டு நரகப்பிராப்தியையடைய ஆளாவார்கள்.
நிஷ்காமிய மனதுடையவர்கள் பஞ்சகிருக பஞ்சமகா பூதத்தி
னின்று முண்டாயும் காமசஞ்சிதமாயும் சுகதுக்கங்களுக்கிடமாயு
மிருக்கின்ற தூலசரீரத்தினிடமாயிருந்த அபிமானத்தை நீக்கி, தீங்
கள் மனதைச் சமாதியென்னுங் கயிற்றுகட்டத் தக்கவர்களா
யிருப்பார்கள். இப்படி இருவகையா யிருக்கும் மனதுடையவர்
களைச் சுத்தமன முடையவர்களென்றும், அசுத்தமன முடையவர்
களென்றும் அழைக்கப்படும். நிஷ்காமா நுஷ்டானத்தினால் மனோலய
மடைந்தவர்கள் சரியை முதலிய நான்குபாதத்துக்குரிய அதிகா
ரிகளாவார்கள்.

பாட்டு.

அலையு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனே சரியை கடந்தோனும்
அலையு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனே கிரியை முடிந்தோனும்
அலையு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனே யோக தம்பரனும்
அலையு மனத்தை யகத்தடக்கு மவனே ஞானியுதினானும்

தேவிகாலோத்திரம்.

அறிவுநிலை தவமடக்கம புண்ணியந்தா னவகுணங்க
 னெறியுடைய முதநிறை முதநியுபா யமநினை கரு
 மறுகுமவழி யணையமன மடவகுவதன் றியாததுவே
 யறிவுடையோ ரிவையனைதது மாமென்றே யறைகுவரால்.

தேவாரம்.

வெள்ளத்தார்விஞ்சையாகளவி நமபவெ
 வெள்ளத்தைதரசுடைவைத தனிகா தனா
 கள்ளத்தைக்கழியமனமொன்றினை
 றுள்ளத்தினொளியைக்கண்டதுள்ளம்.

தேவிகாலோத்திரம்.

மந்திரஞ் செபநதி பானம பூசனை வணக்கம வேண்டாம்
 அநகமி லாத முகதிக் குபாயமே யறிதல் வேண்டுஞ்
 சிந்தனை புறமே செல்லிற் றுயரமே திரியு மீட்குற
 பநதமார் துன்ப நீங்கிப் பாயான விடமே சோ வாய்.

பிரபுலிங்கலீலை.

மனமொ ருத்தன் வசப்படு மேலவன்
 பினைவ ருத்தம பிறப்பை யடைநதிடான்
 மனமொ ருத்தன் வசப்படா தோடுமே
 னனிபி றப்பிடை நாளாளு சுழலுமே.

கெடுக்க வல்லதுங் கெட்டவா தனகளை
 யெடுக்க வல்லது மிமமன மென்றதை
 யடக்க வல்லவ னையப வக்கடல்
 கடக்க வல்லவ னாவன் கடிதரோ.

மன்னுகாமவெகுளிமயக்கமென்
 னென்னு கடிபெயறிவளிமுற்சுட

சொன்ன வாதிடும்பனமனாதிமனா
 தன்னையா நுநடுசெததகாததேயா.

[illegible]

வினா—ஐயா! ரூபா நூல்களை வாசிப்பதினால் அது என்ன பலனைக் கொடுக்கிறது? ரூபா பிந்தகூட.

விடை.—ஞான மூர்த்திகள் திரிபுராக்கு வகுணங்களை அடியி
வித்து அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி ஞானத்தை யுண்டாக்கி அநீக
சனமருகையாக ஸோடா ஆவநுகிற காமங்களை நகிராச்செய்து,
சிவபெருமான திருவடியாகிய, பரமாத்ம சாரதா நிலையில
இனிப்பிறவி வேலாட்படி தெய்வரூப வாழந் திருந் துமபடிசெய
விகுதா.

அது எப்படி ஐயுனையென்று பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறியவிரும்பும் கூறுகிறோமே கேள்; அந்த ஞானமூலம் பரமானந்த ஸ்வயம் பிரகாசனாகிய சிவபிரமணியை உணர்ந்துகொள்ளும்படிப் பேசுகின்ற துவிதம் அத்துவிதம் எனவும் இரண்டுமாய் கருதக்கூடிய துவிதமே அத்துவிதத்திற்கு முதற்பரமானந்தம் யுளவதாய் பதி பசு பாச லக்ஷணங்களைத் தெரிந்து கொள்ளும் விஷயங்களுையெடுத்துப் பேசுவென்றும், பாம சகலவடிவான அருட்டிருநீரெனிகொண்டு மரகத ரத்தினம்போன்ற திருவுருவமும், பூணைச் சந்திரன் போன்ற திருமுகமும், புஷ்பமாலையையணிந்த அளக பாரமும், புன்சிரிப்பும், கைத்தாமரைகளும், கிருபைமிகுந்த நீர்த்திவ்வகங்களும், செவந்த வாயும், கச்சணிக்ந்த ஸ்தனங்களும், தூல போன்ற மூங்கு

லுமுடைய சிவகாம சாதரியாகிய பாவதி தேனியை ஒருபாகத்தில் வைத்தி நுகரும் சேடசபுடைய தாமாகிய கோலன்கொண்டிருக்கும்மென மும், இத்த நமேனியை கதையான தி நமேனி யெனவும் மந்திரத்தி நமேனி யெனவும் கூறப்படுமென்றும் அந்த ஞானனால் கோஷிக்கும். மேலும்பரம பிரமனவருபியாகிய சடவுள மனமுதலிய தத்துவங்கள் பிரவாகிசுகிற சரகு அக்காயா நியாகவும், அநியப்பட்டதற்கும் அநியப்பட்டாதற்கும் சீவ நுகரும், எசகாலவா விலுமி நு பகாகவும், இரண்டற்றாசவும், “அஷ்டம்” சபதலபுடைய ததமானபிரமமஸைருபமாகவும் விளங்குமென்றமிக.

இனி அததவிதம யாசென்னில மனா, கமாய, அ நன்வடிவாக விளங்கும் வள துவாய, இனபகனாகி கருவா அதிஷ்டானப பிரமமாய, பிரம விஷ்ணுரகஸ்கும் அ நிகறாநிய பரமபொருளாய, சாம வேதத்திற கூறப்படும ததுவாசிலாககிய ததனயதாதகமான பொருளாய, சாவழக தாலாய ஆதிமகதயாததடாகிய மூன்று மிலலாத அகண்டாகார சொரூபமாய, ஒருநொகதமு மிலதாகிய சொரூபமாகிய பிரகாசகும் வலதுவாய, சாவிரதப்பாகப பிரகாசிக்கின்ற ஏகமாயிய பிரமமாய, சீசமற மயிரமுனைக்கு மிடைவிடாது எவவுல குமகிறைக்க முதலாய, வாச துமனவிகற்பகதி னளவுபடாத மாசற்ற பெருவெரியாகிய வள துவாய விளங்கு மென்று வேதாததாலகன பேசுவாரக அமமடாகிபது எதிததுககூறி அடியிறகண்ட பாட்டுக்களையும் கூறினா.

சூதசங்கிதை.

மருவு மானந்த சொரூபமாய வாககொடு மனாதி
யொருவி நிறபதாயப பூரணமா யென்று முளதாய
ந் நவி கற்பமாய நிருமல மாயநிக நிலதா
யருவமேரி நிருவிதா யொளிபரம யாமே.

(இதுவுமது)

தோற்றமுது தனமுனாப பங்கயன கனலகாரத மறல், மலர் தல் கூடர்த்திக காலல, மாற்றரிய சுவறலுற வுஞ்சிறிதும் விகாரமரு வாய்விடான்னெய்ப்பச், சாற்றலுற தனமுனாமுத தொழிலுலக மரு

வவுந் தன்னமும் விகார, மேற்றலில தாயொளிநூள் சிவச்சுடனா
யெந்நாளு மிறைஞ்சி வாழ்வாம்.

இப்படி நிஷ்களமாய் விளங்கும் பரம்பொருளை அடைய யார்
அருகரா யிருப்பார்க ளென்னில், எங்கப் புருஷன் விஷயகாமிய கர்
மத்தை இச்சியாமல் குருகுல வாசம்செய்து சுருதி வசனங்களின்பே
ரில் நம்பிக்கையும் குருவாக்கியத்தில சிரததையும் பக்தியும் விசுவாச
மும்செலுத்தி அக்குரு முகமாய்த்தத துவவிசாரணைசெய்து சங்கற்ப
விகற்பங்களோடுகூடிய மனதைக்கெடுத்துஇந்திரியங்களின் கூட்டத்
தால் நிறைந்திருக்கிற சரீராபிமானத்தினு லுண்டாகும் நானென்கிற
அகங்கார முதலியவற்றைத்தொலைத்து குரு உபதேசத்தால யோக
நிஷ்டையிருந்து சாதிக்கும் விவேகசாலிகளாகிய மகாபுருஷர்கள்
மாத்திரம் சகலத்திற்கும் சகலரூபமாய்விளங்கும் நிஷ்கள சொரூப
மாகியபிரமத்தை யடைகுവാ ரென்பதாக சுருதி மிருதிகள் கோஷிக்
கின்றன. இதைப்புண்ணியவான்கள் மாததிரம நிசசயமென்று
நம்புவார்கள். ஆனால் அஞ்ஞானிகள் நம்பார்கள். இப்படி
யென்று அண்ணாமலைக்கு மடாதிபதி யெடுத்துக்கூறி அவனைச
சிரத்தா பக்தியுடன் ஞானசாதகத்தில் முபலுமபடி செய்தனா.

இந்த அண்ணாமலையின் நிலைமை இப்படியிருக்க அவனுடைய
மனைவியாகிய அமுர்தமென்பவள் இராசூஸ குணமுள்ளவ
ளாயும், வன்னெஞ்சக் கன்னியாயும், பெரும்பாதுகியாயும், துஷ்
டசிகாமணியாயும், சகலபாவங்களுந் திரண்டு பெண்ணுருவ
மான சண்டாளியாயும், ஸ்திரீசாதி நால்வகையில் சித்தினிஜாதியான
வளாயும், அளவிட்டுச் சொல்லக்கூடாத காமப்பெருக்க முடையவ
ளாயும், விடபுருஷர்களுடன் முத்துமுத்தாய்ப் பேசிக் கொஞ்சி அப்
புருஷர்களைக் காமவிகாரங் கொண்டு மயக்கமுறச்செய்த இவள்
காலடியே தமக்குக்கெத்யென்று சித்திக்கும்படி செய்பவளாயும்,
அவள் நெஞ்சிலடக்கியிருக்கும் வஞ்சகத்தை ஒருவருமறிய வெரட்
டாயில் மறைத்திருப்பவளாயும், கண்கொட்டிச் சிலபுருஷர்களை மய
க்கித் தன்மோகவலையிற் சிக்கும்படிசெய்து பேயாக்கி அவர்களைத்
துக்கசாகரத்தில் கற்பாந்த பரியந்தம் மூழ்கும்படிச் செய்பவளா

யும், பொய்யைச் சோத்து மூட்டைகட்டிப் பத்திரமாய் வைத்திருப்பவளாயும், அந்நிய நாயகர்களை அணையும் இச்சையை எப்போதும் கைப்பற்றுப்பவளாயும், விபசாரத்தொழில் நடத்துவதில் தனக்குச் சமானமானவர்களை ஒருவருமில்லாதவளாய் எந்தச் சாதியானவனையிருந்தாலும் அவனைத்தன்காமவலையிற் சிக்கும்படிச் செய்து தன்னையே அவன்குலதெய்வமாகநினைக்கும்படி செய்பவளாயுமிருந்தாள். உலகில் புண்ணியவதியாகிய பதிவிரதையின் கணவன் அவளுடன் சையோக சம்பந்தத்தை அடைவதினாலே அவன் ஏதாகிலும் பாவமாகளைச் செய்திருந்தாலும் அதுதொலைந்து புண்ணியத்தை உண்டாக்குவதுபோல, விபசிசாரத தனமையுடையவளாகிய ஒருஸ்திரீயினிடத்தில் சையோகம் செய்பவன் புண்ணியவக்தனாயிருந்தாலும், அச்சையோகபலன் அவன் புண்ணியத்தைத் தொலைத்து அவனைப் பாவியாக்கி விடுவதாயிருக்கும்.

அப்படியிருக்க ஒருநாள் அண்ணாமலை, சொந்த அலுவலாய் வெளியே போயிருந்த காலத்தில் இவன் மனைவியாகிய அமுர்தமென்பவளுடைய சோரநாயகர் அநேகர்களில், ஒருவன் நல்லசரிகைவஸ்திரம் உடுத்தி, சிவப்பு மொட்டைக் குல்லா ஒன்று தலையிற் போட்டு, கையில் சவுக்கொன்று பிடித்துக்கொண்டு மன்மத விநோதமாய் அமுர்தத்தின் வீட்டுக்கு வருதான். அப்போது அமுர்தமென்பவன் குணிந்து வீட்டுவாசலைப் பெருக்கிக்கொண்டிருந்தான். வந்தசோரபுருஷன் அவள் முதுகின் பேரில் குதிரையின்பேரி லேறிக்கொள்ளுபவனைப்போல ஏறி உட்காந்துகொண்டு அவள் தலையிரை லகான்போலக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு குதிரையைத் தட்டி நடத்துவதைப்போல் அய் அய்யென்று அதட்டிக்கொண்டு சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அந்தச் சமயத்தில் வெளியே போயிருந்த அண்ணாமலை தன் வீட்டுக்குத் திருப்பிவந்தபோது அமுர்த மென்னுந் தன்மனைவியிக்கு நில்லையைக் கண்டு சினங்கொண்டு தடி ஒன்றைக் கையிலெடுத்து சிவப்பு மொட்டைக்குல்லாக்காரனை அடிக்கப்போயினான். அப்போது அமுர்தம் தனது நாயகனைப் பார்த்து, ஒரு மூடரீதியினைக் கொண்டு வந்தவனாகியேன் என்று கொண்டபடியால் என்னை இப்படிப்

பட்ட அவமானம் நேரிட்டது. நீ எனக்குப் பணவனு ஈடுநுக்கியாய். நான் பதவிரதை. என்னை ஒருவன் மானபங்கம் செய்வதை நீ பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறாயல்லவா? நான் மொட்டைக் குல்லாக காமனை யெந்நேரம் சுமந்துகொண் டிருப்பேன். இப்படி முறிந்து போகிறது. பிராண ஆனி நேரிடுமபோ லிருக்கிறதே யென்று பரிதாபகரமாகக்கூறி ஓவென்று அழுதாள். அப்போது அண்ணாமலை தன்மனை வையநோக்கி, அடிபெண்ணே! சிவப்பு மொட்டைக் குல்லாக்காரன் யார்? அவன் ஏன் உன்பேரில் குதிரை ஏறிக்கொண் டிருக்கிறனென்று வினவினான். இராஜாங்கத்தார் எல்லா வீட்டிற்கும் இந்த வருஷத்திலே நூலாமாக வரி போட்டிருப்பதாகவும், அந்த வரியைச் செலுத்தாத தவறுபிப்போனவர்களுடைய மனைவிகளின்பேரில் இந்தப்படிக்குச் சேவகன் வந்த ஏறிக்கொண்டு வரியை வசூலசெய்வதாகவும், அதுபோலவே இந்தச் சிவப்பு குல்லாக்காரனாகிய சேவகன் என்பேரில்வந்து உட்காராததொண்டு வரி செலுத்தும்படிப்பயங்கரத் தொனியுடன்ே முக்கிறுனென்றும் சொன்னான். அண்ணாமலை இதை மெய்யென்றுநம்பி அண்டை அரல வீட்டுக்காரர்களுக்குத் தன் மனைவிஞ்சான்ன சங்கதியைத் தெரியாப் படுத்திச் சிவப்பு மொட்டைக் குல்லாக்காரனவந்து உங்களை பெண் சாதிகளின் பேரில் ஏறிக்கொண்டு வரி கேட்பதுண்டா யென்று வினவினான். அதற்குநாளாக மொட்டைக் குல்லாக்காரன் அப்பா தத்தினிடமிருந்து வெளியே ஒடிப்போய் விட்டான். இந்த அண்ணாமலை என்னடா வெறியனைப்போல் இப்படி உளறுகிறாள்; இராஜாங்கத்தார் வரி போட்டிருந்தால் இப்படியும் நடத்துவார்களாவென்று சொல்லிக்கொண்டு அண்டை அசலார் ஓடுவா முகத்தை ஒருவர் பார்த்து எல்லாருங் கும்புகடி அண்ணாமலை சொல்லினது உண்மையாவென்று அறியும்பொருட்டு அவன் விதிக்குவந்து பார்த்ததில் சிவப்புமொட்டைக் குல்லாக்காரனில்லாம லிருப்பதைக்கண்டு அவர்கள் அழார் தத்தைஎன்னநடந்ததென்று கேட்டார்கள். அவள் தன்புருஷனுக்குச் சிலநாளாகப் பைத்தியம் பிடித்திருப்பதாயும், அதனால் அவளுத்தனை அடிக்கடி தடியாலடித்துத் தன்மயிரைப்பிடித்து இழுக்கக்கேடுமூள்ளிக்காலா லுதைத்துத்துன்பப்படுத் துவதாயும், அதனால் தான்படும் சங்கடத்தைச் சொல்லி முடியாதென்றும், இப்படிப்பட்ட

ஓம்சைபடுவதைப் பார்க்கிலும் தான் இந்தவிட்டைவிட்டுத் தேசார்
 சிரம போகலாமென்பதாக யோசிப்பதாயும், தன்புருஷனுக்கு இத்
 ர்குமுன் ஆறுமாசகாலம் பைத்தியம் பிடித்துப் பின்பு அனுகூலமான
 தாயும், இப்போது மறுபடியும் பைத்தியம் கண்டிருப்பதாயும் சொ
 ல்லித்தேம்பித்தேம்பி அழுதாள். அதை அவர்கள் நிகமென்றெண்ணி
 அதின்பேரில் அவன் இனி அமுதத்தைத் தொந்தரவு செய்யாம
 லிருக்கும்படிக்கு அவனை ஒருகொட்டடியில் அடைத்து வைத்தா
 கள். அப்படி அவன் அதிலிருக்கையில் சிவப்பு மொட்டைக் குல்
 லாக்காரன் இதைத் தெரிந்துகொண்டு அமிர்கத்துடன் போகிக்க
 அடிக்கடி அவன்விட்டிற்குத் தாராளமாய் வந்து கேளிலிவாசமாயி
 ருந்து போவான். இதை அண்ணாமலை கண்டு மொட்டைக் குல்லாக்
 காரன் இதோவந்து விட்டான் அதோபோகிறானென்று பெருங்குச்
 சல் போலான். அப்போது அவன் மனைவியும் சிவப்புமொட்டைக்
 குல்லாக்காரனும் சோரதுவந்து அவனைக்கூச்சல போடாதே கூச்
 சல்போடாதே யென்று மிதமிலலாமல் அடிப்பார்கள், அந்த அடி
 உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டால் எல்லாருடைய இருதயத்திலு
 மிராநின்ற நடேரப்பெருமானை நினைத்துத் தோத்திரஞ் செய்வான்.

ஐயானே! முன்னம என்பிசா எனக்குத் தெரிவித்திருந்ததாவது,
 பயதையுண்டாக்கும் சம்சாரமாகியகாட்டில்லாசம்செய்துகொண்டு
 விபசாரம்செய்யும் மனைவியோடு கூடிக்கொண்டு அவன் போகத்தைப்
 பெரிதாகநினைத்து சுததுக்கமயமானஜீவனும், அந்த ஜீவனுக்குக்கரு
 வியா யிருக்கும் ஐவரும் இருந்து வாழும் இந்தவுடலை மெய்யென்று
 நம்பியும், ஆகமதுற் பகுதியும் பல சாஸ்திரவ்யோயுங் கற்றுணர்ந்து
 சமம்தமமாதி குணங்களையும் சற்குருவையும் அடைந்து, அக்குருவுக்
 குச் சுருஷைசெய்து அவரால் உபதேசம் பெற்று, அதன் மூலமாய்
 தீசாம்ப நடேசமுர்த்தியின் பாதாம்படித்தையடைய எத்தனைப்ப
 டாமலும், பெரியோர்களை அன்புடன் மதிக்காமலும் அசட்டைசெய்
 பவர்கள் பெரும் துன்பத்தை அடைவார்க ளென்பதாக என்விதா
 தோல்விபெற்றது வாஸ்தவமென்று இப்பால் என் புரியுளின் கதி
 கதவம் கதையால் நான் தெரிந்துகொண்டேன்.

இப்படி தெரிந்து கொண்ட அடியேன் பந்தகாமியம் பந்தசஞ் சிதமுடைய துக்கங்களினின்றும் நீங்கி உன் திருவடிகளுக்கு எப்படி ஆனாருவேன். நான் பூர்வத்தலசெய்த கர்மத்தினாலே என்மனைவியினால் நான் படுப்பெரும் துயரத்தைப் பார்க்கிலும் மலத்தினையே புழுத்த சிறுபுழுக்களிலும் கடைகெட்டவனாய்ப் பிறந்திருந்தாலும் நலமாயிருக்கும்.

ஏகமாயும், உள்ளும் புறமும் இடையும் பூரணசச்சிதானந்த சொரூபமாய் மிளங்கும தெய்வமே! பரிசுத்தமாகிய நெஞ்சுடையார் செய்யும் பிரார்த்தனையல்லது சமுசாரபந்தமாகிய கூவததிலவிழுந்து ஆசையென்கிற சேற்றில் அழுந்தியிருக்கும் தூரத்தனாகிய அடியேனைப் போன்றவர்கள் செய்யும் பிரார்த்தனை தேவரீர் செவியில் ஏறப்போகிறதா? எமக்கிலியர்கள் செய்யும் பொல்லாங்குக்குச் சமானமாக என் மனைவியானவன் செய்யும் கொடுமையிலிருந்தும் கோரமான சமுசாரபந்தத்திலிருந்தும் நான் விடுபடப் போகிறேனா? பார்வதிபதியே! தலையிப்பலத்த திருநடம்புரியும பரசிவனை பசுபதியே! பரமபதியே! சாவபூபதியே! நீகண்ட உமாபதியே! பிகைபாணியே! பிரணவசொரூபமாய், சராங்ககோசமாய், தொப்பத துபத அசிபதப பொருளாய் விளங்கும் சபாநாயகனே! சுரவடிவாகிய வேதமானது ஆதியும் நடுவும் அநதமும கண்டறியக் கூடாத பரம்பொருளே! நடேசப்பெருமானே! ஆத்மபோதத்தாக கெட்டாத மெய்ப்பொருளே! நானாவிதபோக போக்கியவர்களைத் தரும் கிரியாசத்தியை யுடைய சாவேசுவரனே!

சராசரங்களுக்குத் தேவனாய் விளங்குபவனே! கராமுனிவர்கள் பணிபாத ககசொரூபனே! ஓம் பரபரிமயமாகிய சிதம்பரநாதனே! ஞானானந்த எதார்த்த சம்பத்துபாவானுபவனே! ஓம் சுத்தஞான சம்சாரி யானுபவஸ்தாபன சர்வேஸ்வரனான நடேசப்பெருமானே! நிறைந்தவருட்பெருஞ் சோதியனே! சப்தரூபானந்த ஞானசொரூபனே! சர்வபாவமான ரூபமாய் விளங்குபவனே! அஞ்ஞானத்தை யொழித்த மெய்ஞ்ஞானிகள் துதிக்கு மாசிலாதமணியே!

நித்திய நிர்மல நிஷ்பிரபஞ்ச நிராமய நித்தியனாய் விளங்கும் சங்கரனே! பாசாங்குசதரமஹா தேவனே! பார்வதிநாதனே! ஆதிபனா

விநித பரந்த விடய

மயமா மூலகந கோனருமற

பிறவித துயாகடல கடந்து

பேரினபம் சாருவ னனகிற.

சங்கரான தாயினுமிகக அனபுடைய சங்கர னென்பதற்குப்
பிரமாணம்.

கே வ ர ம்

தாயினுநல்ல சங்கரனுட கனபா

புள்ளத க முதருங்கப் பீபரா

வுள்ள பெயா பேப முலை அணடுயி

போதகிய மாயன மயத்துடாட்ட னனாதே.

என்னும் அப்பா வாகநா அனாக.

மெய்யடியார்களுக்கு நல்ல சங்கரனுநிருந்து அவர்களை மோ
னமான பேரின்ப வாயியில மூழ்கவைத்தது சிவானந்த வாழ்வில
இருக்கச்செய்யும் அயயனே!

ஓ மனமே! உலகின்கண் கிடப்பதற்கரிய பிறப்பினை வாய்ந்த
மானிடர்களில் அந்தக கேடாகப் பிறந்தவர்களைப்போல யானிராமல்
முக்கணீசனுக்கு ஆளாகுமடியான இசைகொண்டவனா யிருக்க
எனக்கு அக்கடவுளிடத்து மெய்யன்பு உண்டாகாத விதமாக நீ
விஷயவூன்றிச்சென்று என்னை ஏன அவமாக்கி விடுகிறாய் இது
உனக்குத் தர்மமா?

வள்ளலார் சாத்திரம்.

மக்களாக்கையிற் பிறத்தலேயரிது மற்றதிலும்

துக்ககூன் குருணையிற் றறத்தலு மரிது

நற்கூலத் திடைவருதலு மரிது ஞானத்தால

முக்கணீசனாக கவப்படல் முற்றிலு மரிதே.

ஆகையால் ஓ மனமே! பூதம் புலன் பொறிகள் கரணம் குணம் பகுதி தூல பூதங்களும் சூகசும் பூதங்களும், ஞானேந்திரியங்களும், கன்மேந்திரியங்களும், அநத கரணங்களும். முககுணங்களும், மூலப் பிரகிருதியும், புகலநுகலாதி சுத்தம், பொருவு இல இருமாயையும் சொல்லுதற்கரிய கலைமுதலிய சுத்தா சுதத தத்துவங்களேழும நாக முதலிய சுத்த தத்துவங்களை நுமாயிய வொப்பிலலாத சுத்தா சுத்த மாயையும், சுத்தபாயையும், கரணங்கள் ஆணவம் பொங்கு இருளும் கண்களுக்குப் புலப்படா தென்றும் ஆணவமென்னும் மிக்கவிருளும், ஊடுருவியே ஆகிய இவற்றைக் கடந்தது பேதமகளைநத உயர் பேதம களைநது கலைபேச ஒண்ணை நேர்மை வெளியாய யானெனதென்னும் பேதமகளைநது ஆகமவறவையாய் அவவறுகுக வொண்ணாத சிதா காசரூபமாய போ ஆயிரங்கோடி சூரியருடங்கணிழங்கி எழும்ஞா னஒளியாய்ஒருசேர வுதித்தபெ நமைவாய்க ஓஒளியீ சமமெய்ஞ்ஞான வெளியாய்ப்பேரின்பபரிபூணமாயவிளங்குமெயஞ்ஞானவீரனாகிய நடைசப்பெருமானே அடியேன் சுதாகாலமும அன்போடுபோற்றிக் தொழுவதில் நீயாதொருதடையும் செய்யாமல் நீ எனக்கு உதவி செய்வது உல்லாயிருக்கும்.

மனமே அண்டசராசரங்களெல்லாந தமமிடத்திற் றேன்றி யழிந்தாலும தாமெப்போது மழியாமல் சமஸதமுமதாமாயும்தாமல்ல வாயும் விளங்குகின்ற தில்லைத்தாண்டவறையனைப் போற்றித் தொழ யாதொருதடையுஞ் செய்யாமல் இருக்குமபடி புண்ணிக்கேழ்ப்பதா னால் நீ அப்படிச்செய்வதற்கு விஷயவியாபாரங்களிற்செல்லுவதற்கு தடையாயிருக்குமென்று நினையாதே கழைக்கத்தனிடைய் இருத்த உடல் காப்பாணும்அவனது செய்கைகூத்தினிடத்தும்எப்படி வைக் கப்பட்டிருக்குமோ அதுபோலவும் கள்ளக்காதலனிடத்தன்பு பூண் டொழுகுவாள் தன்னாயகனுக்கு செய்யுந் தொழிலில் குறைபாடி ன்றி நடந்துகொள்வதுபோலும் மனமே நீ கலமும் பிரமான்ந் சாக்ஷாத்காரமாக விளங்கும் பிரமாதிய சிவபிரதித்து மனமுண்ட வவனாயிருந்து உனது செய்கையை பிரபஞ்சவியாபாரத்தில் செய் துவையாகில் அது ஜீவனாகிய என்னை கிண்புதலாகவெனவென

நீ அப்படி செய்யாவிடில் ஜீவனாகிய யான் குடும்பபாரத்தை விட்டு நீங்கி பவப்பிரணியை விலக்கிக்கொள்ள அசக்தனாகிவிடுவேன்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

உலகநெருப்பைக்கடந்தொழியஞானவுத்திமடுபேபேனே
விலகுதும்பத்துயர்நீங்கி யெகநாட்டுறவியாவேனே
திலகமறையின் பொருளிரெகனத்தேறறுங்குரவன்காண்பேனே
கலகவுடற்பிரணிகடநதுகடவுளையான்காண்பேனே.

களளககாதலனிடத்தன்புகலநதுவைக்கொழுகு
முள்ளக்காரிகைமடந்தையோலும்பரைக்காப்பான்
பள்ளககாரியுண்டவனிடத்துள்ளன்புபதிநது
கொள்ளக்காவலனிடையுறத்தொழிலுமுட்கொண்டார்.

சேரமனையாட்டிசேரபிரான்மேன்மனமாய்ச்
சேரத்தொழிறசெய்யுநதிட்டம்போற-பேர்பெரிடர்
அகத்தனடிமேன்மனத்தையானதுவைத்துகநது
யெத்தொழிலுஞ்செயவரிசைநது.

ஓ மனமேநீ எனக்கு வசப்படுவாயாகில் என்னைவருத்தும்பிறவி த்துன்பத்தை விட்டு நீங்கி நான் சிவபெருமானது திருவடியை அடைய ஏதுவாகும் அப்படி நீ எனக்கு வசப்படாவிடில் எக்காலமும் நான் பிறவிக் கடலாகிய துன்பத்தை விட்டு நீங்க முடியாததாகும்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

மனமெழுந்தனவசப்படுமேலவன்
பிறைவருத்தும்பிறப்பையடைந்திடான்
மனமெழுந்தனவசப்படாதோடுமே
னனிபிறப்பிடைநாளுஞ்சமுலமே.

நீ வசப்படாவிடில் பிறப்பிடை நாளுஞ் சமுலமடி
யெனவநீ ஒருகணமேனும் நில்லாது விசை

பங்களிற்சென்று மாயையின்வல்லபத்தால் அனேக விகாரங்களை
வருவித்து பின்பு நானெனும் மமதையையும் பலபிறப்பையும் உண்
டாக்கி ஜீவனாகிய என்னை துன்பப்படுத்துகிறாய்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

வினையினால் விகாரமுண்டாம் விகாரதகால விருப்பமுண்டாகு
முனலுறும் விருப்பினால் விதவுலகங்க ளுண்டா
நனியுலகத் தான்மெல்ல நானெனு மகமுண்டாகுந்
துனிவுடை யகங்காரத்தாற றுஞ்சலும் பிறப்புமுண்டாம்.

இனி யான் பிறவி நுன்பத்தி லாழா கவண்ணம் எனது பாசம்
ஐந்தையும் நீக்கி ஆறிவுதானெனக் காட்டி எனக்கு ஆராரியனாய்
எழுந்தருளி வந்து ஆண்டருளும் ஐயனாகிய திலலைக்கூத்தனை நினம்
பணியும் பொருட்டு எனக்கு நீ வுதவிசெய்வவயா னால் உனக்கு நன்
றியுள்ளவனாக விருப்பேன.

பாசமைந்தையும் தனித்தனிப் பரிந்திட நீக்கி
சேசமாகிய வறிவுருநீ யெனக் காட்டிப்
பேசுமேழ வசைபிறப் புனகில்லை யெனப்பேசி
துகநீக்கிய சுயமபிகாசனைத் தொழுவாம்.

மனோவிலகூணம் முற்றிற்று.

ஆத்மபோதப் பிரசங்காமிர்தம்.

முற்றப்பெற்றது.

MAHAMAHATMYA
DR. U. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
TIRUVANMIYUR 11 MADRAS 41.

புருஷத்துரோகமாதர்களின்கதை. ௨௩௫

யும் அநாதியனாயும் கோடிபாண சொரூபனாயும் விளங்கும் பரனே! அடியேன் மாபைக்ஞா சகோதரியாகிய என்மனைவியின் கபடச்செய்கையாகிய வலைபிலகப்படங்கொண்டு கடுமாயுகின்ற பேதையேனாயிருக்கின்றேனே? வேரமுடிவினின்று விளையாடும் வேதியனாகிய உன திருவடிபையடைவேனா? அஞ்ஞான்பாகிய பேய்ப்பிடித்திருக்கும் தீதாகிய நெஞ்சுடையா மஞ்ச சிவத்தினருள் கிடையாதென்று வேதாசுர புராண இதுகாசமாதி தூலகன் விளம்புகின்றபடியால் நிமைமிக்க நெஞ்சுடையேனுக்கு உமது திருவருள் எப்படி கிடைக்கப்போகிறது

சிவனே! சங்கரனே! சோமபிரியா மகனியாகிய லோசனனே! சதாசிவனே! பாசவிமோசனனே! பந்தவத்சலனே! கயிலாசவாசனே! திரிபுராநதகனே! பஜங்க பூஷணனே! அனேக ஆதாமாவா யிருப்பவனே! பரமேஸ்வரனே! சாவலோகத்துக்கும் பிதாவானவனே!

நீலகண்ட மாபதியான சிவமோனே! கங்காதரனே! ஞான நூல்களைப் பூரணமாபகேட்டுப் பதிப்பொருளின் லக்ஷணத்தைத் தெரிந்துகொண்டுள்ளோமாயும் நாவிலத முப்புப்பொருளும் வண்ணம் பத்தியோடு திரிசுரண சுத்தியாய்த் தொழுத அடியராகிய மார்க்கண்ட முனிவருக்கு நிறைந்த ஆயுதோத்தந்ததிலலையின் கண்மேவியநாயகனே.

இவ்வண்ணம் அண்ணாலை அவன்மனைவியாலடையும் வேதனை யைச் சகிக்காதவனாய்சிவத்திபரானம் செயலுவரும் நான்களில் ஒரு நாளிரவில் அவன்களவில் ஒருமகாபுருஷா தோன்றி அவனைப் புலியூராகிய திலலைக்கு வந்து சேரும்படி கட்டளையிட்டு மறைந்தார். அன்றுவிடியற் காலைபில அண்ணாலை தன்னைப்போட்டுச் சார்த்தி யிருந்த அரைபின் கதவு திறந்திருப்பதைக் கண்டு கனவில்வந்தவர் கயிலாசபதியாயிருக்கவேண்டு மென்பதாக எண்ணி, உடனே புறப் பட்டுச் சிதம்பரம்போய்ச் சேர்ந்தான். அல்லிடத்தில் அவன் சிலநாளிருக்கையில் பூர்வஜன்மந்தரத்திற்செய்த நிஷ்காம கர்மங்களினால் சுத்தசித்தர்களாகி வைராக்கியத்தை யடைந்து ஆத்மவிசாரணையினு ணுண்டானஞானசாதகத்திறமையுடையவர்களாகிய அடியார்கூட் டங்களில் அவன்சேர்ந்து ஆத்மசம்பந்தமான விஷயத்தைப்பற்றிப்

௩ - வது மோகனங்க

சிவஸ்தலங்க ளெல்லாவற்றுள்ளும் மஹாபெருமை பொருந்திய சிதம்பர மென்னும் பதிக்குச் சமீபமா யிருக்கும் அகரமென்னும் கிராமத்தில், சங்கரன் என்று பேருடைய ஒரு வேளாளனி ருந்தான்.

அவித்தியா சொருபமான நாடகசாலையாகிய இவ்வுலக வாழ்க்கையை வெறுத்து, தேகஅபிமானத்தையும் நீக்கி, உயர்ந்த கம்பத்தின்கணின்னு அந்நிலைக்கு உதவறுவராதது அதன்கட்கருத்தைவைத்துத்தியாகியைப்புகழ்தன்முதலிய கோகருவி கலாதகளைப் பழக்கத்தாற்காயத்திற்காட்டெல் செய்யும் கடத்தரைப்போலவுப, பாபுருஷனை நசுசிய ஓர்நாரி அவன்மேற் கருததைவைத்துத் தன்பு நஷ்டனுக்குப் பழக்கத்தால் இவனது ஏவற்றொழில்களைச் செய்தல் போலவும், ஐம்பொறிகள் விஷயங்களைப்பற்றினும் அவற்றின்கண் ஆசையுருது அரிதாகிய வீட்டை யடையவேணு மென்கிற ஆசையால், புலியூசசிற்றம்பலவனுடைய அழகிய திருவடிகளையும், மகாபாயா ஜகத்தார்த்தசக்சிதானந்த ரூபணியாய் ராஜராஜேஸ்வரியாய ஜகன்மா தாவாயிருக்கின்றபராசத்தியினுடைய திருவடிகளையும் சதாகாலமும் மெய்யன்புடன் போற்றித்தொழுபவர்களாயும், சிவசமயங்களிலுள்ள நிஷ்டையிலிருந்து காலம் கழிப்பவர்களாயிருக்கும் சில அடியார்களை அச்சுக்கரன்தன்விடுதிக்கு அருகாமையிருக்கும் ஒருநாசஸ்தனத்தில் கொண்டுவந்து சேர்த்து அவர்களுக்கு வேண்டுவனவற்றைக் கொடுத்து உதவிசெய்து அவர்கள் மனதில் கிசைந்தபடி நடந்து வந்தான்.

இப்படி இருக்க மேற்படி அடியார்கள் சித்தாந்த சங்கமென்று சபையொன்று ஸ்தாபித்து வேதாந்த சித்தாந்தத்தைப்பற்றியும், அவைகளின் சமரசங்களின் நிலைமையைப்பற்றியும், தத்துவங்களைக் கடந்த நின்மலப் பிரமமாகிய நடேசப் பெருமாலுடைய லக்ஷணத்தைப்பற்றியும் பிரசங்கம் செய்துகொண்டு வந்தார்கள்.

இப்படியிருக்க ஞானத்துக் கேதுவான குணங்களையும், பத்தி வயிராக்கிங்களையும், சிவசின்னங்களையும் உடையவர்களாயிருந்த மேற்கூறிய அடியார்களில் மிகவும் சிறந்தவராயிருந்த ஒருவர், இந்

தர் சங்கராணுவன் அடியார்சளுக்கு உதவிசெய்வதே தவிர ஆத்து
பாக்கியானத்திற் பற்றி ஸ்லாத அவிவேகியா யிருப்பதைக் கண்டு அவ
னுக்கு ஞானசொருப மின்னதெனக் தெரிந்து கொள்ளும் வித்தை
யைக் கற்பிக்க வேண்டியதாய் எண்ணங்கொண்டு, அவனை நாணுசீவ
வாதக் கட்டளை - வைராக்கியசத்தகம் - வைராக்கியதீபம் - சசிவன்ன
போதம் - பிரபுலிங்கலீலை - பகவற்கீதை - பிரமகீதை - கைவல்யம் -
ஞானவாசித்தம் - தேவாரம் - திருவாசகம் - தாயுமானவர் பாடல் -
ஒழிவிலோடுக்கம் - பஞ்சதசப்பிரகரணம் - நிஷ்டாநுபூதி முதலிய
ஞானநூல்களை வாசிக்கும்படி கட்டளை இட்டார். அவன் அந்தப்படி
அவைகளை வாசித்துவரும்பொழுது ஒரு நாள் அந்த அடியார் சங்க
ரனை கோககிக் கூற வந்ததாவது,

ஓ! பிள்ளாய் நாம் சொல்லப்போவதைக் காதுகொடுத்துக்கேள்.
யார் பகவத் விசாரணை செய்வாரெனும், நான்கு வேதங்களிற் சொல்
ப்பபட்ட உபநிஷத் வாக்கியங்களின் முடிவில் விளங்கும் மாதுபாக
னாகிய நீட்சிப் பெருமானை வருகதி வாழ்த்தி இறைஞ்சிப் போற்றா
மெனும், அவர் திருவுடைய அடைவதற்குச் சாதனங்களான தத்
துவங்களைத் தெரிந்துகொள்ள எத்தனப்படாமலிருப்பது தப்
பென்று உணராமலும், உனக்குப்பலபிறவித்துன்பங்களைத் தருகின்ற
சத்து நவாகிய அஞ்ஞானதையை மாழிக்குமார் க்கத்தைத்தேடிக்கொள்
ளாமலும், இந்தவயிரைக் கொண்டுபோகின்ற காலனுக்குத் தப்பிச்
செல்லு நெறியை அறிந்து கொள்ளாமலும், ஸ்திரீ புருஷர்க
ளுடைய மைதனத்தி லுண்டாகிக் கருப்பாசயக் குகையிற்
கட்டுண்டு லெளிப்பட்ட மாமிச பிண்டமான இந்தச் சட
வஸ்து மலத்தினால் விளையப் புழுப்பொதிந் துழுத்துச்
சரியும் பொய்க்கரை யாகியும், ஒன்பது ஓட்டையை யுடைய
சூஸ்திரப்பாவை யாகியும், மலமும் மூத்திரமு நிறைந்த பாண்டமா
கியும், ஐம்புலவேடர் வாழும் பெருங்காடாயும், மேகத்தின்கண்
தோன்றி நின்று அழியும் மின்னல்போல மாயையின்கண்தோன்றிக்
கணகாலத்து அழிவதாயும், ஜலசந்திரன்போற் கற்பித பிரதிபிம்பமா
யிருக்கும் இம்மானிட தேகத்தை மெய்யென்று கருதி அதைச்
சுமந்துகொண்டு காமக் கடலில் விழுந்து, மூழ்கி மூழ்கி, எழுந்து
எழுந்து, பல்லை இளித்துக்கொண்டு, பலவித துன்பங்களில் மோத்

துண்டு, எவர்கள் தடுமாறுகிறார்களோ அப்படிப்பட்டவர்கள் மாணந்த காலத்திற்குப்பின் எமதண்டனையும் நாகப பிராப்தியுபடைவார்கள்.

அப்பா சக்தரா! ஆவித்தியா நொருபமாகிய இவ்வுலகத்தில் பஞ்சபூத சேர்க்கையா லுண்டான ஞானகாமரூபிய ஆந்தக் கரணங்களையுடைய துக்ரா நொருபமான இரகரீரத்தைப் பற்றியும், இதற்குள் வாசமாயிருந்தும் சிவபாசனாகிய வேண்டியபற்றியும், அம் பலவாணன்பெருமையினைப்பற்றியவசனாகியவையும் ஆவிநனுகொள்ளவேண்டியது அவசியமானதாயிருக்கிறது. இதை ஆவிநனுகொள்ளவேண்டியதாயிருந்தால் மகான்சனை யடைந்து பிரமளிசாரணை நெய்து செறிந்துசொன்ன வேண்டியது. சிவபாசனைய கிஞ்சிநனுகுஞ்சு மாயாகாரியமாகிய இவ்வுலகத்தனுவை சிவபெருமான் இவ்வலகக்கொடுத்திருக்கிறார். அப்படி கொடுத்ததுபாதுகொள்ளிவிட்டு, இத்தனுவைக்கொண்டிடவுளாகிய தண்ணீர்ச் சோமுதுபோற்றி நற்கதி யடைவதற்காகக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற தேயல்வது வேறொன்றுக்கல்ல.

சிவஞானசித்தியாற

பாவிடப பிரதி தா லுப வகுசரது மனவாகு காயா
தாவிடத சைகது பாடு ப என்பவரி கர வந்தேரு
வாவிடத் தவரு மண்டேமல் வரான துண்டாச சிவபா
ஊனெடுத் துமுறு ஈடு ரொனதைய முண்பா ருதேரா.

இப்படியாகச் சிவபெருமானைத்தொழு இவ்வலகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற தென்பதைஜீவன் அருஞானத்தினுள்ளே மறந்துசரீரத்தைத் தாமதவடிவ, தமது சொந்தமாகவும், பாவிடமயவ்வனம் மூடிய என்னும் பருவங்களினாலும், வனிதையர் போகமாறி ஜுசைகளினாலும் உண்டாகும் துன்பத்தை இன்பமெனக்கருதி அதில் மூழ்கி அவதிப்பட்டு அவலமாயப்போகிறார்கள். இப்படிப் பகக்களாகிய ஜீவர்கள் சரீரத்தில் சுதந்தரத்தையும் அபிமானத்தையும் செலுத்திப் பாரட்டிவருவதும்தவிர, தங்கள் மனைவிமக்களுக்குத் தங்களை விட வேறு துணையிலில்லையென்பதாக நினைத்துக் கவலையுற்றுச் சிவனடிமையமற்று காலத்தைப் பிழித்துக் காலையில் அவர்களுையானது இவர்

கசையாவது இயமன்கொண்டுபோய் விடுவானாகில அப்போது இவர்
கள் யாது செய்வார்களா.

வைராககியாதகம்.

நனிவினிமயனை மசகளுந் கொநதுனை
நாமல சிவையெனே,
கவலை யுறறன் றுணமறந் கனையுனை
கால னாகொடு போயிற
துவல உகதடை, திபரைந் டொறுமபுரந்
திடுவையோ குயித குங்கா,
சவலை நெஞ்சமே சிவனலா துயிராகருயிரா
தானு மேராதுனை யாபே.

ஜீவாசன இரவலாகப்பெற்ற நேகத்தை இரவலாகக கொடுத்த
வன் கொண்டுபோய் விடுவானென தையோசித்து, பாஞ்சபூதத்தின்
விகாரங்களையும் தத்துவங்களின் விகாரங்களையும், உபாதித்திரையமுத
லியவைகளையும் பாககி, அசதகாகிய அனித்திரையப்பொருளைக்கைவிட்
டு, அமராகோஷகியதேவந்திரனும மறறவாகளும போற்றித்தொ
ழும சாவனியபகமானபாமாததுமாவாயும், பரமபொருளாகிய மிரா
சினரசங்களைப் பூஜித்து மாற்றும ஞானசாதகங்களைச் செய்து
பேரின்பநிலையையடைய முயற்சி செய்யாமறறவறி அத்தேகத்தைத்
தன சொந்தமென்றபாராட்டிச் சங்கற்பருபமாகவிளையும் மனத்தை
விஷயங்களிற் போன வழியேவிட்டு அதனசேடடையால் அடாதகாரி
யங்களைச் செய்து பிரஷ்டாகளாய்ப் போகிறார்கள்.

சிவதருமோத்தரம்.

அரிய மானிட யாககை யடைந்தபின்
பரிம லோக பலத்தினைப் பறறவும்
ஒருவி யேயுல கஞ்சிவந் தோன்றவும்
மருளை நீக்கவு மெண்ணில நென்கொளேவா.

இருவினையின் வறியராய்வந்து பொருந்திய ஜீவர்கள் சத்தத்தை
நவஞ்ஞானின்பமேவடிவாகியும், சதேதாதயமாயினிந்தும் வறஞ்சோ
டுக

௨௪௨ ஆத்மபோதப்பிரசங்காமிர்தம்.

தியாகியும், பிரகாசிக்கும் பரபரவஸ்துவாகியும், அகிலரண்டகோடிகளைத் திருமேனியாகக்கொண்ட ஞானப்பிரகாச பதியாகியும், பிரம விஷ்ணுக்களாகியிருவரும் தேடிக்காணப்படாத தேவதேவ மகாதேவனாகியும், இமையோர்தொழு மீசனாகியும், பன்னகபூஷணமாகியுள்ள சங்கரன் திருவடிவைய மறந்து, சோற்றைத்தின்று வளர்க்குஞ் சுமையாகிய இந்த உடலைக் கடைசியாக எமனுக்குக் கொடுத்து அவமாகச் செய்துகொள்ளுகிறார்கள்.

இப்படியாகக் காலஞானவன் அநேக உயிர்களைக் கொண்டு போனதைப் பார்த்தும், கொண்டிபோவதைப் பார்த்துக்கொண்டு மிருக்கிற யல்லவா? ஜீவர்கள் ஆணவமலத்தால் மறைப்புண்டு ஆசையே ஸ்வரூபமான மாயையாகிய வனத்தில் திரிந்துகொண்டு காமிகளா யிருப்பதால், நித்திய ஞானானந்த நிருமலனாகியும், மலயத் துவசன் வளர்த்த பசுங்குளியும் திருமாலின் தங்கையுமாகிய கௌரியை ஒரு பாகத்தில் வைத்திருப்பவனுடையுமுள்ள சிவபிரானைக் கும்பிட்டுத் தொழாமலும், மனோவியாபாரத்தை விர்த்திசெய்வதில் முயற்சித்தும், அணுவளவேனும் நன்மையில்லாத பொல்லாங்காகிய தீமைகளைச் செய்துகொண்டும், தத்துவ ஞானத்தை உபதேசிக்கும் சிவனடியார்களின் நேசத்தைக்கைப்பற்றலும், அரிய வேதாகமசாஸ்திரபுராணங்களை ஓதியுணராமலும், செந்தாமரைப்புஷ்பத்தினிடத்திலிருக்கும் பிரமதேவனால் உண்டாக்கிய அஞ்ஞான இருள்நிறைந்த ஆக்கையை மெய்யென்று நம்பி அதைச் சுமந்துகொண்டு வன் னெஞ்சக் கள்வராய்ப் போவதினாலே இவர்களுடைய யாதனா சரீரத்தை அம்மறவி கொண்டுபோய் தண்டனைசெய்து வாங்கொண்டறுத்தும், சிவபிரானைக்கண்டு தெரிவிக்காத கண்களைப் பிடுங்கியும், சிவபிரான் திருப்புகழை நித்தியம் புகழ்ந்துபேசாதுபொய்சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்ற நாவையும், சிவாலயம் செல்லாத கால்களையும், மெய்யடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்யாத கைகளையும் துண்டு துண்டாய் வெட்டிஎறிந்தும், இப்படியாகப் பலவகையான அளவுக்கடங்காத வேதனைபுடன் அமுற்பிரபையாகிய மாபுதியென்னும் நாகத்தி லுண்டாகும் துன்பத்தையும் அதுபவிக்கும்படி செய்கிக்கின்றான்.

மேற்கண்ட சரீரத்தை இரவலாகப்பெற்ற மானிடன் தான் இன்னொன்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாமற் போவது விசனகரமா யிருக்கிறது. அகோ! இப்படியாகச் செய்துகொள்வது ஆச்சரியம், அப்பா சங்கரா! இப்பரீரத்தை இரவலாக நீ பெற்றவனாயிருந்தும், உன்னை நீ இன்னொன்பதாகத் தெரிந்து கொண்டவனாயில்லை. நீ இன்னொன்பதை நாம் தெரிவிக்கிறோம்கேள். நீ இப்போது ஜீவனா யிருக்கிறாய். உன் ஜீவபோதம் கஷ்டமானால் சிவமயமாய்ப் போகு வாய்.

பிரபுலிங்கலீலை.

பூதம் நீயலை பொறுகளும் நீயலை புந்தி
யேது நீயலை விவற்றினை யயங்கியடி மென்னும்
போத நீயலை மென்மையை யனைத்தையும் போக்கிச்
சோதி யாகிய பிரமமே நீயெனச் சொல்லி.

தேகபோகத்தால் சுகமும் யானெனதென்னும் அகம்பாவத் தால் நான்நான் என்று சொல்லிக்கொண்டு மம்மதையடைகின்ற சிவ போதமானது உனக்கு நீங்குமாகில் அப்போது நீ சிவனாய்விடுவாய். அதனால் தேகம் முதலியவைக னெல்லாம் பொய்யாய்ப் போகும்.

மேற்கண்டபடி சரீரத்தை இரவலாகப் பெற்ற மானிடர்களில் யா சன்னசாகரத்தில் நின்று வெளிப்படும் பொருட்டு வேதமுத லாகிய கலைகளாலும் காண்பதற் கரிய சிவபிரான் திருவடியை யடைய விரும்புகிறார்களோ அப்படிப்பட்டவர்கள் பொய்யுடன் கலந்த மாறுபாடுகளையும் தேக அபிமானத்தையும் பெண்டு பிள்ளை பண்டு பதார்த்தங்களில் செலுத்தும் யான் எனது என்கிற அபிமா னத்தையும் விட்டுவிட முயற்சிசெய்யவேண்டியது அவசியமாயிருக் கும். அப்படி நீக்குபவர்களுக்கு உலகத்தில் பெருமையும், சிறுமை யும், விருப்பும், வெறுப்பும், இருதயத்தில் போர்செய்யும் சங்கற்ப விகற்பமும் நீங்கி மனம் பரிசுத்த நிலையை யடையும்.

இப்படிப்பட்டவர்கள் நினைவானது, சுத்தப்பிரமம் பரமாத் மாவாகியும் யதார்த்தமாயும் பிரகிருதிமுதலிய சர்வ வியாப்பி

யங்களாயும் இருக்கிற தென்கிற எண்ணத்தை யுடையவாகளாதலால் அவர்களுடைய மனோவிருத்தி அனுவாயும் அறிவு அகண்டாகார சொரூபமாய் மிருக்கும். ஆனால் சொரூபவிசாரணை பண்ணாத அஞ்ஞானிகளுடைய அறிவு அனுவாகவாய் மனோவிருத்தி அகண்டாகார மாகவாய் பெற்றுத் தமக்குத்தக்க பிராப்தாவவசத்தராய் சன்ன மரணத்தில் அமுரத் வருவதுவார்கள். எந்தச்சிதா பாசன் தெளிந்த அறிவை அண்டமாய்க் கைப்பற்றுகிறானே! அப்படிப்பட்டவன் தீங்குசெய்யும் ஆசையாகிய துஷ்டப்பேய்களை விரட்டியோட்டுவனாயும், சங்கற்ப விகற்பகூட்டங்களைத் துரத்தி அதம்பண்ணுபவனாயும், மாயையாலுண்டாகும் அஞ்ஞானத்துடன் போர்செய்து அதை வெற்றி கொள்வனாயும், பகதியுடன் வாழ்ந்து சிவனது அடியார்களுக்கு அடியானாயிருந்து வேண்டிய பணியிடைகளைச் செய்து விபூதியைத் தேகத்தில் நிறையப் புனைந்து உருத்திராக்ஷங்களைச் சிரசாதிஸ்தானங்களில் தரித்து இறப்புப்பிறப்பாகிய பிணியை மாற்றும் சிவபெருமானது தருமாமாயை மூர்த்தமாகக் கரத்தைச் சதா செபித்து வகனாயும் அநேகனாய் பிராநிதை பகபதியாகிய நடேச மூர்த்தியைப் போற்றித் தொழுவனாய் மிருப்பான்.

வினா.—ஐயனே! நடேசபெருமான் வகனாயிரப்பதாக தூலங்கள்கூறப்படுகின்றதே அப்படியானால் உபாதித்திரையாகளாகியசீவர்கள் வெவ்வேறாக இருக்க, இவர்களுடைய அநேக வகனாகிய கடவுளாயிருப்பதாய் எப்படி சொல்லக்கூடும், அப்படி பரமாகிய வஸது வகமாயிருக்கிறதாயிருந்தால் பலவாகப் பிணைப்பட்டிருப்பானேன்?

விடை.—நிர்விகாரராயும் நித்தியராயும் அகண்டதராயும் இன்னும் அனந்த இலக்கணங்களை யுடையவராயுமிரா நின்ற சிவ பிரான் ஒருவனாக விருந்தாலும், பலபிம்பங்க ளாகவுத் தோன்றுவார். அது எப்படியெனில், ஆகாய சூரிய நென்றே நீர்க்குடங்கள்தோறும் தனிதனி சூரியர்களாகத் தோன்றுவது போலவும், அநேக துண்டுகளாக உடைந்த ஒரு பெரிய கண்ணடியின் எதிரில் ஒருமனிதன் நிற்பானாகில் தான் ஒருவனை அநேக பிரதிபிம்பங்களாகத் தோன்றுவான்போலவும் காணப்படும். அப்படித்தோன்றின போதிலும், தோன்றும் பிரதிபிம்பங்கள் சூரியனையும், தன்

நையுத்தவிர வேறலவென்றும், தோன்றும்பொருளென்றே சத்
தியென்றும் சொல்லப்படும்.

தங்கமானது அநேக ராமரூபங்களையுடைய நகைகளானபோதி
லும் தங்கத்திறகு ஹானி இலலைடாம், நகைகளாகிய பொருளும்
ரூபங்களும் போனபோதினும் தங்கமாத்ந்திரம் எப்படி யழியாதிருக்
கின்றதோ அதுபோல் பிரமமாகியபரபொன்றே பல்வுயிர்கடோறுங்
கலந்து தோன்றும் அகண்ட வடிவான பொருளாயிருக்கும். சொ
ரூபத்தை மறைத்த மாயையானது அஞ்ஞானவடிவாய்த் தோற்றிய
தில் பிரபஞ்சமாயும் தேகமாயும் எதிர்ப்பட்டதால் அப்பரம்பலவாகத்
தோன்றி நின்றது. தன்னையதானறிந்து பார்த்தில், தன்னைத் தவிர
அன்னியமாக வேறொன்றும் இருப்பதாகத் தோற்றாது. தன்னையும்
பிரபஞ்சத்தினையும் உள்ளபடி விசாரித்துப் பார்த்தில் அப்போது
பரம்பிரமாமுதல் பிபிளிகாத பரியந்தம் பூரண அகதுவிதமாகிய
சைதன்னியமாக விளங்குவதாய் ஏற்படும். அது சுகசொருபமாயும்,
எல்லா வடிவங்களுந் தானாயுயிருக்கும். அப்படித் திருந்தாலும் அந்த
அந்த ஆத்மர்களின் கனமத்துக்கிடாக நல்லும பொலலாததுமா
கத் தோற்றப்படும்.

இப்படி அவ்வஸ்து ஏகமாயும், உபாதி சகிதமாகின்றிறிகமும்
எண்ணரியஉயிர்களது உளங்களில் வாசமாயும், எங்குமாயும், எங்கும்
நிறைந்த முழு முதலாயும் விளங்கிநிற்கிறதென்பதைத் தெரிந்து
கொள்ள வேண்டியிருந்தால், சுருதி யுத்தி அதுபோகங்களுடன்
கூடிய விசாரணையினாலே தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது.

சமுசார வாரியிற படிந்து கிடப்பவனாகிய ஒருவன் சாராயம்
கள்ளாபிணி கஞ்சா முதலியவைகளை நன்றாய்ச்சாப்பிட்டுப்போதை
கொண்டவனாயிருக்கையில் உலக லீலாவிநோத விஷயங்களைப்பற்றி
அவனுக்குத்தெரிந்ததைப் பேசுவானானால், அவன் எவ்வளவுஆனந்த
மாய்ப் பேசுவானோ அதுபோல, உலக விவகாரங்களை மறந்து ஐப்பி
லக் காட்சி முதலானவைகளைத் தோலைத்து ஏகபாவனாதீதர்களாய்
நின்று பிரமானந்த அதுபோகத்தில் போதைகொண்டு கனித்திருக்கு
மெய்ஞ்ஞானிகள் அந்தப் பரம் ஏக மென்பதையும் அதன்மகிமையை

யும்பற்றிப் பேசுகிறதானால் மிகவும் பெருமையாய்ப் புகழ்ந்துபேசுவார்கள்.

அக்ஷரங்கள் தோறும் அகரவுயிரானது சென்று அவ்வவ்வக்ஷரங்களை இயக்குவிப்பதுபோல், பரமான்மாவாகிய சிவமொன்றே சகலான்ம கோடிக ளிடத்திலும் அந்தராத்மாவாக நின்று அவ்வவ்வான்மாக்களை இயக்குவிக்குபு.

சிவஞானசித்தியார்.

ஒன்றென மறைக ளெல்லா முறைத்திட வுயிர்க ளொன்றி
நின்றன னென்று பன்மை நிகழ்த்துவ தென்னை யென்னி
னன்றவை பதிதா னொன்றென் றறையுமக் காங்க டோறும்
சென்றிடு மகரம போல நின்றனன் சிவனுஞ் சேர்ந்தே.

பிரமமானது பலவடிவமா யிருக்கு மென்பதற்குப் பிரமாணம்.

திருவாசகம்.

நிலநீர் நெருப்பு நீள்வீகம்பு நிலாப்பகலோன்
புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றான்
உலகே முனத்திசை பத்தெனத்தா னொருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோனோக்க மாடாமோ.

பிரமமானது பலகோடி அண்டங்களாகவும், திசைகளாகவும், சேரர்களாகவும், உடல்களாகவும், தத்துவங்களாகவும், இன்னும பலவாகவு மிருக்கும்.

திருமந்திரம்.

தானே திசையொடு தேவருமாய் நிற்கும்
தானே யுடனுங் தத்துவமாய் நிற்கும்
தானே கடல்மலை யாதிபுமாய் நிற்கும்
தானே யுலகில் தலைவனு மாமே.

தாயுமானவர்.

அகரவழி றொழுதனைத்து மாகி லேறு
 மமர்ந்ததென வகிலாண்ட மனைத்து மாகிப்
 பகாவனவெல லாமாகி யல்ல தாகிப்
 பாமாகிசு சொல்லரிய பானமை யாகித்
 னுகனறுசங் கறபனிகற டங்க னெல்லந்
 தோயாத வழிவாகிச ஈத மாகி
 திகிலபசு பதியான பொருளை நாடி
 நெட்தியோததுப பெரன்பா னினைதல் செய்வாம்.

இதுவுமது.

ஒன்றாகிப் பலவாகிப் பலவாக் கண்ட
 வெளிபாகி வெளிவாகி யுருவு மாகி
 நன்றாகித் தீதாகி மறைய மாகி
 நாசமுட னுற்பத்தி ண்ணு தாகி
 இன்றாகி நாளையுமாய மேலு மான
 வெருகையே யெமமானே யென்றேன் தோங்கிக்
 கன்றாகிக் கதறினாககுர சேதா வாகிக்
 கடிதிலவந தருள்சூருங் கருணை விண்ணே.

திருவிளையாடற் புராணம்.

மண்ணையப் புனலாயக் கனலாய் வனியாகி
 விண்ணு யிருசூடராயிததனையும் வேறாகிப்
 பண்ணு யிசையாயப் பனுவலா பெங்கண்ணங்
 கண்ணு யென்னுறுகண காணுவா நென்கொல்லோ.

இப்படியாக அந்த அடியார் சங்கரனுக்கு உபநிஷத
 மகா வாக்கியங்களின் போதனையைச்செய்ய, சங்கரனவன்
 சதா சிவத்தியானஞ் செய்யும் அப்பியாசத்தைக் கைப்பற்றி
 ஞானத்துக்கேதுவான குணங்களையும் சிவசின்னங்களையும் உடை
 யவனுயிருக்கும்போது, மோகனுங்கி என்கிறபேருடைய அவன்

மனைவி ரூபவதியாயும் சோரத்துவ ம்செய்வதில் சிறந்தவளா யுமிருந்தாள். இப்படி இருக்க சச்சி ஶானந்தசயமபிரகாசமாய் விளங் காரின்ற சுகளவடிவான நடேசரிடத்தில் அதிகபக்தியுடைய இரண்டு அடியார்கள் பழனிஆண்டவரைத் தெரிசனஞ்செய்வதற்குப் புறப் பட்டுப் பழனிக்குப்போகையில் அவர்களுடன் சங்காணம் கூடிக் கொண்டுபோனான். அதற்குப்பின் இரண்டு மாதங்கழித்து அவன் தன்ஊருக்குத் திரும்பிவந்தான். அப்படி வந்தவன் தன் இல்லத்துக் குப்போகாமலே அவன் ஊரைவிட்டுப் போகுப்போது தான் பயிர் செய்திருந்த கம்பங்கொலலை என்னமாயிருக்கிறதென்று பார்க்க மேற்படி கொல்லைக்கு நேராயப்போனான். வினேசற் காலத்தில் பறவைகள் தானியத்தைத் தின்று அழித்துப் போடாமல் அவைகளை ஒட்டுவதற்காகக் கொல்லையின்மத்தியிற் கட்டியிருந்த பரணின்பே ரில் தன்மனைவி ஒரு சோரநாயகனுடன்கூடி இருந்ததைக்கண்டு சினம்கொண்டு அவைகளை அடித்து, துன்பப்படுத்துமபடி தரையிற் கிடந்த கற்களைப்பொறுக்கி மடியிலவைத்துக் கொண்டான். இதைக் கண்ட அவன்மனைவி பயங்கொண்டு ஆ! ஆ! இந்த அபாயத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள உபாயம் யாதென்று யோசித்து மோகனாங்கியா னவள் தன் சோரநாயகனைப் பார்த்துச் சொல்லுவதாவது, ஓ எனது பிரிய காதலனே! என் புருஷன் இதோ வருகிறான். நாளைமையிறை அவிழ்த்துவிட்டு இரகப்பரணின்பேரி லிருந்து சீரே தொப்பென்று குதிக்கிறேன். இதோ பரணின்பேரி லிருந்தும் கறுப்புக் கம்பளி யைப் போர்த்துக்கொண்டு தடியைக் கையிற பிடித்துக்கொண்டு நீயும் என்பின்னால் குதி. அப்போது நான் ஒட்டம்பிடிக்கிறேன். நீ என்னைப்பின்தொடர்ந்து துரத்திக்கொண்டு கையிலி ருக்கும் தடியால் ஒங்கி மெதுவாய் என்னை ஓர் அடி அடி. நான் கீழேவிழுந்து மூர்ச்சை போனவன்போலப் பாசாங்கு போட்டுக் கொள்ளு கிறேன். நீ கொஞ்ச தூரம் போனபின் இரண்டு கல்லை எடுத்து என் புருஷன்பேரில் எறிந்துவிட்டு ஒட்டம்பிடி. பின்பு அவன் இவை களை என்னவென்று வினவுவானாகில் நான் சொல்லும் விதமாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன் என்றாள். பிறகு இருவரும் மேற்கூறிய படி செய்தார்கள்.

அப்போது சங்கரன் தன் மனைவியைப் பார்த்து இதென்ன இயாடி வீழ்கிறது. துன்பப் படுவானே யென்று கேட்டான். அப்பகுமோகருவல் சொல்லுவதாவது, காவலகாசும்க்கொண்டிருந்தபடியான் இரண்டு நாள் பாயாது வந்ததனால் விளைச்சல் அநியாயமாய்விட்டிருக்காது அழிந்து போய் தாய்க்கேவ விடாட்டுநானே சொல்லுகுவது. வினாவினாபித காவலகாத்துக்கொண்டிருக்கையில் காட்டேரி யென்கிற தேவதை விசாரணையங்கர ரூபத்துடன்வந்து இந்தப் பாயினமே லேறிவந்து என்முன் நின்று, உன்புருஷன்மீது என்முன்பொங்கலிட்டுப் பூரை போடுவதாக சொல்லி இருக்கிறேன் அந்தபடி செய்யாமல் தப்பிப்போனாக் காதையால் அதற்காக உன்னைப் பிடித்து விழுங்கி விடுகிறேன் இதோ பாரென்று சொல்லிற்று. கான் பப்பபட்டுப் பாயின் பேரினிந்து மேருதிருநேன், அதுவும என்வினாவுக்குத்தான் என்னைத் துரத்தி, நடிவாலடித்தது நீ அந்தப் பாய்த்தையோ இல்லையோ என்று சொல்லிப் பின்னும் அநிகா பப்பபாய் பட்டவா போல மேருதிழுந்து உருண்டுபுரண்டு வாயிலாவது, உளிர்ப்பாசங்குசெய்தான். இவைகளை யெல்லாம் பெய்யென்று நடையி அவா புருஷன் அவனைத்தன் மனைவரு மெதுவாயடித்துக் கொண்டோய் பூசாரியை வரவழைத்து உடுக்கையடித்து அபரே, கவகையை வாணிகதாப பிரார்த்தித்துப் பின்பு போய் வருகைக்குப் குறி வகட்டி வீழ்ந்த மந்திரித்துப் போடா செய்தான்.

பொய்க் காட்டேரியாகிய கோபாலன் எழிந்த இரண்டு கல்லுகள் சங்கரன் றலையிப்பட்டுக் காயமுண்டாகிச் சிலநாள் அக்காயத்தால் துன்பப்பட்டு நடேசனைத் தொழுதுகொண்டிருந்தான்.

ஐயனே! நடேசனே! தேகம்-இந்திரியம் - மனம் - புத்தி-பிரகிருதி இவைகளின் விருத்திகளுக்குச் சாட்சியாயிரானின்ற சிவபிரானாகிய நடேசனே! உன் திருவடிவந்து சேரும்பொருட்டுச் சங்கற்பமான சூட்சும சரீரத்தையும் அதற்கா தாரமான பஞ்சதன்மாத்திரைகளையும் நியதிசுரந்து அவைகட் காதாரமான வித்தையையும் கிழித்துக் கீழ்ப் பொருட்டு அதன் உயமான காரணசரீர ஸ்வரூப லக்ஷணத்தைத்

தெரியப்படுத்திய மதாரங்களை உறவை உறுதியாகக் கைப்பிடித்த ப
பெருமானாகிய சன்னை அவ்வாறு நமும் தயானாமசெய்துகொண்டிருக்க
கும் அடியேன்கல்லாலடிபட்டு நான் அப்பப்படுவதை நீர் பார்த்துக்
கொண்டிருக்கலாபா? அவர் சன்னை சாடியிருந்தால் சிவியேனாகிய
அடியேன் உனக்கு என்ன அபதாரம் செய்யேன். அடியேன் என்ன
பிழைகள் செய்திருக்கிறாய், அவைகளை நீ நினைத்து அடியேன் ஜன்ன
மரணப் பிரவாகத்தொடர்ந்து சபுசத்திரத்திலிருந்திவிட்டு அபாரித
டாமலும், யானை குதிரை போன்றவற்றையெல்லாம் விடாமல்
இனிப்பிறவா வந்திருப்பாயா? அந்தாரம் செய்யுமையா
நீடேவா இருப்பீன?

மேலாவே டாடாய்யா புருடா சகலபொலுனான
காண்டமாகிய உபாசகத்திற், சிவியே சகலசகலபொலுனானது
ஹம் வினாபுதம் என விரும்பும், அந்தேவா பாயாசத்தினைக் குடி
னனாயும், முப்பாபுத ஆபாயம் குடியாசலபாசிடத்திலுள்ள தாண்ட
டவாபுரிபும சேவாரம் வினா குடிவந்தையவையே உண்ணாடி
உனசபுதேவையே வினாசகாரமுதல் உன அடியாசனாது அடிய
லுமிருந்து பன்னிவிடைகளை மொபாபேதசாயியே எனனை சாக
என்பேரில் உனசகலசகலபொலுனான டாசாபுடனே அம்
பலவாணனே சகலமே பாயாபணனாய் கிடசப பெருமா
னே எனது இவ்வாசக சிவியே செயது வந்தான் இது இ
படியிருக்க சங்கராபுதம் சனமனைவிரினை செயசைச லெல்லா
கபடமானவைகளை எனது பின்னிடத்திலிருந்து அவன் வினா
பட்டு சேவாரேகரனே கெளரிபாசனே அண்ணாமலைமே சா
வேஸவானே தில்லைக்கதிபதியே சிவியேன் உனதருவத்களை
அடைக்கலமென்று உன்னை அன்பால் நினைத்ததுவரும் அடியேனாக
குக் கலஷபடுவானே? இப்படிப்பட்ட ஸ்தி மனையாடியாக
வந்தது அமைப்படி நீரிடுவதெனென்று சொல்லிப் புலமபி அவனை
விட்டைவிட்டுத் துரத்திவிட்டுத் தானும் துறவாசிரம மடைந்து
தவத்திற்குச் சென்றனன். இந்த மனமும் ஐம்புலாதிகளின் வசப்
பட்டுத் தன் எஜமானனாகிய ஆத்ம நாயகனை மேற்கூறிய விவரிசார
வகிரீகளை படுகதும் துயாததைப்போல அவதிப்படுகதுகிற தென்

பதற்கு இக்கதையும், மேற்படிந்த பதநிரங்கதைகளும் ஒரு கலா
 சிகாசனமா யிருக்கிறது. இப்படியென்று அதே தோட்டிலிருந்த பெரி
 யவர்களு வுதிபட்டோராராவதிக மகாநானவர் கூற்றே அதைக்
 கேட்ட அப்பெரியவர் கவாமி' அடியேன சிலநாளாகத் துறவாசிரம
 மடைந்து தில்லாசிறமமாபததில் திருநடம்புரியும் நடராஜமூர்த்தி
 யினது திருவடிமடைய முயற்சிசெய்து வக்காண்டு வருகிறேன். அம்
 முயற்சிக்கே துவாயிய மொளளாணப்பொருளை உபநிதிப்பதற்கு
 ரிய ஞானாசரியன் கடைபாதுமபா மனமடியாபாபிவின்ருதி. அத
 லால் அடியேனரியறரிய மாரவகாரம் இவ்வசமுத நவிய தேவாரீரே
 எனக்கு அருத ஞானேபநிதிகைத அருகநிதிகை வேண்டினென்
 றிருந்துகரு, அவவண்ணமே அபமசானவா அப்பெரியவர்க்கு
 மகாவாக்கியாருதநதை உபநிதிகை அபதமஸ்கை சையோ
 சமுதிரபது அருபுபிதது ஞான சித்தாபிவிருது பேரானந்தமா
 ரிய நடேசபிரான திருவடிமடைய மடையாபு அருளசொதனர்.
 இவ்விதமாக காரிமட பெநிரானவ தன்பாலவர்க ரிவநேசருக்
 குக் கூறவே அந்நிலைபா மட பெநியை வணங்கி கவாமி மனம
 கெட்டதென்று, அதைநசெய்கை முடியாதென்றும கூறினீரே
 அதென்ன அவவாவு வல்ல மபுதைய தானன்றுகேட்க அதற்குமடா
 திபதியானவ ஸயா சிவநேராரீ மனம கொடிது கொடிது அதைய
 டக்கை சிவாரினை திருவடிமடைய மடையாபிதமப துலபமாயிருக்
 கும. அதைபாறமா ரங்கிதபாசாசு மாரி' மேற்படுகளுமென்று மடாதி
 பதியானவ பறுமொழியாக அபுபிதவதம பிராணாதிற கூலம
 விபடவகலேச செல்ல வாயிந்தகை.

புருஷோத்தமோபநிஷத் களிகதை முற்றிற்று.

சிவமயம்
திருச்சிற்றம் லம்.

ஆத்மபோதப்பிரசங்காமிர்தம்.

அருவகு பிரகாணம்.

மனோவிலகாணம்.

சிகாழியென்னும் பதிரில் சற்றேறககுறைய நூறு ஆண்டுகளு
க்குமுன் லிஸ்வநாதன் என்னும் பேருடைய ஒருவனிருந்தான். இவ
னிடத்தில், வேதாகமசாஸ்திரபுராண ஞானங்களையெல்லாம் ஒதியுணர்ந்
தவராயும், தூயமனத்தையுடையவராயுமிருந்த சிவநேசராகிய ஒருபெ
ரியவர் வந்திருந்தார். அவர் லிஸ்வநாதனை நோக்கிக் கூறியதாவது,
அகண்டாகார ஞானத்தினால் ஜீவசாக்ஷியாயிருக்கும் கூடலதரை
மறைத்திருக்கும்மாயா காரியத்தாலுண்டான பகக்களாகிய சிதாபாசர்
கள் ஐம்புலவடிவத்தாலான சரீரத்தை அடைந்து மோகங்ஷய இச்
சையால் வேடன்விடுத்த வலையிலகப்பட்ட பேதைமான் போல் வார்
தாங்கும் கொங்கையர்களுடன் கூடிவாழ்ந்து அதில் மகிழ்ந்து ஸ்ரீ அகி
லாண்டகோடி பிரமாண்டநாயகராயும் ஜகதிஸ்வரராயும் வேதங்கள்
வேதார்த்தங்கள் ஸ்மிருதிகள் இதிகாசங்கள் புராணங்கள் பெருமையா
கக்கொண்டாடிப்பேசும் சர்வகாரணமான நிர்ச்சலப் பிரமமாகிய உமா
தேவிபங்களை ஸ்மிர்க்காமல் பாவிசுளாய் ஜனனமாணத்தையடைந்து
துன்பப்படும்படி நேரிடுவதாயும், ஆனால் யார் ஆணவம்காமிபம்மாயை
என்னும் பகலிகளை ஒட்டி அஞ்ஞானத்தைப் போக்கிக்கொள்ள
முயற்சிசெய்கிறார்களோ? அப்படிப்பட்டவர்கள் மலத்திரபங்களைப்
போக்கி, சித்தகத்தியாகிய தூயகுணத்தையுடைய அடியார்கள் போன்ற

நிகரொழும் பாணிக்கக்குன்றப், வேதசிகாமணியாய், இச்சையை
யொழித்தவர்களுக்கு எப்போதும் துணையாயிருப்பவராய், நான்கு
வேதங்களின் பொருளாகிய உபநிஷதவாக்கியங்களினுடைய முடி
வில் விளங்கும் இமகசியப்பொருளாய், இந்திரியகோசமா யிருக்கும்
பிரபஞ்சமெல்லாமைசைதன்னிய விவாதநமாகவிளங்கும்வஸ்துவாகியு
மிருக்கின்ற சிவபெருமானுடைய அடியாககூறேசித்து ஞானனால்
கூலாவாசித்துப்பயிற்சிசெய்து வந்தால் அந்ஞான இருள்நீங்கி“அவ
னன்றியேமறையு மசையாதெனும்” பழப்பொழிக்கிணங்க ஆன்ம
கோடிகட்குப் போகத்தனைபுடி வைப்பான்கருதி அவர்கூறையசை
விப்பான் அருட்பெருந் சமையில் திருநடம்புரியும் அருட்பெ
ருந் சோதியாகிய டேசப்பெருமானுடைய பாகதாமரையாகிய
திருவடியையடையதத்தகா யிருக்குமான்று அந்தச்சிவநேசர்கூறு
ஞர். இப்படியாகப் பிவநேசரூபியதைக்கேட்ட விஸ்வநாதன் அவ்
வூரிலிருக்குப் ஓர் பெரிய மடநிறகுஅடிக்கடிபோய்வேதப்பொருளை
மேற்கொண்ட பல நூல்களையும் ஆராயந்து, சைவசித்தாந்த நெறித்
தலைவராயும் நிமிஷபாந்திரம் நிலைபடாது அலைகின்ற மனத்தைச்
சிவசாதகமாகிய கயிறுறுக்கடி, ஒருகிலைபிவ நிறுத்தி, தூலமுதலி
யனவாகிய உபாதித்திரயங்களை நானென்றமுநதி யிருக்கும் மயங்க
மான நிலைபோதத்தைக் கெடுத்து, சித்தகத்தியால் ஆத்மசொருபமே
நித்தியமென்றுணர்ந்து, ஆத்மஞானசாட்சாத்காரஸ்வரூபத்தை நிரு
விசுற்பாங்க நிட்டையினாலுஞ் சேரபாதிசு நிட்டையினாலும் சலட்
சண விலட்ரணவிதமாக வுபாசனைசெய்து, அந்தகைய நிட்டைகடா
தவழி பஞ்சாக்கரத்தில் யகாராதி நகாராந்தம் பிஜமாக நசரானதி
மந்திரங்களை யங்குஷ்டாதி கரிஷ்டாந்தமாகவும் ஹரஸ்வப் பிரண
வாதி யகாராந்தம் பிசமாக இருதயாதி மந்திரங்களை கரிஷ்டாதி யங்
குஷ்டமாகவும் நியசித்து, சிரசமுதல் பாதாந்தம் இருதயாதி அஸ்தி
ராந்தம் அந்தப்படியே நியசித்து, பஞ்சாஷ்டரத்தினுலே பஸம்காரணம்
பண்ணி, இருதய சுமலத்தினடுவே ஆன்மலிங்கத்திலே பஞ்சப்பிரம
ஷ்டங்கமூர்த்தியாகிய சதாசிவ தேவரைப் பூஜைபண்ணி, குண்
டபூமிஸ்தகத்தில் நாயிகுண்டத்தில் வைந்தவாக்கினியிலே சந்திரமண்
டத்தில் நாயிதங்கொண்டு ஓமம்பண்ணி, புருவமத்தியத்தில் மூலாக்
கணியெழுமப்பி, வாயுவனனிபிசத்தையுச்சரித்து, சமாதியடைந்து,

ஆஞ்ஞாசத்தி பிரேரிக்கச் சிவானுபவம்பெற்றுத் தன்னையறிந்து, பரணியுணர்ந்தவராயுமிருந்த அந்தமடத்துக்குத் தலைவராகிய மகா னைக்கண்டு வணங்கி பாதம்பணிந்து எழுந்த அலாபமுன் கைகூப்பி வணங்கிநிற்பான். அவ்விடத்தில் நடக்கும் பிரசங்கத்தைக் கேட்டுப் போவான். அவன் சிலநாளாய்மடத்துக்குவராமலிருந்தான் அப்படியிருக்க ஒருநாள்மடத்துக்குவந்தவனை அமமடாதிபதிநோக்கி அப்பாதம்பி! விஸவநாதா! நீ முன்செய்த மாதவததால அடிநகடி இமமடத்துக்கு வந்து பிரமத்திற்கு அபினனமாயிருக்கின்ற பரையசைவான பரையிற்றேற்றிய பிரபஞ்சத்தில் சகலகேவலமென்னும் இரண்டவத்தைகளோடும் சோந்நுவசிகக்கும் சீவாகளுக்குண்டாயிருக்கும் உபாதியைப்பற்றியும், சத்தப்பிரமம் மாயாசம்பந்தத்தாலே ஈஸ்வரனென்றும் அவிதயாசம்பந்தத்தாலே ஜீவனென்றும் விவகரிக்கப் படுகின்றதையும், பகபாசனகட்டு முதன்மையாக விருக்கும் பதியினிலக்கணத்தைப்பற்றியும், அப்பதிசெய்யாவின்ற பஞ்சகிருத்திய விலக்கணத்தைப்பற்றியும், அப்பஞ்சகிருத்தியத்தால உண்டாகும்சாக்கிராதிய பஞ்சாவததையின திலககணத்தைப்பற்றியும், சிவன் என்னுந்நிருநாமம் இன்னது என்பதைப்பற்றியும், அதுகடவுளுக்கார்தனமையையும், அக்கடவுளாகிய சிவத்தினதுதிருவடித்தெப்பமே சன்னசாகரத்தைக் கடப்பித்து முததினனுமபேரின்பநிலைக்கரையில் உள்விக்ரம் பராகசத்தைப்பற்றியும், அதெப்பததையடையுஞ் சமயம் வைநிக சைவசத்தாததுஷித சித்தாநத சமயமாம் என்பதைப்பற்றியும், அச்சமயம் சரியை முதலாகிய நான்கு மார்க்கங்களைக் காட்டும் என்பதைப்பற்றியும், இவை முதலிய இலக்கணங்களைப் பற்றி நடக்கும் ஞானப்பிரசங்கத்தையும், வேதபகட்டுச் சிரங்களாகிய வுடரிடூதங்களுடைய சாரமான அரத்தத்திறுண்டாகும் ரகசியப் பொருளையும், வேதாந்த மகாவாகியசுதாலுண்டான வேதரகசியத்தின் பொருளையும் கேட்டுக்கொண்டு போகப்பட்டவனாயும், சாதுசங்கம் சாத்திரராத்கபழக்கத்தில் பிரீதியுள்ளவனாயும், சதா ஈஸ்வரபக்தியையும், குருபக்தியையும் கைப்பற்றி ஈஸ்வரையும், வேதாநமங்களிற் கூறியநெறிசெல்லாக்குப்பிறப்பிறப்பு நீக்காதென்பதையும், சிவனடித்திருவடியை மறவாது சரியாகியவைகளைச்செய்தின்ற சீவாகளிடம் கொடிதாகிய கூற்றன்வந்தினைகளை

னென்பதையும்பற்றி, நமமால்பலதடவைகளில் எடுத்துக்கூறப்பட்டிருப்பதை அடிக்கடி கேள்வியுற்றுப்போகின்றவனுமிருந்த நீ இப்பால சிலமா தங்களாய் மடத்திலுடன்துவரும் பிரசங்கத்துக்குவராமல் தவறிப்போனதற்குக்காரணமாய்தென்று வினவினர். அதற்கு விஸ்வநாதன், ஐயா மடாதிபதியாகிய அண்ணலே! அடியேன் வியாபாரமூலமாய்க் கப்பல யாத்திரை போயிருந்து ஊருக்குவந்து இரண்டு மாதமாகிறது. வியாபாரவிஷயத்தில் அதிகசங்கடம் நேரிட்டிருந்தமையால் அடிமேன்தங்களைவந்து கண்டு தெரிசிக்கக் கூடாமையாய்ப் போய்விட்டது என்றன.

விஸ்வநாதா! இதனைக்முன்னபோதே வேதங்களையுணர்ந்தசுவனடியாசேவை-சிவாலயசேவை-சிவசினவதாரணம்-சிவலிங்கதரிசனம்-சிவதிருப்பணி-சிவசரித்திரபாராயணம்-சிவபுண்ணியசாதனம்இவைகளைச் செய்து தங்களைப்பற்றிய அநாதிமலசத்தியையும் அதனாலுண்டாகும் மாயையும்போக்கி சித்தியானந்த உவாமழவை அடையமுயற்சிசெய்யாமல் அநன்று அறிவைக்கெடுக்கும் முயலங்களை நியாயகபிபிடித்துக்கொண்டு பிப்பஞ்சவாசனைபாலுண்டாகும் அஞ்ஞான சமசாரிகளாயிருப்பவர்கள் போகவைஸ்வரியங்களை அடைவதற்கு அனைக்கரும பேதங்களாகிய கிருஷிகளையே செய்துகொண்டிருப்பதன்றி, பாபபுண்ணியங்கள் இன்னதென்பதையும், ஆத்மாநாதம் விலகணம் இன்னதென்பதையும் தெரிந்துகொள்ளாமல், அஞ்ஞானத்தால் மனோசங்கற்பம் விரியப்பெற்ற வற்பவறிவைபுடையவர்களாயிருப்பார்கள். இதனாலேயே இவர்கள் அநாதியாயுள்ள பதிபசுபாசமென்னு முப்பொருள்களுள் பசுபதியைநோக்காது பாசத்தையே கைப்பற்றிக்கொண்டிருப்பதில் ஸ்ரீரணசிசயமென்பதை யறியாமலும், உலகத்திலுள்ள ஞானதூல்களைப் படித்தாலும் அவற்றினதுபொருள்களை ஆராயாது அறியாது கொள்ளாமலும், உலகாசார விழுக்கத்தில் ஓரணுவளவாயினும் துறந்து உள்துறவு கொள்ளாமலும் போவதினாலே எமன் இவர்களைவிடாமல் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வருவதாகக் கொண்டிப்பாய் அவ்விடத்தில் கோஸ்தொண்டு

வானாலறுத்தும், சூலத்தாற்குத்தியும், நெருப்பு ஆற்றத்தும் ஆகிய இவ்வேதனைகளைச் செய்வானென்ப

தையும், பின்பு மிருகசண்டாளமாகிய கர்த்தபத்திற்கும் கழாகிய சந்துக்களினிடமாகப் பிறந்து துன்பப்படுவோ மென்பதையும் அறிந்துகொள்ளாமல் இவர்கள் மோகமயமான பாசத்தால் அனாதை சம்பந்தமான விஷயபோகமெனும் பெருங்காட்டில் உலாவும் தேகத்துக் குரித்தான வீடயவாசனைக் குள்ளாய், சனனத்தை பாறாமல் நிலைபெறச்செய்யும்பொருட்டு அஞ்ஞானத்தினாலும் பாபத்தினாலும் பிரார்த்தகர்மத்தினாலும் அபபடிசெய்துகொள்ளுகிறார்கள்.

வினா. ஐயா ! பிரார்த்தகர்மமென்று சொல்லப்படுவது யாது?

விடை. பிரார்த்த கருமம்யாதென்னில், சீவர்கள் முன்ஜனனங்களில்செய்த இருவினைகளின் பலனென்று சொல்லப்படும்.

வினா. ஐயா ! மானிடவுடலையெடுத்த கிஞ்சிக்குர்களாகிய சிதா பாசர்கள் பிரதிஜன்மங்களிலும்செய்யும் பாபங்களுக்காக மரணத்தால் காலத்தில் காலன் அவர்கள் உயிரைப்பாசக்கபிழாரம்பிணித்துவருத்தி எமலோகத்திற்குக் கொண்டுபோய் பலவித தண்டனைக்குட்படுத்துவதாயும், அதனாலதப் பாபிகள் பாபக்குற்றத்தினின்று விலக்கப்படுகிறார்கள் என்பதாகவும்கொல்லப்படுகிறதே அப்படி இருக்கப் பிரார்த்த கருமம் மீண்டும் உண்டாவதற்குக்காரணம் யாது?

விடை. பாபஜீவாத்மாக்களா யிருப்பவர்கள் மாயாப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கையிலிருக்கும்போதுதருமார்த்தகாமமாகிய அபரபுருடார்த்தமூன்றைச்சொல்லும் வேதத்தின் கன்மபத்திகாண்டத்துக்குங் காமிகமாதியாகமத்துக்கு மேலான மோட்சமாகிய பரபுருடார்த்தத்தைச்சொல்லும் ஞானகாண்டமாகிய வுபரிடதத்தில் விளங்காநின்ற மகாவாக்கியார்த்த சொருபனாகிய நடேசப்பெருமானைப் போற்றித் தொழாத தப்பித்துக்காகவும், இன்னும் அனேக அடாத காரியங்களின் செய்கையா லுண்டாகும் திமைக்காகவும், அவர்களுக்கு எமலோகத்தில் முழுத்தண்டனை விதிக்கப்படாமல் பாவத்தின்பிரயாணத்தில் ஒரு நெறுபாகத்துக்கு மாத்திரம் தண்டிக்கப்படுவதாயும், முழுத்தண்டனை செய்கிறதானால் அதை அநத ஆத்மாக்கள் சகிக்க வல்லமை யுடையவா யிராஜைப்பதாக எண்ணிப் பரபுருடார்த்தத்தை

பாகதகைதர குற்றத்தினின்று நீங்கி விடுவதாயிற்றுபதினாலே சேட
மாத நின்றபாபமானது பிராகாதகருமாதகிற்குமபடிநேரிடுவதாகச
ரொலெப்பரிசெறுது அனாபிப்ப, பிராததுவமனுபவிக்கையில் நோந்த
போகதகைச செபலவகையாகசொள்ளாது கருத்துவகையாகக்
சொள்ளுகளின் அக்கருசது அரசெனமத்திலேயே ஆகாமியமாக
வந்தது அவ்வாகாமிபா பிராததுவமாகி செனமங்களதோறும்
தொடருமாகளின் அவ்வாரு செனமத்தினும் பிராததுவமுண்டா
ம.

இப்படியாக அரஞ்சம ஆவாணமவிடசேபம மாயைநல்லினை
திவினை பிராதகதாரமாகியவற்றினினை இவைகளாற் கிடைத்த புழுக
சனும் மலவாளும்கினை நச நவதூராகினைபுண்டைய பஞ்சகோசமா
கிப பயனற்ற இத்ததகோற்ற நப நபமான உடலை எடுத்துக்கொண்டு
இவவுலகத்தாரு குவருகேற்றியப பரவாகங்களின் சம்பந்தப்பட்டு
அவித்தியாசகிதாயாகிப சிவபாசிகள இவவுலகத்துக்குவருமபோ
துயாதொருபொருளையும் கொண்டு வரவாசாளல்லா. அவர்களால்
ஆசாசிக்கப்பட்டுப் பத்தியமாகச சேபம செயதுவைத்திருந்தபொ
ருளே அவர்களுமி உடலைவிட்டுப் போகையிவ அப்பொருள்களைக்
கூடககொண்டுபோவாசாளல்லா. அவாக விவவுலகத்தில் நெடுநாள
நீடித்து இருப்பவா கனும்ல்லா இவாகளாமிண்டு மீண்டெடுத்த உடல
களையு மவர்களுண்டபாலையம கணக்குப்பராகளில் நூறுயிரகத்தாக
கு உமேலானகாரிருசகும்.

சிவசங்கரகவாமிகள்.

எடுத்ததனனைவகடொறு மீனெடுத்ததாயமா
கொடுத்தமுலைப்பாலனைத்துவகடடி - எடுத்தவளா
பைநாககனைத்துயிலும் பாலாழி யுஞ்சிறிபாம
மனனாசிதபாரித வா.

ஞானவாசிட்டம்.

கையினு லறையுண்ணும் பத்துபோல் காலனாறையுண்டு
கண்க்கிலாத, மெய்பிலே புருகுகினைத்தும் விடுவகமபெற்றுமீ விர
கிலா கிலர் பிறப்பின் மீளவிற்கார, மையினுள்முனறுவெஞ் பண

திசெய்து வரநிற்கும்போமாகி வளர்ந்து வானா, பொய்யினுமிக விரியும் வேலையுடையோருதினையோற்பாபததேபுரிநதாய்மற்றும.

ஜீவர்கள் அஞ்ஞான திசையில் சிவரத் துவமுதற் பிருதியி தத்துவ மிருகத தத்துவதத்துவிகபாய் நின்று அவன் அவன் அதுவெனா கடடி யுணரப்படும சடகவாதி பாகியேந திரிய கோசமாய்க்காணும பிரபஞ்சவாசனையில் முயன்று மாயா ரூபமான சங்கற்பவிகரபங்ளினுலே சொடிய மலைவிருததிடைக் கடாதிவிஷைய அஞ்ஞானத்தில் செலுத்தி நகரங்குரோதலோபமோ கமதமாச்சரியங்களின்வல்லபததால் தூரகிருத்தியா திகளைச்செய்து வாணனை யினுக்ககழித்து அவமாயப்போவிராடன். இச்சிதாபாசர் கள் அஞ்ஞானத்தைப்போய்க் கெய்ஞ்ஞானத்தை அடைய ஆதம் சொரூபத்தை யபிவிக்கும் மூலகளை யாராய்ச்செய்து தத்துவவி சாரஞ்செய்து அததத்துவங்களை நகளைத்து சிவனமனை நிதித்தியா சனபலத்தினால் வலந்துரையம் பண்ணி சாஸ்திரார்த்தங்களை யுணர்ந்த சிவனடியார்களுடைய சகாயமபெற்று சகலமும் பிரமார்ப பண்ப்பண்ணி யான் எனது எனனும செருக்கறுத்துச் சிவபிரானை சலனமற்ற மனத்துடன் அனவரதம்போற்றித் தொழுது தத்துவஞா னம்பெற்றுப் பாவனாநீதமான துயிமபத்தை அடைய முயற்சி செய்யாமல், அஞ்ஞானமாகிய சக்கரத்தில் உடகாரநது ஊசலாடிக் கொண்டு சாயையென்னும் குடுபபத்தின் துக்கத்தை கமந்துமொண்டு யானென்றும் எனதென்றும அபிமானிககபபும் பொருளாயுள்ள தனுவாதிகளைத் தன்னுடைமைகளாக அபிமானிககும் அகமபாலத் தால் மயங்கி யார் தடுமாறிமயங்குகுறிக்காளா அப்படிப்பட்டவர்க ளைச் சிவத்துரோகிகு ளென்றும், ஆக்துமத்துரோகிகு ளென்றும், பஞ்சமகாபாதகர்க ளென்றும், அஞ்ஞானப் பிரஷ்டர்களுென்றுங் கூறப்படும். ஆகையால், இராமா இராவணசங்காரம்செய்து செயம் கொண்டதுபோல் யார்மனமுதலிபதத்துவங்களாகியசேனைகளுடன் அமர்செய்து அவைகளைச்செயித்து சுவாநீனப்படுத்திக் கொள்ளுகி ருர்களை அவர்களை விவேகத்தில் பெரியவர்களுென்றும், மகான்க ளென்றும், விடயமெனும் பகையை யெளிதில்வெல்லும் இராதிகுளா களுென்றும் கூறப்படும்.

சுதூக்கத்துக்குப் பரிசுமார்ப்புறுவிபரிணிப்பட்டுத்திரியாசின்ற கள்ளமனத்தைச் சுவாசினப்படுகதிச் சொன்னதனால் உண்டாகும் பலத்தை இவ்வளவென்று சொல்ல ஆராத்நியமான கரியமா யிருக்கும். மனமுந்நி நாசமாயின் சிவன் முத்தியும், அருவநாசமாயின் விநேக முத்தியுமாயெனக் கூறப்படும். துன்பமாகிய மனம் நசிக்கும் பிரபஞ்சமாயாபோகா னுபயநிலை மனமெழுநூலதனை விட உலோக விவகாரங்களைப் பற்றியதாயும, பூமூடக தைரநிப ரொண்ணுதி விவகாரங்களைப் பற்றியதாயும, முததித் தையலில் துரியமான பிரமணிலா சத்தைப் பற்றியதாயுமாகிய நிலைநிற்கும்.

வினா—ஐயா! மனத்தைக் கள்ளமனம் என்கிறோதுதத யனப் படி சொல்லவேணும்.

விடை—ஒரிடத்தில் சிலேபா நல்லமல்பாடு சேர்த்திரியங்கனின் வழியே ஒடித்திரியும் கள்ளமனமானது சக முகமாகித் கண்ட கண்டபொருளோடுககி களியப்படைத்து மிகவஞ்சனை மொழிநாடு நுதுவாது பித்தநாட்டம் புட்டு விடபுகதி காடர்செய்கை குறுக்தி சோதப புணர்ச்சி கருவம் இறுமாப்பு அகங்காரம் சொருக்கு மாதை அகந்தை மூர்க்கந்தைம பாசாங்கு கள்ளஉறவாடி மோசம் செய்தல் ஆசைகாட்டியமக்குதல் சனைத்ததை உண்டுபண்ணுதல் அந்நியரைப் பழித்தல் நிங்குசெய்தல் நன்மிமறத்தல் துரியாதிதிலையில் கேட்டிருநியப்பிரகாசமாய் விளங்கும் நடேசப்பெருமானை நினைவா திருத்தல் இவை முதலிய துர்க்குணங்களை யுடையதாயும் வஞ்சமுத லிய தீயகுணங்களை பறைத்துக்கொண்டு வெளிக்குச் சிநேகிதர் போல அபிரயித்துப் பேராசையுள்ள தீசசெயலைச் செய்துகொண் டிருப்பதனால் மனத்தைக் கள்ளமனமென்று சொல்லப்பட்டது. அஞ்ஞானம் இம்மனத்துக்குத் தோழியாகவு மிருக்கும். இம்மனம் அளவில்லாத பேத அத்தியாசங்களை யுண்டுபண்ணி ஒன்றைவிட் டோன்றுபற்றி ஒன்றினும் இறையளவேனும் நிலைபடாது சுஞ்சரித் துத் திங்குசெய்து கொண்டிருக்கும். இம்மனம் வேதாகம வழியில் நடவாமல் குடிவாகும்பிர வளப்பத்தை யுடைய குறிப்படியா கற்பி தத்தினு னுண்டாகும் பொய்ச்சாலமாகியசம்சார சாகரத்திலுமுந்திக் கிடக்கும் சிதாபாசர்களைத் தேனில்விழுந்த வறந்தும் நையப்போல் மனமயமான முடிமாதார்தம் நயனக்கொள்ளைச் சுழலில் அகப்பட்

டுக்கொண் டெழுவும்படியாகச் செயது துன்பப்படுத்துப், இம்மனத் துக்கு வடிவம் சங்கற்ப ரூபமாகையால் அச்சங்கற்பத்தில அம்மனம் பாவமே ரூபமாகிய விடயவஸ்துக்களில் மோகரூபமாய்ச் சஞ்சரிப்பதால் சகலத்தையும் கற்பனைசெய்து அளவிலாத பொல்வாங்காகிய திங்குளுக்கேச் செயது வருவதே அதற்குச் சுபாவமான தொழிலாயிருக்கின்றது. சங்கற்பரூபமாகிய மனம் எந்தெந்த விஷயங்களிற் செல்லுகின்றதோ அந்த அந்த விஷயங்களிலே நுதுஅதற்குத் தக்கபடி நடத்துவிக்குப். ஆகையாலான மனத்தைக் கன்மமனமென்று கூறப்படுகிறது.

வினா—ஐயா! மனத்துக்கு முழுண்டா? அப்படியுண்டா? நுதுதால் அதின் சொரூபம் இன்னவென்பதாகச் சொல்கிறார்களா? கூடுமா?

விடை—ரூபமில்லை. ஆனால் ஜீவசாராயத்தான வாத்மவரணமாகிய மனதுக்கு அப்பளம் சந்தர்ப்பவடிவமாய் விஷயங்களிற் பொருந்துவதே அதற்கு வடிவம். இப்பானத்திற்குத் தொழிலாய்தென்னில், நாயானது சோறுபோட்டவன் பின் தொடர்ந்து செல்வதுபோல் விஷயங்களின் பின் சென்று போவதே உரியதொழிலாகும். மனமென்றும் பேய் ஆகை என்பது அங்ஙனத்திற்குத் துக்கொண்டு சோரத்தொழில்களை யெல்லாம் செய்து பகிழ்ச்சிவினாலே சிற்றின்பத்தில் சொக்கட்டா னாடிக்கொண்டு ரளிப்பும், றிருக்கும், இந்தக்கன்மமனத்தை இப்படியாகப் பிரேரேபிக்கச் செய்வது மாயையென்று ஒருபொருள் இருக்கிறதல்லவா? அந்த மாயை எங்கேபிறந்ததென்று வினவில், அந்த மனோரங்கற்பத்திலே பிறந்தது. மாயை எப்பதேமனம், இந்தமாயையிலே அண்டபிண்டம் அரிகரப்பிரமாத ரூபேதமுண்டாகிறது. அறிவாய் நின்றால் மனமில்லை, மனமாய் நின்றாலறிவில்லை அறிவே சிவம். சிவமே அறிவு, மனோபாவமே பிரபஞ்சம், பிரபஞ்சமே சரீரம், சரீரமே தத்துவம், தத்துவமே விர்து, விர்துவே நாதமாகும்.

வினா—ஐயா! இந்தமனத்தின் வியாபாரச்சேட்டை எப்போது நாமடைவோம்?

விடை—ஜீவனுக்குப் போகசாதனமாயும், மேகத்தின்கண் தோன்றிவின்று அழியும் மின்னல்போல மாயையின்கண் தோன்றி அழியாதக்கதாயும் இரானின்ற இந்தச்சரீரத்தினுண்டான அபிமானத்தை அந்தச்சின்ன விட்டுவிட்டால் விடயவாசனாமயமான மனோவியாபாரநாசமடையும். அப்போது மனம் சித்திகைகொண்டு அச்சித்தின் மயமாய்ப் பிரகாசிக்கிறதாயிருக்கும். இப்போது மலமானது சீவாத் தவின் ஆத்மசொருபத்தை மறைத்திருப்பதால் அம்மலத்தினைய நீங்காதவையில் விடயவாசனாமயமாகிய மனோவியாபாரநாசமாகாது. மனநாசத்தை யடையவேண்டுமாயின் வெளிமுக வியாபாரத்தினை மொழித்து அகமுகமாய்கின்ற அருளேதாரகமாய் ஆனந்தசபேசன் மிருவடியின் பூண்டு ஆனந்தானுவாயிருக்கின்ற காலத்து மனோவியாபாரமின்றும், அது எவ்வளவுமெனின், மனபாண துசாரித் தவண்ணம் விளங்குந் தன்மைத்தாகலின் அம்மனத்தினை வெளிமுகவியாபாரத்தில்கிடாது அகமுகத்தில் நிறுத்தி அறிவின்மயமாக விருந்துவாழத்தலேயாம். இப்படிப்பட்டவன் தனது கரண புலன போகங்களில் சிறிதேனும் புற்றின்றி உள்ளும் புறமும் நிராசையுள்ள துறவை யடையவேண்டியது அவசியமானதாயிருக்கும்.

ஒருவன் ஜனனமரணச் சிற்றையினின்றும் நீங்கித் தன்னைக்காததுக்கொள்ளுபொருட்டுத் துவர்ப்பதமாகிய ஜீவஉபாதிக்கும் தப்பதமாகிய பாஉபாதிக்கும் சாட்சியாய் நிர்ப்பவனாகிய சிவபிரான் திருவடியைய யடையவிருப்பினால் அவன் மனதை முக்கியமாகக் கவனிப்பதென்க கொள்ளவேண்டியது.

ஒருமனமே! நான் லௌகிக காரியங்களை மேற்கொள்ளாமல் பகவத்பத்திசெய்து ஜனனமரணத்தைப் போக்கிக்கொள்ள வேணுமென்பதாக ஆவல்கொண்டிருப்பதால் நீ எனக்குத் தோழனாயிருந்து நான் பேரின்பத்தை அடையுப்படி உதவிசெய்யவேண்டியதாய் உன்னை வருந்திக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நீ குதவழியேசென்று என்னை விடாதுயெப்போதும் துன்பப்படுத்திக்கொண்டிருக்காய், பேய்பிடித்த ஒருவன் தன் அறிவின் நிலைமையையிழந்துகெட்டலைவதுபோல் என்னை நீ மோகமாகிய காபக்குழியில்தள்ளி விஷவாசனையைக்கைப்பற்றியபித்தனைப்போலாக்கி இடைவிடாது துன்பப்படுத்துகாய், நீ இனி அப்படிசெய்யாதே! உனக்குவந்தனம் செய்கிறேன். நான் பேரின்

உகூஉ ஆத்மபோதப்பிரசங்காமிர்தம்.

பந்தையடைய முயற்சியெய்து அதை அடையாற் போவேனாகில் நான் சிவபிரானுக்கு அபராதியாயும் தரோகியாயும் எமவாதனைக் காளாயும் போய்விடுவேன். ஓ பனமே! நீ எனக்கு உதவிசெய்யாவிடில் காத்கையும், நாயும் பிடுங்கித்தின்னும் நினைத்துக்குச் சமனமானவனாய் விடுவேன்.

கலலைதரும் விஷயகாட்டில் அலைபுர் ஓ பனமே! நான் மாயாப் பிரபஞ்சமான இல்வாழ்க்கையில் விடையும் காம போகங்களுையே கைப்பற்றிக்கொண்டு உன்னுடன் உறவாடித் தொண்டிருந்தால் மெய்யடியார்கள் என்னைக்கண்டு வசார்கள்! நகையார்களா? என்னைமதிப்பார்களா? வறியனொருவன் தன் வறுமைபொழித்துக் கொள்ளப் பொருளுடையோன்பால் சென்று அப்பொருளை வேண்டுதலபோல், என்னை இல்வாழ்க்கையில் கலக்கவிட்டுமயங்கும்படிசெய்யவிடாமல் எப்போதும் ஞானவைரக்கியைச்சொண்டு சிவததியானம் செய்யுப்படியாகிய சுதந்தரத்தை எவசகுரீ அருள்செய்ய வேண்டியதாய் நான் உன்னை மன்றாடிக்கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

ஓமனமே! என் கோழிக்கைக்கு நீயிரங்காவிடில் சத்தாகியசிவத்திற்கும் சித்தாகிய சத்திக்கும் இடையே நின்று விளங்கும் பேராநந்தந்தரும் பெருமானாகிய நடேசப் பிராணுடைய பாத தாமரைகளைப் போற்றி நான் பத்தியோடு தொழுது பிறவித் துன்பத்தைப் போக்கிக்கொள்ள அநருகனாய் விடுவேன். பிறப்பிறப்பைத்தரும் அனைவளதுவாகக் காணப்படும் பிரபஞ்சத் தோற்றம் தோன்றுமாறொழித்துப் பரத்துவ மென்கிற ஞானத்தை அடைந்த விவேகிகளாயிநந்தமகான்களாகிய மெய்யடியார்கள் மாத்திரம் சிவபிரான் திருவடியையடைந்தார்கள் யல்லது வேறுமில்லை. மனதுநிரலமில்லாவிடில் ஆத்மஞானம் உண்டாகாது.

வினா—ஐயா! ஜீவன் மனதைக்கொண்டு உலக காரியமாகிய ஸங்கரீக நடத்திவருகிறதாயிருக்க அதைநீர் இழிவாகப் பாராட்டி அவசுலியமாகப் பேசுகின்றீரே அதற்குக் காரணம் யாது? அது உயைப்படிப் பேசவேண்டும்.

விடை - புலியாண துபுளிக்கரைதேடிக்காட்டில் திரிவதுபோலச் சி காரதாக்கைப் பி ருப்பினிப்பிற் பட்டுமுலுமபடிச் செய்கிக்கின்ற கெட்டான வந்தியஜிதையால் வ லகமாகியகாட்டில் திரிகதுகொண்டு பொலாநகரு நெய்கிப்பாபரணிலே அனை அபபடி இழிவாய்ப் பேச வேண்டியகாட ரோடுநின்று.

வினாவதா? எனவெனதுமபேய் அசையாகிய கழிநூல் உன்
 னைசகட்டி ஆட்டி நனப்பபடுத்தி மாகில் சிவசொருபமாகிய பஞ்சா
 ஸதா மென்று சொல்லி சொண்டு அடி அடிபோது ஆசையாகிய கட
 லவற்றாய், அதுவற்றால் நனிவுயர்க்களிற்செல்லு நீனைவாகியதிரை
 தாசமாம். மனப்பா அசாச நரணவசா அசையாது நின்றவிடம்
 மெய்நூலான சிவகண்டா தம் அபவாதச கணங்களை அசைத்துச்
 செய்யும் நியானசமா நிகா இடம்பதனாகநா செய்வதாயி நுகரும்.
 அசைக்குத சாசனம் அநாநாமம். அந்த அநேநான இருளில் சிதா
 பாசன வாசனாநிநாய் ௭மில் சிவபிரானை நீனையாது மாயாகாரிய
 ததா நூண்டாகும் பிரல்லாங்குசகோசசெய்து ஜனன மரணத்துக
 காளாயவநிகின் 1௭, நாரையால் ஒருவனை நூலியென்றழைக்கப்
 படும யா நேசன நேசனசராசரகூதபெளதிக பிரபஞ்சததைப் பெ
 குழு கமபரின் அறிநிறாகளோ அவாகளுக்கு அப்படி அறிதலை
 மாயபோதபாகிட மனமென்று கூறப்படும.

அத்துவித வுண்மை.

நாமருபந் தணிகைக்கி நாடன் மனமும புறமுதமு
நாமருபந் தணிகைக்கி நாட வறியு முண்முதமு
நாமருபந் தேவனயு நாட்டஞ் சொருபந் தோன்றாது
நாமருபந் நாட்டமவிம னமது சொருபந் தோன்றியிடம்.

மனம், மாயகாரியமாகிய சடரூபமானதால் அது துக்கத் தைத் தொடுக்கின்ற விஷயங்களில் பூவேசித்துத் துக்கசொரூபமாய் விடுவதால் அதை அச்சத் தமனமென்று அழைக்கப்படுகின்றது. பார் விவரமாய் அனைத்து பஞ்சாட்சரத்தை அனுதினமும் உச்சரித்து அநுதினமே அப்படிப்பட்டவர்களுடைய மனம் சித்தசுத்தியை

அடைந்து சுத்தமனமென்று பேர்வகித்துக்கொண்டோலவும். அப் போது பஞ்சமலமு நாசமாம். அப்படி சுத்தமனத்தை உடையவர் கள் சர்வசித்தியையும் நலத்தையும் அடைவார்கள்.

மெய்ஞ்ஞான ரகசியம்.

ஆமென மஞ்செழுத்தை யனுதின நெஞ்சில் வைத்தீத
யோமெனும் பிரணவத்து ளொடுங்கிய மனத்தீதானாகிற்
முமதமில்லேகேளாய் சர்வமுஞ் சித்தியாரும்
நாமது சொன்னோஞ் சோதி நலந்தரும் வித்தை தானே.

யார்க்குத் தமனத்தை அடையவிரும்புகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட வர்கள் ஆசையைப் பற்றாமல் விட்டுவிட வேண்டியது. ஆசையைக் கைப்பற்றுடுவனுக்கு அது எல்லாத் தீங்குகளையும் செய்யும்.

ஞானவாசிட்டம்.

ஆசைவன் பாசத் திரளினுற் கட்டுண்
டருப்பினி யீர்க்கடிக்க ணுங்கி
யேசுறு போகக் கதைகளான் மொத்துண்
டிச்சைமுட் கோலினு லுலீந்து
காசுறு கருமச் சேற்றிலே யழுந்திக்
கடுஞ்சகக் காட்டிலே சுழன்று
விசுமா போகத் தளிர்நிழற் றுயிலும்
வீரனே சீவனு மெருது.

இ - ள். இச்சை யென்னும் வலிய காரிற் றி னினங்கலினால் கட்டுண்டு, அரிய வியாதி யென்னும் தடிசுளா லடிபட்டு, இச்சை யென்னும்தாற்றுக்கோலினுற் குத்துண்டு, கருமமென்னும்சேற் றிலே யழுந்தி, கொடிய சமுசார மென்னும் காட்டிலே சுழன்று, சீவனு மெருதுதுயிலும். எஞ்ச மனமானது இச்சா வசத்திற்சென்று மோ கத்தை உண்டாக்கிச் சிதாபாசர்களைக்கோரமுள்ளநாயானது பிணத் தைப் பிடுங்கித் தின்னுவதுபோலப் பிடுங்கித் தின்னும்.

ஞானவாசிட்டம்.

காதலெனு மனைவியின்பின் செல்லுகின்ற மனைமென்னும் கடிய ஞானி, பேதமைமே வியவென்னைப் பிணந்தின்னு மாய்மையான

வினா.—ஐயா! இந்த மாசிரைப் பரம்பொருளை யார் கண்ணால் காணத்தக்கதா யிருக்கும்.

விடை.—அந்தக் களங்கமற்ற பிரம்மவஸ்துவாகிய பரம்பொருளை அற்பமாறிய அஞ்ஞானக் கண்ணுடையோர்கள் பார்க்கச் சாத்தியப்படாது. ஆனால் சிவசினைநாடோதிரித்துச் சந்திராகிரிதீபி லிருந்து வேதந்தின் கருகாண்ட ஞானகாண்டத்தின் உண்மையி னையும் பிரணவப்பொருளாயுந் தெரிந்தகொண்டவர்களுள் மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணுடையவராய் பரிநகரநடுமேவூர் வரிகண்டமுந் திய பெரிய தால்கா பகவத்கொண்டார்.

சிவஞானசித்தியார்.

எவருந்தா னிறைந்துசெவ் னின்றமுறிகல் எல்லா நூல் காணவே வேண்டுந் தானென்னின்று ஆவருந்தா னாருந்நாடு காவியிருளாகும் ஈசனாட் கண்ணிலலார்க் கொளியாகே யருளாம, பங்கநா னெ ழும்பதும் பக்குவத்தை யடையப் பரிதியலாத திவ்யவடிபாற் பரு ருவஞ்சே ருயிர்க்குத், துங்கவரன் ஞானக்கண் கொடுத்தருளினாலே சோதிக்குட் சோதியாயத் தோன்றிவென காணே.

சிவநாமோத்தரம்.

காணார் மலத்தாற் கண்ணிழந்தார் கலுத்தே யெங்கு கிறைந்தானை சேனாரவி தனைக்காணார் சிறந்துவிழியை யிழந்தாருங் கோண கிணையும் பூனைனவே கொண்டா னடியைக் கண்டார்கள் மாணார் மூல மலவலியை மாய்த்தா ரவன்றன் வலியாலே.

வினா.—ஐயா! பரம்பொருளை அஞ்ஞானக் கண்ணுடையோர் கள் பார்க்கவல்லவர்க ளல்லவென்றும் மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணுள்ள வர்கள் மாத்திரம் பார்க்கவல்லவாகின்றும் நுகுகின்றே அது எப்படி?

விடை.—அது எப்படி என்னில் முலைமுதிர்ந்தபெண் அம்மு லையையும் அலகுலையும் பிறபுருடனுக்குக் காட்டாது மறைத்துக் கயபுருடனுக்குக் காட்டுதலபோ லறிவுமுதிர்ந்தோர் தமபகவத்க

விடயங்களிற் செல்லவொட்டாது மீட்டுள்ளடக்கி யதனைச் சிவா
நாகநிலையிற் சில பெறச் செய்தவாகுளானால் அவர்கள் பரத்தைக்
காண வல்லவாக நாவார்கள்.

ஒழிந்தவாகுகம்.

நிலையுடைய நாணமுதிக் கடங்கியதற்கு
கலையிலேயே நின்றவாகுக காட்டிற்—சுலோகம்
ஞானம் தரப்படுதெய சான்ற மாதகருது
பொருளா மந்திரப் பொருள்

சிவானந்தமலை.

எங்குஞ் செவ்வொழிய விலையாவன தனமுனை
யகந்த திராகநாடி ஆணவமாய—பொருள்நுண்
மைசெய்த மமமாயை மாயவினை மாறனைநுதும
பொய்பொய்பொய் பொய்பொய்பொய் பொய்,

அத்தப் பரம்பொருள் அணுவக் கணுவா யேகமா யிருப்பது
டன் அநேக கோடி அண்டங்களாகவும், அதிலுள்ள யாவத் பொ
ருள்கள்தானாகவும் விளங்குகொண்டிருந்தும், அதைச் சீவகோடிகள்
மாயாகாம பஞ்சாததி லடைபட்டிருப்பதனாலே காண்கிறதற்குத்
திறமையற்றவர்களா யிருக்கிறார்கள். ஆனால், யார்வைதீகமார்த்தை
யனுசரித்து உமாமகேசரான நடுசபபெருமானிடத்துப்பகத்திவை
த்துத் தோத்திரமசெய்து சுத்தமனதை அடைந்த நிராசையுள்ள
வர்களாகிய மகான்கள் மாதிரும் அந்தகருபா சிதியாகிய பரம்பொ
ருளை அபியவல்லவர்களா யிருப்பார்கள்.

ஞானவாசிட்டம்

சாராசுமார முலகனைத்து மன்றூபதகாற்
ருண்டெய்யும் விளையாட்டாளு சகராய நின்றும்
புராதனமா மொருமையினிற் பிரியாதாகும்
புராதனம் மாத்திரமாம பொருளேசொன்னாய்.

வினா—ரணசென்னை உரிமை என்ன இலங்கைத்தலைநகரின்
(சுரு)

விடை - ஈனா பிரபரிபயமா வாழ்வாங்கு பாம்பாததையை
வடயுபயமான ஈன உண்டாதம விவ்யாதாரமான நகியில
ஆதகவனசிறாநினசாயகா நிகிற கபடலாகிய மன
சைவநிகாகபககாஸை நிகபதி நிககவா விவேசகததபுடை
யவாகவா யாரோ வு பதபபடலபகநாது தீசசலமாகிய பரிந்தக
மனகண்டாமி கணசனயபபபகசயவா ஏனகதை உண்டாகுகி
இநிபரிபரிபபபரிபகபா சமபிய விடநிதாசைவா சிவா
னாதிலையை ஆடை விவாழ்வா கபபம

இடமிகுதொகுதி சீர்திருத்த அமைச்சர் அவர்கள் அவைமன்றத்திலிருந்து
நிதித் துறைமன்றத்திலிருந்து மனச்சேர்வுகளை அளிப்பதற்கு நிரூபித்தது.

அனந்தத்திரட்டு

வாங்கியைப்போது ினது மனாசனை

1. புகிடாவனைத் தொகுநளவிநுகதியே

சீக்கியாவையுட சினை செடாவணம்

பாடியா : ஆகவே நிலவாரத்தை.

பேரன் தவிட்டை யடையச் செய்வதற்குரிய சைகாரணமாம்.

வினா—ஐட்டர்' பதினாசஞ்சலம் எவ்வனகயரெடுப?

விடை—ஆதமஞானசகால் மனோசஞ்சலம் கெடும். இத்தனல் அஞ்ஞானமாகிய கோஷமுமாடணத்திரடங்களுகிய யாறினன்னித ன்னுமமமையும நீங்கி கோஷையுண்டாகும் அபபடிநிராசையுண்டா கவே மனம் பரிகழ்ததையடைநதுசகதமனமாகுந். அநகசகதமன ததால் சாவேஸவரனாயும், சகதநிகதியசொருபனாயும், சொருபசா ன்னாதகாரனாயும், சவகரனாயும், சாயபவமுாததியாயும், மகாதேவ தேவனாயும், அடியார்களை பரபஞ்சமாயாமோகததில் புருதவிடாது அவர்கள் நெஞ்சத்தின இன்பயவீனக்கும பரஞ்சுடராகிய நடைசப

பெருமானாயும், பாலசந்திரனைச் சூடிய பரபரிவனாயும், இமோதபாவதவ
 ராசன் பெற்ற பெண்ணாகிய உமா தேவியை யுகளுமும், யானை முகத்தை யு
 டைய விநாயகக்கடவுளுக்கும், வாலரிசூரியாருக்கு மணலாடுவன
 கிய முருகக் கடவுளுக்கும் பிதா நான் வணங்கி நிற்கின்ற ஸ்ரீகைலா
 சபதியைப் பிறப்பிற் பபுகளையும் முத்திரை மலையையும் பூததாயியாண
 ணம் மறைந்திருக்கும் ஆணவமலத்தை யொழித்து அன்பினப் பெருந்
 கால் திரிகரணசுத்தியாய்ப் போற்றித் தொழுது வரால் அந்தச் சட
 வுளின் திருவடிவைய அடைய பாரச்சமுதாய அமை அவயாவங்
 களைத் தன்னுடைய குண இழுத்தலிப்பால், கெடையாபாசரிய பிறப்
 பினைவாய்ந்த மானிடர்களில் யா சிவபுணர்விய முதல மனதைப்
 பகிர்முகத்தில விட்டுக் காமவெஞ்ஞர் பட்டகதரில் சுதலாபடிச
 யயாமல் அதை அறிவாகிய சயற்றால் காட்டி அவனதிருவடியில் நிலை
 நாட்டி அந்தாமுகத்தில் எவ்வையாலாவது நட்டையப் பெருமாளை
 எவர்கள் ஆராதிக்கிறார்களோ அவாசனாபூதீவபோகதினாலுண்டா
 ரும் ஆணவசேடடையும் அஞ்ஞானமுடைய சிவபெருமானுடைய
 அருளினால் ஞானசிஷ்டையும் பெய்ஞ்ஞானச் செவ்வுமும் விசேஷமாய்
 உண்டாகி சிவசாயுச்சிபதவியை அடையும் பாகக் கவ்வந்தர்களாவா
 கள் விசுவனாதா! இதைத்தான் புராதனவாகிகள்கள முடிவான பிரம
 ஞானமென்று கூறுகின்றது, பிரமஞானத்தைப் படைவதற்குப் பத்தியும்
 ஞானசிஷ்டையுமே முக்கிய ஆதாரமாயிருக்கும் பகதிக்குமிஞ்சினது
 யாதொன்றுமில்லை. இந்தப்பகதி புறப்பகதியெனவும் அகப்பகதியெனவு
 மிரண்டு வகைப்படும். புறப்பகதியாவது பிரபஞ்சமுகமாகவிருந்து
 மாயாகாரியமாகிய விஷயங்களில் ஆசைவைத்து அவற்றின் மயமா
 யிருப்பதாம். அகப்பகதிடோ வெனின் அந்தரமுகமாகவிருந்து மனத்
 தினையொருவழிபடுத்தி அதிலதேர்ந்து கறகந்தரமிழந்து சிவானுபூ
 தியினைச் சுவானுபூதியாகக்கொண்டு சிவனமுகதராயிருந்து ஆனந்தா
 னுபவ அத்துவித மனுபவித்தலாம். இவ்வுருத்தபற்றியே, "பகதிவலை
 யிற்படுவோன்காண்க" எனப்பெரியோருவவற்புறத்திக்குறினார்கள்.
 ஆகையால், நீமனதைச் சிவபிரானுடையத் திருவடியில்கினைத்துத் திரி
 மாயிருக்கும்படி முயற்சிசெய். நீசெய்யும் சகலகருமங்களையும் சகல
 வாப்பணமாகவே செய். பாபிகளாயு, அறிவேகிகளாயு,
 மாயாசலத்தர்களாயு மிரானின்ற அஞ்ஞானிகளைத் தவிர

வாச்சியத்தின் பொருளை எடுத்துக்கூறினால் அதைக்காது கொடுத்த
துக்கேளார்கள். அனாதம்சர்ப்பத்தமான நல்லதங்கை கதைமுதலிய
வைகளைப் படித்து அவற்றின் பொருளைச் சொன்னால் அவற்றை
இன்பமாய்ப் கேட்பார்கள். இவர்கள் லோகமாயாவசத்து விஷ
யகாமிகளா யிருப்பவர்களாயும், தேதம் இன்னது தேதி இன்
னதென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் தேதத்தையே ஆத்மாவென்று
நம்பி நிற்குபவர்களாயும், சம்பந்தப்படுபவரானதுக்கு அபிமானம்களா
யிருப்பவர்களாயும், விடாமல்நினைந்து, பிறவியென்கிறவேதனைக்கும்
எமவாதனைத் துருப்பாய் நின்றவர்களாயும், பந்தத்தையே கொடுப்ப
தாங்கிய நாமமேட்டவர்களாயும், பொய்யல்லவர்களாயும், சிவாலயதரி
சனஞ்செய்து தாசனம் பிடிக்கிற நதயங்களை நோதுமிருக்கின்றபடி
மாற்றமாவாகிய சிவபிரகாசம், சிவசுவர்களாயும், ஜனனமரணக்கட
லிலமுழுகிமுழுகி மூழ்கிப் பாயாமல் நிற்காதவர்களாயும், எமலோக
த்தில் கூட்டக்கூட்டமாகப் பட்டிருக்கும் பாபிகளுடன் கூடப்
போய்ச் சேருகிறவர்களாயும், ஜீவஸ்வரோபதம் இன்னதென்றும்
ஆன்மதத்துவ முதலிய பாசமான கருவிகள் முற்றும் சடமென்ப
தையும் பகளுனமும் பாசருனமும் மாகிய இவ்விரண்டுக்கடந்த
இடத்தில் பத்யொன்றுமே காணப்படும் பொருளென்றும் கிஞ்சிஞ்
ஞக்வாதி குணங்களுடன்கூடி யிருக்கிற சேவனுக்கும் சர்வத்வாதி
குணங்களுடன்கூடி யிருக்கிற சுசுவரனுக்கும் அயிர்க்கியம் இன்ன
தென்பதையும் தெரிந்துகொண்டு பசுபாசத்தாலுண்டாகும் தீமை
களை யறுத்து சிவபிரான் திருவடியையடைய முயற்சிக்காதவர்களா
யும், பிறந்தவனுக்கே மாணம் நிச்சயமென்றும், இறந்தவனுக்கே
ஜனனம் நிச்சயமென்று முணராதவர்களாயுமிருப்பார்கள். பின்னி
ட்டு இப்படிப்பட்டவர்கள் சண்டாளன்வீட்டிலே கோவினமாமிசத்
தைத்தின்னும்வரைக்காட்டிலும் மிழிவான சென்மத்தில் பிறப்ப
வர்களாவார்கள். புண்புலாலையாக்கையாகிய இந்த மானிடதேகத்த
னுடந்தவர்களில் யார் பிரம்ம ஞானத்தை அடைய அரிபகழிக்கிறார்க
ளோ அப்படிப்பட்டவர்கள் விஷயங்களில் செல்லுங்காமப்பெய்ய்பி
த்ததாய் பித்தபித்தத்துக்கொண்டாட்டமிடம் குறங்காகியமனைதைச்சு
வாதினப்படுத்திக்கொள்ள முயற்சிசெய்யவேணும். விட்டதெல்லாம்

சுகம் சொட்டசெல்லாம் துக்கமென்று சொல்லும் பழமொழி யைப்போல ஐடி ஜீவனாகிய புருஷன் சமசாராதிலுண்டாகு மோ கததை விடுவனாயும் பிறபஞ்ச வாசனைகளால் டாதிதகப்படாதா னாயு மிருக்கவேணும் இப்படிப்பட்ட புண்ணிய புருஷனுக்கு உண்டாயிருக்க சும் ஆணவமரச்செநகருசன் வரிசைவரிசையாகச சோலைகள் சூழ்கிருக்கப்பெற்ற தில்லிலெழார்நளி யிருசகுர சபாநாயகர் அகலுப்படி செட்டதனைத் திருவடியாகிய ரொசாமரை மளில ஊற்றெடுக்கதுபாயும் டேனாகிய சுவானரசவொளத்தில படியவைத்து ஆடக்கொள்ளுபொன் டதெய்யமீர்தம் இதரீசசுடம் நீச்சயம்

திருப்போரூசநிதிமுறை

உ ளாச ரூரானை லெல்லா பசு பி டனதுபர
யள்ளக காலத தெழுந வாநாத வாரியிலே
சள்ள சிறியனை லைகாள வேண்டு சநிமிடை
யள்ளத திறந்திம வாளைகள் போரியிலவனே

வினா—ஐயா மகாநாராயணே! நீ இதுவரையில் மனத்தின் லக்ஷணத்தைப்பற்றிக் கிறியாரேயே லெத், இரகசகீதகத்தில வந்த கும ஜீவன அல்லது உயிரைப்பற்றி உரொன்றுபேசவில்லையே அதன் வரலாறு யாத?

விடை—உயிரானது மாயாவசகநால் கள்ளதானமையு டையமனத்தின் சகாயத்தைக்கொண்டு சகலவுகிக விபவநாரங்களை நடத்திக்கொண்டிருக்கும்.

இப்படிக்கிருந்தாலும் இந்த உயிரையும் காம விஷயங்களைப்பற்றி நின்றுகொடுஞ்செய்கைகளைசெய்யும்அசுதர்சடானித்திய துக்கருப மாகியமனத்தையும் நெருப்புக்குமபுகைக்குமசமத்தியாகச்சொல்லப் படும. நெருப்பு குறைவுபட்டால் புகைமேற்கொள்ளும். நெருப்பு அதிகமானால் புகைகுறையும். அதுபோலத் தத்துவங்கூட்டத்தை நி மையானவழியில் செல்லவிடம் மனம் விஷயங்களை மேற்கொள்ளு மாகில அறிவானது ஞானமோக்கத்தில் குறைவுபட்டுத் தப்பாதது

மன விஷயங்களில் தாளி அவைகளையே விடத்தி செய்துகொண்டிருக்கும். அம்மனம் பகிர்முடிகதிற் செல்லாது அந்நர்முகநோக்கத்தில் வீணாகும், அறிவானது பததினிடமாக கதாவி ஞானசாதகங்களைச் செய்து விவநுபுதுண்டான பதமலகைகளை இனி சிவபோதம் தோன்றாமல் சிவசெலவததை உண்டாக்கிப் பேரினபததை அகர்ந்து வாழ்ந்திருக்குபடி செய்யும். இப்படிப்பட்ட பதவியை அடைபவர்கள் ஸுபரிஸலாத பேரினபதவியானதில் பூகதி விவியாவிராகன்.

சிவயோகத்தினிடத்தில் எதிரா ஹம் மன வெழுச்சியுடையவாக வின ஜீவனம் மன முட பரிநகநிலையினிதருட.

இப்படிக்குப் பரிநகந நிலையா யடைந்த மனனுடையவா ஹ்ருகது ஸ்ரீமொயிகளாற் காணப்பட்டசதநாதிவிஷயக் காட்சிகளும், அவ்விஷயக் காட்சிகளாற் கமண நிலை எயியி நாத வாசனைகள் அனைத்தும்விட்டுக்கி, இவ்வாசனை முடிவில்லோன்று மறைப்பும் அற்று, அவர்களிடத்தியா தமுதிரமேபோல சாக்நா நகாமமான சோருப நிலையில் விளங்குகிறபாகன். அப்பொது முன்னா பபொருநதியிருந்த பிறவித்துன்பத்திருதரபயநதபயமனைசதும நீ வசெபபரிசுத்தாகளாய்ப் பாபபதத்தை யடையாதநகவாகளா பிறப்பாகளா.

அஞ்ஞானசையகற் பிரசிவஞானத்தை விளக்குப் பெயஞ்ஞான ஹ்ருகளை ஆராய்ச்சிபண்ணி அதன் ஆதாசாரங்களைத் தெரிந்து கொள்ளாமலும் அதைப்பற்றி ஞானவானகள் கூறுவதைக்கேட்டு அந்தப்படி நடவாமலும் மனதைகலகலக்கும் சேற்கண்டைபொதத இரண்டுகண்களையுடைய பெண்களது வஞ்ச கவலி மெய்யென்று நம்பி மனதைக்காமவெகுளி மடககங்களிற் கழலவிடும் அஞ்ஞானிகளுக்கு நாம் மேறகூறியதெல்லாம் யாதொரு பிரயோசனத்தையும்தராது. ஆனால் யார்சொருபவிராணைபண்ணிசிவபுண்ணியங்களைச் செய்து ஆசாரியன் உபதேசமொழிப்படி நடந்து கொள்ளுகிறார்களோ அப்படிப்பட்டவாளுடைய மனோசங்கற்பம் நாசமடைந்து அதிதிவர புக்ருவ முண்டாகி வேதங்கடந்த துரியா தீதபபொருளை அறிந்து கொள்ளும்படி செய்யும். அந்தத் துரியாதீதபபொருளின . நிலைமை வெய்யபெயினி அதைச்சொல்கிறோம் கேள்.

சிவவாக்கியர்.

என்னிலேயிருந்ததொன்றையான்றித் ததிலேயே
என்னிலேயிருந்ததொன்றையான்றித் ததொண்டின
என்னிலேயிருந்ததொன்றையால்காணவல்லிரோ
என்னிலேயிருந்திருந்தயா னுணர்ந்ததொண்டினே.

திருமந்திரம்.

சிவனென்னச் சிவனென்ன வேழிலலை
சிவனா சிவனானை உறிகிலா
சிவனா சிவனானை யறிந்தபின்
சிவனா சிவனாயிட்டிருப்பாரே.

மனமாகிய நிலவறையில் அன்பென் னார் பொக்கிஷத்தை
நிரைத் திருக்கு மெய்யடியாராகா சிதது கத்தியுடன் போறறும்
முக்கண்ணனாகிய நடேசப் பெருநான் ஆலமர தனையடக்கியவிததைப்
போல அண்டமெல்லாம் தமக்குள் அடக்கியளிப்பவனாகிய ஏசுவாய்
விளங்குகின்றான்.

சிவபுராணம்.

ஆல மரத்தை யடக்கிய வித்தென வண்டமெலா மெளிதற்
சால வடக்கி யளிப்பவனே திகழ் சந்திர சேகரனே
மால யனுக்கு மனந்த மறைக்குநல வானவருக்கு மேலா
மூல மெனத்தகு காரண னேகம முக்கண்ணே நமஸே.

திருமழிசையாழ்வார்.

தன்னுளே திரைத்தெழுந் தாங்கவெண் டடங்கடல்
தன்னுளே திரைத்தெழுந் தடங்குகின்ற தன்மைபோல்
சின்னுளே பிறந்திறந்து நிற்பவரு சரிப்பவும்
நின்னுளே யடங்குகின்ற நீர்மை நீன்க ணின்றதே.

இப்படியாகத் தங்களுக்குள் மறைபட்டிருந்த ஸ்வயம்பிரகாச
சொருப்பமாகிய பரம்பொருளை அறிந்துகொண்ட பாக்கியவந்தர்களு
க்கு அந்தப்பரம்பொருள் எல்லையற்ற சோதிப்பிரகாசமாய்த் தோன்ற

படுவதும்ன்றி, அநகரப்பாஸ்தோதியில் அநகரப்பரம்பருஷா குறித்து
நல்ல இன்பத்தை அநபயிசக அதுபூணப்பிரகாச வகப்போகமாகிய
நல்லவினாமான ஞானசாகரமாயிருக்கும்.

சிவவாககிபா.

எல்லையற்ற சின்னசோதி மேகமாயெய்க்கலே
எநததழ்ரணபாசாச மேககோபக மாயமே
நல்லவினப மோனசாகராகதிலேயழுந்தியே
நாடொணுத வமிதமுநந மானமுந சின்னனன்.

மாயையினுணடாரும ரீடைராகிய ஆசைவலைப் பாசநதகப்
பட்டு மாயாமல அநரச சனியைத் தொலைத்துப் பிரமாஞானத்தை
யடையவேனுமானு பொறுதவாயியும் மலசலங்கமாயும் புழுந
கூடாகியுமிருனின்ற ஸ்ரீசரீரத்தினிடத்தல் உண்டாகிய அபிமாஸோ
பாதியால் ஜீவேஸ்வராகளுத குண்டாபிநாரும பெதங்கனின்ன
சென்பதையும், கட்டையினிடத்தல் இல்லாதகனாவன் கற்பிதமாயத்
தோன்றுவதுபோல உளபிரமத்திவிடத்தல் இல்லாத மாயை கற்
பிதமாகத் தோற்றுகின்ற மெய்யு முகலியவைவகமாகிய வேலாத
மகாவாசகியவகா நிரமய நூலகை ஆராபசரிசெயது அநவகை
மனனமெய்து, மனம இருதரிய துஷ்டசாகவாசங்களைவிட ஓட்
டைஉடலைபும சீர்பகுநிழிபோனினையற வாய்வையும் சீயென்று
காறியுமிழ்துடனேராதது, உடலைஉரபிமானிதல்போலும், கண
ணையிமைபா சிவநேசாகமனகதைக காததல்போலும் ஊசரிசென்ற
விடங்கடோறுஞ்சரநிபினைசெலுதல்போலவும் அநசிவநேசாகருடை
ய உறவைவிட்டுப் பிரியாதுநின்று, பிறவிக்கு ஆதாரமான ஆசையா
கிய காட்டில் அலைநது ஓடாமல், சதாகாலமுபசுதோகயமாய் விளங்
கும் திரிநேத்திர செகதகாரண தேவதேவனாய், சச்சிதானந்த பரி
பூணமாயிருக்கும் புரமசிவனாய், சத்தொடுசித்தானந்த வடிவாய்
வக்குந்தானுதி விளங்கும் தம்பிரானாய அண்டமெல்லா நிறைநதிடு
மற்புதசித்தனாய் அணிதகமும் வாக்கிறகு மனத்திறகு பெட்டாவ
தெகசா கயப்பிரகாசவற்புத சதாஞானவானந்த லோகநாய்க்குய்,
சகலவாய், நிராணந்தசாருபாய், துலங்கும தனகருணம்புஜவிழி

யை மெய்த்தொண்டர் ஈகிடத்தில் கிருபைபுரிந்து அவர்களை அன்பு
வளையத் தற்போதமிழந்தவாகருக்குப்பிறனித்துன்பம் அணுகாமலிருக்க
குப்படி செய்யுபய்யனாய், நிரந்தர சந்தேகவுத்தையுடையனாய், சச
கிதானந்த பிரமசொருபனாய், லோசகாலவந்துபரிசேசத் துற்தனாய்,
கசாதி விசாதி கசுதபேதாஹிகனாய், வட்பாவவிகார மஹித
னாய், சுத்தபுத்தமுதந பானந்த சொருபனாய், சர்வாரிபூமண
சாகரமாய், நிர்வியாசசியர் லோபநாசகநக நிர்வாணர்ஷ்கார லோப
நிரந்தர நிர்வய நிர்வியோஷ்ணாத நீ நயத்திவ நிபாத நிவேத்ய நிர்
க்குண நிர்வாணநிர்வாண உத்தபிரபஞ்ச சொருபனாய், அசேத்ய அகி
லேத்ய அசோகிய அகாக்ய அசலஅவாசசிய அநாமய அஷ்டத அப
பிரமேய அசுந்திய அகந்யபாக்ய அக்ருரோத அவிநர்க்கிய அதிரி
சய அநாதிரிய அநாதார அனந்த அசண்டாஹ சொருபமான
சந்திரசேகரனாய் சாம்பகிவனாய் விமாட்டு இரணியகர்ப்ப வவ்
வியகாந்தவகளை அபிகின்ற சர்வசாகியனாய், மூலபிரகிருதி அக
ண்டாமாவிர்த்தி ஆனந்தசுநிந்தி அநீதனாய், கிந்தகிருத்தியனாய்
விளங்குவதுபன்றிர சமந்தகோக பூபாலனாக்ய பானாய், காணப்
பட்ட வடிவுகனெல்லாம் தானாக இருந்து அவையல்லவாகி நிற்
கின்ற தெய்வமாய், சமஷ்டி வியஷ்டியாசப பிரகாசிக்கும சர்வர
னும் தானாய், ஆங்காங்குத் தங்கியிருக்கும் லீவராசிகளும் தானாய்,
சொல்லுகின்ற சங்கறபமும் தானாய், தோற்றப்படுகின்ற நாம
ரூபங்களைச் சந்தேகிக்கும மனந்தானாய், அபம்பாருள்களை நிச்ச
யிக்கும் புத்திபுந்தானாய், அபிமானிகின்ற ஆங்காரமும் தானாயிருக்
கும் சங்கரனாய், அநாதிசுவனாய், சதாசிவனாய், மகேசனாய், சநதி
ரசேசரனாய், உமாமகேசனாய், நிஷ்பாஸூடனாய், சபாபதியாய், கல்
யாணசந்தானாய், பிஷாடனனாய், காமாரியாய், அநதகாரியாய், திரி
புராரியாய், ஜகந்தாரியாய், நரசிங்கரீபாதனாய், அர்த்தநாரீசனாய்,
கங்காளனாய், விக்किராதனனாய், சண்டோசானாகரனாய், நீலகண்ட
னாய், சோமாஸ்கந்தனாய், ஏகபாதனாய், அனந்தசுகனாய், தக்ஷண
மூர்த்தியாய், லிங்கோற்பவனாய், ஞானமயமான பிரம்மானந்தனாய்,
ஞானமெம்பிரனாய், சொற்பதங்கடந்த வின்பச்சொருபனாய், பதம்
பதியாகிய சிவபிரானாய் மாசற்றசோதியாய் ப்ரமாணந்த பதவிகட
லாய், தேனாய் முதலாய்ச்சிந்தைக்குமறியாச்சிவமாய் மாசற்ற மயவிகட

தனக்கும் உமாநாபங்களுக்கும் அராதாமாயையில் தோன்றிய பிண்டா
 ணடபாண்டங்களுள்ளும் சனது கோமம் ஒன்றிலே உண்டாக்கித்
 தான் சித்தர்களைப்போலே நானுகிதமான அனேக் விப்பங்களாய்த்
 தோன்றும் பெருமைக்குப் புதுபூதம் எட்டாதவனுய், நல்லாவுயிர்
 களைப் பாசமபண்ணுகின்ற காலங்களுக்காலனுயி நுப்பவனாய், மது
 ராபுரியில் எல்லாவல்ல சித்தராகிய திருநகைகாலங்கொண்டு கல்லாளை
 கருப்பதினைச்செய்து மறுபாநானுகித் திருநிலை பாட்டில் செய்த
 வனாய், அண்டசம உற சம கலைகமசாபுசம என்னும் நாலுவ
 கைவகுப்புகளை யுடைய யோகியும் அடியானியிலும் ஆன்மக்
 களைச் சிறுவடித் த, ஆன்மையம் பிராணமயம் மனோமயம் விஞ்ஞா
 னமயம் ஆனகமயமென நானு பஞ்சகோசங்களுந் இச்சைபொருந்
 தப்படுத்திய பரிசுத்தமாய் சொர்க்கமத்திய பாகாளமென்னும்
 திரிலோகங்களிலுமேயுடைய பிரார்த்தனை விடுதியினத்தத்தில் அவை
 சரின்வழியே கட்டுகின்ற பகபத்யாமிருக்கின்ற பரமசிவனாய்,
 பானபின்பின்பென்றவிலுடைய யுடைய வேடனாய், பாவையாருடைய
 உடலுடைய தனிபக அத்தராததிரியில் தூதுசென்ற நம்பியாய்,
 தேவர்களுக்கரசனாகிய தேவேந்திரனுடைய பிரமஹத்ததோஷத்தைத்
 தீர்த்த சோமநாதரக நடவுளாய், விணையையுடைய பாணப்பத்
 திரனுக்குத் தானடிமையென்பதாகத்தனது திருமுடியின்மேல்விறகு
 கமர்த நடவுளாய், அடிமையாகிய மார்க்கண்டேயரைப் பற்றுவந்த
 இயமனைத் தரைபுரார்ப்படிக்கொண்டுதைத்தவனாய், கரும்பை
 வில்லாகவளைத்துச் சுரும்பை நானுகப்பூட்டிமுல்லை அசோகுலோற்
 பம் பராபூ தாமரை யென்னும் ஐந்துவிதமலர்களைத் தொடுக்கும்
 அவங்களுகிய மன்மதனை நெற்றிக்கண்ணினால் நீறுக்கினை பெருமை
 யையுடையவனாய், சோழனுக்கும் பாண்டியனுக்கும் நேர்ந்த
 யுத்தத்தில் தன்னடிமையாகிய பாண்டியன்சேனைகளுக்குத்தண்ணீர்
 பந்தர்வைத்து அவர்களை ஆதரித்த கருணாசாகரனாய், பாரோ வின்
 னோர்புரவிப்பேசுவனாய், அனாதமல பெத்தர்களாயுள்ள சகலர்
 என்னும் ஆன்மகோடிகள் வழிபட்டுய்வான் வேண்டி நெடியமுயலக
 ணால் நெரியும்படி ஆனந்தநடனப்பிரியும் அநதமில்லாத உயர்வு
 பெற்ற ஓரானுகாச சோருபமான திருச்சிறந்தப்பலத்தில் நடஞ்செய்
 பவமையாகிய நெய்நீர்நாளைப் போற்றித்தொழுது அகித்தை

யைப் போக்கடிக்கத் தக்கதாக வேதாகமவிதிகாச புராணங்களைநன் குதேர்ந்து ஆசிரியனை அடைந்து ஞானசாகங்களை அறுஷ்டித்துவந் தால் அப்போது 'ஆசாரியன் உபதேசத்தால் மனோலயமாயிருந்த சிவன் ஞான சித்தையைப் பெற்று ஞானச்செல்வத்தை அடையுமபடி யிருக்கும். அப்படிப்பட்ட குருவின் உபதேசமானது தேற்றங் கொட்டையை அரைத்தா சேற்றுச சுவதிற கலர் துவைத்த சற்று நாழிகைக்குப் பிறகு அத்தேற்றங் கொட்டையின் ரேணுக்கள் அச்சலத்திலுள்ள அழுத கெல்லாவற்றையும் ஒன்று சேர்த்து அடியிற்றற்கும்படிசெய்து தானும் அந்தஅழுக்குகளுடன் சேர்ந்துவிடுவதினால் தாகத்துக்குரிய சுத்தமான ஜலம் மேலேநின்று விடுவதுபோல் அந்தக்காணத்தின் சுத்தாட்சமானது அவிவேகத் தைப்போக்கி ஜீவனைப் பிரபத்தின்கண் லயிக்கச் செய்து தானும் நசித்துவிடும்.

இப்படிக்கிருந்தாலும் சிஷன் குருவினிடமாக உபதேசமபெற்றபின் அவன் ஏகாந்தஸ்தல நதிற்சென்று ஸ்திராசனத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு பாசத்தைநீக்கப் பசுவைப்பதிலிட்டு நிஷ்டையடைந்து ஸ்வாநுபூதிநிலையைப்பெற்றால் அப்போதப்படிப்பட்ட மகாபுருஷன் பிரபமானந்தபோகத்தை யதுபவித்துப் பிரமஸ்வரூபமான ஸ்வாநுபவத்தை அடைவான்.

இப்படிப்பட்ட நிலையை யடைபவர்கள் மகாபுண்ணியவான்களாயிருப்பார்கள். மானிடதேகம பெற்றவர்களில் புண்ணியாத்பாக்கள்மாத்திரம் சிவநெசர்களாவார்கள். பாணிடஜனனத்தை யடைந்தும் சிவபிரானைதொழாமல் மனம்செய்யும் அட்டகாசத்தால் காமகடலில்விழுந்து பாபம்செய்யும் ஆத்மாக்கள் திரியக்காதி ஜன்மங்களை யடைந்து பாபானுபவங்களை யனுபவிக்கும்படி வேரீடும். கிடைப்பதற் கருமையாகக் கிடைத்த இந்தமானிட சென்மத்திலேயே சிதாபாசன் நற்கெதியையடையும் பொருட்டுப் பிரயத்தினம் செய்யவேண்டியது அவசியமென்று அறிக. அப்படிக்குச் செய்தயாதவுரையில் ஜென்மபரம்பரையில் பிறந்திறந்து கொண்டு சமூசாரத்தினுண்டாகும் அனேகவித துக்கங்களை யனுபவித்தபின்வையதாய் நேரிடும்.

வினா—ஓ மடாதிபதியாகிய அண்ணலே ! சிவானந்தப்பெருஞ் செலவத்தை அடைய விருமபுபவர்களுக்கு உபதீடதமகாவாக்கியங்களும் குரு உபதேசமும் அறிவிக்கும் விஷயங்கள்யாது.

விடை—ஐ கேட்கும் இரண்டு அம்சங்கள் எதைப்பற்றிப் பேசுமோ அதை நாமே எடுத்துக்கூறுகிறோம் கவனத்தடன்கேள்.

கிஞ்சிஞ்ஞன சிவன் ஆன்மபாசத்தால் பந்தமான தேகத்து டன்கடி அதிலகப்பட்டுப்பசுத்துவமென்னும் பேரினையடைந்து வாணவபந்தம் மாயாபந்தா, மாயையினாலுண்டாகிய பேகாதிபிரபஞ்சமோகமாகிய மயக்கத்திற்சிக்குக்கொண்டு அவதிப்படுபவனாகையால் இந்தச் சிதாபாசனுக்குப்பசுத்தன்மையில் உண்டாயிருக்கும் நனவில் வரும்பொறியும், சிவசாக்கிரதில் அமைந்த ஞானேந்திரியகன்மேந்திரியங்களும், கனலிலவரும் கரணங்களும், சிவசொப்பனத்தில் வரும் மனம் புத்தி சித்தம் ஆங்காரங்களும், சிவகழுத்தியில் அவ்வியத்தமாய் நின்ற பிரகிருதியும், நலபுருடனில் பகுதியும், பரசாக்கிரமாகிய புருடதத்துவத்தில் வியத்தமாய் நின்ற மூலப்பிரகிருதியும், நவில் காலபரத்தில் அசுத்தமாயையும், பரசொப்பனமாகிய காலபரத்துவ தத்துவத்தில் அபிதாமுதமாகிய சுத்தவித்தை முதலிய தத்துவங்களின் காரியப்பாடுகளும், மாயையுட்பந்தமுமாகிய தத்துவங்களை நீங்கச்செய்வதே உபசங்காரமென்றும், அவையொடுங்குவதற்கு சிவசாக்கிரம்-சிவசொப்பனம் - சிவகழுத்தி, -பரசாக்கிரம், - பரசொப்பனம்-பரசுகழுத்தி - சிவசாக்கிரம் - சிவசொப்பனம்-சிவகழுத்தி-குரு ஹரியம் - சிவசொப்பனத்தில் உலகவாதனைக்கழியுமென்பதைப்பற்றியும், ஆதிசேடனுடலில் அறிதியில் கொள்ளும் பசியறிததையுடைய வனும போர்செய்யும் பாஞ்சசன்னியமென்னுஞ் சங்கனை யேந்திய னகலையுடையவனுமாகிய திருமாலுக்கு மைநதுனராகியும் தேவமும் ஞானமூர்த்தியாகியும் தரதுவமசியாதி லக்ஷயமாகியுமி சார்வநாசாட்சி பூதமுகியும் விளங்காநின்ற நலேசப்பெருமானுடைய செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடிபையடையும் மார்க்கத்தைப்பற்றியும் உபநிடதமகாவாக்கியம் கூறும்.

பிரம்ஞானத்ததைப்பற்றி மேற்கண்டபடி ஞானநூல்கள் கூறினாலும் வகம் கலியகமாயிருப்பதில் சிவபக்தி குறைவுபட்டுப் பாவம்

மூன்றுபங்காயும் புண்ணியம் ஒருபங்காயும் மோகம் காமம் என
 னுமிவற்றினு ளுண்டாகும் கடுமபாதைபெரிதாயும் இருபதால்
 என்னுளிநூதாலும் என்விடமாட்டா னென்பதையும் இந்தத்தேகம்
 விட்டபிறகு அஞ்ஞானத்தினால் மூடப்பட்ட தேவாதிவவாநதவறை
 யிலிருக்கிற ஜன்பங்களில் அவரவர்கள் காமாநுபமான ஜன்மங்
 களை அடைவதாயிருக்குமென்பதையும் அபியாசமானிடங்களாகிய
 பாமர்கள் இத்தேகமிருக்குப்போதே தங்களை வீளைதநகரொண்
 டிருக்கும் எழுவகைபிறவிகளையும் நீக்கிக்கொள்ளச் சதா காலம்
 பசுபதியாகிய சாப்பவ புராததியைப்பொறுந் கொழாம லிருப்பா
 ர்கள். இவர்கள் அஞ்ஞானப்பிரஷ்டாகளாய் நுப்பதினாலே இப்படி
 செய்வது அநுசித்தமான காரியமென்பதை அபிகளாதெரிந்து கொண்
 டவர்களால் ஆனால் விவேகிகளாகிய புண்ணியபுருஷர்கள் தாங்கள்
 கீழ்ப்போன அனந்தசௌனங்களில் செய்தாநின்ற கபோபலக
 தால் அரிதாகக் கிடைத்த இந்தத்தேக மிருக்குப்போதே ஆத்மதத்
 துவங்களைத் தெரிந்துகொண்டு சமசாரத்திலுண்டாயிருக்குமபாதை
 யைத்தொலைத்துச்சிலருக்குச்சாஸ்திரஞானமுண்டாகியும் தாடிவளா
 த்துச் சடைவளாத்து நல்லசநியாசியென்று வேடமூண்டு காடும்
 லைந்தபதி காசிமுதலிய இடங்களுக்கோடி பிரமானுபவம் உண்டாகு
 வது அமிதாயிருக்கும் அது ஏனெனில் அவர்களுக்கே விபரீதபாவனை
 நீங்காமையால் பிரமாநுபவம் உண்டாகா தென்பதற்கு, சந்தேகதியை
 யடைய முயற்சியெய்வார்கள்.

இங்கனமிருப்பதால் விவேகிகளாயிருப்பவர்கள் ஞானநூல்க
 ளில் கூறப்பட்டிருக்கும் வேதாந்தங்களுையும், சாஸ்திரங்களைக்கற்
 றுணர்ந்த புண்ணியவான்களால் எடுத்துரைக்கும் ஜீவாத்ம பரமாத்
 மாவின்லக்ஷணங்களுக்குரிய விஷயங்களையும், இந்நூலில் பிரசங்கித்
 திருக்கும் அத்துவிதசிகரந்த உண்மையினை யாராய்ந்தறிந்து அது
 பவித்தற்கேதுவாக விளங்குகின்ற ஞானசம்பந்தமான பொருள்களை
 யும்கேட்டுச் சிந்தித்துத்தெளிந்து காமாநதகாரவிஷயங்களி லழுத்தி
 த்தலையெடாதபடிச்செய்யும்அமிர்தசட துக்கரூபமானமனைதத்தை
 ரியப்படுத்திக்கொண்டு ஆசாரியன் ஞானஉபதேசத்தால் சிவயோக
 சாதகத்தை நாடி ஜனனமரணமென்னுப்பிணியாகிய உபதேசத்தை

ராக் பரமானந்தாதகதை அடைபயலுவ சொந்தமுமெய்யடியாகள
மானமொன்றி நினைபுநடைய மொகேவியை ஒருபாகத்தில்கொண்
டலெகண்டனைய பாமேஸாரன் இனிபிறொநெயிபயனுசகரகிக
ருமபடி வணாகிக சொழுது அரது காணை மலாபோன்ற திரு
வடிசையடைத்து சிபின்மாரி மரபிபஞானவாரியில் மூழ்கி வாழ
துகொண்டிருந்த படியான முயற்சி ரொபவர்தன.

இப்படிச கலையம் பொய் பொநா யிருக்கின்ற சாமநு
பகஸாசிய பிரபஞ்ச முகாநி ந்து மாயாகாரிய மானுபயிற
பெறுபுள்ளவர பிாணை மாரா அமாரிகதயா பொருளொ
றும, தேகமும புணவா என்று புச்சுரு சசதாநி விஷயங்களை
சிப போதகரர் அந்த மாய நாகவொண்ட முணாராந சேசனா
சேசனாதாமாந பிரபஞ்சபகைய சனகதத திருமேனியாகக்
கொண்டு மெடியமு வந்துவ செரிபுமபடி ஆனக டனமபுரிபும
ஆத்யாத மிலகாக உமாவு மொட நூலுராய ருபமாந தி ட்சிற
றமபததில் ஆணக கிருதாந செய்வொந் டேரப பெருமார்ப
போததிக ரொதாமல மூரது மூரேராரிபகசனாது பிரகதி
மடச இனபதனைக கருகென உலா வாழுககையில் மாயா காரிய
மாகிய அருநானதசினு வுண்டான மனைக அதுபோன வழியே
விஷயங்களில் விட்டுப் பொய வாழுககையில் விஷயான ருதர
சகமென நெணரரிப பெரிய உத்திமோககரர் விவாபாரவகன
முதலிய கிருஷிவாசெசு அருநான சிரேஷ்ட உரதாததினுல்
திரவியங்களை சமபாதித்து, நெகவாசிகளாய மெததை விடுகோ
அறிககடுகராயக கட்டிக்கொண்டு ஆரசு மிதந்த கேசகாயகிகோ
ஆணககணமும விட்டுப் பிரியமனஞ சகியாதவாகளாயக கலகலெ
னப் புலபுலெனப் புகதிராகளை பெற்றுக்கொண்டு அவர்களால்
தாம மோட்ச மடைவதாகத் தீர்மானித்து வாழ்ந்தும், சனகன்
வானகென்று போபெற்றும், பின்பு இறந்தும், நூதாமு கருவி
பாணவதுபோல் மாற்றிமாவியரும் எண்ணிலாத பலபிறப்புகளை யெடு
கத்தும் அவதரியுலாக்கன; சிலர் பழப ஏட்டிலெழுதி யிருக்கும்
கருவிகள் சம்பந்தமான பாட்டுக்களைக சற்றச கொண்டு கருவகாக
கருவியை பெருமபோராட்டமப காடவென்று பெ

ருங்கூச்ச விட்டுக்கொண்டும், சில சமயங்களில் ஊமையைப்போல் மவுனமா யிருந்தும், பாசபந்தங்களை விருத்தி செய்துகொண்டும், பாயாசம்பந்தமான் பிரபஞ்ச வாழ்வே பரமபிரயோசனமாக மதித்து அதிலுண்டாகும் துன்பத்தில் சீனித்து வாழ்வார்கள். இப்படிக்கொத்த வேட்ப்பூண்ட மாக்கள், ஆகாசத்தை கையினால் சேர்த்துப் பிடித்து விழுங்குவேனென்று புநதியற்ற மூடர்கள் மெச்சம்படி தம்மைத்தாமே பெருமையாகப்பேசிபாராட்டிக்கொண்டு குகிபாதை நிமித்தியம் கல்வியறிவு சிறிதுமில்லாத கயவர் பின்சென்று அவர்களைச் சிலாகித்துப் பேசியும், தெய்வபக்தி சிறிதுமில்லாத சிசுடர் பாலைடைந்து அவர்களைத் கோத்தரித்தும், ஊரூராய்த் திரிந்து கொண்டு வாண்டுகளை வீணாட்களாகக் கழித்து ஆத்தமத் துரோகிகளாகின்றமையால், கடைசிபாக இவர்கள் நரகப்பிராப்திக்கு ஆளாவார்கள்.

அன்பே! அரிதாகிய பாண்டி யாக்கையை யடைந்த சிதாபாசர்களில் யார் இந்தத் தேகம் நிலையிலலாத தென்றும், அதுசோற்றைத் தின்னும் காயச்சமை யென்றும், இயமனால் தடிகொண்டு அடித்து உடைத்து விடப்படும் மட்கலமென்றும் எண்ணாமல், அந்தத் தேகம் நிலையானதென்று நம்பி அத்தேகாபிமானத்தால், மங்கையர் தம்மோனிமிசையும் மற்றுங் காம விஷயங்களிலும் ஆசைவைத்து அம்மங்கையர்களோடு கூடிப் போகப்படுதே பேரின்பமென்று கருதி—உமையாள் பங்காடுகிய சங்கரனை நினைவாமல் மறந்துபோகுமார்களோ அப்படிப்பட்டவர்கள் நரகப்பிராப்திக்கு ஆளாய்விடுகிறார்களென்பதாக மேற்கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆத்தம தோடிகளை அவரவர்கள் கன்மத்தினுக்குத் தக்கபடியுண்டாக்கி யவர்கட்கேற்ற தனுசரண புலன போகங்களைக் கொடுத்து ஆதரித்துவரும் சங்கரனுக்கு சம்புவென்றும், சிவனென்றும் பேருண்டு. மெய்யடியார்களுக்குச் சுகத்தை உண்டு பண்ணுவதால் சம்புவென்றும், மங்களத்தோடு கூடியிருப்பதால், சிவனென்றும் பெயர்வந்தது. இந்தக் கடவுள் உயிர்க்குயிராகிய சகாயபூதனாய்வுயன்று மில்லாததுரியன். துரியமூங் காணாததுரியன் தன்னை

பொருளாகிய சிவதத்துவத்தைத் தியானிக்கின்ற அடியார்க்கு வருபிடைபூற்றைப் போக்குகின்ற கனகசபை நடேசன். சாம்ப சதாசிவன். மஹாதேவன். பாவனாசன். சூலபர்ணியன். பரமன். நித்தியன். கூற்றன். றனக்கோர் கூற்றன். புரமேரிய பொருதண்ணைத் திறந்தவன். பாசாங்குச தான். சாமவேத தேப்பிரியன். பஞ்சாக்ஷரத்தையே திருபேனியாகக் கொண்டவன்.

இந்தச் சங்கராகிய மகாபுருஷன் ஒரு பற்று மில்லாத உண்மையறிவானந்தமோர்ந்து ஒரு முகபாவிருந்து உயர்ந்தவன். நிலையிலாழ்ந்து வாழ்ந்துவருந் தவன் முத்தர்களின் மீலாபாகிய இருதய ஆகாசத்தில் உவானமேயில் வலித்துக்கொண்டிருப்பவனாய், குற்றமில்லாத அதுபவத்தை யுடைய மரான்களா. மியப், படுபவனாய், ஆர்ச்சரியத்தை விளக்கப்பவனாய், அரிய அமுர்மையனாய், ஆனந்த நிருந்தப் பிரகாசித்தனாய், அபிஷேகவிவானவனாய், அகண்டிதனாய் நின்ற பரிபூரண சிவனாய், சத்திரூபமுள்ளனாய், யாவராலும் போற்றிப் புகழ்ந்து ததிக்கப்படும் பொருளானவனாய் மிருப்பதாக புராதனமாகிய மகாவாகியங்கள் முதலானது கூறுகின்றது.

மேலும்—இந்தப் பரம்பொருள் நித்தியம் நித்தியாதீதம் நிராமயம், நிராமயாதீதம்-அநந்தபூதம். அநந்த பூதப்பிரணயம், நிராக்ருணம், அகோசரம். பராபரம். பராபராதீதம். பரப்பிரமம். சிவப்பிரமம். நிருபம். நிருபாநதம், நிருபாதீதம். நிரஞ்சனம். நிரஞ்சனாதீதப் பிரணவம். அநாதிப் பிரணவம். ஆதிப்பிரணவம். சிவப்பிரணவம் சக்திப்பிரணவம். சமத்திப் பிரணவம். வியஷ்டப் பிரணவம். ஸ்தூலப் பிரணவம். சூக்குமப் பிரணவம். சுபுரப்பிரகாசம். இப்படிபாகவும் விளங்கும் வஸ்துவாய் மிருக்கும்.

இன்னும் இந்தப் பரம்பொருள் சிதாகாச ரூபமாய் கருணைநிறைந்த அமிர்தவெள்ளமாய், முத்திலையாய், உயிர்வொளியாய். ஞானவொளியாய், அருள்வொளியாய், பிரமானந்த கடலாய், சிந்தைக்கும் உயிர்வொளியாய், மூராரி தங்கையாகிய உமைபாகனாய், அருள்வடிவாகிய உமைபாகனாய், உவமையற்ற மாணிக்கமாய், சச்சிதானந்த சொ

[illegible]

பதிபசுபாச விளக்கம்.

இங்நூலாசிரியர் செய் தோத்திரம்

தென்காசி ரயில் மசற்ற பரஞ்சோதிப் பொருளாகிய
கடேசப் பெருமானைப்பற்றிச் செய்யுந் தோத்திரம்.

1. நுனியவுடலைவறுபட்டமைபு கவறுபட்டவந்தா
 2. நுனியைவொப்பமங்குணைத்தெமெபதுங்குற
 3. நுடல்பாகமுண்டாம்பாகதாற்கடித்திசெரு
 4. நுளவுருட்சத்திபாதஞ்செறித்தெருநுயமை

[illegible][illegible]

ஐயனே! உன்கி நுபைக்கு நான் ஆராதாவிட்டால், மன்னமாண
வேதனையையும் ஏழத்தண்டனையாகிய ஸேநனைடையும் எப்படி விலக
கிக்கொள்வேன்.

தாயுமானவா

வஞ்சகமன்வாதனைகருமவனபிறவீடுவதனைசுரும

அஞ்சியுண்படைந்தேனியாபராபாடே.

மேய்ஞ்ஞான போதம்.

வந்திடுமரணத்துன்பமறிந்துரைசெய்யுட போமோ
உந்திமேலையும்பித தமுணர்வொடுபொறிகலங்கி
நந்திடாவிருளேழுநாவுலாந்தலமருதெனவே
இந்தமாவிறப்பிற்றுன்பமபவததுன்பகதென்மடங் கே.

குறுந்தீரட்டு.

பரணமாய்க்கப்பெண்டி ருஞ் சிறுமுமபண்டுத யகையிறநக
விரணமானவைசொண்டிடவிவரைநீட்டியமயிடா திவனே கு
மாணவேதனையாவர லயிலாமயங்கடையபலனாத
கரணயயாவை புனகலங்கிடவருதுயாகடவுளையறிதற்பா.

அடியேனுடைய ஜீவகனமைக்கு அருளுனந்திடுவாண்டி ரு,
நினைப்பை மறப்பதை தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் மாயை
குடபட்டிருக்கும் அடியேன அந்த மாயை சேடடையி லிருந்து
பிரிந்து போகு பாரகததை அறியாதவ னுனதால் உனதிருவடியை
எப்படிவந்து அடையப் போகின்றேன இதைப்பற்றி எனக்கு ஒன்
றுத தோன்றவில்லை.

சிவவாக்கியா பாடல்.

நினைப்ப தொன்று கண்டிலே னியலாது வேழில்
நினைப்புமாய மறப்புமாய நின்று மாயகை மாயகையை
அனைத்துமா யகண்ட மாயனாதி முன்ன னாதியால்
எனக்குணீ யுனக்குளநா னிருக்குமாற தென்கனவே.

உணவின் சுவைகள் போ லுரைகளிற் பொருள்கள் போ லு
டகளுக குயிராகள் போ லு முயிரினுக் குயிருமா யுணர்வினுக் குணர்
வுமா யொளியினுக் கொளியுமாய யினையறத்திகழு பரம்பொருள்
கிப் ஈடுசருடைய திருவடியை யடைய சிவனேசுக் கள் நெருப்பில்
வழி நடப்பவன் சலமாகிய புன்னம தேடுவது போ லும் தருபவன்
ஒருவன் அன்னன் தேடுவது போ லும் தேடியும் காணாமல் கவியப்பா
யிருந்தால் உண்மையான பத்தியில்லாத போதையாக அடையாது
கா உன் திருவடி கடைக்கப் போகிறது. இதனால் அறிந்து

போலவும மனமாய் நீ அனையாகிய துங்குதனை விவகமந்
பேய்களுடன் சண்டைகளுடன் பீவனாகிய யெனனை அடையு
மட மெய்வாரை நான தில்லைசுரப்பேரைய உன்னுடைய அயாத
த ந் ச பூததிறிசுதில் முறையிடநிசு சொன்னப போக
மே 3 ஆணைசுரீ என னு டவாமென்று மனதை அழைக்க
தா உணங்கு அக்கமையா யிருக்கமரகில் ரோ ரானவ மாட்டே
மன்னு கூறுகின்றது

பாட்டு

உருக புலனவழி மே டி யலைகென மனமே
நஞ்சமுச முண்ட ராதவாரை போவோமவா
கஞ்சமினி மே விலை சங்குரனறுட டஞ்சமினி
யுஞ்சிடவோ வேழிகை யோகயாபா போமவா.

என்னும வாசகம் னுணாக.

பு மனமே நீ வேதவளரோறும சிவனை பரனை ராதாதவே
தாதத சொருபனை யென்றேழும முணைமையை சொரிதுண்டு
சிவனைத்தொழும் பெய்யடியாகிய அனுசரித்து அவர்கள் கூறும
மார்கத்தை யனுசரித்து கோரசமசாரததின முண்டாகும் கவலை
யை நீக்கி நித்தியானந்த வஸ்துவாகிய சிவபிரானாத தொழுதுவா
அப்படி தொழுங்காலத்தில் மனமாய்கிய நீ பொறியிற புறத்துசெல்ல
விடாமல்-சுடுதுசிவத்தியானத்தில் செலுத்துயேப்படிக்கிச் செய்யா
விடில் சீவன பிறவி பெருங்கடலை நீ காடுகென்றுமநாதன்பால் சென்
றால் பிறவி துயாககடல் கடந்தது பேரினபஞ்சாருவதாய் வேதம் கூறு
வதை நீ கேட்டியோர் இதற்குப் பிரமாணம்.

பிரபுலிங்கலீலை.

பொறியிற புறத்து மனஞ் செல்லீற
புவனே தோன்றியிடுமசத்தீர்
செழியிற கரணமபரானந்த
சிவமே தோன்றுஞ் சிவந் தோன்ற

இதுபடி செயயாவிடில் ஜீவனாகிய யான் குறிப்பா கதை
விடும்படி பவபிணியை விலக்கிக்கொள்ள அசுகதனாகிவிடுவேன்

இதற்குப்பிரமாணம்.

உலகமென்று பைக்கடருசொழியஞ் சுவர்க்கமென்று
விலகுதியெனது யாவிடும்படி யானது எனப்போலே
திலகாறையின பொருளின் பைக்கடருசொழியஞ் சுவர்க்காணப்போலே
கலகவுடற்பிணியை மூடவுளையானது எனப்போலே

சளாககா கலனிடத்தனபுதல துவ விரிபு ந
முள்ளகாரிகைகடருசொழியஞ் சுவர்க்காணப்போலே
பள்ளகாரியுண்ட விரிபு கது யானது எனப்போலே
கொள்ளகாவ னிடைபு சுவர்க்காணப்போலே

சோமனையாடி சோமனையே மனமெனயா
சோமனையாடி சோமனையே துட்டபேசு - போலியா
அகதனடிமேனமனகைதயானது வலககது
மேயசெய்யுது எனசெய்வரிசைது

ஒ மனமே எனக்கு வசப்படுவாயிடு எனனைவருத்தமபிறி
ததுன்பத்தை விட்டு நீங்கி நான் சுவரெருகானது திருவடியை அ
டைய ஏதுவாகும் அப்படி நீ எனக்கு வசப்படாவிடில் எககாலமும்
நான் பிறவிக் கடலாகிய துன்பத்தை விட்டு நீங்க முடியாத்தாகும்.

இதற்குப்பிரமாணம்

மனமொருத்தனவசப்படுமேவென
பினைவருத்துமபிறப்பையடைந்தான
மனமொருத்தன்வசப்படாதோடுமே
னனிபிறப்பிடைநாளுஞ்சுழலுமே.

மனமேன் வசப்படாவிடில் பிறப்பிடை நாளுஞ் சுழலுமபடி
நேரிடுவானே மனம் வின்னில் நீ ஒருகணமேனும் நிலலாது விடும்

யங்களிற்சென்று நாயையின்வலலபத்தால் ஆனேக விசாங்கனை
வருவித்து பின்பு நானெனும் மமதையையும் பலபிறப்பையும் உண
டாகவி ஜீவனாகிய என்னை துன்பப்படுகதுகிறாட.

இதற்குப்பிரமாணம்

வினையினால் விசாரமுண்டாம் விசாரத்தால் விநயமுண்டாது
முனலுறாம விநயமுறா விதவுலகங்க ஞாடா
ரணியுலகத்தான்மெல்ல நானெனும் மசமுண்டாது
துனிவடை யசங்காரத்தாராறு நுதலும் பிப்பமுண்டாம்.

இனியானே நெவி துன்பத்தி லாநாசவண்ணம் எனது பாசம்
ஐந்தையும் நீக்கி ஆய்வாரணைச காட்டி எனக்கு ஆராரியனாய்
எழுந்தருளி வந்து ஆண்ட நன்ற ஐயறாகிய தில்லைக்கத்தனை தினம்
பணியும் பொருட்டு எனக்கு விதவிசையவையானால் உனக்கு நன்
றியுள்வனாது விடப்படுவன

பாசமெங்கையும தனிசுகனிப் பரிசுதிட நீசகி
ரோசமாகிய வறியநீ யெனது காட்டிப்
பேசுகோர வசைப்படிப் புனக்கலை யெனப்பேசி
துக்கநீசிய சம்பந்தகாசனைத் தொழுவாம்.

மனோவிலக்கணம் முற்றிற்று.

ஆத்மபோதப் பிரசங்காமிர்தம்.

முற்றிப்பெற்றது

MAHAMAHAJANATHA
DR. U. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
TIRUVANMIYUR 11 MADRAS 42